

KARANLIK OLIMPOS #2

CANAVARI TEK BİR ŞEY YATIŞTIRABİLİRDİ

ÇARPICI GÜZELLİK

“ANLATILAMAYACAK
KADAR ATEŞLİ.”

—*Entertainment
Weekly*

KATEE

NEW YORK TIMES VE USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

ROBERT

OLIMPOS

“MÜTHİŞ YARATICI.”

—*Publishers Weekly*

O, OLİMPOS'UN EN GÜZEL ADAMIYDI... AYNI ZAMANDA DA EN ÖLÜMCÜLÜ.

Ultra-modern Olimpos şehrinde her zaman ödenecek bir bedel vardı. Psyche Dimitriou eninde sonunda Afrodit'le yüzleşmesi gerektiğinin farkındaydı ama ipin ucunda kalbinin olmasını hiç beklemiyordu. Öldürücü darbeyi indirme emrinin Afrodit'in yakışıklı oğluna verilmesini de.

Eros'un kan dökmekle ilgili herhangi bir problemi yoktu. Annesinin gölgelerde saklanan silahı olmak üzere yetiştirilmişti ve kendini insandan çok bir canavar olarak görmeye koşullanmıştı. Ama sıra son hedefini indirmeye geldiğinde... yapamadı. Psyche'nin beklenmedik nezaketi karşısında kafası karışan Eros, onu güvende tutabilmek için aklına gelen tek şeyi yapacaktı: Onu hem bedenlen hem de ruhen kendine bağlamak.

Psyche, kendini şehrin en tehlikeli katiliyle evli bulmayı beklemiyordu ancak Eros onda daha önce hiç hissetmediği duygular uyandırıyor. Sınırlar bulanıklaşır ve sadakat taraf değiştirirken Psyche, Eros'un belki de kalbini gerçekten alabileceğini fark edecekti. Ama bu kaybı atlatabileceğinden hiç emin değildi.

**Psyche ve Eros hikâyesinin günah kadar tatlı bir
yeniden anlatımı.**

KATEE
ROBERT

ÇARPICI GÜZELLİK

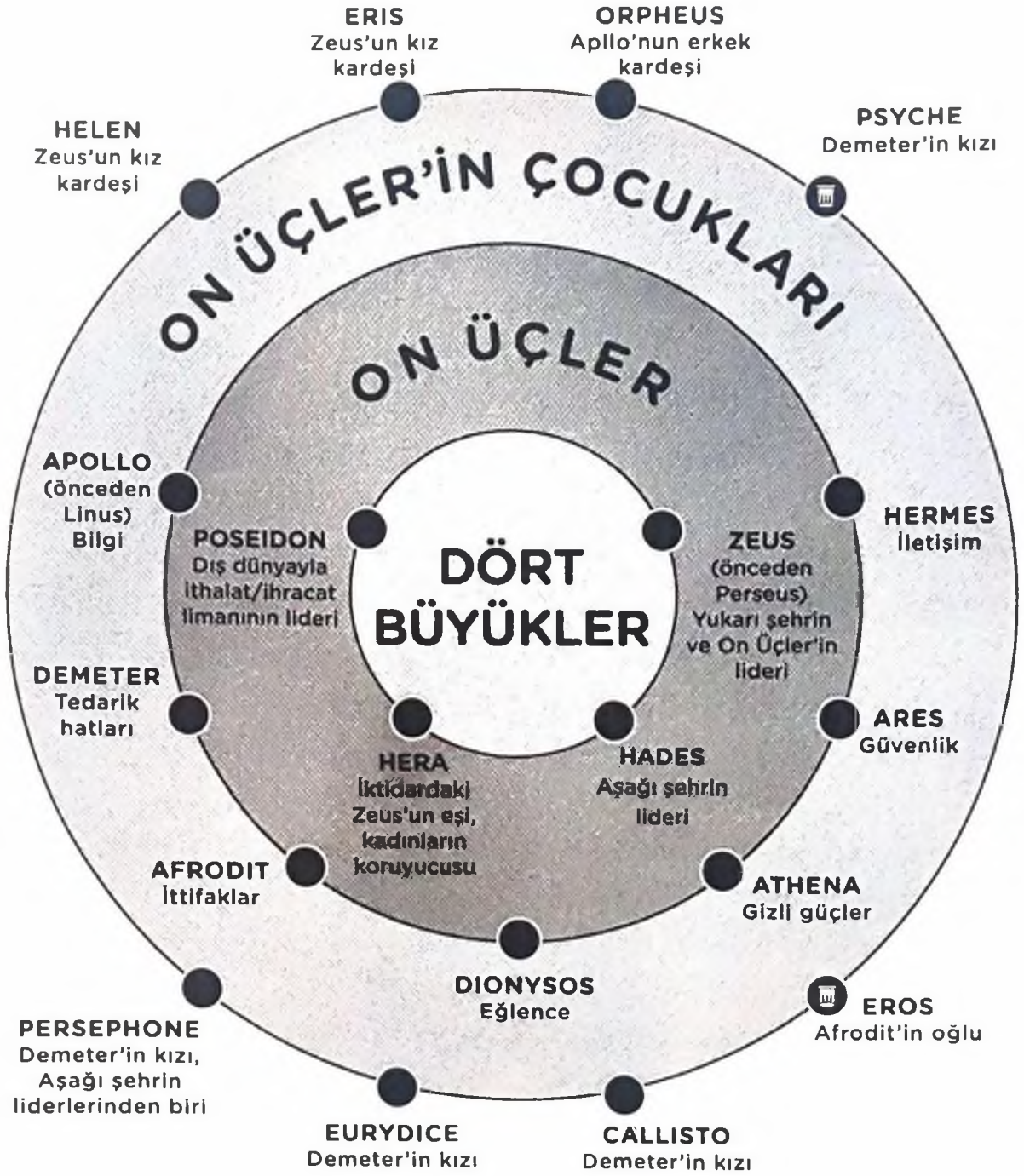
Çeviren: Eren Abaka

Jenny'ye.
Seninle aynı bilinçaltını paylaşmak bir zevk.

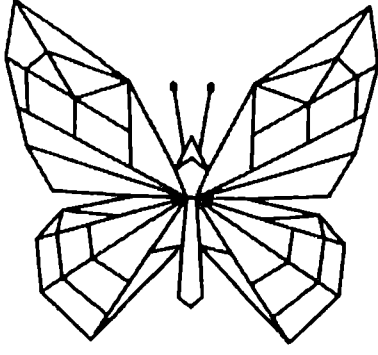
Düzenleme
Ny.Ozlem

Olimpos'un BAŞLICA AİLELERİ

Olimpos

I

PSYCHE

Başka bir gece, katılmayı hiç istemediğim bir başka parti daha. Odada dolaşırken mide bulandıracak kadar tatlı gelen içkimi elimden bırakmamaya çalışıyordum. Hareket etmeye devam ettiğim sürece annem bana odaklanmayacaktı. Son birkaç ayda yaşanan hadiselerin onun hırslarına ara vermesine yeteceğini sanabilirdiniz ama Demeter istediğini alan biriydi. Bir kızını başarıyla evlendirmişti –evet, Persephone’nin Hades’le evlenmesini kendi başarısı olarak kabul ediyordu– ve şimdi gözlerini bana çevirmişti.

Buradaki herhangi biriyle evlenmektense kendi bacağımı kemirmeyi tercih ederdim. Her biri Olimpos’u yöneten On Üçler’in bir üyesiyle yakından bağlantılıydı: Zeus, Poseidon, Demeter, Athena, Ares, Hephaestus, Dionysos, Hermes, Artemis, Apollon ve Afrodit. Sadece Hades ve Hera eksikti: Hades’in olmamasının sebebi, miras kalan bir ünvan olmasıydı ve Zeus bile onu bu tür etkinliklere katılmaya zorlayamazdı ve Hera’nın yokluğuyorsa mevcut Zeus’umuzun bekâr olması yüzündendi, bu da Hera ünvanının boşa kalmasına neden oluyordu.

Ama bu çok uzun sürmeyecekti.

Gerçekten de geniş bir oda için inanılmaz klostrofobikti. Olimpos'a bakan dev pencereler bile bu kadar çok bedenden yayılan ısıyla baş edemiyordu. İçimden biraz temiz hava almak için bir süre dışarı çıkmak geliyordu ama biri çene çalmaya karar verecek olursa kapana kısılırdım. En azından ana partide dolanmaya devam edebilirdim.

Bu gece *resmî olarak* bir evlilik pazarı değildi ama Afrodit'in, bir zamanlar babasına ait olan tahtta oturan yeni Zeus'umuzun önünde tek tek geçit töreni yapmasından bunu çıkaramayabilirdiniz. Altın rengindeki taht, büyük ve oldukça şatafatlıydı. Babasına çok uygun olabilirdi ama oğluna hiç uymuyordu. Yargılayıcı biri değildim ama o, merhum Zeus'un etrafa yaydığı otoriter karizmadan yoksundu. Dikkatli olmazsa Olimpos'un piranaları onu canlı canlı yerd.

"Zeus," diye şakıdı Afrodit. Zarif vücudunu saran, soluk teni ve sarı saçlarıyla tezat oluşturan parlak kırmızı elbiseye etraflıca bakmama yetecek kadar tahta gidip gelmişti. Bu kez siyah saçlı, beyaz bir genç adamı çekiştiriyordu. Kim olduğunu çıkaramadım, bu da onun bir arkadaş, uzaktan bir kuzen veya Afrodit'in kişisel projelerinden biri olmak gibi şüpheli bir ayrıcalığı olduğu anlamına geliyordu. Afrodit kalabalığı yarararak geçerken Zeus'a gülümsedi. "*Mutlaka* Ganymede'yle tanışman lazım."

"Psyche."

Annem arkamda belirlediğinde neredeyse sıçrayacaktım. Yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirmek için tüm irademi kullandım. "Merhaba, anne."

"Benden kaçyorsun."

"Tabii ki hayır." Kesinlikle kaçıyordum. "İçki almaya gittim." Bunu kanıtlamak için bardağımı yukarı kaldırdım.

Annem gözlerini kıstı. Gençliğine son damlasına kadar tutunmaya kararlı görünen Afrodit'in aksine annem, kendi isteğiyle zarafetle yaşlanmayı seçmişti. Tam olarak olması gerektiği gibi görünüyordu: Ellili yaşlarında, siyah saçlı ve kusursuz bir tarzı

olan beyaz bir kadın. Gücü, bazı insanların mücevher taktığı gibi kuşanıyordu üzerine. İnsanlar Demeter'e baktıklarında hemen rahatları çünkü her şeyi halledeceğini vadeden bir aura yayıyordu.

En başta ünvanını bu şekilde kazanmıştı.

Kendi kamusal kişiliğimi yaratma vakti geldiğinde, ne kadar farklı olursak olalım ilham almak için ona bakmıştım. Kişisel deneyimlerim, bir kalabalığın önünde durup kendini hedef hâline getirmektense uyum sağlamanın daha iyi olduğunu erkenden öğretmişti bana.

"Psyche." Annem kolumdan tutup beni Zeus'un tahtına doğru çekti. "Seni Zeus'la tanıştıracam."

"Onunla daha önce tanışmıştım." Aslında birkaç kez. On yıl önce annem Demeter görevini aldığı anda tanışmıştık ve o zamandan beri de aynı partilere katılıyorduk. Birkaç ay öncesine kadar o hâlâ Zeus ünvanının vârisi Perseus'tu. Söyleyebileceğim en iyi şey, ölmüş babasının yırtıcılığının yanından bile geçemeyeceğiydi ama bu onun da bir yırtıcı olmadığı anlamına gelmiyordu. Yukarı şehrin ışıltılı engerek yuvasında büyümüştü. En azından biraz olsun canavarlaşmadan bu kadar uzun süre hayatta kalamazdınız.

Annem kolumu sıktı ve sesini alçalttı. "Pekâlâ, yine de onunla tekrar tanışacaksın. Münasip bir şekilde. Bu akşam."

Zeus'un Ganymede'ye lütfeder gibi şöyle bir baktığını gördük. "Kimseyle tanışmak istemiyor gibi görünüyor."

"Çünkü henüz *seninle* tanışmadı."

Alaycı bir gülüş kaçtı ağızımdan. Elimde değildi. Güçlü yönlerimi biliyordum. Hoştum ama kız kardeşlerim gibi başları kendime çevirecek kadar güzel değildim. Benim gerçek gücüm beynimdeydi ve Zeus'un *bunu* takdir edeceğinden hayli şüpheliydim.

Hera olmak gibi bir arzum olmadığından bahsetmiyordum bile.

Ama yine de benim ne istediğimin bir önemi yoktu, değil mi? Annemin plan içinde planı olurdu ve kalan bekâr kızları arasında

en iyi adayı bendim. Tüm içsel dramalarımın rağmen sanırım On Üçler'den biri olmaktan daha kötü kaderler de vardı. Hera olarak gerçekten karşılaşacağım tek tehlike Zeus'tan gelirdi. En azından *bu* Zeus'un eşlerine zarar verme konusunda bir şöhreti yoktu.

Annem beni kalabalığın arasından şatafatlı tahta ve orayı işgal eden adama doğru yönlendirirken gülümsemeyi başardım. Zeus bizi fark ettiğinde Afrodit ve Ganymede'nin yalnızca birkaç adım gerisindeydik. Gülümsemese de mavi gözleri ilgiyle parladı ve parmaklarını Afrodit'e doğru salladı. "Bu kadarı yeterli."

Bir hata.

Afrodit bize doğru döndü. Bakışları üzerimde gezinirken anneme, yani rakibine dönmeden önce çarçabuk beni başından savdı. Rakip kavramı iki kadının birbirlerine duyduğu nefretin boyutuna kıyasla fazlasıyla sıradan kalıyordu.

"Demeter, tatlım, *bu* kızı potansiyel bir evlilik adayı olarak düşünmediğini *biliyorum*." Afrodit vücuduma bakıyormuş gibi yaptı. "Alınma Psyche ama sen Hera olmaya pek uygun bir tip değilsin. Sen sadece... bu ünvana uygun değilsin. Eminim anlıyorsundur." Gülümsemesi şeker gibi tatlı gelse de sözlerindeki zehri biraz olsun azaltmadı. "İsterseniz, eşleşmeleri üzerinde alışırken evlenmeyi ümit eden herkese önerdiğim sağlık planını ze de göndermekten büyük mutluluk duyarım."

Vay be, üstünü örtmeye bile çalışmıyordu. Çok hoş.

Annem kolumdaki tutuşunu sıkılaştırdığından cevap verme şansım olmadı. Diğer kadına ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle baktı. "Afrodit, *tatlım*, ima edileni anlayacak kadar uzun süredir buralardasın. Zeus seni kovdu." Öne eğilip sesini alçalttı. "Reddedilmenin acı verici olduğunu biliyorum ama başını dik tutman önemli. Belki bunun yerine Ares'e başka bir evlilik ayarlamaya çalışabilirsin. Demek istediğim, daha kolay başarabileceğin şeylere yönelmelisin."

Ares'in seksen yaşının üzerinde olduğu ve yeraltı dünyasının kapılarını çaldığı düşünülürse, Afrodit'in anneme gözlerinden ateş saçarak bakması hiç de şaşırtıcı değildi. "Aslında..."

“Ne hakkında konuşuyoruz?”

Soru, Afrodite ve Demeter’in arasına yalnızca Kasios ailesinin bir üyesinin başarabileceği bir özgüvenle adım atan uzun boylu, koyu saçlı beyaz bir kadından geldi. Son Zeus’un kızı ve şimdiki Zeus’un kız kardeşi Eris Kasios. Sanki içkiyi fazla kaçırmış gibi biraz sallanıyordu ama kara gözlerindeki keskin zekâ alkolle gölgelenmemişti. Yani rol yapıyordu.

Afrodite de annem de duruşlarını dikleştirdi, kibar olmanın kendi yararlarına uygun olduğuna karar verdikleri o ânı görebildim. Afrodite gülümsedi. “Eris, bu gece her zamanki gibi harika görünüyorsun.”

Doğruyu söylüyordu. Eris her zamanki gibi siyah giyiyordu. Önü neredeyse göbek deliğine kadar inen derin bir V yaka ile attığı her adımda bacasını ortaya seren, yandan yırtmaçlı uzun bir elbise. Koyu saçları zahmetsizce yapılmış gibi görünen dalgalar hâlinde dökülüyordu ki bu da onlara ne kadar zaman ayırdığının bir göstergesiydi.

Eris ona gülümsedi, kıpkırmızı dudakları ensemdeki tüyleri diken diken ederek kıvrıldı. “Afrodite. Seni görmek her zamanki gibi bir zevk.” Bana doğru döndü ve bardağının ucundan siyah meyankökü kokan yeşil bir sıvıyı hem Afrodite’nin kırmızı elbisesine hem de annemin yeşil elbisesine sıçrattı. Her iki kadın da küçük çılgınlık atarak geriye sıçradılar.

“Hay aksi.” Eris elini göğsüne bastırdı, ifadesi son derece samimiydi. “Tanrılar aşkına, çok üzgünüm. Çok içmiş olmalıyım.” Ayaklarının üzerinde sallandı. Annem dirseğini tutmak için öne fırladığında neredeyse aynısını yapmaya çalışan Afrodite’ye çarpıyordu.

Kimse Zeus’un kız kardeşinin bir partinin ortasında bayılıp bir skandal yaratmasını, Zeus’u utandırmasını ve gecenin eğlencesine son vermesini istemezdi.

Onun ayakları üzerinde durmasını sağlamakla o kadar meşgullerdi ki ikisi de onun bana baktığını ve... göz kırptığını

fark etmedi. Dikkatle baktığımda Eris'in, çenesini sallayarak bana kaçmam gerektiğini net bir ifadeyle ima ettiğini gördüm.

Neydi şimdi *bu*?

Orada kalıp soramazdım. Afrodit kelime adını verdiği dikenli oklarını anneme doğrultmuşken ve Demeter aralarındaki görünmez sınıra adım atmışken, bu mümkün değildi. Bu hâlleri saatlerce devam edebilirdi, bu başladığındaysa sadece birbirlerine saldırır, saldırır ve saldırırlardı.

Zeus'a baktım ama o arkasını dönmüş, Athena'yla alçak sesle konuşuyordu. Ah, peki. Annem beni Zeus'la doğru düzgün tanıştırmaya bu kadar kararlıysa arzusu bu gece gerçekleşmeyecek gibi görünüyordu.

Ya da belki sadece kaçmak için iyi bir sebep arıyordum.

Annem için endişelenmeyi bırakmalıydım. Afrodit'i idare edebilirdi. Bunu yıllardır yapıyordu. "Affedersiniz," diye mırıldandım. "Kadınlar tuvaletini kullanmam gerekiyor." Kimse bana ilgi göstermedi ki açıkçası bu harikaydı.

Çoktan harekete geçmiş, gökkuşağı renklerindeki smokin ve şatafatlı elbise kalabalığının arasından ilerliyordum. Elmaslar ve paha biçilmez mücevherler odanın her yanına saçılmış ışıkların altında parlıyordu ve duvarlardaki portrelerin gözlerinin hareket ettikçe beni takip ettiğini hissettiğime yemin edebilirdim. Bir ay öncesine kadar, her biri On Üçler'den birini tasvir eden sadece on bir tane portre vardı ve bir çerçeve de sıradaki Hera için boş bırakılmıştı. Sanki birilerinin bu şehri kimin yönettiğini hatırlamaya ihtiyacı varmış gibi.

Bu gece on üçü de nihayet buradaydı.

Bu karışıma Hades de eklenmişti ve karanlık çizimi, diğer on ikisinin açık tonlarıyla doğrudan bir tezat oluşturuyordu. Portresi de şahsen burada olmayı seçtiğinde herkese dik dik baktığı gibi odaya bakıyordu. Keşke bu gece burada olsaydı çünkü o zaman Persephone de burada olurdu. O yanımdayken bu partilere katlanmak çok daha kolaydı. Artık o gidip

de Hades'in yanında aşağı şehri yönetmeyi seçtiğinden beri, Dodona Kulesi'nde olmak fazlasıyla sıkıcıydı.

Eğer Hera olursam çok daha kötüsü olur.

Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırdım. Annemin planının hatlarını ve Zeus'un bunları kabul etmeye ne kadar açık olduğunu öğrenene kadar bu konuda endişelenmenin bir anlamı yoktu. Köşede Hermes, Dionysos ve Helen Kasios'un yüksek bir masanın etrafında toplandığını gördüm. Bir tür içki oyunu oynuyor gibi görünüyorlardı. En azından *onlar* partinin tadını çıkarıyorlardı. Bu yerde kaybedecek hiçbir şeyleri yoktu, güç oyunlarında ve dikkatle gizlenmiş tehditler arasında, suda yüzen köpekbalıkları kadar doğal hareketlerle ilerliyorlardı.

Numara yapabiliirdim ve evet, bu konuda oldukça iyiydim ama bu asla onlarınki gibi içgüdüsel olamazdı.

Yürüyüşüme ara vermeden kapıyı itip açtım ve daha sessiz bir koridora çıktım. Mesai sonrasıydı ve kulenin tepesindeydik, o yüzden etraf ıssızdı. İyi. Her birinde tavandan yere kadar uzanan perdelerin asılı olduğu, eşit aralıklı kapıların yanından hızla geçip gittim. Beni ürkütüyorlardı, özellikle de geceleri. Orada saklanan ve geçmemi bekleyen biri olduğu hissinden asla kurtulamıyordum. Arkamdan gelen hafif hışırtı içgüdülerimin koşmam için çılgılık atmasına neden olsa da bakışlarımı dümdüz ileride tutmalıydim. Biliyordum; kulaklarımda yankılanan kendi ayak seslerim olsa da bana kovalanıyormuşum izlenimini veriyordu.

Kendimden kaçamazdım.

Ana balo salonunda beni bekleyen tehlikelerin *hiçbirinden* kaçamazdım.

Ellerimi lavaboya dayayıp derin nefesler alarak tuvalette zaman geçirdim. Soğuk suyu yüzümde hissetmek iyi gelebilirdi ama makyajımı düzeltemezdim ve saçlarım dağılmış hâlde geri dönmek yırtıcı hayvanların etrafta daireler çizmesine neden olurdu. Hera olursam o sesler daha da yükselecek, kaçınılmaz

olacaktı. Hem ben onlar için yeterli değildim, değil mi? Ya da daha doğrusu onlara *çok fazlaydım*. Fazla sessiz, fazla şişman, fazla sade.

“Kes şunu.” Kelimeleri yüksek sesle söylemek beni biraz da olsa sakinleştirdi.

Bu hakaretler benim kanaatlerim değildi. Olmamaları için çok çalışmıştım. Ancak ben buradayken, Olimpos’un mükemmellik olarak kabul ettiği şeyle yüzleştiğimde, gençlik yıllarımdan gelen o zehirli ses çirkin kafasını kaldırıyordu.

Beş nefes. Yavaşça nefes al. Daha da yavaşça ver.

Beşe geldiğimde kendimi biraz daha kendim gibi hissediyordum. Başımı kaldırdım ama yansıma bakmaktan kaçındım. Buradaki aynalar gerçeği söylemezdi, o yalanlar sadece kafamın içinde olsa bile. Onlardan tamamen kaçınmak en iyisiydi. Son bir nefes aldıktan sonra tuvaletin görece güvenli ortamını bırakıp koridora geri döndüm.

Annem ile Afrodit’in ya kavgalarını bitirmiş ya da balo salonunun bir köşesine çekilmiş olduğunu umuyordum, böylece o dramaya kapılmadan partiye dönebilirdim. Ayrılma zamanı gelene kadar koridorda saklanmak bir seçenek olamazdı. Afrodit’e, sözlerinin beni azıcık bile olsa etkilediğine dair herhangi bir izlenim vermeyi reddediyordum.

Yalnız olmadığımı fark etmem için iki adım atmam yetti.

Asansörlerin olduğu taraftan bir adam koridorda bana doğru sendeleyerek ilerliyordu. Kısa bir an için onu görmezden gelip partiye geri dönmeyi düşündüm ama bu, onun da peşimden geleceği anlamına geliyordu. Burada sadece ikimizin olduğundan ve onu görmezden gelip başka bir şeyle ilgileniyormuşum gibi yapmamın mümkün olmadığından bahsetmiyorum bile. Adam loş ışıktaki bile pek iyi görünmüyordu. Belki de sarhoştur, küçük bir oyun öncesi partisi çığırından çıkmıştı.

Sessiz bir iç çekişle, kamusal kişiliğimi tekrar kuşandım ve ona minik bir gülümsemeyle el salladım. “Geç mi kaldınız?”

“Onun gibi bir şey.”

Siktir. Bu sesi tanıyordum. Ait olduğu adamdan uzak durmak için büyük çaba harcıyordum.

Eros. Afrodite’in oğlu. Afrodite’in *iş bitiricisi*.

Temkinli bir tavırla yaklaşmasını, yaklaştıkça gölgeden çıkmasını izledim. O da annesi kadar muhteşemdi. Uzun boylu ve sarışındı ancak başka bir yüzde sevimli olabilecek saçının kendine has bukleleri vardı. Yüz hatları *sevimli* olsa da tamamen zararsız sayılamayacak kadar erkeksiydi. Uzun ve güçlü bir vücudu vardı, pahalı takım elbisesi bile omuzlarının ne kadar geniş, kollarının ne kadar kaslı olduğunu gizleyemiyordu. Bu adam, bir heykeli ağlatacak yüzüyle şiddet için yaratılmıştı. Nasıl da uygundu.

Beyaz gömleğinin üzerindeki lekeyi fark ettim ve gözlerimi kıstım. “Bu kan mı?”

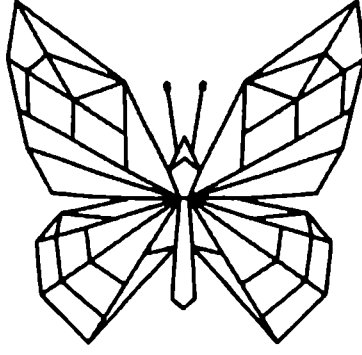
Eros önüne bakıp usulca küfretti. “Hepsini temizledim sanıyordum.”

Bu söze takılmanın bir anlamı yoktu. Buradan hemen çıkmam gerekiyordu, hem de bir an evvel. Ancak... “Topallıyorsun,” dedim. Aslında sendeliyordu ama sarhoş olduğu için değildi. Sarhoş olamayacak kadar anlaşılır konuşuyordu.

“Topallamıyorum,” diye cevapladı rahat bir tavırla. O kadar kolay yalan söylemişti ki. Kesinlikle topallıyordu ve üzerindeki de kesinlikle kandı. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum; Afrodite için şiddet içeren bir işi bitirdikten sonra doğruca buraya gelmiş olmalıydı. İstedğim son şey o ikisine bulaşmaktı.

Yine de tereddüt ettim. “O senin kanın mı?”

Eros yanımda durdu, mavi gözlerinde hiçbir duygu yoktu. “Çok fazla soru soran son güzel kızın kanı.”

2

PSYCHE

Eros Ambrosia güzel olduğumu düşünüyor.

Bu işe yaramaz, çılgınca düşünceyi hemen bastırdım. “Bunun bir espri olduğunu varsayacağım.” Öyle olmadığını bilsem de. Olimpos’ta Afrodite’yi oğlunu yollayacak kadar kızdırmayı başaran güzel bir kız olmaktan daha tehlikeli bir şey yoktu.

Özellikle de sonraki Hera için seçilmesini güvence altına alma planlarının önünde durabilecek güzel bir kız.

“Aslında değil.”

Eros’un ciddi olup olmadığını anlayamasam da tedbirli olmak en iyisiydi. Belli ki konuşmak istemiyordu ve onun yanında gereğinden fazla zaman geçirmek korkunç bir fikirdi. O gidene kadar tuvalete dönüp saklanmak için bir bahane uydurmak üzere ağzımı açtım ama ağzımdan bambaşka şeyler döküldü. “İçeri yaralı girersen birileri bu işi tamamlamaya karar verebilir. O odada senin ve annenin, haddinden fazla düşmanı var.” Ona, algılanan herhangi bir zayıflığın, bu düşmanların katliama giden kurtlar gibi üzerine çullanmasına sebep olacağını söylememe gerek yoktu herhâlde, değil mi?

Eros kaşlarını kaldırdı. “Neden umurunda olsun ki?”

“Değil zaten.” Gerçekten değildi. Ben sadece ne zaman çekip gideceğini bilmeyen bir aptaldım. Eros hakkındaki diğer doğrular bir tarafa On Üçler’den birinin çocuğu olmayı o seçmemişti. Tıpkı benim gibi. “Yine de tam olarak bir sosyopat da değilim. Bırak sana yardım edeyim.”

“Yardıma ihtiyacım yok.” Döndü ve geldiği yöne, asansöre doğru ilerlemeye başladı.

“Yine de teklif ediyorum.” Vücudum, beynimden önce harekete geçerek onu takip etmeye başladı, bacaklarım kendiliğinden ilerliyor ve beni partinin göreceli güvenliğinden daha da uzaklaştırıyordu. Asansöre adım atmak, bana kendimi dönüştürmüyün bir çizgiyi aşmışım gibi hissettirdi. Aşırı tepki verdiğimi söyleyebilmeyi isterdim ama Eros’un ünü ondan önce geliyordu ve bu ün... çok, çok vahşi ve çok, çok tehlikeliydi. Ellerimi önümde kavuşturup gevezelik etme dürtüsüne karşı mücadele ettim.

Sadece birkaç kat indik ve sonra beni cam ile paslanmaz çelik ofislerin arasından, kolayca açtığı bir kapıya götürdü. Ancak birlikte içeri girdiğimizde bunun gösterişli bir tuvalet olduğunu anladım. Siyah yer karoları, birkaç kabini, fayanslı duşu ve üçlü paslanmaz çelik lavabosuyla Dodona Kulesi’nin geri kalanı gibi minimalistti. Kapının yanında bir çift rahat görünümlü sandalye ve aralarında küçük, yuvarlak bir sehpa bulunan küçük bir alan bile vardı.

“Burayı çok iyi biliyor gibisin.”

“Annemin Zeus’la sık sık işi olur.”

Zorlukla yutkundum. “Üst katlarda da tuvaletler vardı.” Partinin göreceli güvenliğine daha yakında.

“Buradaki ilk yardım malzemeleri var.” Lavabonun altındaki dolaplardan birini açmak üzere eğilirken aniden yüzünü buruşturdu.

Bu beni harekete geçirdi. Bu yüzden buradaydım: Yardım etmek için, onun debelenmesini izlemek için değil. “Düşmeden önce otur.”

İtiraz etmeden topallayarak yürüyüp sandalyelerden birine kendini bıraktığında şaşırdım. Durumun ciddiyetine kapılmak bir hata olacağından onun ne kadar kötü yaralandığını anlamaya, onu tedavi etmeye ve annem bir arama ekibi göndermeden balo salonuna geri dönmeye odaklandım.

Kızlarından biri en son bir Dodona Kulesi etkinliğinde kaybolduğunda bahsi geçen kızı Styx Nehri’ni geçerek kendini Hades’in kollarına atmıştı...

Evet, çok uzun süre ortadan kaybolmamak daha iyi olacaktı.

Söylediği gibi lavabonun altındaki dolapta bir ilk yardım çantası vardı. Onu aldım, arkamı döndüm ve donakaldım. “Ne yapıyorsun?” Sesim ciyaklar gibi çıkmıştı ama elimde değildi.

Eros gömleğini çıkarırken durdu. “Sorun ne?”

Her şey yanılttı. On yıldır bu adamla ortak çevrelerdeydik fakat onu bu partilerde her zaman kusursuzca ütülenmiş kıyafetlerle, bakımlı ve pırıl pırıl görmüştüm. Güzelliği nefes kesici ve neredeyse gerçek olamayacak kadar kusursuzdu.

Şu andaysa pek kusursuz görünmüyordu.

Hayır, o fazlasıyla gerçektir. Eros gömleğini çıkarıp tanrılar tarafından oyulmuş bedenini ortaya sererken onu *tehlikeli bir playboy* olarak gördüğüm zihinsel bariyeri korumak imkânsızdı. Yüzündeki bitkinlik onu daha da çekici kılıyordu, ki bunu daha sonra feci bir haksızlık olarak kabul edebilirdim ama şu anda bu odada nefes almak için yeterli oksijen bulamıyordum.

Panik. İşte bunu hissediyorum. Saf panik. Çekim değildi. Öyle bir şey olamazdı. Hele de söz konusu olan *oyken*. “Soyunuyorsun.” Beyaz kumaşın altında birinin –muhtemelen bizzat Eros’un– göğsüne bir sürü bandaj yapıştırdığını görebiliyordum. Kenarları hafifçe gerilmiş, büyüleyici bir gülümsemeyle

karşılık verdi. “Kıyafetlerimi çıkarmamı istediğin izlenimine kapılmıştım.”

“Pas diyorum,” deyiverdim. Zar zor edindiğim kamusal kimliğim ortalarda görünmüyordu.

“Başka kim olsa ister.”

Garipti ama küstahlığı beni sakinleştirdi. Nefes aldım, sonra bir daha aldım ve o yorumun hak ettiği bakışı takındım. Dalga geçiyordum. Şaka yapabiliirdim. Tüm yetişkin hayatım boyunca Eros gibi insanlara kurnazca hakaret etmişim. “Senin için üzülmem mi gerekiyor? Yoksa övünüyor musun? Lütfen açık ol ki ben de tepkimi buna göre ayarlayabileyim.”

Gülmeye başladı. “Zekice.”

“Elimden geleni yapıyorum.” Kaşlarımı çattım. “Bacağın yaralı sanıyordum.”

“O ufak bir zedelenme.” Nasıl mümkün oldu bilmiyorum ama büyüleyici gülümsemesi birkaç kademe daha da arttı. “Pantolonumu da çıkarmam için mi uğraşıyorsun?”

Gömleksiz olması bu rahatsız tepkiyi vermeme yetmişti ve kesinlikle daha fazla kıyafetini çıkarmasını istemiyordum. Alev alabilirdim. Utanç beni oracıkta öldürmezse Eros’a bana karşı kullanabileceği bir silah vermiş olurdu. “Kesinlikle hayır.”

Omuz silkerek gömleğini tamamen çıkardı ve sertçe nefes verdi. “Bu utanç verici.”

“Hayatta kalacağına eminim.” İlk yardım çantasını masanın üzerine koyup göğsüne baktım. Bandajlardan bazıları çoktan gevşemişti ve kanın gömleğiyle temas ettiği yerlerde kırmızı lekeler vardı. Ona ne *olmuştu*? Bir gül fidanıyla mı kavga etmişti? “Bunların yeniden yapılması gerekiyor.”

“Yapıştır bakalım.” Arkasına yaslanıp gözlerini kapadı.

Bütün işi bana yaptırdığına dair sert bir yorum yapmak üzereydim ki bandajı açtım ve kelimeler boğazıma dizildi... “Eros, çok fazla kan var.” Kan ve bandaj karmaşasından do-

layı yaralarının ne kadar ciddi olduğunu anlayamıyordum ama bazıları hâlâ kanıyordu.

Gözlerini açmadan, “Sen bir de diğer adamın hâlini görsen,” diyerek şüphelerimi doğruladı.

Diğer adam hâlâ hayatta mı? Bu soruyu sormama gerek yoktu. Burada olması, görevi her şeye rağmen başardığı anlamına geliyordu. Bandajları çıkarmayı bitirdim ve arkama yaslanıp göğsünü inceledim. En az on kesik vardı. “Bunu temizlemem gerek yoksa yeni bandajlar tutmaz.”

Elini sallayarak bana izin verdi.

Kalkıp bir sepet temiz bez bulana kadar lavabonun altını araştırırken kendime düşünme izni vermedim. Bezlerden ikisini ıslattım ve kuru olanlarla Eros’un göğsündeki karmaşanın en kötü kısmını temizledim. Hepsini temizlemek birkaç dakika sürdü.

Tam da Eros Ambrosia’ya aslında sünger banyosu yaptırdığımı fark edecek kadar.

Aniden arkama yaslandım. “Eros, bunlardan bazılarına dikiş atılması gerekebilir.” Yaralar vücudunu temizlemeden önceki kadar kötü görünmüyordu ama ben doktor değildim. Kuşkusuz diğer On Üçler’in evlerinde olduğu gibi onun da çalışan kadrosunda bir doktor bulunuyordu. Bu lanet partide boy göstermeye çalışmak yerine neden onu aramadığını anlamıyordum.

“Sorun değil. Bu beni gecenin sonuna kadar idare eder.”

Ona kaşlarımı çatarak baktım. “Ciddi olamazsın. Bir doktor bulmak ve ihtiyaç duyabileceğin tıbbi yardımı almak yerine bir *partiye* katılmaya öncelik veriyorsun.”

“Neden öyle yapmam gerektiğini herkesten daha iyi biliyor olmalısın.” Nihayet gözlerini açtı. Eskisinden daha da mavi görünen gözlerinde tuhaf bir bakış belirip kayboldu. Muhtemelen acı yüzündendi çünkü Afrodite’nin oğlu Eros Ambrosia’nın *bana* arzusuyla bakmasına imkân yoktu.

Bakışlarım istemsizce ağzına kayd. Çok güzel bir ağzı vardı, dudakları kıvrımlı ve seksiydi. Tehlikeli bir katil olması gerçekten büyük kayıptı.

Kendimi bu tür aptalca düşüncelerden uzaklaştırmak için ayağa kalkıp lavaboya gittim. Fena hâlde kaçıyormuşum gibi görünse de aslında sadece ellerimden onun kanını temizliyordum. Aynaya baktım ve birden durdum. Yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana bakıyordu. Az önce kendimi hayal ettiğime inandırdığım arzu dolu ifade değildi bu. Hayır, Eros sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi, belki de onun beklentilerine aykırı davranmışım gibi bakıyordu.

Ancak bu doğru olamazdı. Son on yıldır bu adamla aynı partilerde, balo salonlarında ve etkinliklerde vakit geçirmiş olmam önemli değildi; Eros'un beni düşünmesi için kesinlikle hiçbir neden yoktu. Ben de kesinlikle *onu* düşünmek için pek zaman harcamamıştım. Muhteşem olabilirdi. Olimpos için bile, istese resmini her reklam panosuna yapıştıracak kadar kusursuz olabilirdi ama Eros *tehlikeliydi*.

Ellerimi kurularyp karşısındaki sandalyeye geri döndüm. Ortada o kadar kan yokken nedense ortam daha da samimi geldi. Bu düşünceyi bir kenara atıp sargılarını yenilemek üzere işe koyuldum. Her ne kadar içten içe ellerimi itip bunu kendisinin yapmasını beklesem de ben dikkatlice bandaj üstüne bandaj yaparken o tamamen hareketsiz kalıp zar zor nefes alıyormuş gibi bekledi. Sonuç olarak çok fazla kesik vardı ve her ne kadar bir doktora görünmesini teklif etsem de çiziklerin büyük bir kısmı küçük sayılırdı. Kanamaları da az sonra duracak gibiydi.

“Bu konuda bayağı iyisin.” Sesi kısık ama keskindi. Beni suçluyor mu yoksa sadece yorum mu yapıyor anlayamadım.

Sözünü olduğu gibi kabul etmeyi seçtim. “Bir çiftlikte büyüdüm.” Bir nevi. Teknik olarak bir çiftlikti ama insanların çiftlik hayatını düşündüklerinde aklına gelenle pek de örtüştüğü söylenemezdi. Soluk kırmızı bir ahır. Şirin, küçük bir ev

yoktu. Annem üç evliliğiyle servetini büyötmüş olabilirdi ama sıfırdan başladığı söylenemezdi. Bizimki endüstriyel bir çiftlikti ve düzeni de bunu yansıtıyordu.

Dudakları kıvrılırken gözlerinde bir pırıltı titreşti. “Çiftliklerde çok sayıda bıçak yaralanması oluyor mu?”

“Demek kabul ediyorsun. Bıçaklandın yani?”

Şimdi gerçekten gülümsüyordu ama yüzünde hâlâ acı vardı. “Hiçbir şeyi kabul etmiyorum.”

“Tabii ki etmezsin.” Ona hâlâ çok yakın olduğumu fark edince hemen geri çekildim, ellerimi yeniden yıkamak üzere lavaboya gittim. “Fakat soruna cevap vermem gerekirse, çeşitli büyük makinelerin yanı sıra aptal insanları hoş karşılamayan birçok hayvan olduğundan sık sık yaralanma hadiseleri meydana gelirdi.” Özellikle de benim gibi maceracı kız kardeşlerin varsa. *Bunu* Eros’a söyleyecek değildim tabii ki. Aramızdaki etkileşim zaten haddinden fazla samimi ve tuhaftı. “Geri dönmem gerekiyor.”

“Psyche.” Dönüp ona bakmamı bekledi. O an, kaçınmak için çok uğraştığım o kendine güvenen yırtıcıya hiç benzemiyordu. Sadece yorgun ve acı çeken bir adamdı. Eros göğsündeki bandajlardan birine dokundu. “Afrodit’in evcil canavarına neden yardım ediyorsun?”

“Canavarların bile bazen yardıma ihtiyacı olur, Eros.” Bu konuşmayı burada sonlandırmalıydım ama sorusunun savunmasızlığı o kadar beklenmedikti ki, onu sakinleştirme dürtüsüne engel olamadım. Sadece azıcık. “Ayrıca sen gerçekten bir canavar değilsin. Ortada bir pul ya da diş göremiyorum.”

“Canavarlar her şekil ve boyutta olabilir, Psyche. Olimpos’ta yaşıyorsun, bunu şimdiye kadar anlamış olmalısın.” Gümleğinin düğmelerini iliklemeye çalıştı ama titreyen elleri yüzünden beceremedi.

Bunun neden bu kadar berbat bir fikir olduğunu hatırlama şansı bulamadan harekete geçtim. “İzin ver.” Eğilip dikkatlice

düğmelerini ilikledim. Parmaklarım çıplak göğsüne birkaç kez temas etti ve buna tepkisinin tıslayarak nefes vermek olduğunu kesinlikle hayal ettiğime inandım. Acıdandı. Hepsi bu. Eros kesinlikle *benim* dokunuşuma tepki vermiyordu. Son düğmeyi ilikleyip geri çekilirken nefesimi tuttum. “İşte bu kadar.”

Ayağa kalktı. Onu dikkatle izledim ama öncekine göre biraz daha iyi durumdaydı. Eros ceketini giydi ve düğmelerini ilikleyip kan lekelerinin en kötüsünü gizledi. “Teşekkürler.”

“Bana teşekkür etme. Kim olsa aynısını yapardı.”

“Hayır.” Başını yavaşça iki yana salladı. “Gerçekten kimse bunu yapmazdı.” Bana cevap verme şansı tanımadan kapıya doğru hareketlendi. “Hadi gidelim. Bensiz yukarı çık, yeni bir gömlek bulmam gerek.” Tereddüt etti. “Partiye birlikte döndüğümüz görülürse bizim için iyi olmaz.”

Gerçekten olmazdı. Olimpos’taki dedikoducularının ağzına malzeme verirdik ve Afrodite ile Demeter böyle bir durumda saf bir öfkeyle saldırabilirdi. İstedğim en son şey herhangi bir şekilde, biçimde veya surette Eros’la bağlantılı olmaktı. “Tabii ki.”

Koridora adım atarken Eros elini belime bastırdı. Bu temas beni çarpan bir yıldırımın şiddetiyle sarstı. Sendeledim ve o hızla hareket ederek dirseğimi tutup yere düşmeme mâni oldu. “İyi misin?”

“Evet,” demeyi başardım. Ona bakmıyordum. *Bakamıyordum*. Onu tedavi ederken bile aramızdaki bu talihsiz kıvılcımı görmezden gelmek yeterince zordu. Bana bu kadar yakın dururken, bir eli belimde, diğer eli dirseğimdeyken bunu başarma şansım daha da azdı. Kesinlikle yapmamalıydım...

Başımı kaldırdım ve Eros aşağıya baktı, tanrılar aşkına, çok yakındık. Bu bir hataydı. Her an geri çekilip aramıza hatırı sayılır bir mesafe koyabilirdim, bu tuhaf küçük ara hiç yaşanmamış gibi olurdu. Her an...

Parlak bir ışık gözlerimi kamaştırdı. Eros'tan uzaklaşıp hızla gözlerimi kırptıstırdım. Ah hayır. *Ah hayır, hayır, hayır, hayır.* Bu olamazdı.

Ama oluyordu. Görüşüm yavaşça netleştı ve o parıltı tesadüfen parçalanmış bir ampulden yayılmış gibi davranma umudum buharlaşıp gitti. Parlak kıvıl saçlı, kısa boylu, beyaz bir adam, elinde bir fotoğraf makinesiyle birkaç adım ötede duruyordu. Bize gülümsedi. "Sizi birlikte asansöre binerken gördüğümü biliyordum. Psyche, Eros Ambrosia'yla yalnız vakit geçirmek için Zeus'un partisinden gizlice kaçarken ne düşündüğün hakkında yorum yapmak ister misin?"

Eros fotoğrafçıya doğru tehditkâr bir adım attı ama kolunu tutarak onu durdurdum ve gülümsemeye çalıştım. "Yalnızca arkadaşça, küçük bir sohbet."

Adamın gözünden hiçbir şey kaçmıyordu. "Bu yüzden mi Eros'un gömleğinin düğmeleri yanlış iliklenmiş? Üstelik çektiğim fotoğrafta öpüşmek üzereymişsiniz gibi görünüyorsunuz." Adam, benim mantıklı olabilecek bir yalan uydurmamı beklemenden çekip gitti.

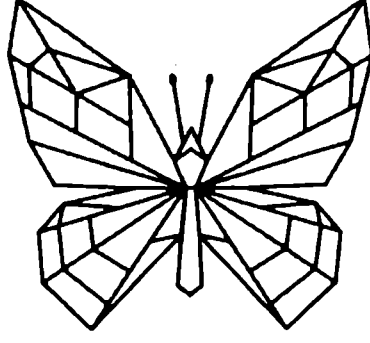
"Şimdi sıçtık," dedim usulca.

Eros benden çok daha yaratıcı bir küfür savurdu. "Tam olarak öyle."

Olayların nasıl gelişeceğini biliyordum. Gece bitmeden Eros'la fotoğraflarımız dedikodu sitelerinde yayılacak ve insanlar *yasak aşkımız* hakkında teoriler üretmeye başlayacaktı. Manşetleri bile görebiliyordum.

Talihsiz âşıklar! Demeter ve Afrodite çocuklarının gizli ilişkisi hakkında ne düşünecek?

Öfkeden felç geçirmeyi unutun. Annem *beni öldürecek.*

3

EROS

İki Hafta Sonra

“Bana o kızın kalbini getir.”

“Göğsüm gayet iyi durumda. Sorduğun için teşekkürler.” Annem eteği bacaklarının etrafında hışırdayarak odanın bir ucundan diğer ucuna yürürken başımı telefonumdan kaldırmadım. Onu tanıyordum, bugünkü kıyafetlerini dramatik yürüyüşünü en üst seviyeye çıkarsın diye seçmişti.

O tam bir şov kadınıydı.

Telefon istediğim kadar dikkat dağıtıcı değildi. Partiden bu yana geçen iki haftada ben ve Psyche Dimitriou hakkındaki spekülasyonlar ve dedikodular dinmemişti. Aksine, bu konuda kamuya açık bir yorum yapmayı reddetmemiz yalnızca alevleri körüklemişti. Olimpos’un iyi bir hikâyeden daha çok sevdiği hiçbir şey yoktu ve düşmanlıklarını gizlemeyen iki kadının çocuklarının bir araya gelmesinden daha iyi bir hikâye de düşünülemezdi. Söylenecek ikna edici bir yalan olduğunda gerçeğin hiçbir önemi olmazdı.

Fotoğrafçının muhteşem bir fotoğraf çektiğinden bahsetmiyordum bile.

Fotoğrafta çok yakınımda duruyordu, neredeyse kucaklaşıyor gibiydik ve o bana soru sorarcasına bakıyordu. Ya ben? Yüzümdeki ifade ancak *aç* olarak tanımlanabilirdi. Psyche'yi o koridorda öpmek kadar aptalca bir şey yapmazdım ama o fotoğrafa bakan kimse buna inanmazdı.

“Telefonunla oynamayı bırak ve bana bak.” Annem uzun topuğunun üzerinde dönüp bana baktı. Elli yaşındaydı ve bu kadarını söylediğim için bile derimi canlı canlı yüzecek olsa da yaşını ele verecek ne bir kırışığı ne de kırılmış bir saç teli vardı. Cildini pürüzsüz ve saçlarını mükemmel bir platin sarısı renginde tutmak için bir servet harcıyordu. Yirmi yaşındakilerin uğruna katil olabileceği o vücut için kişisel antrenörüyle geçirdiği sayısız saatlerden bahsetmiyordum bile. Hepsi de Afrodit ünvanı içindi. Biri Olimpos’un çöpçatanı –aşk işportacısı– rolünü üstlendiğinde belirli beklentileri karşılamalıydı.

“Eros, o lanet telefonu bırak ve beni dinle.”

“Dinliyorum.” Sıkılmış ses tonum azalan sabrımı ele veriyordu ama ben bu konuşmadan sıkılmaya başlamıştım bile. Son iki haftada bunun on ayrı versiyonunu yapmıştık. “Sana gerçekte ne olduğunu zaten anlattım.”

“Gerçekte ne olduğu kimsenin umurunda değil.” Artık neredeyse çılgılık atıyordu, dikkatle ayarlanmış boğuk sesi yüksek ve keskindi. “Adını o sonradan görmenin kızıyla birlikte anarak şanına leke sürüyorlar.”

Afrodit ünvanının da Demeter ünvanı gibi miras yoluyla aktarılmadığını belirtmeyi unuttum. Olimpos’ta ebeveynden çocuğa geçen ünvanlar sadece Zeus, Hades ve Poseidon’a aitti. On Üçler’in geri kalanının ünvanları onlara yetişkinken, hem açık hem de gizli yollarla veriliyordu. Annem, Demeter’in şehir çapında bir seçimle belirlenmesine rağmen kendisinin son Afrodit tarafından atanmış olduğu gerçeğini kabullenemiyordu.

Halk Demeter'i seçmişti ve o da annemin bunu unutmasına asla izin vermiyordu.

"Bir sonraki skandalın patlak vermesi çok sürmeyecektir. Sabırlı ol."

"*Sen bana ne yapacağımı söyleyemezsin, oğlum. Emirleri ben veririm, sen de itaat edersin.*" Önümde durup bana baktı. "Bu senin rezaletin. Son işini düzgün yapsaydın *o kızla* fotoğrafın çekilmezdi."

"Anne." Neden karşı çıktığımı bile bilmiyordum. Annem bir kez öfke krizine girdi mi onu başka tarafa yöneltmek neredeyse imkânsızdı. İnsanların onun etrafında bu kadar dikkatli davranmasının nedenlerinden biri de buydu. Ben bile onun yanında dikkatli davranmalıyım. İlişkimizi kamuoyuna sevgi dolu bir anne ve sadık oğul olarak sunmuş olabilirdi ama gerçek pek o kadar sevimli değildi. Ben Afrodit'in bıçağıydım. Bana nereye gideceğimi, nasıl bir intikam almam gerektiğini söyler ve ben de siktiriboktan bir oyuncak asker gibi söylediklerini yapardım. Benim görüşlerim hiçbir zaman sorulmaz ve kesinlikle dikkate alınmazdı. Ona işi aceleye getirip parti gecesine sıkıştırmak yerine Polyphonte'u halletmek için beklememiz gerektiğini *söylesem de* Afrodit işi zora koşmuştu.

Her zaman yaptığı şeydi.

"Onun kalbi, Eros. Lafımı *ikiletme.*"

Kızgınlığımı zar zor bastırabildim. "Daha açık olman gerekecek, anne. *Kelimenin tam anlamıyla* onun kalbini mi istiyorsun? Bunun için seçtiğin gümüş bir kutu var mı? Belki şömine rafına, mezuniyet fotoğrafımın yanına koyabilirsin."

Tıslamaya fazlasıyla benzeyen bir ses çıkardı. "Seni küçük pislik." Bu, Afrodit'in Olimpos'taki kimseye göstermediği yüzüydü. Annemin gerçekte nasıl bir canavar olduğuna tanık olma ayrıcalığı yalnızca bana aitti.

Ama onu bu konuda eleştirmek bana düşmezdi.

Ortada bir pul ya da dış göremiyorum.

Psyche'nin yumuşacık sesinin anısıyla neredeyse irkildim. Gerçekten bundan daha akıllı olduğunu sanmıştım; neredeyse on yıldır aynı çevrelerdeydik ve bana canavar *dememesi* için aptal olması gerekirdi.

Abartılı bir tavırla telefonumun ekranını kapayıp tüm dikkatimi anneme verdim. "Bu eylem planına sen karar verdin, o yüzden şimdi çekinme."

Karşımda başkası olsa, şiddet tehdidinin alttan alta hissedildiği yumuşak ses tonum karşısında irkilirdi. Afrodit sadece güldü. "Eros, tatlım, fazla oluyorsun. Demeter, geçen sonbaharda diğer kızı ve Hades'le yaptığı o gösteriden sonra beni atlatıp *Psyche*'yi bir sonraki Hera yapabileceğini sanıyor. Ama cesedimi çiğner. Daha doğrusu *kızının* cesedini."

Göğsümdeki garip sıkışmayı görmezden geldim. "Demeter'e bu kadar öfkeliysen o zaman kızı yerine onun hakkından gelecek bir şeyler yap."

"Sen bundan daha akıllısın." Elini sallayarak geçiştirdi. "Hem anneye hem de kızına bir ders vermek gerekiyor. Demeter, kendisini yüceltilmiş bir çiftçiden başka bir şey gibi görerek etrafta caka satıyor. Bu onu biraz aşağı çekecek."

Sadece annem bir çocuğun ölümünü birini aşağı çekmek olarak değerlendirirdi.

Fakat o, gücünü korumak için her şeyi yapabilecek biriydi. Afrodit birçok şeyden sorumludur ama en popüler görevi Olimpos'taki zenginler ve seçkinler arasındaki evlilikleri ayarlamaktı. On Üçler ve aileleri için evet, ama aynı zamanda Dodona Kulesi'ndeki partilere asla tam olarak katılamayan daha geniş etki çemberindekiler için de.

Demeter yavaşça onun bölgesine girerken annemin kafasının patlamak üzere olmasına şaşmamalıydı. Son Zeus'un üç evliliğini de o ayarlamıştı. O piç kurusu karılarını öldürmeye devam etmişti, ki bu da annemin işine geliyordu çünkü düşünceleri sever ama sonrasında gelen her şeyden nefret ederdi. Yeni

Zeus için yeni bir Hera ayarlamak onun en büyük önceliği idi ve görünüşe göre Demeter, Psyche'yi Afrodit'e danışmadan Hera konumuna getirmeye kararlıydı.

Bunu hayal etmeye çalıştım ama zihnim bu düşünceye isyan etti. Görebildiğim tek şey bandajlarımı sararken Psyche'nin kaşlarının arasında beliren konsantrasyon çizgisiydi. Düşmanın oğluna nezaket gösterecek kadar aptal ve kuşkusuz Hera konumunda çiğ çiğ yenecek türden biriydi.

Boğazımı temizledim. "Zeus bugünlerde nasıl? Uygun seçeneklerinden hiçbirini beğenmiyor mu?" Birkaç ay öncesine kadar Perseus'tu ama On Üçler'in sunağında kurban edilen ilk şey isimlerdir. Bir zamanlar arkadaş olsak da Olimpos hayatı insanları bir şekilde birbirinden ayırıyordu. Biz yaş aldıkça Perseus bir sonraki Zeus olma eğitimine daha çok gömüldü. Ya ben? Şey, benim hayatım da aynı derecede karanlık bir yola girdi. Sanırım hâlâ arkadaşlık ama aramızda artık ikimizin de aşamayacağı bir mesafe vardı. Denemeye nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

Bu düşüncenin zihnimden uzaklaşmasına izin verdim. Perseus hayatı boyunca Zeus'un vârisi olmuştu. Babası öldüğünde ünvanı alacağını biliyordu. Bu herkesin beklediğinden daha erken olsa da... Neyse, o durumla baş edebilecek kapasitedeydi. Bu benim sorunum değildi. Bu benim sorunum *olamazdı*. Sonuçta adamı *ben* öldürmemiştim.

"Konuyu değiştirme," diye çıkıştı annem. "Persephone kaçıp Hades'le birlikte yaşadığından beri Olimpos'un dengesi bozuldu. Şimdi Demeter bir diğer kızını da miras kalan bir ünvanın sahibiyle eşleştirebileceğini mi sanıyor? Sırada ne var? O vahşi büyük kızını Poseidon'la evlendirmek mi?" Ofladı. "Hiç sanmıyorum. Birinin Demeter'i kontrol etmesi gerek ve kimse harekete geçmezse bunu biz yapmak zorunda kalacağız."

"Yani *ben* yapmak zorunda kalacağım. Sen bir kalp istiyor olabilirsin ama ikimiz de biliyoruz ki bütün işi yapan benim."

Kimsenin kellemi istemesini arzu etmiyordum, bu yüzden cinayetleri asgari düzeyde tutmaya çalışıyordum. Bir rakibi iyi yayılmış bir söylentiyle ortadan kaldırmak veya sadece izleyip kendi eylemlerinin düşüşü için saldırı fırsatı sağlamasını beklemek çok daha kolaydı. Olimpos, eğer o tür şeylere inanıyorsanız, tıka basa günahla doluydu ve On Üçler'in parlak çemberindeki hiç kimse kötü alışkanlıklardan muaf değildi.

Görünüşe göre Demeter'in kızları hariç.

Gözlerden uzak kalmak için çok uğraşmışlardı ve bu, işe de yaramıştı... En azından birkaç ay öncesine kadar. Eski Zeus, Persephone'yi kendisine istediğine karar verdiğinden –ki pek faydasını gördüğü de söylenemez– bu yana Olimpos, Dimitriou kız kardeşler için çıldırmaya başladı. Ne de olsa Persephone'nin hikâyesi çağlar boyunca anlatılacak türden destansı bir hikâyeydi, dedikodu sitelerinin hemen üstüne atlayacağı türden bir saçmalık. Zeus onu doğrudan Hades'in kollarına yönlendirmişti ve bu da Hades'i aşağı şehrin gölgelerinden çıkarmıştı. Kimse *böyle bir şey* olacağını tahmin edememişti.

Zeus ve yukarı şehrin geri kalanı, Olimpos'un Styx Nehri'nde son erdiğini hayal etmeyi severdi. Hades, yalnızca On Üçler'in ve diğer birkaç kişinin bildiği kirli, küçük bir sırda. Artık açığa çıkmıştı ve Olimpos'un güç dengesi değişiyordu. İşlerin yoluna girmesi ayları bulacak, hatta muhtemelen daha da uzun sürecekti.

Hades'in Persephone'la olan aşkı Olimpos'un Dimitriou kardeşlere olan hayranlığını daha da artırmıştı. Hepsi çekiciydi ama hiçbiri tam olarak buraya uygun değildi. Persephone'nin gözleri her zaman ufuktaydı, şehirden çıkmanın bir yolunu bulmaya kararlı olduğu gün gibi ortadaydı. En büyükleri olan Callisto, annemin iddia ettiği kadar vahşiydi. Sürekli kavga eder ya da söylememesi gereken şeyler söylerdi ve insanların hem kızdığı hem de ilgi duyduğu Olimpos güç oyunlarını

oynamayı açıkça reddederdi. En küçükleri olan Eurydice ise güzel ve tatlıydı ama bu şehirde yaşayan birine göre fazla saftı.

Sonra bir de Psyche vardı. Kız kardeşleriyle arasındaki fark sadece fiziksel değildi. O düpedüz *farklıydı*. Oyuna katılırdı ve iyi de oynardı, hem de hiç öyle görünmediği hâlde. Kendine özgü bir mütevazılığı vardı ama onu, asla tesadüfen hareket etmediğini fark edecek kadar uzun süredir izliyordum. Elbette bunu kanıtlayamazdım ama bence o da en az annesi kadar zekiydi.

Tabii *bunların* hiçbiri Zeus'un partisinde olanları açıklamıyordu. Psyche gerçekten annesi kadar hesapçı olsaydı benimle yalnız yakalanmamak için ne gerekiyorsa yapardı. Yaralarımı sarmazdı. Onu o koridorda gördüğüm andan itibaren yaptıklarının *hiçbirini* yapmazdı.

Pek ahlaklı biri sayılmasam da ben bile gösterdiği nezaketi onun hayatına son vererek ödüllendirmenin boktan bir davranış olduğunu düşünüyordum.

"Eros." Annem parmaklarını yüzümün önünde şıklattı. "Hayal kurmayı bırak ve sana verdiğim görevi yerine getir." Yavaşça gülümserken mavi gözleri buz parçalarına dönüştü. "Bana Psyche'nin kalbini getir."

"Bunu gerçekten iyice düşündün mü?" İfademi ilgisiz tutmaya çalışarak kaşlarımı kaldırdım. "Yüz binlerce Olimposlu tarafından hayli seviliyor. En azından sosyal medyadaki takipçi sayısına bakılırsa tablo bu."

Afrodit alay ettiği an hatamı anladım. "Tarzı ve derinliği olmayan, şişman bir kız. MuseWatch ve diğer sitelerin onu takip etmesinin tek sebebi yeni bir soluk olması. Benim seviyeme yaklaşamaz bile."

Ona itiraz etmedim çünkü bunun bir anlamı yoktu ama gerçek şu ki Psyche muhteşemdi ve onun trendleri belirleyen tarzını Afrodit ancak hayal edebilirdi. Sorun da tam olarak buydu zaten. Annem bir taşla iki kuş vurmaya karar vermişti. "Rekabet içinde olduğunuzun farkında değildim."

“Çünkü değiliz.” Sanki ona inanacak kadar aptalmışım gibi eliyle bunu geçiştirdi. “Bu benimle ilgili değil. Mesele sensin.” Ellerin beline dayadı. “Bu işin halledilmesini istiyorum, Eros. Bunu benim için yapmalısın.”

Göğsümde bir şeyler sızladı ama görmezden geldim. Ruhların varlığına inansaydım bile yaptıklarım ruhumu uzun zaman önce feda etmiş olurdu. Bu şehirde gücün bir bedeli vardı ve On Üçler’de bir annem varken benim masum kalma şansım hiç olmamıştı. Olimpos’un güç piramidinin tepesinde değilseniz ilerlemek için sizi kullanan başka birinin ayakları altında ezilirdiniz. Başka seçeneğim yoktu. Ben bu oyunun içine doğmuştum ve tek seçeneğim en iyisi, en korkutucusu olmak ve insanların uğraşmaktan kaçınmak için her şeyi yapacağı kişiye dönüşmekti. Böylece hem kendimi hem de annemi güvende tutuyordum. Bu bazen onun bu küçük *görevlerini* yerine getirmem gerektiği anlamına mı geliyordu? Eh, ödeyebileceğim kadar küçük bir bedeldi. “Halledilmesini sağlayacağım.”

“Hafta sonundan önce.”

Pek zamanım kalmıyordu. Kızgınlık kıvılcımını bastırıp başımı onaylarcasına salladım. “Sana yapacağımı söyledim ve yapacağım.”

“İyi.” Dönüp uzaklaşırken eteği bir kez daha dramatik bir şekilde etrafında titreşti ve odadan çıktı.

İşte benim annem. İntikam ilanları ve ağır taleplerle ortaya çıkardı ama işi gerçekten yapma zamanı geldiğinde birdenbire gitmesi gerekirdi.

Böylesi daha iyiydi. Yaptığım işte iyiydim çünkü ne zaman göze batacağımı, ne zaman görünmez olmam gerektiğini biliyordum. Afrodite, hayatı buna bağlı olsa bile nasıl kurnazlık yapacağını bilemezdi. Ayağa kalkıp kapıya doğru yürümeden önce tam otuz saniye bekledim. Fikrini değiştirip biraz daha saçmalamak için geri döner ve kapımın kilitli olduğunu gö-

rürse sinirlenirdi ama ben plan yapmaya başladığımda rahatsız edilmekten hoşlanmazdım.

Açıkçası annemin ara sıra engellenmesi de iyi geliyordu. Hayatımın büyük bir kısmını o kadar çok kontrol ediyordu ki Afrodit'ten arınmış en az bir alanım olması önemliydi. Ara sıra bile olsa. Hayatımı o kontrol ederken ne kadar sinirlensem de seçeneklerim sınırlıydı. Annem On Üçler'den biriydi. Olimpos'un neresinde yaşarsam yaşayayım, gerçek şu ki tüm kartlar –tüm güç– onun elindeydi ve ben sadece uygun zamanda kullandığı bir araçtım.

Aziz sayılmazdım. Hayattaki yolumla barışalı çok olmuştu. Ama bazen, özellikle de Afrodit bana bile zalimce gelen bir emir verdiğinde lanet olsun ki boğulacak gibi oluyordum. Psyche bana *yardım etmişti* ve şimdi annem onu *benim* indirmemi istiyordu.

Çatı katında ilerleyip güvenli odama doğru ilerledim. Burrayı meraklı misafirlerin –ya da Hermes'in– eline geçmesini istemediğim şeyleri saklamak için kullanıyordum. Hermes en az on kez içeri girmeyi denemişti ve şu âna kadar güvende kalmıştı ama eninde sonunda Hermes'in galip gelebileceğinin fazlasıyla farkındaydım. Yine de benim için hâlihazırdaki en iyi seçenektir.

Kapısını kilitledikten sonra bilgisayarımın başına geçip seçeneklerimi değerlendirdim. Afrodit Psyche'ye ölümcül olmayan bir ders vermek isteseydi çok daha kolay olurdu. Bir influencer olarak sessiz sedasız itibarını sağlamlaştırıyor olabilirdi ancak itibarları küle çevirmek kolaydı. Yıllar boyunca bunu onlarca kez yapmıştım ve şüphesiz çok daha fazlasını yapacaktım. Gereken tek şey, biraz sabır ve oyunu uzun süreli oynayabilme yeteneğiydi.

Ama hayır, annem kelimenin tam anlamıyla onun kalbini istiyordu. Ne kadar da Kötü Kraliçe'ydi. Başımı iki yana salladım ve Dimitriou kız kardeşlerle ilgili dosyalarımı açtım. Elimde On Üçler'in tümü, aileleri ve yakın arkadaşları hakkında dosyalar

vardı. Olimpos'ta bilgi, savaşın yüzde doksanını oluşturur, bu yüzden bilgi edinebilmek için çok çalışırdım. İki hafta önceki partiden beri Psyche'ye özel bir ilgi duyuyordum ve bu konuda annemi suçlayamazdım.

Psyche bana yardım etmek zorunda değildi.

Arkasını dönüp beni hiç görmemiş gibi davranması çok daha akıllıca olurdu. Başka biri olsa öyle yapardı. Hatta arkadaş olarak gördüğüm insanlardan bazılarının tercihi bile bu olurdu. Bunun için onları suçlamazdım. Olimpos'ta herkes kendi başının çaresine bakardı.

MuseWatch'taki en yeni haberlere tıkladım. Persephone geçen hafta sonu kısa bir aile ziyareti yapmış, yeni kocasını da yanında getirmesi büyük heyecan yaratmıştı. Hades-Demeter ittifakı kimsenin öngöremediği bir ittifaktı ve annemin paranoyasını besliyordu. Son Zeus'u kontrol altına almıştı ama oğlu, onun önüne salladığı yemi yutmamıştı. Bu da annemi endişelendiriyordu.

Psyche ve kız kardeşlerinin alışveriş yaparken çekilmiş bir fotoğrafında durdum. Dimitriou kız kardeşler birbirlerini gerçekten seviyor ve destekliyor gibi görünüyorlardı. Güç oyunlarına katılmaya yeltenmiş olabilirlerdi ama çoğunlukla kendilerini Olimpos'takilerden ayrı tutuyorlardı. Bunun nedeni, geri kalanımızdan daha iyi olduklarını düşünmeleri mi, yoksa yapımız gereği dar görüşlü olduğumuzdan ilk ortaya çıktıklarında onları tam olarak kollarımızı açarak karşılamamış olmamız mı bilmiyordum. Annem tüm aileyi sosyal tırmanıcılar olarak etiketlemeyi seviyordu, hatta On Üçler'in yakın çevresinden birkaç kişiye de aynı şeyi yapıyordu.

Ancak öyle olsaydı Persephone Dimitriou, Zeus'la evlenmekten kaçmak için Styx Nehri'ni geçmeye cesaret etmezdi.

Psyche de ona yardım etmezdi.

O gece tam olarak ne olduğundan ben bile emin değildim ama Psyche'nin işin içinde olduğunu biliyordum ve rolü,

ablasını bu evliliğin ailelerinin durumuna yardımcı olacağına ikna eden mantıklı taraf olmak değildi. Söz konusu başka bir aile olsaydı Psyche, ablasının yokluğundan yararlanarak yeni Hera adayı olarak kendini Zeus'un önüne atardı.

Ama o, ablasına yardım etmişti. Tıpkı bana yardım ettiği gibi.

Psyche'nin resmini inceledim. Uzun, siyah saçları ve her zaman gizli bir gülümsemeyle kavisli görünen dolgun dudakları vardı. Ona baktığımda dedikodu sitelerini bu kadar takıntılı oldukları için suçlayamıyordum: Bedeniyle barışık görünüyordu ve böyle olması çok seksiydi.

Son derece fotojenikti ama fotoğraflar yine de hakkını vermiyordu. Yıllar boyunca ikimizin de katıldığı partilerde hep yaptığı gibi elinden geldiğince ışığını bastırmaya çalışırken bile, varlığında insanların durup dikkatlerini ona çevirmelerini sağlayan bir şey vardı.

Koridorda ya da yaralarımı sardığı tuvalette ışığını bastırmamıştı. Bunu bilerek yaptığını sanmıyordum ama o güzel yüzün arkasında parlak ve meraklı bir zihin görmüştüm. Tek varlığı görüntüsüymüş gibi yapabiliirdi ama akıllıydı. Benimle yalnız yakalanmayacak kadar akıllıydı ama yine de bu riski almış ve zarar görmüştü. Neden? Çünkü yardıma ihtiyacım vardı. *Çünkü canavarların bile bazen yardıma ihtiyacı olur.*

Bütün bunlar beni çok talihsiz bir sonuca ulaştırıyordu.

Psyche Dimitriou aslında Olimpos'ta çok nadir bulunan bir şey olabilirdi: İyi bir insan.

Küfredip sayfayı kapattım. Seksi olması, ailesi geldiğinden beri güç oyunlarından bu kadar etkili hamlelerle kaçmasına saygı duymam ya da iyi biri olması önemli değildi. Annem bana bir görev vermişti ve ben başarısızlığın sonuçlarını biliyordum.

Sürgün.

Dımdızlak bırakılmak. *Hiç* olmak

Afrodite bana iyi olduğum tek şeyin insanları incitmek olduğunu hatırlatmayı severdi. Açık manipülasyonunu fark etsem

de... haksız sayılmazdı. Ben bir şirketin nasıl yönetileceğini bilmezdim, o Perseus'un işiydi. İnsanları nasıl cezbedip rahatlatacağımı da bilmezdim, Helen bilirdi. Siktir, Hermes gibi zorla içeri girme konusunda bile o kadar iyi değildim.

Afrodite'in –*benim*– kurbanlarının birkaçının sürgüne maruz kaldığını söylememe gerek yoktu. Sonunda onların kaderini paylaşırsam, içlerinden biri peşime düşüp intikamını almadan bir yıl dayanma ihtimalimi çok yüksek görmüyordum.

En iyisi bunu pek fazla düşünmemekti. Görevimi halledecektim, sonra birkaç partner bulacak, bir hafta boyunca sevişip içki içerek ve tamamen uyuşmak için ne gerekiyorsa yaparak kendimi kaybedecektim. Her zaman yaptığım gibi.

Bir küfür daha savurarak telefonumu elime aldım.

Cıvı cıvı bir kadın sesi cevap verdi. “Eros, en sevdiğim küçük seks tanrısı. Bugün benim şanslı günüm.”

Normalde Hermes'le uğraşırken yüzümdeki gülümsemeyi bastırmakta zorlanırdım. O iflah olmazdı ve On Üçler arasında varlığından gerçekten keyif aldığım tek kişiydi. Oysa bugün içimden pek de gülümsemek gelmiyordu. “Hermes.”

İçini çekti. “Yani iş zamanı ha?”

“İş zamanı,” diye onayladım. Hermes'le aramızda yalnızca iş ilişkisi yoktu. Yıllar içinde birkaç kez birlikte olmuştuk ama sonunda aramızdaki ilişki arkadaşlığa benzer bir şeye dönüşmüştü. Ona kesinlikle güvenmiyordum –ne de olsa ünvanı casusluk ustasıydı– ama ondan hoşlanırdım.

“Hep çalışıp oyun oynamamak, Eros'u sıkıcı bir çocuk yapar.”

“Hepimiz zamanımızı Hades'in sarayında soytarılık yaparak geçiremiyoruz.”

Güldü. “Hades seks zindanını sana yasakladı diye kızma. Onun yerinde olsan sen de aynısını yapardın.”

Haklıydı ama bu, durumu kabulleneceğim anlamına gelmiyordu. Hades'in Styx Nehri'ni sorunsuzca geçmeme izin

vermesinin tek nedeni, karşılıklı yarar sağlayan bir ilişkimizin olmasıydı. Anneme bildirdiğim bilgileri kontrol ediyordu. Onun misafirperverliğinden keyif alıyordum. Her şey sahneye Persephone'un girmesiyle değişmişti. Persephone, onun karısına ve annesi Demeter'e de bağlı olmasını sağlamıştı.

Demeter ile annemin birbirlerinden ne kadar nefret ettikleri düşünüldüğünde, bu aralar aşağı şehirde istenmeyen adam olmam şaşırtıcı değildi. Hades benimle görüşmeye son verince stresimi atmak için kullandığım ana kaynağım da kesilmiş olmuştu. Artık bunun bir önemi yoktu ama Hermes her zaman bir insanın düğmelerini nasıl bulacağını... ve sonra da onların üstünde nasıl zıplayacağını biliyordu. "Bir mesajım var, senin iletmeni istiyorum ama doğası gereği hassas bir konu."

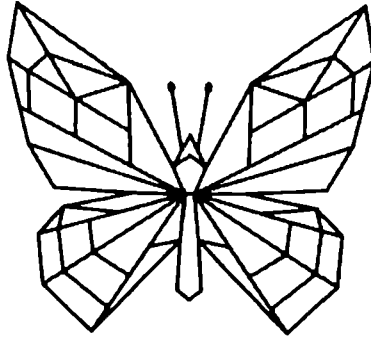
Bir duraksama oldu. "Tamam, şimdi dikkatimi çektin. Duygularımla oynamayı bırak da bana neyin peşinde olduğunu söyle."

Ondan ne istediğimi kabataslak açıklarken kendimi gülümsemeye zorladım. Hermes'in On Üçler'deki rolü biraz habercilik, biraz casusluk, biraz da kendi eğlencesi için kaos çıkarmaktı. Onun tek gerçek bağlılığı Dionysos'aydı ama ben yine de ipler gerçekten gerilirse bu dostluğun devam edeceğinden pek emin değildim. Ne var ki benim hedefim Dionysos değildi, bu yüzden tam olarak istediğimi yapacağından hiç şüphem yoktu.

Anlatmayı bitirdiğimde neşeli bir kahkaha attı. "Eros, seni sinsi hovarda seni. Mesajı sabaha kadar teslim etmiş olacağım." Ben cevap veremediğimden telefonu kapadı.

İç geçirerek arkama yaslanıp göğsümü ovuşturdum. Bu konudaki kişisel düşüncelerim ne olursa olsun, işler yolundaydı. Geri dönüp geçmişi değiştirmek için çok geçti ve ben sadece her zaman yaptığım şeyi yapabilirdim: Başarılı olmak.

Psyche Dimitriou hafta sonundan önce ölmüş olacaktı.

4

PSYCHE

“Tanrılara yemin ederim ki annem bir parti daveti daha alırsa Zeus gibi kendimi pencereden atacağım.”

Önümdeki askıda dizili elbiselere göz atarken duraksadım. Hiçbiri uygun değildi. Hepsinin sönük bir güzelliği vardı ancak bu tasarımcının, kıvrımlarımın küçük beden birinden ne kadar farklı olduğunu hesaba katmak yerine normal kıyafetleri birkaç santim genişleterek büyük beden hâline getirmek gibi kötü bir alışkanlığı vardı. Markanın yeni bahar kreasyonunda biraz daha iyi olduğunu duymuştum ama belli ki yanlış bilgilendirilmiştim.

Bu rahatsızlık, ablamın arkamda, bu dükkândaki herkesin rahatlıkla kulak misafiri olabileceği mesafede ağzından çıkanlardan daha az önemliydi. İhtiyacımız olan *son şey* daha fazla skandaldı, özellikle de şu anda. Ben ve Eros hakkındaki dedikodular beklediğimden daha uzun süre gündemde kalmıştı –Olimpos yeni haberler bakımından zayıf bir ay geçirmişti ve fotoğrafımız dedikodu değirmenini döndürmek için gerçekten mükemmel bir malzemeydi– ama geçecekti. Ya da başımızı eğip ağzımızı kapalı tuttuğumuz sürece geçecekti. Eros ortadan tamamen kaybolmuştu; akıllıca bir hareketti. Benim böyle bir

seçeneğim yoktu, bu yüzden geriye kalan tek yol, sanki dedikoduların öznesi değilmişim gibi hayatıma devam etmekti.

Bugün de alışveriše çıkmıştım işte.

En büyük ablamın aşırı korumacı davranıp bana eşlik etmeye karar vermesi benim şansımdı. Arkamı dönüp Callisto'ya göz attım. Her zamanki gibi, izin günündeki bir modeli andırmasını sağlayan sahte grunge tarzında giyinmişti. Koyu kahverengi saçlarımız ve ela gözlerimiz aynıydı ama Callisto'nun güzelliği keskin bir bıçak gibiyken benimki daha hafif bir türüydü. Hiçbir zaman onu yeni bir diyet denemesi için *nazikçe* yönlendirmeye çalışan Anne'yle uğraşmak zorunda kalmamıştı ama farklılıklarımıza dair hissettiğim kırgınlıklar artık tarih olmuştu.

Tarih *olmayan* bir şey varsa o da onun lanet olası pervasızlığıydı.

Bekleme alanındaki kanepeye yayılan ablama doğru gittim ve eğildim. "Sesini alçalt."

Callisto gözlerini kıstı. "Bu koyunların duyması niye umurunda ki? Sadece gerçekleri söylüyorum."

Zeus'un "kazara" ölümünün üzerinden iki aydan biraz fazla zaman geçmişti ve Olimpos hâlâ olayın şaşkınlığından kurtulamamıştı. Bundan yirmi yıl sonra bile konu hakkında şaka yapmak pek komik olmayacaktı ama şimdilik hiç de ihtiyacımız *olmayan* türden manşetleri çekmenin harika bir yoluydu.

Dimitriou kızları eski Zeus'un ölümüyle alay ediyor!

Eros'la fotoğrafımızın ardından Anne, sinir bozucu kızlarını en yakın pencereden atma tehditlerinden birini gerçekleştirebilirdi. Eminim Perseus –yani Zeus– buna çok sevinirdi. Onu kızdırmamak yönünde katı talimatlar alıyorduk ve Callisto, işleri ne kadar ileri götürebileceğini görmek için bunu bir meydan okuma olarak kabul etmiş gibi görünüyordu. Normalde bu küçük bir sıkıntı sayılırdı ama şu anda çok daha yoğun bir şekilde mercek altındaydık. Afrodite'in oğluyla yalnız yakalanacak kadar

aptal olduğuma hâlâ inanamıyordum. Anne, sorumsuzluğum ve bunun Zeus'la olan ilişkimi nasıl etkileyeceği konusunda bana en az üç kez nutuk atmıştı.

Adımın Zeus'un potansiyel eşleri listesinden çıkarılması bence pek büyük bir kayıp sayılmazdı ama yine de o cümleyi yüksek sesle söylemeyecek kadar akıllıydım.

Callisto'nun aksine.

Daha da eğilip sesimi alçalttım. "Şu anda herkesin bizi izlediğini biliyorsun. Ortalığı karıştırmaya çalışmaktan vazgeç."

Callisto hiç pişmanlık duymadan kaşlarını kaldırdı. "Eğer bana bakıcılık yapmayı bırakırsan dikkatleri senin üzerinden başka tarafa çekecek bir şeyler yapabilirim. Çok büyük bir şey gerekmez, hatta bundan keyif alırım."

"Callisto, hayır." Onun *yardım* fikirleri genelde tam tersi bir etki yaratırdı. Hata yaptığımı bilsem de, "Ne yapardın?" diye sormadan edemedim.

"Ah, bunun üzerinde pek düşünmedim. Muhtemelen Afrodit'i yola iterdim. Belki şansım yaver gider ve pislik oğlu da onunla birlikte olurdu. Bir taşla iki kuş."

Tabii ya. Neden sorduğumu bile bilmiyordum. "Eğer Zeus'la annemi kızdırırsan bu karmaşayı *ben* düzeltmek zorunda kalacağım. Lütfen yapma, benim hatırım için."

Homurdanacakmış gibi ağzını açtı, tereddüt etti ve sonunda küfretti. "Tamam, peki. Düzgün davranacağım ama bir sonraki partiye katılmak istemediğim konusunda ciddiylim. Persephone'nin artık mutlu bir evlilik hayatı olduğundan Anne bahanelerimi kabul etmiyor."

Persephone'nin aşağı şehre taşınmasından bu yana birkaç parti yapıldığını ve Callisto'nun daha evvel Anne'nin ona zorbalık yapmasına asla izin vermediğini de belirteyim. Bunu benim için yapıyordu, böylece engereklerle tek başıma yüzleşmek zorunda kalmayacaktım. Sahiden de bunu yapabilecek tek kişi oydu. Eurydice, kalbi Orpheus tarafından kırıldığından beri

On Üçler'i çevreleyen ısıltılı kalabalığın sırtından bıçaklamalarıyla baş edemeyecek kadar kırılgandı. Doğrusu, öncesinde de bu işlerde o kadar iyi sayılmazdı. Etrafı nefes alırcasına kolay yalan söyleyen insanlarla çevriliyken herkesin sözüne inanmaya ve masum olduklarını varsaymaya çok yatkındı.

Callisto'nun böyle bu sorunu yoktu. Öte yandan salata çatalını birine saplaması veya görünüşe göre onu yola itmesi çok daha muhtemeldi. Aslında o ilk dediğimi sondan önceki bir partide yapmıştı; Anne'nin son zamanlarda yumuşayıp evde kalmasına izin vermesinin nedeni buydu. Bunu düşününce aklıma geldi... "Ares *nasıl*? MuseWatch'ta onun hakkında hiçbir şey görmedim." Şimdi düşününce onu son partide de görmemiştim.

"Eminim iyidir. Sadece yüzeysel bir yaraydı." Saçlarını omzundan geriye attı. "Eğer Persephone'ye kararsız sür—" Küfretti. "Bunu tekrarlamayı reddediyorum. Kız kardeşimizden *öyle* bahsetmeseydi sorun olmazdı."

"Bunlar sadece boş laf. Persephone nehrin bu yakasındaki herhangi birinin onun hakkında ne düşündüğünü umursamaz. Ailesi hariç elbette."

"O umursamıyor ama *ben* umursuyorum." Callisto tırnaklarını inceledi. "Onlar sözcüklerle kavga ediyor olabilirler ama er ya da geç benim farklı araçlar kullandığımı anlayacaklar."

"Hakaret ve saldırı çok farklı iki şey." Yine de dürüst olmak gerekirse annemin bu durumu Callisto'nun geçmişteki... yanlış adımlarında... yaptığı gibi düzelttiğini sanmıyordum. Yapmış olsaydı bunu duyardık ama ilk nutuktan sonra bu konu bir daha gündeme gelmedi.

"Anlayacaklar mı?" Omuz silkti. "Pek sanmıyorum."

Callisto'ya ulaşmamın imkânı yoktu. Annemin bizi sürüklediği sonu gelmez partilere katılmayı kabul edebilirdi ama asla bu oyunu oynamayacaktı. *Bunu* nasıl başardığını hâlâ tam olarak çözemiyordum ama benim yapamayacağım bir şeydi. "Ben gidip birkaç elbise denesem uslu durur musun?"

Omzunu silkti. “Burada beni sinirlendiren kimse yok, her şey yolunda.”

Ancak bu her şey yolunda olduğu sürece devam ederdi. Doğrudum. “Öz kontrol denen küçük bir şey var. Bir ara denemelisin. Sonuçları hoşuna bile gidebilir.”

Ablam güldü. Küçük ailemiz dışındaki herkese karşı vahşi olabilirdi ama bir melek gibi gülerdi. Daha doğrusu bir siren gibi. Satıcı kadını ilgiyle bize doğru bakarken yakaladığımda gözlerimi devirmekten zorlukla kaçınabildim. “Hızlı olacağım.”

“İyi fikir.”

Raftan en umut verici seçenekleri alıp soyunma kabinlerine geri döndüm. Her birine birkaç kişinin sığabileceği kadar büyüklerdi, bu da mantıklıydı çünkü Olimpos seçkinlerinin çoğu kolektif kararlara göre giyiniyor gibiydi. Belki kız kardeşlerimden herhangi biri modaya ilgi gösterseydi bunu ben de yapardım. Callisto modayı tamamen görmezden gelir, Eurydice de eline geçeni giyerdi. Bundan biraz da olsa keyif alan tek kişi Persephone’ydi ama onunla yaptığımız alışveriş gezileri artık geçmişte kalmıştı. Artık şehrin yarısını kocasıyla birlikte yönetmek gibi meşguliyetleri vardı.

Persephone’nin mutluluğunu kıskanmıyordum. Sahiden de. Ama onu özliyordum. Styx Nehri’nin bu yakasına sık sık gelse de yeterli olmuyordu ve Anne’nin zaten Eurydice’in aşağı şehri bu kadar sık ziyaret etmesiyle ilgili sorunu vardı. Ben de aynı şeyi yapmaya başlarsam kafası gerçekten infilak edebilirdi. Özellikle de şimdi.

Hayır, iyi ya da kötü, seçeneklerim sınırlıydı.

Elbisemi çıkarıp ilk elbiseyi denedim. Tahmin ettiğim gibi hiç uymadı. Yapışmaması gereken yerlere yapışıyor ve bol olmaması gereken yerlerde bollaşıyordu. İç çekip hayal kırıklığına uğratan elbiseyi üzerimden çıkardım.

“Bu berbat. Thalia’dan daha iyisini beklerdim.”

Elbiseyi asmak üzereyken donakaldım. Bu sesi tanıyordum ama kendime bunun mümkün olmadığını söylerken aynaya baktım ve Hermes'in bakışlarıyla karşılaştım. İlginç geniş çerçeveli gözlükler tercih eden ve taklit yeteneği olan, doğal saçlı, minyon bir siyah kadın. Bugün gözlükleri parlak kırmızıydı ve mor ışıltılı pantolon, önünde gözleri dışarı fırlamış bir kedi resmi olan turuncu kapüşonlu ile kırmızı Converse giymişti. Sanırım On Üçler'den biri olduğunuzda istediğinizi yapabiliyordunuz ve insanlar sizi olduğunuz gibi kabul ediyordu. Gücün faydası. Hermes de kimsenin onun hakkında ne düşündüğünü umursamıyor gibiydi. İnsanları şok etmekten ve beklentilerine meydan okumaktan hoşlanır gibi bir hâli vardı ki bu da onu benim için ilginç kılmaya yetiyordu ama yine de On Üçler'den biriydi, o yüzden uzak durmaya çalışıyordum.

Oysa şu an uzak durmamın imkânı yoktu.

Kendimi gizlemeye çalışmadım, kızarmadım, bu duruma şaşırdığımı ona belli edecek herhangi bir tepki vermedim. "Merhaba, Hermes."

"Merhaba, Psyche." Eğilip memelerime baktı. "Bu bir Juliette sütyeni mi? Enfes. Ayrıca bunu sadece göğüslerin on numara olduğu için söylemiyorum."

Dayanmak için çabaladım. Hermes'le çok fazla iletişimimiz olmamıştı ama yaptığımız birkaç konuşma, gözlerim bağlı bir hâlde mayın tarlasında yürümek gibi gelmişti. Persephone ondan hoşlanıyordu ama Persephone *artık* On Üçler'in üyeleriyle, ezilme endişesi duymadan ilişki kurabilecek kadar güçlüydü. Ben o kadar şanslı değildim. Hermes'in burada olması için iyi bir neden yoktu ama onu buraya getiren şeyin resmî görevlerinden ziyade merakı olmasını umuyordum. "Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Belki de sadece sohbet etmek için geldim."

Rahat bir nefes vermek istesem de yapamadım. Koyu gözlerinde o muzip bakış varken olmazdı. "Öyle mi?"

“Hayır.” Yüzümdeki ifadeye sırttı. “Tamam, evet, pekâlâ, beni yakaladın. Bu resmî bir iş. Sana bir mesajım var.”

Lanet olsun, korktuğum başıma gelmişti. “Ben giyinene kadar bekleyemeyecek bir mesaj.”

Omuz silkti. “Üzgünüm, aşkım. Acil olarak işaretlendi. Bu işlerin nasıl olduğunu bilirsin.”

Biliyordum ama çoğunlukla teoride. Olimpos’un üst tabakasının kurduğu en kötü tuzaklardan bilerek kaçınmıştım. Teorik olarak annem Demeter olduğu için biraz gücüm olsa da gerçek çok daha karmaşıktı. On Üçler’in içinde bile hiyerarşiler vardı. Miras ünvanları –Zeus, Hades ve Poseidon– birbirinden farklıydı. Geri kalanların durumuysa yıla, mevsime, hatta bazen haftaya göre değişiklik gösteriyordu. Kıdem önemliydi, aynı şekilde belirli ünvanların sorumlulukları da öyle. Örneğin, Ares’in Olimpos’un kişisel ordusuyla olması gibi. İttifaklar, kavgalar ve küçük ihtilaflar da eklenince tek bir yanlış hareket, Olimpos’un yarısının sana düşman olmasına neden olabiliirdi.

Hepimiz Herkül’ün başına gelenleri görmüştük. Zeus’un ailesinin bir üyesi olarak neredeyse dokunulmaz olması gerekirdi ama yukarı şehrin parlayan politikasının kirli yapısını ortaya çıkarmak için çok çabalamıştı. Sonuç olarak herkes ona sırtını dönmüştü. Resmî anlatı, Olimpos’u kendi isteğiyle terk ettiği yönündeydi, ancak artık herkes onun adını bile anmaktan korktuğundan mesaj çok açıktı.

On Üçler’le ters düşersen seni bu dünyadan silerlerdi.

İç çekişimi bastırdım. “Tamam, mesajı duyalım.”

Hermes doğrulup boğazını temizledi. Konuştuğunda dudaklarından bir erkeğin sesi döküldü. “Bu karmaşa yakın zamanda sona ermeyecek. Annelerimizi ihtilaftan uzak tutmanın tek bir yolu var. Bu gece benimle Erebus’ta buluş. Yalnız gel.”

Bu sesi tanıyordum. “Eros.” Aklından ne *geçiyordu*? Yapabileceğimiz en berbat şey, birlikte görülme riskini almaktı. MuseWatch’u besleyen paparaziler, normalde ikimizin de sık

sık gittiği bir yerde buluşmuyor olsak bile böyle bir fırsatı kaçırmayacak kadar akıllıydı. Tesadüfi bir karşılaşma esnasında yakalanmak bir yana ikinci kez yakalanmak mı? Bir dedikodu cehennemi yaratacaktı.

“Konuşmak istiyorsa neden beni aramıyor?”

Hermes kaşlarını kaldırdı. “Senin konuşmayı kaydedip ona karşı kullanman riskini göze mi alsın?”

Haklıydı ama yine de... “Beni bunu yapmaktan alıkoyan hiçbir şey olmayacak.”

“Belki de *sırtını sıvazlar*. Çok seksi bir şekilde.” Hermes ayak parmaklarının üzerinde zıpladı. “Biliyor musun, sormak zorundayım. İki hafta önceki partide o tuvalette sevişiyor muydunuz?”

“Hayır.” Aklıma kanlı gömleğiyle Eros’un alçak sesle fısıldayan görüntüsü geldi: *Çok fazla soru soran son güzel kızın kanı*. O Afrodit’in iş bitiricisiydi. Afrodit *benim* bitirilmesi gereken bir iş olduğuma mı karar vermişti?

Hayır, bu hiç mantıklı değildi. Birini Olimpos’a gömmenin binlerce yolu vardı, bedenine fiziksel zarar vermeden veya onunla doğrudan temasa geçmeden. Demeter’in kızı olduğum hâlde dokunulmaz değildim ama Eros işimi *bitirmek* isteseydi bunu yapabilirdi. Benimle yüz yüze görüşerek kendisini olaya karıştırma potansiyeli olmadan da başarabilirdi bunu.

Bir sonraki elbiseyi denemek üzere hareketlendim. O da ilki kadar kötüydü. Tanrım, tasarımcıların tembellik etmesinden hiç hoşlanmıyordum. Bu küçük rahatsızlığa odaklanmak kafamı yeterince boşalttığından Hermes’e tekrar döndüğümde artık kontrolümü kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya değildim. “Bir cevaba ihtiyacı olmadığını varsayıyorum.”

“Evet. Cevabın bu gece belli olacak. Ya da duruma göre olmayacak.”

Gitmek zorundaydım. Başka seçeneğim yoktu. O fotoğraf konusunda ne yapacağımıza dair ileriye dönük bir plan yap-

mamız gerektiği konusunda haklıydı. Afrodit de bu konuda annem kadar öfkeliyse dedikodu sitelerinin odaklanacak başka bir şey bulmasını sağlamak mantıklı olurdu, böylece bizi ve sözde yasak aşkımızı unutabilirlerdi.

Yine de... İkinci bir fotoğrafımızın çekilmesiyle baş edemezdik. Eros'un belirlediği yer, On Üçler'in çoğunun pek uğramadığı bir mahalle olan üst depo bölgesindeydi, bu da paparazilerin çoğunun da oraya yolunun düşmeyeceği anlamına geliyordu. Tehlikede *olmayabilirdik* ama bu, durumu hafife alacağım anlamına gelmiyordu.

Hermes'i düşündüm. Hizmetlerini kullanmak riskliydi. O kendisi –ve belki de Dionysos– dışında kimseye sadık değildi ve bu da herhangi bir mesajın gizliliğini hafife alamayacağım anlamına geliyordu. Onu bir karaoke sahnesinde durup odadaki tüm insanların kirli çamaşırlarını haykırmaktan alıkoyacak hiçbir şey yoktu, ki Hermes rolünü devraldıktan yaklaşık bir yıl sonra bunu yaptığını duymuştum. O âna kadar kimse onu ciddiye almamıştı ama bu olay herkesin onun ne kadar büyük bir tehdit olduğunu anlamasını sağlamıştı.

Aslında bu bana bir fikir veriyordu...

“Hermes, dostça bir aldatmacaya karışmak ister misin? Tabii ki profesyonel sınırların içinde.”

Yüzünde sinsi bir tebessüm belirdi. “Biliyor musun, siz Dimitriou kadınları beni şaşırtmaya devam ediyorsunuz. Beni eğlendirdiğin için bu *dostça aldatmacayı* bedavaya yapmaya hazırım.”

Bu daha mı iyi yoksa daha mı kötü bilmiyordum ama üzümü yiyip bağını sormayacaktım. “Bu akşam dışarı çık.”

“Zaten bunu planlıyordum. Dionysos'un denemeye can attığım bazı *mükemmel* yeni ürünleri var.”

Araya girmesini görmezden geldim. “Bu gece dışarı çık ve bununla ilgili bir şeyler paylaş. Konumunu etiketle. İnsanları seninle olduğuma inandır. Sonra onlara keyifli bir kovalamaca

yaşat.” On Üçler’den biriyle buluşmaktan daha iyi bir mazeret olamazdı. Hermes’e kim yalancı diyebilirdi ki? Hiç kimse. En azından yüzüne karşı. Paparaziler Hermes’i kovalamakla meşgulken, onunla olduğumu düşünürken üst depo bölgesine bakmazlardı. Eros’la rahatça konuşabilirdik.

“Oldu bil.” Başını iki yana salladı. “Olimpos sen ve kız kardeşlerin etraftayken hiç sıkıcı değil.”

“Biraz daha az heyecanla idare edebilirdim.” Bunu söylemek istememiştim ama sözler bir kez söylendiğinde onları geri almak mümkün değildi.

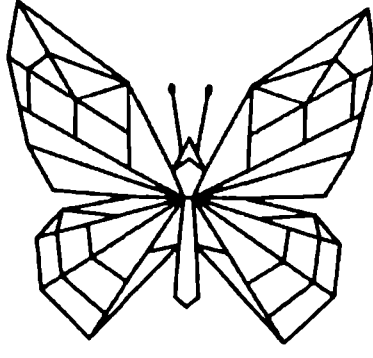
Hermes soyunma odasının kapısına doğru yöneldi. “Neşelen, Psyche. Sen akıllı bir kızsın. Eminim altından kalkarsın.” Kapıyı açtı ve dönüp bana baktı. “Belki sonunda Eros’un *altından* bile kalkarsın. Hem de bu sefer gerçekten.” Ben bir cevap veremedenden giderken kahkahası ardından yankılandı.

İyi de oldu. Buna ne diyebilirdim ki? Eros bir tanrı kadar muhteşem olabilirdi ama özünde bir canavardı. O benim *düşmanımdı*.

Persephone’yi arayıp bu durumla ilgili fikrini almak istedim ama onu bu işe karıştırırsam ben aramayı bitirmeden gelip Eros’u tehdit ederdi. Sabah onu arayıp bilgilendirdikten sonra söyleyeceklerini duymak daha iyiydi. Belki de herkesi mutlu edecek bir çözüm bulurduk.

Midemdeki heyecan hissi tabii ki sinir bozucuydu.

Eros’u yeniden görmeyi kesinlikle dört gözle *beklemiyordum*.

5

EROS

Mekânı incelemek için buluşacağımız yere bir saat erken geldim. Erebus, şehrin üst depo bölgesinin kenarında küçük, duvarın içine oyulmuş bir bardı. Hâlâ Styx Nehri'nin kuzey yakasında olabilirdik ama bu bölge, On Üçler'in çoğunun yaşadığı, özenle düzenlenmiş şehir merkezinden farklı bir dünyaydı. Zeus'un iş yeri olan Dodona Kulesi'ne yakınlık bir statü olarak görülüyordu ve çevre bloklardaki her sokak beton, çelik ve camın hem soğuk hem de temiz bir birleşimiydi. Bu tür şeylerden hoşlanıyorsanız yeterince tek tip ve çekiciydi.

Yukarı şehrin depo bölgesindeki alan, nehri geçerek aşağı şehre gidecek güçleri veya cesaretleri olmayan insanların yasadışı eğlence için gittikleri yerdı. Burada Dionysos hüküm sürerdi ve etrafta pek çok ahlaksızlık vardı. İnsanlar bu bölgedeyken gözlerini kaçırma ve kendi işlerine bakma eğilimindeydiler, ki bu da benim amaçlarıma uygundu.

Elimi dikkatli oynamalıydım. Bu bar küçüktü, iki bina arasındaki boşluğa inşa edilmişti, bu yüzden loş masalarla dolu çok sayıda kuytu köşe vardı. Arkaya yakın masalardan birini

gözüme kestirdim ve barmene bundan sonra olacaklara göz yumması için iyi bir bahşış verdim.

Bu görevin neyi gerektirdiği ya da annemin ne istediği önemli değildi, Psyche'ye gerçekten acı çektirmek istemiyordum. Eminim ki Afrodite onu bir ara sokağa götürüp kör bir bıçakla işe koyulmamı isterdi ama Psyche'nin sadece biraz uykusu gelecek, sonrasında hiçbir şey hissetmeyecekti.

En azından bunu hak ediyordu.

Arkama yaslanıp elimi göğsümde gezdirdim. Şimdi şüphe, suçluluk ya da bu tür saçmalıkların zamanı değildi. Annem, yoluna çıktıkları ya da onun konumunu tehdit ettiklerine karar verdiği için daha iyi insanlara çok daha kötü şeyler yapmıştım. Kamuoyu cinayetin en büyük kötülük olduğunu düşünebilirdi ama gelecek vadeden genç bir insanın her şeyinin elinden alındığını görmemişlerdi. Güzelliği, konumu, akranlarının saygısı. Doğru bilgi ve doğru kaynaklarla birinin hayatını mahvetmek o kadar *kolaydı* ki.

Tüm bunlar bir yana Psyche'yi öldürmenin merhamet olduğuna kendimi bile ikna edemiyordum.

Eskiden hiç böyle olmazdı. Yalnızca bunu hak eden, annemi açıkça tehdit eden insanların peşine düşerdim. Dünyadaki tek aileme zarar vermeyi amaçlayan canavarların ve insanların avcısıydım. Ta ki bir gün kafamı kaldırıp en büyük canavarın ben olduğumu fark edene kadar. Öyle çok şey feda etmiş, sınırları o kadar çok ihlal etmiştim ki ahlak sadece laftan ibaret kalmıştı.

Geri dönüş yoktu.

Geri dönüş *yok*.

Psyche'nin bara girdiği anı hissettim. Az sayıda müşteri sessizleşip dikkat kesildi. Kot pantolon ve dizlerine kadar uzanan siyah bir ceket giymiş olmasının önemi yoktu, bütün başları kendine çevirecek kadar güzeldi. Yavaşça ilerledi, ela gözleri nihayet bana odaklanmadan önce her masayı inceledi.

Hâlâ uzakta olması iyi bir şeydi çünkü bu kadının tek odak noktası olduğum için derin bir nefes aldım. Parti gecesi onun varlığını gerektiği gibi takdir edemeyecek kadar dikkatim dağılmıştı. Acı çekmeme ve çok sinirlenmeme rağmen, gri elbisesinin cömert vücudunu sarmasını ve iri memeleri ile poposunu baştan çıkarıcı bir manzaraya dönüştürmesini hâlâ takdir ediyordum. Özellikle bandajlarımı değiştirmek için bana doğru eğildiğinde.

Odaklan.

Masama doğru doğru ilerleyip hiç tereddüt etmeden karşıdaki koltuğa oturdu. Benden çekinmemesi ya da ürkmemesi hoşuma gitti. Buraya kendine güvenerek girmişti ve her duruma aynı şekilde yaklaştığını hissediyordum. Bu geceyi cesurca atlatamayacak olması çok kötüydü. “Psyche.”

“Eros.” Uzun bir süre beni inceledi. Şu anki görünüşümle son konuştuğumuz zamanki görünüşümü karşılaştırıyor olabilir miydi? Aslında yıllardır birçok partide selamlaştık da yalnızca son partide bunun ötesine geçmiştik. On Üçler’in çocukları olarak bile aynı çevrelerde pek dolaşmazdık. Dimitriou kadınları kendilerini ayrı tutarlardı. Onların Afrodit’i çileden çıkaran bir diğer yönü de buydu.

Psyche yavaşça arkasına yaslandı. “Çoğu insan benimle buluşmak istediğinde bir e-posta gönderir. Telefon numaramı öğrenecek kadar yeteneklisin. Neden Hermes’le zahmete girdin?”

Çünkü bir e-posta ele geçirilebilir ve bir telefon takip edilebilirdi. Herkes Hermes hakkında ne düşünürse düşünsün, o ünvanını ve rolünü ciddiye alırdı. Bir mesajın gizli kalması gerekiyorsa kalırdı. Ünvanlarını miras yoluyla elde edenler bile onu bir mesaj paylaşmaya zorlayamazdı.

Eğer Psyche öldürülürse hiçbir ipucunun bana çıkmasını istemiyordum.

Eğer mi? *Eğer* diyerek ne halt ediyordum böyle? Annem onun kalbini istediği anda kaderi mühürlenmişti. Hayır, daha

da önce, o partideki herhangi birinin bana sırtını döneceği bir durumda bana nezaket gösterdiğinde. Arkadaşlarım bile o kanı ya da topallayışımı fark etmemiş gibi davranırlardı. Hepimiz, benim sadece Afrodit'in çapkın oğlu olduğuma dair dikkatle hazırlanmış bir yalan doğrultusunda hareket ederdik. Bu yalana göre cazibemle fazla özgürdüm, bende bağlılığa benzer herhangi bir şey bulmaksa biraz zordu.

Kimse ailem için başka neler yaptığımdan bahsetmezdi. Ya da bedelini kimin ödediğinden.

Bu gece ödenecek bedel konusunda şüpheye yer yoktu. Tek çözüm yolu ilerlemektir. Daha kötüsünü yapmadığımdan değil. Ellerim annemin hem gerçek hem de hayali düşmanlarının kanıyla kaplıydı. Onları asla temizleyemeyeceğim gerçeğiyle uzun zaman önce barışmıştım. Artık aziz olmak için zorlu bir savaşa girme eğiliminde değildim. Benim için sadece Tartarus vardı.

Öne doğru eğilip dirseklerimi masaya dayadım. "Eminim Hermes bunu sana zaten söylemiştir ama ben bu konuşmayı şahsen yapmayı tercih ederim."

"Bundan bahsetmişti." Psyche mantosunu çıkardı ve memelerini kusursuzca saran ince siyah kazağı ortaya çıkırttı. "Göğsün nasıl?"

Gözlerimi kırptırdım. "Ne?"

"Göğsün. İki hafta önce kesiklerle kaplı olan." Başıyla beni işaret etti. "Bir doktor bulmayı başardın mı?"

Kendime engel olamadan elim göğsüme gitti. "Evet. Göründüğü kadar kötü değildi."

"Şanslısın."

"Elbette. Şanslıyım." Benim açımdan basit bir hataydı. Partie yetişebilmek için işi aceleye getirmeseydim, Polyphonte'un babasının bu kadar çok darbe indirmesine izin vermez, gardımı indirmezdin. "Ama sonra o kavgadan uzaklaştım. Sonuç herkes için aynı olmadı."

Psyche yavaşça nefes aldı. “Çok fazla soru soran güzel bir kız gibi mi?”

Doğru. Bunu ona ben söylemişim, değil mi? Gülümsemekle uğraşmadım. “Annem Olimpos’taki pek çok güzel kıza itiraz ediyor.” Aslında güzel insana. Cinsiyet, güzellik ve dikkat çekmekten daha az önemliydi ve Afrodite, her ikisinden de aslan payını almak isterdi.

“Kimdi peki?”

“Bunu bilmek hiçbir şeyi değiştirmez.”

Psyche bana hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. “Beni şımart.”

Bunu bilmenin bir şeyi değiştirmeyeceğini söylerken ciddiye dim. Onu kurtarmayacaktı. Bu gece burada olanları değiştirmeyecekti. “Polyphonte.”

Kaşlarını çattı. “Bu ismi bilmiyorum.”

“Bilmen için bir sebep yok.” Polyphonte, toplumsal basamaklarda Dodona Kulesi partilerine katılacak kadar yükselmemişti. Siktir, kendini tehlikeye atacak kadar bile yükselmemişti. Küçük aptal, sonuçları olmadan Afrodite’le boy ölçüşebileceğini sanmıştı. Annemle ters düşmemiş olsa bile, bir ay içinde başka önemli birini ölümcül bir öfkeye sürüklerdi. Çok büyük bir ağzı vardı ve hiç ihtiyatlı biri değildi.

“Eros...” İfadesi içe kapanık bir hâl alırken başını salladı. “Boş ver. Sanırım bunun bir önemi yok.”

Birdenbire umutsuzca az önce ne söyleyeceğini bilmek istedim. Beni ağzına bakarken nasıl yakaladığından mı bahsedecekti? Bu bakışa tepki olarak dudağını ısırılmıştı. Bunu yaptığını fark ettiğini bile sanmıyordum. Aynı şekilde, o ânın etkisinden kurtulmadan önce birkaç saniye boyunca benim ağzıma baktığını fark ettiğini de sanmıyordum. Eğer başka insanlar olsaydık, başka bir durumda olsaydık onu öpebilirdim.

Onu kucağıma çekip içindeki tüm tedirginliği giderirdim. Önce bir öpücükle, sonra ikimizin de çok keyif alacağı yavaş bir baştan çıkarmayla.

Başımı iki yana salladım. Neler düşünüyordum ben böyle? O çizgiyi geçmiş olsam mevcut durum ikimiz için de çok daha kötü hâle gelirdi. “Haklısın. Gerçekten önemli değil.”

“Dediğim gibi.” Boğazını temizleyip oturduğu yerde dikleşti. “Tamam, hadi işe koyulalım. Medyanın ilgisini bizden nasıl uzaklaştırabileceğimizi konuşmak için buluşmak istedin. Şey, özellikle senden. Eminim Afrodite bu durumdan memnun değildir ve sen de bu işlerle baş etme konusunda benim kadar tecrübeli değilsin. Birkaç fikrim var.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Pardon?”

“*Bu yüzden* buluştuk, değil mi?”

Bu *düşünceyi* kafasına soktuğu için lanet Hermes’i öldürebilirdim. Ona, ne pahasına olursa olsun Psyche’yi buraya getirmesini söylemiştim ama Psyche’nin kendi iyi niyetini ona karşı kullanmasını beklemiyordum. Midem altüst oldu. “Buraya geldin çünkü medyayı başka birinin peşinden koşmaya yönlendirmek için yardımına ihtiyacım olduğunu düşünüyorsun.” Bunu daha önce kendi başıma hiç yapmamışım gibi.

Küçük aptal buraya koşarak gelip hiç düşünmeden kendini tuzakımın ortasına atmıştı çünkü onun yardımına ihtiyacım olduğuna inanıyordu.

Sanırım kusmak üzereydim.

Psyche hareketsiz kaldı. “Bu yüzden buluşmadık mı?”

“Hayır,” dedim nezaketi andıran bir tavırla. Tanrım, şu an kendimden nefret ediyordum. “Bu yüzden buluşmadık.”

Boğazını temizledi. “O zaman resmî sıfatınla burada bulunuyorsun.”

“Evet.” Bu kelime dudaklarımdan bir özür gibi çıktı.

Bir sessizlik ânı. Bir başkası daha. Kendini toparladı. “Tek bir fotoğraf için bu kadar öfkeli olamaz herhâlde?”

“Aslında...”

Psyche sanki ben konuşmamışım gibi devam etti. “Yine de sanırım durum o kadar basit değil. O ve annem on yıldır

kavga ediyorlar ve Demeter'in ayağına basmasından hoşlanmayacaktır. Nedeninin önemli olmadığını düşünüyorum. Sonuç olarak beni mahvedecek hiçbir şeyi yok. Gizlediğim bir şey yok. Bu da bir şeyler uyduracağı anlamına geliyor." Kollarını masada, memelerinin altında kavuşturdu. "Peki gündemde ne var? Utanç verici bir seks skandalı mı uyduracaksınız? Belki de sürgün edilirim ki bu durumda size iyi şanslar. Annem buna hayatta izin vermez."

Belli ki bunu ciddiye almıyordu ve aniden almasına ihtiyaç duydum. Neden bilmiyorum. Bunun kelimenin tam anlamıyla ölüm kalım meselesi olmadığını düşünseydi işim çok daha kolay olurdu. Ama yine de kendimi ona gerçeği söylerken buldum. "Afrodit senin mahvolmanı istemiyor. Senin ölmeni istiyor."

Psyche'nin rengi soldu.

Gözyaşlarının akmasını bekliyordum. Bana yalvarmasını. Hatta belki kaçmaya çalışmasını. Bunların hiçbirini yapmadı. Kendini toplamak için bir süre bekledikten sonra sadece omuzlarını dikleştirdi ve bakışlarını bana çevirdi. "Eros, dışarıdan bakınca aptal olmayan bir adam gibi görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," dedim duygusuzca. Tecrübem bana bu konuşmanın nasıl ilerleyeceğine dair bir harita vermişti ve Psyche hiçbir şekilde beklentilerime uymuyordu. Muhakeme yeteneğime rağmen, bu işi bitirme kararlılığıma bir miktar merak da karışıyordu. Onun daha önce uğraştığım herkesten farklı olduğunu biliyordum. Onun müthiş olduğundan şüpheleniyordum ama tahmin edebileceğimden de fazlasıydı.

"Benim tarafımda kimin olduğunu anlamalısın. Bana bir şey yaparsan Persephone seni milyonlarca parçaya ayırır ve Hades de kimsenin onun engelleyememesini sağlamak için hazır olur." Öne doğru eğildiği sırada etkileyici göğüs dekoltesinin kazağının V yakasına baskı yaptığı yere bakmaktan kendimi alamadım. "Annemin ne yapacağı konusuna girmiyorum bile.

Afrodit'in aksine Demeter, durum gerektirdiğinde kendi ellerini kirletmekte sakınca görmez."

"Son Zeus'u annenin öldürdüğünü mü söylüyorsun?"

"Tabii ki hayır." Genzinden bir ses çıkararak güldü. "Bunun asılsız bir söylenti olduğunu sen de biliyorsun. Elinde en ufak bir kanıt olsaydı, annenin bu hikâyenin üstüne atlama fırsatını kaçırmayacağını bilmiyormuşuz gibi yapmayalım."

Haksız değildi. Yine de Demeter'in masum olduğunu doğrudan söylememesini ilginç buldum. Resmî hikâye, Zeus'un her nasılsa *kazara* ofisinin camını kırdığı ve yine *kazara* düşerek öldüğü olsa da herkes bunun uydurma olduğunu biliyordu.

Yine de hiçbirinin önemi yoktu.

Durum hızla kontrolden çıkıyordu. "Psyche..."

"Daha bitirmedim." Onun için sipariş ettiğim, onu bayıltacak ve acı hissetmemesini sağlayacak sakinleştiriciyi attığım içkiye baktı. "Daha ileri gitmeden önce göz önünde bulundurmanız gereken bir unsur daha var. Annem Zeus'la benim aramda bir evlilik ayarlıyor. Zeus'un, gelecekteki Hera'sını öldürdüğün için sana teşekkür edeceğini hiç sanmıyorum."

Bir anda durumu idrak ederken içimi dolduran hayal kırıklığı beni küle çevirecek kadar yakıcıydı. "Eğer öyle bir evlilik ayarlanmış olsaydı bu iş zaten çözülmüş olurdu." Afrodit bile gelecekteki Hera'nın peşine düşmeye cesaret edemezdi.

"Belki. Ama yine de çok büyük bir risk. Daha önce de söylediğim gibi, bana akıllı bir adam gibi geldin, o yüzden bunu çoktan düşünmüş olmalısın."

Bu iğneleyici bir iltifattı. Yanlış olduğunu bilsem de hayranlık içimde yılan gibi kıvrıldı. Buraya tek bir şey bekleyerek gelmişti ama neredeyse hiç tereddüt etmeden rotasını değiştirdi ve beni alt etme yolunda emin adımlarla ilerliyordu. "Eğer yapmasaydım o kadar da akıllı olmazdım, değil mi?"

"Kesinlikle." Psyche başını yana eğdi. "Tüm bunları söyledikten sonra sana bir sorum var."

Bir küfür savurarak arkama yaslanıp elimi salladım. “Elbette, muhteşem monoloğunu kesmeme izin verme.”

“Teşekkür ederim.” Bana ela gözlerinde gizlenen korkuyu neredeyse yenen küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi. On yıl önce ailesi ilk kez ortaya çıktığında bu kadın hakkında pek çok varsayımım vardı ve aradan geçen yıllarda hepsi doğrulanmış gibi görünüyordu. Onun partide bana yardım etmesi ve bu konuşma, tamamen yanılmış olabileceğimi kabul etmeye zorladı beni.

Anlaşılan o, tek hobisi annesinin parasını harcamak ve takipçileri için güzel fotoğraflar çekmek olan boş bir influencer değildi o. Bu güzel kafanın içinde kurnaz bir beyin vardı ve içinde bulduğu durumdan sağ çıkmak için zekâsının her zerresini kullanıyordu.

Psyche siyah saçından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. “İstikrar hem Demeter’in hem Hades’in, hatta Zeus’un bile uğruna pek çok yatırım yapacağı kadar önemliyse gerçekten geri çekilip annenin küçük düşmanlığını başı boş bırakacaklarını mı düşünüyorsun? Hedefleri yakın çevrelerinin dışında olduğunda görmezden gelmeyi kabul edebilirler ancak ben kimsenin adını duymadığı zavallı bir sosyetik sima değilim. Ben Demeter’in kızıyım. Bana zarar verirsen harekete geçerler. Anneni ezip geçerler, sen de gümbürtüye gidersin.”

Haksız değildi. On Üçler’in çoğunluğu fikir birliğine vardığında neredeyse durdurulamaz bir güç hâline gelirdi. Karşımda oturan kadın için bir fark yaratmayacak olması çok kötüydü. “Sevimli bir hikâye. Gerçek olsa bile bunun bir önemi yok.”

Sözlerimi duyunca gülümsemesi soldu. “Neden bahsediyorsun? Az önce şehirdeki önemli oyuncuların birçoğunu saydım ve Poseidon’un da pozisyon kapmak için yapılan tüm ayak oyunlarından nefret ettiği için onlara destek vereceğini tahmin ediyorum. Miras ünvanların üçü bu. Elbette annen ne zaman alt edildiğini anlayacak kadar akıllıdır. Tabii *sen* de öyle. Aklı

başında biri saydığım ihtimallere rağmen bu yolda ilerlemeye devam etmez.”

Bir iç çekişi bastırdım. Mesele de bu değil miydi zaten? “Annem ile mantığın arasının iyi olduğunu varsayman çok cesurca. Onu hiç tanıyor musun?”

Ağzını açtı, söylemek üzere olduğu şeyi yeniden gözden geçirir gibi bekledi ve sonunda kaşlarını daha da çattı. “Bu önemsiz, intikam dolu şeyin bir gösteri olduğunu sanıyordum.”

Öyle olsaydı, eğer annem ona karşı gelen herkesin çöküşünü, hatta ölmesini görmek için yaşıyor olmasaydı hayatım çok daha kolay olurdu. “Kendisi beklenmedik kötü sonuçlarla başa çıkma konusunda fazlasıyla yeteneklidir.” Öyle ya da böyle. Bunu nasıl başaracağını bilmiyordum ama ona bu konuyu açarsam ne diyeceğini zaten biliyordum.

Senin işin düşünmek değil, oğlum; sana cezalandırmanı söylediğim kişiyi cezalandırmak.

Kızı öldür ve ardından Demeter’in kalbini çıkar.

Psyche daha da soldu. “Gerçekten ciddisin sen.”

“Evet.”

“Az önce buraya geldim ve sana On Üçler’in önemli bir kısmını sana karşı harekete geçirebileceğimi söyledim ama ne kadar hamle yaparsam yapayım, sana emir veren kişi kişisel intikamını oğlunun hayatından daha çok önemsiyor.” Bana baktı, yüzümde asla bulamayacağı bir şey arıyordu. “Partiye aceleyle gitmenin sebebi oydu, değil mi? Önce doktora gitmemenin? Eminim geç kaldığın için çok kızmıştır.”

Psyche gerçeğe biraz fazla yaklaştı. “Bunun hiç önemi yok.”

“Elbette önemi var. *Yaralıydın*. Annem bile tüm entrikalarına ve acımasızlığına rağmen aramızdan birinin yaralanmasını umursardı.”

Ona bu sözün hak ettiği bakışı attım. “Bunun seninkini değil, benim görüşümü desteklediğini söyleyebilirim. Ama bunun bir önemi yok çünkü kimse bunu benim üstüme yıkamayacak.

Senin sayende.” Telefonumu çıkardım ve istediğim uygulamayı bulup açtım. Daha sonra telefonu aramızdaki masaya koydum. Psyche eğilip birkaç gönderide gezinirken gittikçe rengi soldu. Ne göreceğini zaten biliyordum. Hermes, Dionysos ve kıvrımlı hatları olan bir esmer, görünüşe göre şehirde hayatlarının en güzel anlarını geçiriyordu. Esmerin yüzü hiçbir fotoğrafta tam olarak seçilmiyordu ama Psyche’nin vücut tipine ve saç stiline o kadar benziyordu ki herkes o olduğuna inanacaktı. “Bu fotoğrafların hepsinde kişiler etiketlenmiş, üstelik ne zaman paylaşıldıkları da yazıyor. Kimse *senin* burada olduğunu bilmiyor.”

“Hermes biliyor.”

“Hermes kendi oyununu oynuyor. O *senin* tarafında değil. Kendisinden başka kimsenin tarafında değil.” Telefonumu geri aldım. “Ayrıca az önce sıraladığın nedenlerden dolayı gerçeği ortaya çıkaramayacaktır. O da Zeus ve diğerleri kadar istikrara yatırım yapar. Savaşa neden olacak hiçbir bilgiyi paylaşmaz.” Hermes o kadar kaotikti ki normalde hangi tarafı seçeceğini tahmin edebiliyormuş gibi davranamazdım ama gerçeğin bu olduğunu *biliyordum*.

Sonuçta o da On Üçler’in geri kalanı gibi Olimpos’a hizmet ediyordu.

Psyche’nin alt dudağı biraz titredi ama onu sabit tutmak için pek de gizlemediği bir girişimde bulundu. “Sadece annenin silahı olmaktan daha iyisini hak ediyorsun, Eros.”

“İnsanlığıma hitap etmeye çalışmakla uğraşma. Bende hiç yok.”

Öne eğilip sesini alçalttı, ela gözleri yalvarıyordu. “İki hafta önce sana yardım ettim. Bunu yapmak zorunda değildim, ikimiz de bunu biliyoruz. Belki insanlığın yok ama terazinin dengede olması gerektiğine mutlaka inanıyorsundur. Sırf anneni kızdırdı diye yardımlarımın karşılığını gerçekten şiddetle mi ödemek istiyorsun?”

“Psyche.” Lanet olsun, adını söylememeliydim. Bunu yapmak bana çok iyi geliyor, bana ait olmayan şeyleri istememe neden oluyordu. “Dur. Söyleyeceğin hiçbir şey bir fark yaratmayacak.”

Oturduğundan beri ilk defa gözlerinde gerçek korku belirdi. Buraya annesinin düşmanının oğluna yardım etmek için gelmişti ve başka biri olsaydım işe yarayacak gerçekten muhteşem bir tartışmaya girişmişti, bana buraya gelişine dair mazeret uyduracak kadar güvenmesi kendi yıkımına da aracı olmuştu. Birileri bana meydan okumayalı, bana karşı koymaya, beni alt etmeye kalkışmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Biri bana bir parça bile nezaket göstermeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Kendimi uzanıp onun ellerinden birini kendi ellerimle sararken buldum. Teni şaşırtıcı derecede sıcaktı. “Yine de iyi denemeydi. Sen elinden gelenin en iyisini yaptın.”

“Bunun bana kendimi daha iyi hissettirmemesi tuhaf.” Ellerimize baktı. “Şimdi elini geri çekmene ihtiyacım var. Katilimden teselli istediğimi sanmıyorum.”

Bir şey içimi sızlattı. Elimi onun elinden çekip göğsümü ovuşturdum, beni iyileştirdiği zamandan beri hissettiğim duygu güçleniyordu. Bu da neydi böyle? *Şu anda* vicdan krizi geçiriyor olamazdım. Bu kadını kurtaramazdım. Annemin tercih ettiği silah olabilirdim ama tek silahı ben değildim. Ben bu görevi yerine getirmeyi reddedersem başka birini gönderecekti ve Psyche’nin sonunda dehşete düşüp acı çekmesi göndereceği kişinin umurunda olmayacaktı. Onu öldürecekti.

“Polyphonte’ye yaptığın bu muydu? Onunla içki içmek için buluşup sonra onu arka tarafa götürüp öldürdün mü? Sanırım mücadele ettiği için onu tebrik ediyorum ama belli ki başarılı olamadı. Bunu kaç kez yaptın, Eros? Gerçekten istediğin hayat bu mu?”

“Dur.” Kelime ağzımdan niyetlendiğimden daha sert çıktı ama onun ne yaptığını biliyordum ve işe yaramayacaktı. Kendimi

isteyerek annemin evcil canavarı olmaya adamamış olsam bile artık buradaydım ve geri dönüş yoktu. “Daha önce söylediklerimde ciddiydim. Bu durumdan konuşarak kurtulamazsın.”

Parmaklarını saçlarının uçlarında gezdirip canı yanıyormuş gibi kıvırdı ama ifadesi ürkütücü derecede sakindi. “Çocuklarım olsun istiyordum. Ama şimdi çok aptalca görünüyor. Bu dünyaya neden çocuk getirmek isteyeyim ki? Ama istedim. Daha fazla zamanım olduğunu sanıyordum. Henüz yirmi üç yaşımdayım.”

Siktir. “Dur,” diye tekrarladım.

“Neden?” Keskin ve öfkeli bir şey sakinliğini bozdu. “Bu senin gözünde insana benzememe mi neden oluyor? Tetiği çekmek daha mı zor oluyor bunları duyunca?”

Evet. Üstelik daha önce de çok büyük bir çaba gerektiriyordu. “Benim ne istediğim önemli değil.” Bunu söylemek istemiyordum ama söz konusu bu kadın olunca pek çok şeyi söylemek istemiyordum zaten. O çok cesurdu ve bana bu ışığı söndürme emri verilmesi beni kahrediyordu. Ne çare ki başka seçenek yoktu.

Daha önceki nezaketinin karşılığını ödemenin aslında bir yolu varsa...

Hayır. Bu berbat bir fikirdi ve hiç güvenilir değildi. Konu kan davalarına gelince annem ağzındaki kemiği bırakmayan bir teriyer gibidir. Psyche’yi ortadan kaldırarak hem Psyche’yi hem de Demeter’i cezalandırmak isterken yoluna çıkacak hiçbir şeye izin vermezdi. Yoluna çıkmaya kalkmam bir işe yaramazdı, etrafımdan dolaşıp yine de Psyche’yi öldürürdü.

“Kız kardeşlerime zarar vermeyeceğine dair bana söz ver.”

Kendimi hain düşüncelerimden uzaklaştırıp ona baktım. “Bunu yapamayacağımı biliyorsun.” Gözlerini kıstığında pes ettim. “Bak, Persephone olabildiğince güvende çünkü Hades’le evli ve kimse Olimpos’un canavarının kapısının eşiğinde belirmesini istemez. Callisto da muhtemelen benzer bir nedenden dolayı güvende. Kimse onun saldırganlığıyla uğraşmak istemez.

Belirlenmiş kurallara göre oynamıyor ve bu, çoğu düşmanın iki kez düşünmesi için yeterli. Eurydice'e gelince..." Omuz silktim. "Tek yapması gereken aşağı şehirde uzun süre kalmak. Zaten çok az insan ona ulaşabiliyor. Hades ya da Persephone'nin annemin adamlarını nehrin karşı kıyısına ona zarar vermeleri için davet etmesi söz konusu bile olamaz."

"Bütün bunların bana kendimi daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor? Onlara zarar vermeyeceğine söz verebilirsin."

Ona bu ifadenin hak ettiği bakışı attım. "Bana inanmazsın."

"Yine de söz verebilirsin."

Hâlâ kendini benim için daha insani hâle getirmeye, var olmayan vicdanımı sızlatmaya çalıştığının farkındaydım ama en son ne zaman biri verdiğim sözü gerçekten umursamıştı ki? Ne kadar hak etmiş olursam olayım annemin görevleri çoktan ismime leke sürmüştü. Kimse bana güvenmezdi çünkü tek yapmaları gereken Afrodite'yi kızdırmaktı, onun iradesi benimkini geçersiz kılardı. O işaret eder ve ben işlerle ilgilenirdim. Benim sözümün hiçbir değeri yoktu.

Belki de bu yüzden kendimi, "Sana söz versem bana inanırmısın?" diye sorarken buldum.

"Evet."

Bu cevabı, masanın üzerinden uzanıp göğsüme yumruk atmış gibi hissetmeme neden oldu. Bu dört harfte en ufak bir şüphe yoktu. Eğer söz verseydim bana inanırdı. İşte bu kadar basitti. Tüm beklentilerime meydan okuyan kadına baktım. Kendimi, o gece benimle ilgilenmesinin tesadüf olduğuna ya da en azından bunun kenara bırakabileceğim bir şey sayılabileceğine kısmen de olsa ikna etmiştim. Ancak tesadüf falan değildi. Bu gece buraya gelmesi de bunun kanıtıydı.

Psyche gerçekten de bir şekilde Olimpos siyasetinde hayatta kalmayı başarmış iyi bir insandı.

Annemse benden onun ışığını söndürmemi istiyordu.

Zorlukla yutkundum. "Gerçekten mi?"

“Evet,” diye tekrarladı Psyche. Saçıyla oynamayı bırakıp tüm dikkatini bana verdi. “Söz *veriyor musun?*”

Başımı yavaşça iki yana salladım. “Sana hiçbir şey için söz veremem.”

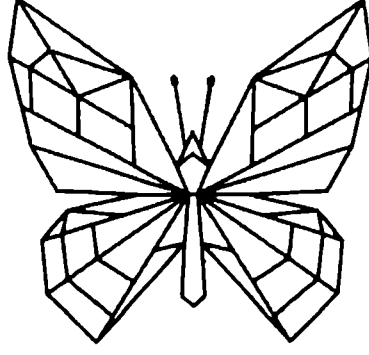
“Ya.” Güzel yüzündeki hayal kırıklığı içime bir bıçak gibi saplandı. Ben iyi bir insan değildim. Onlardan biri olma şansım hiç olmamıştı ve ayaklarımın altındaki yol önümde uzanırken kaderimle o kadar da şiddetli mücadele etmemiştim. Ama Psyche’yi öldürmek mi? Bu fikir beni daha önce de rahatsız ediyordu fakat bu konuşmadan sonra beni fiziksel olarak hasta etmeye başlamıştı.

Ben... bunu yapamazdım.

Belki tozlu ve kullanılmamış da olsa bir ruhum vardı çünkü Psyche’nin hayatına son verme düşüncesi bana o kadar itici geliyordu ki affedilemez bir şey yapmak üzereydim. Votka toniğimden bir yudum aldım, alkolün yakıcılığı içimde şekillenmeye başlayan ani kararlılığı ortadan kaldıracak hiçbir şey yapmadı.

Pervasız, çılgınca bir plan şekilleniyordu. Anneme meydan okumak bir riskti ama ben bunu göze almaya hazırdım. Psyche zaten benim için kendini iki kez riske atmıştı. Onunla ortada buluşabilir miydik? Yine de ben onun kadar iyi değildim. Beni konuşturan nezaket değildi. Tamamen bencilce bir *istekti*. “Başka bir yol olabilir.”

6

PSYCHE

Eros Ambrosia'ya altından bir tanrının yüzü verilip de kalp verilmemiş olması kaderin acı bir cilvesiydi. Bu karanlık delikteki tek ışık hüzmelerini bulmuş gibi orada oturmuş, soluk mavi gözlerinde hiçbir duygu emaresi taşımadan bana bakıyordu. Suçluluk yoktu. Sempatî yoktu. Bundan sonra ne olacağına dair bir beklenti bile yoktu. Ama kana susamışlık da yoktu. Sadece bu şarkıdan ve danstan çoktan bıkmış, eve gidip yatabilmek için her şeyi bir an önce bitirmek istiyormuş gibi bir yorgunluk vardı.

Ona yardım ettiğim için bana teşekkür ederkenki ifadenin neredeyse aynısıydı bu.

Bana gerçekten bir çıkış yolu önerdiğini ummayı reddetsem de beni aptal durumuna düşüren bir çaresizliğe yaklaşıyordum. Eros'la birlikte komplo kurabilelim diye Hermes'le o sahte zaman çizelgesini yaratarak çok akıllı olduğumu sanmıştım. Aklımdan *ne geçiyordu* ki? İlk yapmam gereken, Persephone'ye gitmek olmalıydı. Eros'un iki hafta önceki karşılaşmamızda bana canavar gibi davranmaması onun güvenilir olduğu anlamına gelmiyordu.

Eğer tehlikede olduğumu bilseydim aşağı şehre kaçar ve Hades ile Persephone'nin kanatları altına sığınırdım. Bu sadece geçici bir çözüm olurdu ama en azından hayatım bu gece sona ermez, bir süre daha devam ederdi. Bu fazladan zaman da bana bu karmaşadan nasıl çıkabileceğimi düşünme fırsatı verirdi. Tercihen annemi karıştırmadan.

Aslında Afrodit'in bana saldırdığını öğrense annem cephaneliğindeki her şeyle onun tepesine binerdi. Üstelik annemin cephaneliğinde birçok şey vardı. Eski Zeus'u bizzat öldürmemiş olabilirdi ama onun ölümüyle sonuçlanan olaylar zincirini kesinlikle o ayarlamıştı. Ayrıca Zeus'un ölümünün cinayet değil de kaza olarak kabul edilmesinin tek sebebi oydu. Hades'in topluma yeniden dâhil olmasının yolunun açılmasına da yardım etmişti. Poseidon'la ilgili de bildiği bir şeyler vardı ve bu, ona işlerinin yarısında destek olmasını sağlayacak türden bir sırdı. Ancak emrindeki onca güce rağmen tedbirsiz davranabilir ve arabasıyla Afrodit'i ezmek gibi gerçekten aptalca bir şey yapabilirdi. Bu durumda *sorumluluğu inkâr etmek* söz konusu olamazdı.

Önceden bilseydim...

Diğer taraftansa bunun hiçbir önemi yoktu. Eğer öyle olsaydı oyununu oynamak felakete davetiye çıkarırdı. Bir hata yapmıştım. Bedelini bilmiyorum diye o bedeli ödemekten muaf tutulamazdım.

Eros beni o kadar dikkatle izliyordu ki neredeyse kendimi unutup masaya geldiğimde hazır bekleyen içkiden bir yudum alacaktım. Artık neler olduğunu bildiğimden içkinin zehirli olduğuna emindim ama öldürücü bir doz mu yoksa sadece güçten düşürmeye yönelik bir şey mi olduğu tartışmalıydı.

Sanki ikimize de güven verircesine, "Başka bir yol olabilir," dedi yeniden.

Söylediği onca şeyden sonra birdenbire bana bir alternatif sunuyordu. *Neden?* Bana eziyet etmenin başka bir yolu muydu? Yüzüne haykırmak, önümdeki zehirli içkiyi ona fırlatmak ve

mükemmel hatlarından damlamasını izlemek istedim. Belki şansım yaver giderdi de zehirli içki derisini yakardı, böylece dikkatini kaçmama yetecek kadar dağıtırdı.

Barda etrafa bakındım. Geldiğimden daha da loştu ve insanlar içeriyi doldurmaya başlamıştı. Burası, Dodona Kulesi'nin etrafındaki ışıltılı sokaklardan yeterince uzaktı ama yine de yukarı şehrin sınırları dâhilindeydi. Ayrıca pek bilmediğim bir yerdi. Bu insanların hepsinin Eros'un –*Afrodite*'in– maaşlı çalışanı olması pekâlâ mümkündü ve kaçmaya çalıştığım anda beni yakalayıp ona geri götürürlerdi.

Hayır, başka seçeneğim yoktu ve bunu ikimiz de biliyorduk. Düşünmemi zorlaştıran paniği bastırmaya çalıştım. “Neymiş o başka yol?”

“Bundan hoşlanmayacaksın.”

Bunu o kadar düz bir sesle söyledi ki gülmek zorunda kaldım. “Doğru. Çünkü öldürülme fikri daha çok hoşuma gider.”

Sonunda kendini hazırladı ve “Benimle evlen,” dedi.

Gözlerimi kırıştırdım. İki yumuşak kelime anlamlı bir cümleye dönüşmemişti. Hatta aramızda asılı kaldıkça anlamları daha da silikleşiyordu. “Üzgünüm, yanlış duydum galiba. Az önce, *Benimle evlen*, dediğine yemin edebilirim.”

“Çünkü öyle dedim.” Gözlerinde hâlâ herhangi bir duygu, ne düşündüğünü belli edecek bir tepki yoktu. Çevremdeki insanlardan, en azından *bir şeyler* kapmaya alışkındım. En iyi yalancılar bile bir şeyler söylerdi ve ben yıllar boyunca Olimpos partilerinde, büyük oyuncuların çoğunu çözecek kadar zaman geçirmiştım. Bu bir hayatta kalma meselesiydi, ben de bu konuda çok iyiydim. Ares'in birini boğazlamak istediğinde sakalını kaşındığını biliyordum. Perseus'un –Zeus'un– yanıt vermek için zaman kazanmaya çalışırken daha soğuk davrandığını biliyordum. Merhum Zeus bile, şeffaf olmasa da, öfkeli olduğunda daha yüksek sesle ve daha gürültülü bir mutluluk saçıyordu.

Eros bana hiçbir şey vermiyordu.

Kendimi içgüdüsel olarak içkiye uzanırken yakaladım ve bardağı masanın karşısına ittim. “Bu komik değil.”

“Komik olduğunu kim söyledi?” Sanki bu konuşmadan çoktan sıkılmış gibi iç çekti. “Annemi başarısızlığa uğratmanın sonuçları var ve ben bunlara katlanmaya hazır değilim. Seni öldürmeden ya da seninle evlenmeden yürüyüp gidemem.”

Dudaklarımdan histerik bir kıkırdama kaçtı ve onun içkisini alıp içtim. Votka tonik. Tabii ki öyleydi. Ürperdim. “Bu çok saçma. Neden sadece bu iki seçenek? Madem beni öldürmek istemiyorsun, elbette yapabileceğin başka bir şey vardır.”

“Yok.” Ona baktığımda omuzlarını hafifçe silkti. “Bak, eğer seninle evlenirsem bu beni Demeter’e bağladığı kadar seni de Afrodite’ye bağlar. Beni sessiz sedasız sürgüne gönderemez ve sen birdenbire ölürsen de bu konudaki sorumluluğunu inkâr etmesi söz konusu olmaz. Durumu inandırıcı hâle getirirsek herkes bunun iki düşmanın çocukları arasındaki aşk evliliği olduğunu varsayacaktır. Son iki haftanın fazlasıyla kanıtladığı üzere, medya Romeo ve Juliet saçmalığını seviyor.”

“Bu karşılaştırmayla beni tam olarak ikna edemiyorsun. Romeo ve Juliet dediklerin var ya, hah, onların ikisi de öldü.”

“Oraya takılma. Haklı olduğumu biliyorsun.”

Boğazımda alkolün yakıcılığını hâlâ hissedebildiğim yeri ovuştururken bu işten sıyrılmanın yollarını aradım. Olimpos’ta, özellikle de On Üçler’in aileleri arasında çıkar evlilikleri duyulmadık şey değildi. Herkes güç için sürekli numaralar çevirirdi, çoğunlukla bu ittifaklar şeklinde olurdu ve bir ittifakı mühürlemek için evliliğe başvurmak eski bir âdetti. Sadece... Sahiden de annemin çevirdiği bariz dolaplara rağmen, bana fiilen zarar vermek isteyen biriyle evlenmekten kaçınırım diye düşünüyordum sahiden. Bunun daha da dibi yoktu ama işte buradaydık.

“Sen ciddi misin?” diye sordum sonunda.

“Evet.”

Bunun özenle hazırlanmış bir tuzak olmaması için hiçbir sebep yoktu. Beni zaten üst depo bölgesine getirmişti. Buradaki sokaklara bakılırsa kimsenin ruhu duymadan cesedimi bırakabileceği pek çok ara sokak vardı. Böyle bir şey yaparsa hiçbir sonuçla karşılaşmamasının yolunu da *ben* açmıştım ve sağlığımdan tamamen ben sorumluydum.

Hayır, mantıklı olan tek şey Eros'un bana evlenme teklifi etmesiydi. Bir bakıma haklıydı; eğer elimizi doğru oynarsak dokunulmaz olurduk. Olimpos'un dedikodudan daha çok sevdiği çok az şey vardı. Eros'la aramdaki gizli evlilik onları çılgına çevirirdi, bu özel haberi alan ilk kişi olduklarından emin olmak için birbirlerini ezerlerdi. O fotoğrafla ilgili söylentilerin *hâlâ* devam etmesi bunun kanıtıydı. Sonrasında insanları yanımıza çekip bizi desteklemelerini sağlamak çocuk oyuncağı olurdu. O noktada biri ikimizden birine zarar verirse Olimpos'ta isyan çıkardı ve On Üçler bile bunu bastıramazdı. Kamuoyunun gözü önünde yaşanan olaylarla ilgili bazı rahatsız edici soruları yanıtlamak zorunda kalırlardı, kimse de bunu istemezdi.

Afrodite bile.

Yani evet, bu plan işe yarayabilirdi. Göze çarpan tek bir sorun vardı yalnızca. Dudaklarımı birbirine bastırıp Eros'u düşündüm. Çekiciydi, evet ama kusursuz görünümünün bile ortadan kaldıramayacağı tehlikeli bir aurası vardı. "Kimse senin aklını kaybedip biriyle beraber olduğuna, üstelik onunla evlendiğine inanmaz. Bunun için fazla soğuksun. Medyayla oyun oynamıyorsun ve bu yüzden sana kızıyorlar."

"Bu oyunu beni sıktığı için oynamıyorum, yeteneksiz olduğum için değil."

O kadar kendine güveniyordu ki ona neredeyse inanacaktım. Yine de bu iş on farklı şekilde geri tepebilirdi ve bunlar sadece o anda aklıma gelenlerdi. Ben numara yapabileceğimi biliyordum; annem Demeter olup ailemizi kırsal taşra hayatın-

dan kopararak Olimpos'un yılan çukuruna sürüklediğinden beri yaptığım şeydi bu. "Kanıtla."

Değişim neredeyse saniyesinde gerçekleşti. Eros bana gülümsediğinde sanki güneş bir bulutun arkasından çıkmış gibi oldu. Öyle bir gülümsemeydi ki bu, bakışları ısındı, yüzü aydınlandı. Masanın üzerinden eğilip ellerimi tuttu. "Seni seviyorum, Psyche. Hadi evlenelim."

Tüylerim diken diken oldu ve kalp atışlarım kulaklarımda uğuldayana kadar hızlandı. Bunun sahte olduğunu bilsem de tepki vermekten kendimi alamadım. "Sanırım bu işe yarar," dedim hafifçe.

Derken bir anda, sanki bir düğmeyi çevirmiş gibi yüz ifadesi o eski soğukluğuna büründü ve buz gibi bakışları geri döndü. "Dediğim gibi, numara yapabilirim."

Bunu yapmak istemiyordum ama seçeneklerim kötü ile daha kötü arasındaydı. Bu da aslında başka seçeneğim olmadığı anlamına geliyordu. Yine de ona baskı yapmaktan kendimi alamadım. "Neden yapıyorsun bunu? Neden sadece annenin istediğini yerine getirmiyorsun?"

"Annemin aksine duygularımı bir kenara bırakıp mantıklı düşünebiliyorum." Buna neredeyse gülecektim; öncelikle Eros'un duyguları olduğunu hayal edemiyordum. Beni dikkatle izleyerek devam etti. "Sana bir şey olursa annen deliye döner ve suçluyu bulana kadar şehrin altını üstüne getirir. Küçük de olsa bu işin ucunun bana dokunma ihtimali var. Bu da benim iyi vakit geçirme anlayışıma uymuyor."

Böyle söyleyince kulağa mantıklı geliyordu. Annesini durduramayabilirdi ama bunu yaparsa bedel ödeyenin *kendisi* olacağıнын farkındaydı. "Tek sebep bu mu?"

Bakışlarını kaçırdı, ki bu kendini kontrol etme konusunda kusursuz olmadığının ilk işaretiydi. "Vicdanım yok, o yüzden sakın gülünç fikirlere kapılma."

"Elbette yok," diye mırıldandım.

“Sen bana yardım ettikten sonra böyle bir şey yapmak çok boktan geliyor sadece.” O kadar alçak sesle konuşuyordu ki sözcükleri barın uğultusunda neredeyse kaybolacaktı.

Bunu kabul etmesinin durumu daha iyi mi yoksa daha kötü mü yaptığına karar veremedim. Açıkçası niyetini bu kadar açıkça dile getirmişken bunu koz olarak kullanamazdım. Ne kadar boktan olduğunu düşünürse düşünsün önemi yoktu, sonuçta yapacaktı. İç çektim. “Bir şartla kabul ederim.”

“Pazarlık yapacak konumda olduğuna dair yanlış bir izlenime kapılmış gibisin.”

Korku boğazımı sıkmaya çalışırken sözlerimi bastırmaya çalışan içgüdüsel tepkiye karşı koydum. Şu anda korkunun beni yönetmesine izin veremezdim. Bunu başarmak için tek bir şansım vardı ve ondan alabileceğim her türlü sözü almalıydım. “İkimiz de o konumda olduğumu biliyoruz.”

Uzun bir sürenin ardından tekrar bana baktı ve başını eğdi. “Şartın nedir?”

“Aileme zarar vermeyeceksin. Kız kardeşlerime. Anneme. Bu kurşundan içlerinden biri vurulsun diye kaçmıyorum.”

Tereddüt etti ama sonunda başını tekrar onaylarcasına salladı. “Söz veriyorum.”

Bunun yeterli olup olmadığını bilmiyordum ama bir sözleşme hazırlatıp... Sözleşme demişken. *Siktir*. “Ayrıca benim bir evlilik sözleşmesine ihtiyacım var.”

“Olmaz.”

Yirmi beş yaşına girmeme ve büyükanнемin benim için kurduğu vakıf fonuna erişmeme iki yılım vardı. Öyle eften püften bir para da değildi, insanlar daha azı için öldürülüyordu. Ayrıca sanırım Eros’un adına da benzer bir şey vardı. Afrodit hakkındaki gerçekler ne olursa olsun, onun servetinin Poseidon’unkine bile rakip olduğu yaygın bir bilgiydi. Bu ünvanın avantajlarından biri de paranın kişiye değil, *Afrodit* ünvanına bağlı olmasıydı. Ancak son üç Afrodit çocuklarına iyi bakılmasını sağlamıştı,

dolayısıyla bu Afrodit'in farklı davranacağını düşündürecek hiçbir neden yoktu. "Neden?"

"Çünkü bu fırtınalı bir aşk ve birbirlerini hemen mihraba koşacak kadar tutkuyla seven insanlar, öncesinde evlilik sözleşmesi hazırlayacak kadar akıllı değillerdir."

Kahretsin. Haklı. "Peki."

"Eğer sorun çözüldüyse gidelim." Eros masadan kalkıp elini uzattı. "Arabam arkada."

Dikkatle elini tuttum ve beni çekip ayağa kaldırmasına izin verdim. Bir yanım elimi bırakmasını bekliyordu ama o parmaklarımızı birbirine kenetledi ve odanın arkasındaki karanlık dikdörtgen gölgelere yöneldi. Yaklaştıkça gölgeler bir çıkışa dönüştü. Loş, dar koridordan kirli arka kapıya doğru yürürken tüm bunların bir tuzak olabileceğini fark ettim.

Aniden durdum ama Eros yürümeye devam ederek beni kolayca arkasından çekti? Görüldüğünden daha güçlüydü. Pankirkin yüzünü gösterirken nefesimi düzenlemeye çalıştım. "Eros..."

"Söz verdim, Psyche." Beni dondurucu gece havasına çıkardı. Zemin kaygandı ama onun bu konuda hiçbir sorunu yok gibi görünüyordu. "Bunun çoğu insan için bir bok ifade etmediğini biliyorum ama benim için ediyor."

Belli ki dersimi almamıştım çünkü ona gerçekten inanıyordum. Ne kadar iyi yalan söyleyebildiğini daha az önce görmeme rağmen sözünü tutacağına inandığımı söylediğimde yüzündeki tuhaf ifade, beni ciddi olduğuna ikna etmeye yetmişti.

Seçimimi yapmıştım. Çok fazla seçeneğim yoktu ama yine de arkasında duracaktım. Onun şık spor arabasının yolcu koltuğuna oturana kadar, kabul ettiğim şeyin sonuçlarını gerçekten anlamamıştım.

Eros motoru çalıştırdığında dönüp ona baktım. "Kimseye gerçeği söyleyemeyiz."

“Kime söyleyebilirdim ki?” Bunu sanki hayatında olup bitenlerin aslı konusunda güvenebileceği kadar yakın kimsesi yokmuş gibi gelişigüzel bir tavırla söylemişti. Kardeşi olmadığını biliyordum ama arkadaşları falan vardı herhâlde, değil mi? Onu Kasios kardeşlerle düzenli olarak görüyordum ama Olimpos’un üst tabakasındaki dostluklar genellikle siyasi ittifaklardan ibaret olurdu.

Eros barın arkasından çıkıp sokağa girdi. “Bu, kız kardeşlerine söyleyemeyeceğin anlamına geliyor.”

“Bundan biraz daha karmaşık. Kız kardeşlerim gizli, fırtınalı bir aşk yaşadığıma inanmayacaklardır. Biz birbirimize her şeyi anlatırız.”

“Her şeyi mi?” Bir kavşağa yanaşıp bana baktı. Trafik lambasından gelen kırmızı ışık elmacık kemiklerini ve çenesi üzerinde oynaşarak kıvrımlı, seksi dudaklarını vurguluyordu.

Tanrılar adına, bu adam çok güzeldi. Buna alışmayı umuyordum ama ona her bakışım vücudum için bir şoktu. Ama geçecekti. Geçmek zorundaydı. Onunla uzun süre yakın temas hâlinde olup da hâlâ bu düzeyde etkilendiğimi hayal edemiyordum. Bu şehirde, etrafındayken aklımı kaçırmadığım pek çok güzel insan vardı. Bir hafta içinde onlardan biri olacaktı. Umarım.

Bir şey mi söylemişti?

Silkinip kendime geldim. “Evet, her şeyi. Gizli bir ilişkim olduğuna inanmazlar.”

“İnandır o zaman, Psyche. Bunun gerçek olmadığı ortaya çıkarsa ikimiz de ağır bedeller öderiz.”

Yaptığımız şeyin ağırlığıyla rahatsız koltukta arkama yaslandım. Oturuşumu değiştirdim ama fayda etmedi. “Ne kadar süre?”

“Ne ne kadar süre?”

“Bunu ne kadar süre devam ettireceğiz?”

“Ne kadar gerekiyorsa.”

Ona baktım. “Bu yeterince açık değil.”

“Peki.” Omuz silkti. “Annem artık Afrodit olmayana kadar.”

Bu daha makul göründü ama yine de potansiyel olarak uzun bir zaman olabilirdi. On Üçler’den birinin ünvanını taşımayı bırakmasının yalnızca üç yolu vardı: Ölüm, sürgün veya emeklilik. Olimpos’un tarihi boyunca kaç kişinin ikinci seçeneği seçtiğini bir elimin parmaklarıyla sayabilirdim. Bir o kadarı da sağlık sorunları veya zihinsel hastalıklar görevlerini yapmayı imkânsız hâle getirdiğinden son seçeneği seçmek zorunda kalmıştı. İhtimaller hâlâ lehimize değildi. Afrodit hayatta kendi isteğiyle istifa etmezdi. Üstelik daha ellili yaşlarındaydı. Müdahale edilmezse onlarca yıl etrafta olabilirdi.

Onlarca yıl boyunca sahte bir evliliği sürdüremezdim. *Yapamazdım*. Aşk, aile ve bunun gerektirdiği diğer şeyleri ancak yeni yeni hayal etmeye başlamıştım. Yirmi yılını Eros’la evli geçirirsem bu hayallerim yerle bir olurdu. Bu düşünce göğsümde tarifi zor bir ağırlığa sebep oldu. “Afrodit’i öldürmeyeceksin.”

“O bir canavar olsa da benim annem.” Bir viraj daha alarak arabayı kuzeye yönlendirdi. “Onu tehlikeye atacak bir şey yapmana da izin vermem.”

Bu da seçeneklerimizi önemli ölçüde azaltıyordu. Dönüp pencereden dışarı baktım. Depo bölgesinden uzaklaştıkça cadde boyunca uzanan binalar da değişiyordu. Pencerelerdeki parmaklıklar kayboldu. Sokaklar daha bozulmamış ve daha az kirli görünmeye başladı. Dodona Kulesi’nin –Zeus’un iktidar koltuğu– etrafındaki bloklara girdiğimizde vitrinler kusursuz olduğu kadar ruhsuz da olan tek tip bir görünüme büründü.

Eros kulenin birkaç blok kuzeybatısındaki bir yeraltı otoparkına girdi. O arabayı park edip kapatana kadar sessiz kalmayı başardım. Bir süre orada oturduk, sanki aramızdaki hava ağırlaşmış gibiydi. Ona bakamıyordum. Bu çok tehlikeli, infilak etmeye çok hazırды. Daha doğru düzgün düşünmeden kelimeler ağzımdan döküldü. “Biliyor musun, bana zarar vermek

isteyen biriyle ikinci bir yere gitme kuralını zaten çiğnediğimi düşünüyorum.”

Bana tuhaf bir bakış attı. “Gergin olduğunda her zaman kötü şakalar mı yaparsın?”

“Hayır. Hiç. Ama daha önce hiç ölümle tehdit de edilme-miştim, o yüzden her şeyin bir ilki vardır.”

“İçeride konuşacağız.”

Arabadan indiğinde onu takip ederek otoparktaki boşluğa baktım. Annemin binası şehir merkezinden biraz uzaktaydı ve her ne kadar hoş olsa da mahallemizin On Üçler’in güzellik fikrine ayak uydurmakla ilgilenmediği çok açıktı. Annem tarım bölgesine yakın kalmayı severdi, o yüzden kaçınılmaz sorunlar olduğunda arabayla kısa bir sürüş mesafesinde yaşamayı tercih etmişti. Mahallemiz ve evimiz pahalı ama gösterişsizdi.

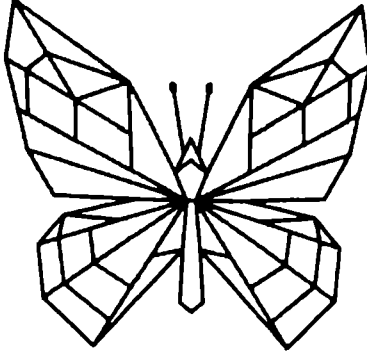
Bu yerse gösterişin görsel karşılığı gibiydi. Otopark bile korkunç derecede pahalı arabalardan, her şeyi gösteren parlak ışıklara ve camlı asansör alanına kadar zenginlik kokuyordu. Hatta camlı kulübede sıradan siyah üniformalı beyaz bir güvenlik görevlisi bile vardı. Eros’a baktım. “Bu güvenlik gerçekten gerekli mi?”

“Kime sorduğuna bağlı.” Eros, asansörün bulunduğu iç odanın cam kapısını açtı ve geri çekilerek önden girmeme izin verdi. Bir kolunu belime doladığında neredeyse olduğum yerde havaya sıçrayacaktım. Onu itmemek, sanki Eros’a dokunmak her zaman yaptığım bir şeymiş gibi rahat davranmak için tüm gücümü kullandım.

Asansöre adım attığımızda ondan uzaklaşmaya çalışmadan önce kapıların kapanmasını zar zor bekleyebildim. Eros sadece tutuşunu sıkılaştırdı. “Kameralar var.”

Doğru. Bunu düşünmeliydim. Elbette bu binada kamusal alanın her santimetresini kapsayan kameralar vardı. Bir sırtıtış gibi görünmesini umarak kenetlediğim dişlerimin arasından konuştum. “Oyuna henüz başlamadık.”

“Evet dediğın anda başladık. Rahatla ve dişlerini sıkmayı bırak.” Bana gülümsedi. Yüzündeki, sıcak gözleri ve tatlı tatlı kıvrılmış dudaklarıyla o sahte gülümsemesiydi. “Sonuçta biz âşığız.”

7

EROS

Psyche'ye dokunmak bir hataydı. Lanet olsun, o kadar yumuşaktı ki ellerimi vücudunun her yerinde gezdirmek için durdurulamaz bir arzu duyuyordum ve... Siktir, kendime hâkim olmalıydım. Ondan etkilenmek, söylemek üzere olduğumuz yalan için yararlı olsa da kontrolü kaybetmek kabul edilemezdi.

Annem çılgına dönecekti.

Bunu bilmek beni bu kadar keyiflendirmemeliydi. Kartların çoğunu elinde tutuyordu ve bende o kadar az kart vardı ki tedbirli davranmaktan vazgeçip beni sürgüne gönderme ihtimali çok yüksekti. Ne kadar dikkatsiz olursa olsun bu evliliğin gerçek olmadığını anlayacaktı. Şu veya bu şekilde bunu umursayacağı da yoktu gerçi. Afrodit için Demeter'in kızına umutsuzca âşık olmam ya da daha derin bir manipülasyon peşinde olmam önemli değildi. O yalnızca oyununun sonunu önemserdi.

Hayır, ikna etmemiz gereken kişi Demeter'di. Onun benim tarafımda olmasına ihtiyacım vardı ve bunu hemen sağlamam gerekiyordu. O benim tarafımda –bizim tarafımızda– olursa devreye girip bizi benim bile başaramayacağım bir şekilde koruyabilirdi. Ben yalnızca Afrodit'in oğluydum. Demeter On

Üçler'den biriydi ve herkesten daha fazla ittifak kurmuştu, herkesten daha güçlüydü.

Ne de olsa Afrodit'in ondan bu kadar nefret etmesinin bir nedeni vardı.

Annem uzun vadeli planlarına hizmet edeceğini düşünürse beni gözden çıkarırdı. Demeter, Persephone'yi Hades'ten geri almak için şehrin yarısını aç bırakmakla tehdit etmişti. Üstelik bu tehdidi yerine de getirdi. Hades'in öngörüsü olmasaydı insanlar ölebilirdi. Yani evet, Demeter'i birbirimize umutsuzca âşık olduğumuza ikna etmeliydik ki onun efsanevi aşırı korumacı annelik içgüdülerini devreye girsin. İmkânsız bir istek sayılsa da bunu başarabilecek birileri varsa onlar da Psyche'yle ikimizdik.

Asansör benim katımda durdu ve kapı sessizce kayarak açıldı. Tüm kat benim çatı katı süitim olduğundan burada sadece tek kapılı küçük bir oda vardı. Psyche'yi bırakıp kapının kilidini açtım. "Eve hoş geldin."

Gerginliğini ve pençelerini aynı düzeyde göstermeye devam etmesini bekliyordum ama bana dönüp mutlu bir gülümsemeyle baktı. "Teşekkürler, bebeğim. Çok mutluyum."

Bu bir yalandı. Yalan olduğunu *biliyordum*. Ama verdiğim tepkinin gücünü şu kadarcık bile azaltmadı. Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım ve ona ulaşmamak için yumruklarımı sıkmak zorunda kaldım. O benden nefret ediyordu, bense genel olarak onun hakkında ne hissettiğimi bilmiyordum ama aramızda işleri karmaşık hâle getirmeye yetecek kadar kimya vardı. Sanki dudaklarıma bakmaktan kendini alamıyormuş gibi bakışlarının ağzıma gidip gelmesi gözümünden kaçmadı.

Parti gecesindeki o çekimi hayal etmemiştim.

Şaşırmadım, sonuçta bir aynam vardı. Görünüşüm de cephaneliğimdeki diğer her şey kadar bir silahtı. İnsanlar güzel bir yüz görürler ve bazı şeyleri beklemeye şartlanırlardı, bu da genelde yüzeyin altındaki tehlikeyi aramadıkları anlamına

gelirdi. Eğer Psyche beni çekici bulanlar arasındaysa çok daha iyiydi. Bir süre daha yakın ve samimi olacaktık.

Belki de bunu dört gözle beklememeliydim. Hele ona tekrar ne zaman dokunabileceğimi kesinlikle düşünmemeliydim. Daha iyi dayanmalıyım. Planımızın işe yaraması için ikimiz de dikkatimizin dağılmasını göze alamazdık.

Psyche evime girdi ve ısıklık çaldı. “Burayı dekore ederken gerçekten tam anlamıyla milyoner bir playboy modundaydın, değil mi? Ne kadar incelikten yoksun.”

Başımın etrafındaki şehvet bulutu biraz dağıldı. Çatı katımı onun gözünden görmeye çalıştım. Pahalı şeylerle doluydu, evet ama bahse girerim annesinin evi de öyleydi. “Nesi var?”

Dudakları kıvrıldı ve elini tüm odayı kapsayacak şekilde salladı. “*Her duvarında* aynaların olduğu altıgen şeklinde bir antren olması için ne kadar narsist olman gerekiyor?”

“Her duvarda yok bir kere. Sadece dördünde var.” Diğer ikisi asansörün kapısı ile çatı katının derinliklerine açılan kapıdaydı. Tenim ısıniyordu ve bu sefer suçlu tutku değildi. “Annem ilk izlenim konusunda çok hassastır.”

“Annen daha çok, odadaki tek kişi olsa bile ilgi odağı olmaktan hoşlanıyor gibi.” Bunu duygusuz bir ifadeyle söyledi. Ben bir cevap bulamadan da en yakın aynaya doğru ilerledi. Zeminden tavana kadar uzanan, neredeyse duvarın her bir parçasının genişliğinde, tamamı stilize metalle çerçevelenmiş devasa aynalardı. “Eros, bunlar çok saçma.” Parmaklarını tüy öbeklerine benzeyecek şekilde tasarlanmış çerçeve üzerinde gezdirdi. “Muhteşem bir işçilik ama tamamen gülünç.”

“Şu an yargılayıcı davranıyorsun.” Savunmaya geçtiğimi hissetsem de elimde değildi. Tıpkı Psyche’nin ve onun birçok yansımasının odada dolaşmasını, farklı çerçeveleri görebilmek için her birinin önünde durmasını izlemeden edemediğim gibi. Tüyler, hançerler, pürüzlü kalpler ve bir ok yığını.

Psyche parmağını okun ucuna değdirdi. “Keskin.”

“Dediğim gibi annem etkili bir izlenim bırakmayı sever.”

Psyche başını iki yana salladı. “Tamam, bana etrafı gezdir. Devam etmeden önce bu yerde başka ne gibi ucubeliklerle karşılaşacağımı bilmem gerekiyor.”

Bu gecenin ona getirdiği beklenmedik durumlarla başa çıkmak için mizaha sığındığının farkındaydım ama yine de rahatsız oldum. “Seninle evlenmek *zorunda* değilim, biliyorsun değil mi?”

“Ama öyle olduğunu düşünüyorum. İyi bir sebep olmadan kılını kıpırdatacak bir tipe benzemiyorsun ve benimle evlenmenin sebebi bir partide sana on beş dakika boyunca iyi davranmam olamaz. Bana söylemek zorunda değilsin ama bu tek taraflıymış gibi davranmayı bırakalım, olur mu?”

İşte sorun da buydu, onunla bu işe girişmek için daha derin bir nedenim *olduğundan* emin değildim. Belki o ânın ne kadar önemli olduğunun farkında değildi çünkü hayatını düzenli olarak küçük iyilikler yaparak sürdürmeye alışkındı. *Benim* dünyam öyle değildi. Bunu itiraf etsem yüzüme gülerdi ve bunun için onu suçlayamazdım. Ben ne tür bir canavardım ki tek bir gülü bile ezmekten çekiniyordum? Onun parlak varlığının olmadığı bir dünyanın düşüncesinden hoşlanmıyordum. Onu hayatta tutmak istiyorsam, ezilmeden kalmasını istiyorsam elimizdeki tek seçenek buydu.

İyi bir adam olsaydım ona Olimpos’tan bir çıkış yolu bulmayı teklif ederdim. Sürgün zordu ama o çok yakında dev bir vakıf fonuna erişebilecek akıllı bir kadındı. Ailesini özlerdi ama kendi ayakları üzerinde de dururdu. Annem şehir sınırları dışındaki hiçbir şeyi umursamazdı –Olimpos’a girip çıkmak bu kadar zorken gerek duymuyordu– bu yüzden mümkün olduğunca hatasız bir plandı.

Ne var ki bu Psyche’ye benim de ulaşamayacağım anlamına geliyordu.

Onu istiyordum. Onu mantıklı olmayan ama inkâr edemeyeceğim bir yoğunlukla istiyordum. Ona sahip olmak istiyordum.

O, evimde gezinerek etrafı inceleyip tüm mekânı kaplayan cesur siyah fayanslar, yerden tavana uzanan pencereleri süsleyen kalın koyu kırmızı perdeler ve her odayı dolduran aynalar hakkında sevimli, küçük, onur kırıcı yorumlar yaparken ben de peşinden sürükleniyordum. Bana uzun bir bakış atmadan evvel buzdolabımı karıştırdı. “Bir şefin var. İlginç. Buraya bu kadar çok insanın girmesine izin vermeyecek kadar paranoyak olduğunu sanıyordum.”

Kalçamı mutfak tezgâhına dayayıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Bunu söylemenin sebebi ne?”

“Buzdolabın tamamen dolu. Eğer sürekli dışarıdan yemek yeseydin, paket servis kapların olurdu ya da dolap boş olurdu. Sebzelerin hepsi taze, bu da onların gerçekten kullanıldıklarını gösteriyor.”

Hepsi harika çıkarımlardı ancak bu, onun nasıl doğrudan bir şefim olduğuna ulaştığını açıklamıyordu. “Eee?”

Psyche, benden on beş santim kısa olmasına rağmen bir şekilde bana tepeden bakmayı başardı. “Lütfen Eros. Senin gibi talepkâr biri yemek yapmaz.”

“Birileri yine varsayımlarda bulunuyor.”

Bana kaşlarını çattı ve kaş çatması bile tatlıydı. “Bana yemek yaptığını söyleme.”

“Yemek yaparım. Bunda da iyiyim.” Bana kaşlarını çatmaya devam ettiğinde kendimi detay verirken buldum. “Alanımda insanların bulunmasını sevmediğim konusunda haklıydın. Yemek yapmak da benim rahatlatma yollarından biri.”

Kaşları çatmayı bıraktı, yerini yoğun bir merak ifadesi aldı. “Peki ya diğer yollar?”

“Spor yapıyorum.” Yüzünü yakından izliyordum. “Düzüşüyorum.”

Teni son derecede büyüleyici görünen parlak bir kırmızıya döndü. Canının sıkkın görüldüğü tek zaman öleceğini düşündüğü zamandı. Onu etkilemiş olmam, benim ondan etkilendiğim kadar onun da benden etkilendiğine dair artan kuşkumu destekliyordu.

“Bu işe yaramaz.”

Gözlerimi kırptırdım. “Bugüne kadar gayet iyi idare etti.”

“Eminim öyledir.” Hızla toparlandı ve elini sallayarak konuyu geçiştirdi. “Seks harika bir stres kovucudur.”

Tezgâhtan uzaklaşıp ona doğru yürüdüm. Yavaşça. Geldiğimi görmesi ve bu konuda ne yapacağına karar vermesi için ona bolca zaman verdim. “Sen de düzüşüyor musun, Psyche?”

“Bu gerçekten seni ilgilendirmez.” Durup öne eğilerek ellerimi tezgâha, dolgun kalçalarının iki yanına koyduğumda sesi birazcık nefes nefese çıktı. “Ne yapıyorsun?”

“Alıştırma.” Ben lanet olası bir yalancıydım ama bu da herhangi bir neden kadar iyiydi. “Dokunma mesafene her girdiğimde irkilemezsin. Böyle yaparsan kimse bizim tavşanlar gibi düzüştüğümüze inanmaz.” *Düzüşme* kelimesini her söylediğimde irkiliyordu. Bu işe yaramayacaktı. Kesinlikle işe yaramayacaktı.

Sanki onu ısırمامı beklermiş gibi temkinli bir tavırla uzanıp ellerini yavaşça göğsüme koydu. “İşte? Artık konuşmamıza devam edebilir miyiz?”

Hangi konuşma? Elleri üzerimdeyken iki kelimeyi bir araya getiremedim ve o da sanki beni itmeye hazırlanıyormuş gibi ellerini göğüs kaslarıma yerleştirmekten başka bir şey yapmadı. İlk kez dokunulan azgın bir ergenmişim gibi tepki vermemek için bedenimle kahramanca savaşıyordum. On altı yaşımdayken bile asla bu kadar mantıksız olmamıştım. Beni bu kadar etkilemesi akıl sağlığım için pek iyi değildi. Başımız beladaydı.

Öp onu.

Onu baştan çıkar.

Bu onu aklından çıkaracaktır.

Kulağıma fısıldananlara aldırmadan odaklanmaya çalıştım. “Ne konuşması?”

“Kimseyle seks yapamazsın.” Parmakları gömleğimde hareket etti. “Ben çok eşliliğe inanmam ve ailemdeki herkes bunu bilir. Ayrıca eşim beni aldattıktan sonra onunla kalmaktansa karnını deşeceğimi de bilirler. Biz evliyken başkasıyla birlikte olamazsın.”

Dürüst olmak gerekirse bunu planlamamıştım. Seks tam olarak söylediğim şeydi: Biraz stres atmama ve rahatlamama yardımcı olan bir araç. İyi vakit geçirirdim. Partnerlerim iyi vakit geçirirdi. Herkesin net beklentileri olurdu. Kulağa bir bağımlıymışım gibi gelse de gerçek şu ki ben bir ödül değildim ve bunu Olimpos’taki herkes bilirdi. Randevuya çıkmaya çalıştığım herkes Tartaruslu kayınvalideyle uğraşmak zorundaydı ve bu benim Afrodite’in iş bitiricisi namına zarar vermiyordu bile. Ben onların düzüştükleri adamdım, aile kurmak için daha güvenli seçimlere geçmeden önce onları vahşi tarafta gezdiren adam. Bu hep böyleydi ve bana yetmişti.

Ancak bu, gerçeği Psyche’ye öylece itiraf edeceğim anlamına gelmiyordu. Hem de yalnızca başka bir müzakere konusundan ibaretken. “Psyche.” İsminin dilimdeki tadı hoşuma gidiyordu. *Onun* tadını daha çok beğeneceğimden şüpheleniyordum. “Benim ihtiyaçlarım var.”

“O zaman eline alışmanı öneririm.” Kaşlarında fazlasıyla keyif aldığım inatçı bir duruş vardı. “Ya da daha süslü bir şey istersen, sana tercih ettiğin deliği taklit eden oyuncaklardan birini satın alabilirim.”

Şaşkınlıkla güldüm. “Sen elinle mi yoksa küçük bir oyuncakla mı yetineceksin?”

“Daha önce de kurak dönemler yaşadım. Son aylardaysa bu kurak dönemler istisnadan ziyade kural hâline geldi.” Sanki bu lanet bir trajedi değil de hayatın bir gerçeğiymiş gibi omuz silkti.

Ellerimi ona yaklaştırıp ön kollarımı kalçasının iki yanına bastırdım. Biraz sarsıldı. Kaşlarını kaldırdım. “Sana dokunmam fikrine alışmanı sağlamanın en kesin yolu maruz bırakma terapisidir. Seks bu süreci hızlandıracaktır.”

O iri ela gözlerini bana doğru kırpıştırdı. “Özür dilerim, seni yanlış duymuş olmalıyım. Maruz bırakma terapisi olarak seninle seks yapmamı önerdiğini sandım.”

“Öyle yaptım.”

“Gerçekten kendini çok beğeniyorsun, değil mi?”

Alaycı olup olmadığını anlayamadığımdan bu soruyu görmezden geldim. “Senden etkileniyorum. Sen de beni o kadar da itici bulmuyorsun.”

“Vay be, *gerçekten* de kendini çok beğeniyorsun.”

“Gerçekleri söylüyorum. Seks, istediğimiz sonuçlara hızla ulaşmanın en kolay yolu.” Tam olarak istediğimi elde etmenin en kolay yoluydu.

Belki bu sadece başka bir cinsel birleşme olacaktı. Arzu, seks, ertesi sabah bu ihtiyaçlardan arınmış olarak uyanmak. Bunu bir daha asla yapmak zorunda kalmazdık; işleri rahatsız edici hâle getirmeden aynı alanı paylaşma konusunda fazlasıyla yetenekliydik. Bu oyunu başka türlü davranması beklenemeyecek kadar iyi oynuyordu ve kontrol de benim için hiç sorun olmamıştı.

Şimdiye kadar.

“Hayır. Kesinlikle hayır. Bana baktığında, bir saat önce beni öldürmeye hazırlanan bir adamla mutlu bir şekilde seks yapacağımı düşündürecek ne gördüğünü bilmiyorum ama bundan daha yüksek standartlarım var.” Göğsüme hafifçe baskı uyguladı. “Geri çekil, Eros. Hemen.”

İstedini yapıp beni birkaç adım geriye itmesine izin verdim. Onu yatağımda istiyordum istemesine ama orada kendi isteğiyle bulunmalıydı. “Sana dokunduğumda irkilmemeyi başarana kadar bu evden ayrılamayız.”

“Sabaha kadar hallederim.” Etrafına bakıyormuş gibi yaptı
“Pekâlâ, misafir yatak odan var mı?”

“Pysche.” Bana bakmasını bekledim. Misafir yatak odam vardı ve onun ihtiyaçları için fazlasıyla yeterliydi. Ama Psyche’yi yatağımda istiyordum. Sırf uyumak için bile olsa onu oraya götürmek için kirli oynayacaktım. “Maruz bırakma terapisi hakkında ciddiymdim. Seks yoksa yan yana uyumak da yeter.”

“Hayır.”

“Bu pazarlığa kapalı.”

“Aynı yatakta yatmayan birçok çift var. Annem ve ikinci kocası hiç birlikte yatmadılar.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Senin ve Persephone’nin varlığı bunun aksini söylüyor.”

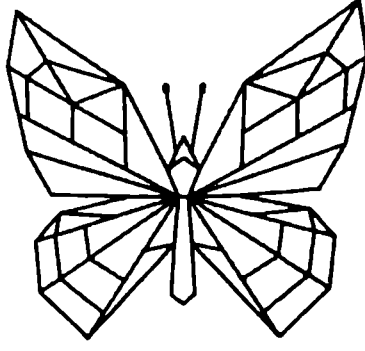
Kızardığında çok tatlı oluyordu. “Bunu söylememişsin gibi davranacağım. Dikkatimi dağıtmaya çalışmaktan vazgeç.”

“Aşk evliliği.” Kelimeleri yavaşça söyledim. “Bir evliliği aceleyle gerçekleştirecek kadar aklımızı kaybettiysek sana dokunacak kadar yaklaştığımda irkilmen tuhaf olur.”

“Üzerinde çalışacağım. Hedeflerimize ulaşmak için aynı yatakta uyumak zorunda değiliz.”

Bu tartışmadan çoktan bıkmıştım. “Oynamak istemiyor musun?” Arkayı işaret ettim. “Kapı işte orada. Sana zarar vermeyeceğim ama annem başka birini *gönderecek*. Hafta boyunca hayatta kalma şansını denemek istiyorsan o zaman memnuniyetle deneyebilirsin.” Bu bir blöftü. Gitmesine izin veremezdim. İkimiz için de sonuçları bu kadar ağırken olmazdı.

Bana benden nefret ediyormuş gibi baktı ama bununla yaşayabilirdim çünkü çatı katının diğer odalarına giden koridora doğru döndü. “Hadi bu ucube çatı katını gezmeyi tamamlayalım.”

8

PSYCHE

Eros'un çatı katının geri kalanını –her oda öncekinden daha lüks ve daha gösterişliydi– gördükten sonra sonunda ondan uzaklaşmayı ve ana banyoda saklanmayı başardım. Çeşitli stratejik konumlara yerleştirilmiş bir düzine duş başlığı bulunan, altı kişinin sığabileceği kadar büyüklükteki fayanslı açık duşakabiniyle burası da mekânın geri kalanı kadar saçmaydı. Fayanslar hayli güzeldi ancak bunu asla yüksek sesle dile getirmeyecektim. Zemindeki arduvaz grisi fayans göz alıcı bir şekilde parlayarak pembe kuvars gibi görünüyordu. Hareket sensörlü musluklarıyla lavabolar hem parlak siyah hem de derindi. Elbette öyle olacaktı.

Ve aynalar.

Tanrılar adına, burada o kadar çok *ayna* vardı ki.

Annemin evinde payıma düşenden daha fazla aynam olabilirdi ama buradaki durum gerçekten bunun ötesindeydi. Hepsinin devasa ve süslü çerçeveleri vardı. Aslında başka türlü dekore edilseler bu kadar bunaltıcı gelmezlerdi. Ama hayır. Sadece aynalar ve minimalist mobilyalar, tuhaf bir sanat galerisine girmişim hissi veriyordu. Göz alıcı ve pahalı olsa da ruhsuzdu.

Eminim Eros hakkında bir şeyler anlatıyorlardı ama şu anda bunun çözümlemesini yapamayacak kadar yorgundum.

Benim için bulduğu yedek diş fırçasıyla, sırf oyalanmak için dişlerimi fırçalayıp ana aynadaki yansımama bakıyordum. Tezgâh boyunca uzanan geniş, yatay bir çerçevesi vardı ve bu çerçeve, fayansla tezat oluşturarak parlayan sade siyah metaldendi. İç çektim. Tüm gece planlarımı altüst etmiş olsa da yapılacak hiçbir şey yoktu. Ne kadar yıkıcı olursa olsun bu tür darbelere nasıl dayanacağımı bilirdim. Nihayetinde bundan kurtulmanın bir yolu vardı ama şu anda görünen tek yol Eros'la evlenmekti.

Eros'la evlenmek.

Gülecek hâlde olsaydım gülebilirdim. Onun çekici olduğunu biliyordum. Gözlerim vardı. *Elbette* çekici olduğunu biliyordum. Yine de bu bilgi, tüm dikkatini bana yönelttiğinde kişiliğinin gücünü hissetmeye hazırlamamıştı beni. Sıcakkanlı biri değildi –gerçekten sıcakkanlı biri olduğunu sanmıyordum– ama yaydığı saf cinsellik tüm mantığımı temel ihtiyaçlara indirgememe neden olacak kadar güçlüydü.

Bana her dokunduğunda sıçramamın sebebi bu teması itici bulmam değildi. Aksine bana ne zaman dokunsa ya da kolunu belime dolasa yıldırım çarpmış gibi hissediyordum.

Seks yapmak istiyordu.

Birlikte uyumak istiyordu.

Kendinin farkında olmak, tüm zayıflıklarımı güçlü yönlerim kadar iyi bilmek demekti. Ben zeki ve anlayışlıydım, ayrıca kendim için kamusal bir imaj yaratma konusunda mükemmeldim. Ayrıca yalnız ve bitkindim, dolayısıyla seksle gerçek duyguları birbirinden ayırma konusunda pek iyi değildim. Bunu ilk erkek arkadaşım ile öğrenmiştim ve dersimi kalbime yazmıştım. Gelişigüzel takılmak başkaları için uygun olabilirdi ama ben bunu asla başaramazdım. Kafam çok karışıyordu. Sonuç olarak, ilgilendiğim herkesi dikkatle incelemem gerekiyordu, bu yüzden aşk hayatım son bir yıldır nispeten kurak geçmişti. Eğer bir

insanın gerçekten –annemin gözüne girmek ya da beni başka bir şekilde kullanmaya çalışmak yerine– *benimle* ilgilendiğine güvenmezsem o zaman onunla yatmayı ve beynimin mantıklı yanını bir kenara bırakmayı göze alamazdım.

Eros’la yapacağım evlilikten sağ çıkabilmek için her türlü mantığa, öngörüye ve kurnazlığa ihtiyacım olacaktı. Gardımı düşürecek yanlış bir adım atmayı göze alamazdım.

Ona ne kadar ilgi duyarsam duyayım.

Gözlerimi kapatıp doğruldum. Tamam, bir karar vermiştim. Şimdi sadece buna bağlı kalmam gerekiyordu. Bunu yapabiliyordum. Doğduğumdan beri güçlü kişiliklerle uğraşıyordum ve bu etiket ailemdekilere ve Olimpos’ta tanıştığım herkese uygundu. Eros’u da diğer herkesi hallettiğim gibi halledecektim. Yapmam gereken tek şey, Eros’un istediğimi yapmasını sağlamak için doğru açıyı bulmaktı.

Bu ortaklığın gücünü birazcık da olsa benim lehime kaydırmaktı.

Bunu aklımda tutarak kapıya doğru ilerleyip dışarı çıktım... Ancak Eros’u sadece pijama altıyla yatakta uzanmış buldum. Kalakaldım. Smokinin içinde yakışıklıydı, pahalı gri takım elbiseyle mükemmeldi. Mükemmelden daha iyisi olamazdı. Bu hiç mantıklı değildi ama bir şekilde pijamalı Eros çok daha fenaydı. O *yalınayaktı*.

Ayaklarına baktım. Güzel ayakları olduğu söylenebilirdi. Ben öyle ayaklar hakkında güçlü duyguları olan insanlardan değildim ama bu kayıtsız ve savunmasız hâli, kafamdaki her alarımın çalmasına neden olan bir tür yakınlığı simgeliyordu. “Ne yapıyorsun?”

“Çok geç oldu. Yorgunum.” Yatakta yan tarafına hafifçe vurdu, kolundaki kasların esnemesi dikkatimi göğsünün güzelliğine çekti ve bu da beni daha aşağılara...

Bakışlarımı kalçalarından uzaklaştırdım. “Hâlâ konuşmamız gerekenler var.”

“Sabah konuşuruz. Bu gece söylenecek hiçbir şey kalmadı.” Buradan mavi gözlerini tam olarak göremiyordum ama yüzünde bana bunun kazanacağım bir savaş olmadığını söyleyen bir ifade vardı. Eros bu sefer bariz bir komutla yeniden hafifçe yatağa vurdu. “Buraya gel, Psyche.”

Uzun bir süre onun yanında uyuyacaktım. Sanırım bu gece başlamak mantıklıydı. “Normalde çıplak uyurum.” Tanrılar adına, neden bunu yüksek sesle söyledim ki?

“Normalde ben de çıplak uyurum. Ama şimdilik seksi masadan kaldırdın, bu yüzden bazı kıyafetleri üzerimde tutmanın sağduyulu olacağını düşünüyorum.”

Sağduyulu. Histeri sınırlarındaki bir kahkahayı bastırdım ve sessizce yatağın kenarına doğru ilerledim. Hepsinin kafamda olduğunu biliyordum ama ona yaklaştıkça etrafımdaki hava daha da yoğunlaşıyordu. Bu beni çekiyor mu yoksa uzaklaştırıyor mu, tartışmaya açıktı. İsteksizce kot pantolonumun düğmesini çözdüm. Uyuma düzenlemeleri konusunda onunla kavga edemeyecek kadar yorgun olsam bile atlamayacağım bir şey vardı. “Düzeltilme: Seksi kalıcı olarak masadan kaldırdım.”

“Bu tartışmaya açık.”

“Gerçekten değil.” Mümkün değildi. Eros’un beni ne kadar yoğun bir ifadeyle izlediğinin farkında olarak kot pantolonumu sıyırdım. Yabancı biriyle neredeyse çıplak olmak garip geliyordu ve kendimi savunmasız hissetmekten nefret ediyordum. Ve bu, fiziksel temas kuracak kadar güvendiğim biriydi. Yüzüne bakarken kendimi hazırladım, ne bekleyeceğimden emin değildim. Eros’un etrafını saran insanları görmüştüm. Hepsi Olimpos’un fiziksel mükemmellik olarak gördüğü şeyin zirvesiydiler. İnce bedenli. Kusursuz tenli. Çok özel güzellikleri olan tipler.

Ben pek öyle değildim. Bu bana sürekli hatırlatılıyordu, özellikle de seçtiğim kamusal yaşamda. Toplumsal beklentilerin benim gerçekliğimle çatışmasından kaçışım yoktu.

Bedenimi seviyordum. Bazı günler bu bir gerçek yerine hırsmış gibi gelse de bedenimi sevmek için çok savaşıyordum. Herkesin bu şekilde hissetmediğininse hâlâ farkındaydım ve bu can yakıyordu.

Kendimle kısa bir mücadelenin ardından kazağımı çıkarıp atlet ve külotla kaldım. Sütyenle uyumayı reddederek, tişörtümü çıkarmadan ondan kurtulmaya çalıştım.

Oyalanacak başka bir şey yoktu, sonunda Eros'a baktım.

Bana beni lokma lokma tüketmek, her lokmanın tadını çıkarmak istiyormuş gibi bakıyordu. Vücudundaki her kas kilitlenmişti ve pijamasının ön kısmına baskı yapan sert uzunluk hakkında yanılmam mümkün değildi. Şehvet. Bu saf bir şehvetti ve o kadar güçlüydü ki bütün odayı dolduruyormuş gibiydi.

Hiçbir koşulda bana yeniden dokunmasına izin veremezdim.

Boğazımı temizledim. "Yana kay."

"Bu büyük boy yataklardan. Bolca yer var." Yine o yumuşak ses tonuyla konuşuyordu. Etkilendiğini gösteren tek işaret, sesinin hafifçe kalınlaşmasıydı. "Tartışmayı bırak ve yatağıma gir, Psyche."

O örtünün altına kaymaktan daha kötü olan tek şey burada durup bakışlarıyla beni tüketmesine izin vermektir, bu yüzden ben de itaat ettim. Bir an için safça Eros'un örtünün üzerinde uyuyacağını ve ayrı yatıyormuşuz yanılsaması yaratacağını sandım ama o, yorganı ve örtüyü çekip yanıma girmek için geriye kayd.

Bu kötü bir fikirdi. Düzeltme: Bu o kadar berbat bir fikirdi ki *kötü* onu özetlemeye yetmiyordu.

Yarın...

Doğrulup oturur pozisyona geçtim. "Birkaç arama yapmam gerekiyor." Işıkları kapatma ihtiyacını uzatacak herhangi bir şey yapmalıydım.

Tahminimden daha hızlı hareket ederek kolunu belime doladı ve beni tekrar göğsüne doğru çekti. "Dur."

Donup kaldım. Vay canına, aletin popoma baskı yaptığını hissedebiliyordum, hatta çıplak tenimin çıplak tenine doğru sürtünmesinden bahsetmiyordum bile. Tanrılar adına, birine böyle dokunmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Zihnim *yaklaşan tehlikeyi* haykırırken bedenimin bu yeni pozisyonda mutlulukla titreşmesinin nedeni kesinlikle buydu. “Ne yapıyorsun, Eros?”

Nefesi kulağımın arkasındaki hassas noktaya çarptı. “O aramaları yapman yerine ilişkimizi kamuoyuna açıklıyoruz.”

“Bizim bir ilişkimiz yok.” Neden tartıştığımı bilmiyordum. Ne de olsa plan buydu.

“Artık var.”

Gözlerimi kapadım ama bu yalnızca yakınlığının yarattığı büyüyü daha da güçlendirdi. Kolu hâlâ üzerimdeydi, bu da önkolunun memelerime baskı yaptığı ve tanrılar aşkına, meme uçlarımın tişörtümün altında sertleştiği anlamına geliyordu. “Bunu konuşmuştuk. Kız kardeşlerimin ilişkimize inanmalarına imkân yok, özellikle de ben onlara sana âşık olduğumu söylemeden önce bunu kamuoyuna açıklarsak.”

“Yaratacağımız algı onların neye inandıklarından daha önemli.” Dudakları az evvel tenime mi değmişti? Emin olmuyordum. Tek bildiğim ürpertilere karşı mücadele ettiğimdi.

“Bu asla işe yaramayacak. Bu bir plan bile sayılmaz.”

“Sadece tartışmak için tartışıyorsun ve sen de bunun farkındasın. Sen Persephone’yi ve diğer kız kardeşlerini uygun gördüğün şekilde idare edebilecek kapasitedesin.” Kıpırdandığında kolu hafifçe memelerime sürtündü. “Ayrıca, kız kardeşlerin seni tehlikeye atacak hiçbir şey yapmazlar, bu yüzden seninle yüz yüze konuşma fırsatı bulana kadar sana ayak uyduracaklardır.”

Haksız sayılmazdı. Haksız olmamasından nefret ediyordum. Bir süre bunu düşünüp olası senaryoların üzerinden geçtim. “İlişkimizi sosyal medya hesabımdan duyurmamı öneriyorsun.” Bu mantıklıydı. Tek bir fotoğrafla ilişkimizi duyurabilir ve

Afrodit'in olası tepkilerinin önüne geçebilirdik. Bu sadece tüm Olimpos aşk hikâyemize inanırsa işe yarardı ve öyle bir şeyin olması için de tüm Olimpos'un durumdan haberdar olması gerekirdi.

"Evet. Hesabımı uzun zamandır kullanmıyorum."

İhmal edilmiş olabilirdi ama onun da neredeyse benim kadar takipçisi vardı. Bir tanrının yüzüyle ve buna uygun gizemli bir kişilikle Afrodit'in oğlu olmak güzeldi. Ama haklıydı. İlişkimizi dünyaya duyuracak biri varsa o ben olmalıydım.

Gözlerimi açtım. Bu işi sürdürecektim. Zaten kendimi adamıştım. Şimdi mesele sadece bunu doğru yapmaktı. "Tamam. Bana poz ver."

Yataktan kalktım, ben odasında dolaşıp bazı ışıkları açıp bazılarını kapatırken Eros eğlenir gibi bir ifadeyle izliyordu. Telefonumu kullanarak deneme olsun diye birkaç fotoğrafını çektim ve sonra her fotoğrafı, milyoner playboyların boş zamanları hakkındaki bir dergide yer alacakmış gibi görünecek kadar fotojenik olduğu için içimden ona lanet ettim.

Aradığım ışık için komodinin üzerindeki lambayı yatağın üzerine taşımam gerekti. Mükemmel değildi ama yeterince yakındı. Hem zaten yarattığımız türdeki çekim için kimse mükemmel olmasını beklemezdi.

Geriye kalan azıcık cesaretimi de toplayıp Eros'un yatağına geri döndüm. Saçlarımı bir tarafa doğru yatırdı, atletimin askısını omzum çıplak kalacak şekilde biraz aşağı indirdi. Neredeyse geri kaldırıacaktım ama samimi ve biraz seksi olmaya çalışıyorduk, o yüzden işe yarardı.

Omzumun boynumla birleştiği noktayı öperken sıçramamaya çalışarak telefonumu eğip birkaç fotoğraf çektim. "Kes şunu."

"Kamerada iyi görünecek hâle getiriyordum."

Fotoğraflara göz attım. "Fırsatçılık yapıyorsun ve bunu sen de biliyorsun. Yüzün için korkunç bir açı."

Eros beni kendine daha da yaklaştırdı ve sonra çenemi kavrayarak yüzümü kendisine çevirdi. “Kamerayı hazırla,” diye mırıldandı bakışlarını dudaklarımdan ayırmadan.

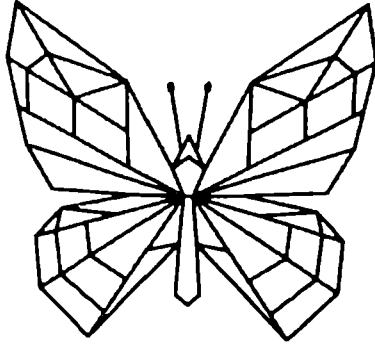
Bunu yapmamalıydım. Berbat bir fikirdi. Kesinlikle en kötüsüydü. Ama telefonumun açısını kontrol edip sonra ona döndüm. Amacım yalnızca hızlı bir öpücük ve dudakları dudaklarıma değer değmez birkaç fotoğraf çekmekti.

Eros bununla yetinmedi. Alt dudağımı nefesimi kesecek kadar sertçe ısırdı ve bu boşluktan yararlanarak dilini ağzıma kaydırды. Tadı banyoda kullandığım naneli diş macunu gibiydi ve beni, sanki uzun süreceğini düşündüğü bu savaşın ilk çarpışmasıymış gibi öptü.

Eridim. Hâlimi tarif edecek başka bir kelime yoktu. Telefonumu bırakıp ellerimi kıvrıkcık saçlarına daldırdım, zihnimin arkasındaki kısık bir ses bana yedi farklı şekilde aptal demesine rağmen öpücüğü daha da tutkulu bir hâle getirmesine izin verdim.

Eğer sınırları zorlar ya da çok hızlı giderse belki mantık araya girip bu aptallığa bir son verirdi ama Eros, ikimiz de nefes nefese kalana ve ben titreyene kadar beni öpmekten memnun görünüyordu. Aleti kalçama değiyordu, o kadar sertti ki ona uzanmamak için kendimle savaşmak zorunda kaldım.

Sonunda başını kaldırıp arzudan kararmış gözlerle bana baktığında neredeyse benim kadar şok olmuş görünüyordu. İfadesi ânında değişti, yerini şiddetli bir kararlılık aldı. O yavaşça geri çekilirken ben de bunun rol olduğunu, kesinlikle ona uzanıp o öpücüğün başlattığı şeyi bitirmek için onu üzerime çekemeyeceğimi kendime hatırlatmak için alt dudağımı ısırarak zorunda kaldım. Aramızda sadece on beş santimlik tehlikeli bir mesafe varken konuştu. “Sözlerin başka, o öpücük ise tamamen başka şeyler söylüyor, Psyche. Seks hâlâ masada ve bunu sen de biliyorsun.”

9

EROS

Psyche'nin yanında yatarak geçirdiğim uykusuz gecenin sonunda, işlerin ikimizin de istediği gibi kontrolden çıkmasına izin vermediğim için kendime lanet ettim. Yanımdaydı, dolgun bedeninin mümkün olduğu kadar büyük bir kısmını bana bastırarak kavis almıştı. Bizi uçurumun kenarına götürmeye ufacık bir hareket yeterdi.

Neden geri çekildiğimi bilmiyordum. Arkasındaki düşünciyi deşmeyi reddediyordum.

O esnada daha çok örtüleri göğsünden aşağı çekip sadece ona *bakma* isteğinden uzaklaşmak için sosyal medyasına göz gezdiriyordum. Aşırı seksiydi. Bu kadar yakın olup ona dokunmamak kanımı kaynatıyordu ve yakın zamanda soğuyacak gibi de gelmiyordu. Dün gece geri çekilmek kabul edebileceğimden çok daha zor olmuştu, özellikle de saçımı kavradığı elleri titremeye başlayıp kalçası beklentiyle hafifçe kıpırdandığında.

En iyisi şu an bunu düşünmemektir. Zaten sürekli zonklayan hayalarımın ağrısıyla ortalıkta dolaşmak zorundaydım ve durumu daha da kötüleştirmeye gerek yoktu.

Fotoğraf geç saatte paylaşılmasına rağmen şimdiden binlerce yorum ve hatta daha fazla beğeni almıştı. Yorumlar dikkatimi çekti. Kaşlarımı çatıp en tepeye döndüm ve yavaşça kaydırmaya başladım, her birini tek tek okudum.

Bu boklar da neydi böyle?

Psyche yanımda kıpırdandı. Gerildiğini fark ettim ama aramızdaki dikkatli mesafeyi koruduğumu anlayınca hemen rahatladı. Esnerken eliyle ağzını kapadı. “Yüzündeki o ifade ne?”

Telefonumu o kadar sıkı tutuyordum ki gerçekten de lanet şeyi ezecektim. “İnsanların nesi var böyle?”

“Daha açık olman gerek.”

Az kalsın görmesi için telefonun ekranını ona çevirecektim ama son anda vazgeçtim. Bu pisliği kendi telefonundan da görebileceğinin farkındaydım, sadece ona gösteren ben olmak istemiyordum. “İnsanlar o fotoğraf hakkında çok boktan şeyler söylüyor.”

“Ya.” İfadesi biraz sarsılsa da hemen omuz silkti. “İnternetin ilk ve en hayati kuralı, yorumları asla okumamaktır. Bu, güzellikle ilgili geleneksel görüşlere uymayan veya herhangi bir şekilde marjinalleştirilen herkes için çok daha önemli. Yine de gerçek şu ki, en zayıf, en muhteşem modeller bile yorumlarda insanlardan berbat muamele görüyor. Troller her zaman trol olarak kalacaklar.”

Bunu nasıl bu kadar kolayca söyleyebiliyordu? Ayrıca, yorumlar bölümündeki şerefsizlerle arasına o etkileyici duvarı inşa etmesi ne kadar sürmüştü? Telefonuma baktım. “Bu doğru değil.”

“Hayır değil. Ama bu konuda hiçbir şey yapamazsın ve fikrini umursamadığın birkaç yabancı için canını sıkmak ters etki yapar.”

Telefonuma daha da öfkeli baktım. “Belki sen bu konuda hiçbir şey yapamazsın ama...”

Eli ağzımı kapadı, hafif dokunuşu şiddet dolu fantezilerimi yerle bir etti. Psyche bana ihtiyatlı bir ifadeyle baktı. “Eminim

bana bu insanların kim olduğunu bulabileceğini ve onları bir şekilde tehdit edebileceğini söylemeyecektin.”

Söylemek üzere olduğum şey tam olarak bu olduğu için ağzımı kapalı tuttum.

Elini indirmede. “Şu anda vermemiz gereken daha büyük savaşlar var.” Boştaki eliyle telefonunu alıp bana gösterdi. O kadar çok mesaj ve arama vardı ki bildirimler ekrandan kayboluyordu. “Şimdi konuşmamız gerekiyor ve bu konuşma internetteki yabancılar hakkında *olmayacak*.”

Annemden henüz haber alamamamın tek sebebi dün öğleden sonra spaya gitmesi ve hafta sonu boyunca orada kalacak olmasıydı. Her ay tekrar ettiği bir rutindi ve *garip* bir tesadüf sonucu bu durum sıklıkla bana verdiği özellikle tatsız bir görevle aynı zamana denk gelirdi. Afrodite asla mazeretsiz yakalanmazdı ve mevcut durumda bu bizim lehimize olacaktı. Spa gezilerinde yardımcısına birkaç fotoğraf paylaşmasına rağmen kendini kasıtlı olarak ulaşılmaz kılardı.

Psyche’nin avucuna doğru iç çekip parmaklarımı bileğine doladım ve elini yüzümden çektim. “Bir an önce evlenmemiz gerekiyor.” Annem spadan çıkıp ne yaptığımızı anlamadan önce. “Bir kız arkadaş hâlâ harcanabilir. Ama eş için durum farklı.”

Surat astı. “Evet anlıyorum. Bu konuda hemfikiriz.” Psyche telefonuna baktı. “Romantizme gerçekten inanmaları için törenden sonra halk için sevimli randevu etkinlikleri yapacağız.”

Sevimli randevu etkinliklerinin ne olduğuna dair açıklama istemedim. Bu benim uzmanlık alanım değildi, kabul ediyordum. Benim için öncelikli olan, düğün töreniydi. Anneme tepki vermesi için ne kadar az zaman verirsek o kadar iyiydi. Yine de... “Dün gece söylediklerimde ciddiydim. Sen dokunuşumdan ürkmeyene kadar evimden ayrılmayacağız.”

“Şu anda bana dokunuyorsun.”

Ona bir bakış attım. “Ne demek istediğimi biliyorsun.”

İç çekti. “Peki. Ama bu telefonlara cevap vermem gerek, yoksa kız kardeşlerim ve annem kapıda biterler.” Psyche yatak odamın kapısına baktı. “Dürüst olmak gerekirse Callisto’nun çoktan gelmemiş olmasına biraz şaşırdım. Eh, artık otuzuna geldi, biraz da olsa kendine hâkim olmayı öğreniyor demek.”

Bence bunun asıl nedeni parayla alınabilecek en iyi güvenliğin kapımda olmasıydı ve Callisto Dimitriou ürkütücü olsa da Hermes değildi. Yine de *onu* görmeyi kesinlikle bekliyordum. Er ya da geç. “Röportaj talepleri olacak.”

“Şimdiden altı tane var.” Otururken telefonunda geziniyordu. Atletinin yakası tehlikeli derecede derindi, iri memeleri kumaşı, çıkarmanın daha iyi olacağı bir noktaya kadar geriye gidiyordu. Psyche bana bakmadan iç çekti. “Memelerime bakmayı bırak. Dikkatim dağılıyor.”

Onunla bu yatakta kalamazdım. Yoksa onu baştan çıkaracaktım ve günlerce bu odadan çıkamayacaktık. Psyche’yle bir gecenin yeterli olmayacağı fikriyle yüzleşmeye başlıyordum. Bütün geceyi onu öperek geçirebilirdim. Bunu fark etmek beni pek rahatlatmamıştı. “Ben duş alacağım.” Belki kendimi rahatlatmak biraz işe yarardı. Yaklaşık altı saat boyunca ereksiyon hâlinde kalmışken doğru düzgün düşünmem beklenemezdi.

Ancak suyun altına adım atıp da elimi erkekliğime doladığımda tek düşünebildiğim Psyche oldu. Tadı ne kadar tatlıydı. İri memeleri ve dolgun poposu. Dudakları aletimin etrafını sarsa ne kadar güzel görünürdü. Küfrederek boşaldım.

Siktir.

Normalde bir planı son anda değiştirecek kadar dürtüsel davranmazdım ancak banyodan çıktığımda Psyche’yi yatağımda, telefonuna bir şeyler yazarken bulmanın ne kadar doğru bir şeymiş gibi geldiğini inkâr edemezdim. Saçları biraz dağınıktı ve kot pantolonunu giymişti ama burada evinde gibi görünüyordu. Tehlikeli düşünceler. İnanılmaz derecede tehlikeli. Gömleğimin düğmelerini iliklemeyi bitirdim. “Hadi yemek yiyelim.”

“Aç değilim.” Bana bakmadı. “Otuz dakika içinde kız kardeşlerimle görüşeceğim, ondan önce halletmem gereken bazı şeyler var. Ayrıca annemle karşılaşmadan eşyalarımı evinden nasıl alacağımı da bulmam gerekiyor çünkü bu konuşmayı yapmaya henüz hazır değilim. Ya da *senin* annenle karşılaşmaya. Gerçi Zeus’un partileri hariç, tesadüfen bile olsa Afrodite’le aynı yerde bulunduğumu söyleyemem.” Ağzımı açtığımda elini kaldırdı. “Fiziksel temas olayını çözmemiz gerektiğinin farkındayım ancak benim hiç yedek kıyafetim yok.”

Omuz silktim. “Sana yenilerini alırım.”

Bu dikkatini çekti. Başını kaldırıp kaşlarını çattı. “Bu çok saçma.”

“Eve gidip annenle uğraşmaya hazır olmadığını söyledin ve bunu yaparken de dünkü kıyafetleri giymek isteyeceğinden şüpheliyim. Hatta evlenmeden önce Olimpos’ta dolaşmanın güvenli olmadığından bahsetmiyorum bile. Basit çözüm: Yeni kıyafetler.”

“Eros.” Bir çocukla konuşuyormuş gibi yavaşça konuştu. “Senin, erkek kıyafeti satan herhangi bir yere öylece girip kendi bedeninde bir şeyler bulman mümkün olabilir ama benim öyle bir lüksüm yok. Mağazalar birkaç yıl öncesine göre daha iyi çünkü doğru dürüst büyük beden kıyafetler yapan tasarımcılara çok baskı yapıyorum ama ihtiyacım olan şeyin stoklarında olacağına güvenilebileceğim sadece iki veya üç mağaza var ve buna rağmen onların da ellerinde sadece bir avuç ürün olmalı. Bana kısa sürede yepyeni bir gardırop düzmek mümkün değil, hele asıl kıyafetlerimi almak için harcayacağım çabanın iki katını harcamadan hiç mümkün değil.”

Ne demek istediğini anlıyordum ama hoşuma gitmedi. “Bu çok gülünç. Neden tüm müşterilerine uyacak geniş bir beden yelpazeleri yok ki? Sen şey olan tek kadın değilsin...” Elimi ona doğru salladım.

“Şişman.”

Sinirlendim. “Ben öyle demedim.”

“Bu bir aşağılama değil. Sadece bir kelime.” Tekrar omuz silkti. “Aynı zamanda da gerçek. Ve her yerde büyük bedeni coşkuyla savunmanı takdir etsem de şu anda bu konuda yapabileceğin çok az şey var. *Kendi* kıyafetlerime ihtiyacım var.”

Tartışmaya devam etmek istiyordum çünkü Psyche’nin ihtiyacı olan her şeyin elinin altında olmaması canımı sıkıyordu. Yine de haklıydı. Bu meseleye ayıracak zamanımız yoktu. “Kız kardeşlerinle konuş. Onları kazan ve annenin dikkatini dağıtmaya ikna et, böylece o evde yokken içeri girip çıkabiliriz.”

“*Biz?*”

“Evet biz. Seni gözümün önünden ayırmayacağım.”

Psyche abartılı bir tavırla telefonunu bıraktı. “Beni bir gölge gibi takip etmek zorunda değilsin. Kaçacak hiçbir yerim yok, üstelik sana bir söz verdim.”

Onun çekimine teslim oldum ve önünde durmak için ilerledim. Bana kaşlarını çattığında kaşlarının arasında beliren küçük çizgiyi seviyordum. Hatta bu konuşma sırasında zihninin çoktan sonraki adımında başarması gerekenlere odaklanması hoşuma gidiyordu. Bu onu buraya ve şimdiye geri döndürmeme engel olmayacaktı. “Yanında olmazsam seni güvende tutamam, Psyche.”

“Gerçekten annenin bu kadar çabuk organize olacağını mı düşünüyorsun?”

Onun bunu yapacak kadar becerikli olduğunu *biliyordum*. Benim yardımımıla olsa bile, Afrodit’in gücü bu kadar uzun süre elinde tutmasının bir nedeni vardı. O zorlu bir düşmandı. “Tüm bu müzakerelerden sonra sen sağa sola koşturmakla meşgulken biri arabana patlayıcı yerleştirirse her şeyin büyük bir zaman ve emek kaybı olacağını düşünüyorum.”

Bana kaşlarını çattı. “Bu biraz abartılı görünüyor.”

“Bunun üzerinden geçtik. Son derece göz önünde olacak ilişkinin, hatta evliliğin tek seçenek olmasının bir nedeni var.”

Ellerimi kalçasının iki yanına koyup eğildim. Rahatsızlığını ufak bir irkilme noktasına kadar korumayı başardı ama bu tepki bizi yakından izleyen herkes tarafından hâlâ kolaylıkla görülebilirdi. Bakışlarımı ağzına çevirdiğim esnada dudaklarını yaladı. Bu onu tekrar öpmek için bir davet değildi, ki bu da iyi bir şeydi. Psyche haklıydı. Özellikle ilk birkaç güne odaklanmamız gerekiyordu. Önümüzdeki kırk sekiz saat, Olimpos'un bu fırtınalı aşka olan inancını ya güçlendirecek ya da azaltacaktı. "Düğünü bu akşam yapacağız."

Ela gözleri kocaman açıldı. "Bu akşam mı?"

"Ne kadar erken o kadar iyi. Aileni ikna edebilirsen onlar da katılabilir. Yedekte iki şahidim olacak."

"Şahitlerin kimler?"

Cevap vermek yerine kaşlarının arasındaki o küçük çizgiye hızlı bir öpücük kondurdum ve ayağa kalktım. "Kahvaltı bitene kadar yirmi dakikan var."

"Aç olmadığımı söyledim."

"Uzun bir gün olacak, Psyche ve enerjini yüksek tutmak için kaloriye ihtiyacın var." Kapıda durdum. "Yüzüğümü parmağına taktığımda bayılırsan ve seni evlilik yatağıımıza taşımak zorunda kalırsam çok yazık olur."

Surat astı. "Hiç komik değil."

"Evet, değil. Yirmi dakika." Yatak odasının kapısını arkamdan kapayıp uzun koridordan mutfığa doğru ilerledim. Hermes'i ocağın başında, siyah saçlarını iki kabarık topuz hâlinde toplamış hâlde bulduğumda şaşırmadım bile. Dar bir şort tulum ve üzerinde... Krampus resmi olan kolsuz bir üst giyiyordu. Ayrıca küçük ağaç desenleriyle süslü diz altı çorapları vardı. Kollarımı göğsümde kenetleyip tezgâha yaslandım. "Haneye izinsiz girmek suçtur."

"Çoğu insan için. Benim içinse bu, sevgi dili sayılabilir." Fena olmayan bir omlet gibi görünen şeyi çevirmek için tavayı kullandı. "Sevgi dilinden bahsetmişken, senin ve Psyche'nin o

yıkıcı derecede romantik fotoğrafını onun sosyal medya hesabında görünce ne kadar şaşırdığımı hayal et.” Bana ısıldayan bir gülümsemeyle baktı. “Mutlu çifti tebrik ederim. Tabii ki nikâhı ben kıyacağım.”

Bu, listemden bir görevi eksiltiyordu ama Hermes’i bu hediyeyle ona iliştilmiş dikenleri bulmaya çalışmadan kabul etmeyecek kadar iyi tanıyordum. “Neden?”

“Dimitriou kadınları çok *ilginç*, sence de öyle değil mi? Sahneye ilk çıktıklarında diğer sıkıcı sosyal tırmanıcılar gibi olduklarını düşünmüştüm ama fikrimi değiştirdim. Sanırım Olimpos’u altüst edecekler.”

Bunun korkunç mu yoksa hoş bir düşünce mi olduğunu bilmiyordum. Koridora baktım ama yatak odamın kapısı hâlâ kapalıydı. “Onu öldürme konusundaki fikrimi değiştirdim. Tek seçenek bu.”

“Dikkatli ol, tatlım, yoksa vicdan denen kötü bir rahatsızlığa yakalandığını düşünebilirim.” Dolabımdan bir tabak çıkarıp omleti onun üzerine kaydırды.

“Yerinde olsam aklımdan bile geçirmem.” Bunun vicdanla hiçbir alakası yoktu, her şey istediğimi almakla ilgiliydi. Psyche’yi istiyordum, Dodona Kulesi’ndeki o tuvalette benimle ilgilendiğinden beri onu istiyordum. Ölürse onunla olamazdım. Hepsi bu.

Hermes tezgâhıma oturdu ve omleti yemeye başladı. “İki şahide ihtiyacınız olacak. Kız kardeşleri kabul etmeyecektir.”

“Bundan çok emin görünüyorsun.” Aslında ben de emindim ama Hermes’i konuşturacak kadar meraklıydım.

Bir ısırık alıp suratını buruşturdu. “Çok fazla jambon. Iyy.” Sabrımı sınayacak kadar yavaş çiğniyordu. “Onu senden uzaklaştırmak için fırsat kollamakla meşgul olacaklar. Şahitlerinizi kendiniz bulmanız gerekecek. Annenin cömert bir ruh hâlinde olduğunu da pek sanmıyorum.”

Ona hak ettiği gibi baktım. “Helen ve Eris’e soracağım.”

Hermes donakaldı ve sonra kahkahayı patlattı. “Cesursun, Eros. Tanrılar adına, romantik bir partnerden daha iyi bir arkadaş olman çok yazık. Gerçi bu da pek bir şey ifade etmiyor çünkü boktan bir arkadaşsın. Ama seninle hayat asla sıkıcı değil.”

Boktan bir arkadaş olduğum konusunda tartışmaya girmedim. Öyleydim ve bunu ikimiz de biliyorduk. “İyi hamle.”

“Ah, şüphesiz. Kız kardeşleri şahit olursa Zeus bile bu evliliğe karşı çıkamaz.” Gülümsedi. “Bin dolarına bahse girerim ki hayır diyecekler.”

“Bu iddiayı kabul edeceğim.” Kapıyı işaret ettim. “Şimdi çık dışarı. Yapmam gereken aramalar var. Ayrıca bu gece giyecek bir takım ya da başka bir şey bulman gerekiyor çünkü bu hâlim duruma uygun değil. Kahretsin, Hermes. Noel neredeyse iki ay önceydi.”

“Noel bir ruh hâlidir.” Ama yine de tezgâhtan atlayıp tabağını ellerime tutuşturdu. “Anladım. Süslü kıyafetler. Dionysos’u davet edeceğim.”

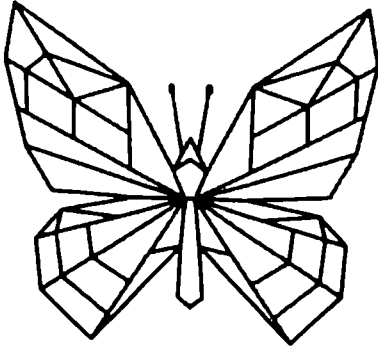
Bu kadın ortalığı karıştırmadan edemiyordu. Gözlerimi devirdim. “Sen daha iyi bilirsin, Hermes.”

Omzunun üzerinden benimle konuşarak yürümeye devam etti. “Senden nefret ettiği için muhtemelen gelmeyecektir. Ama onu davet edeceğim çünkü iyi bir arkadaşım ve davet etmezsem duyguları incinir.”

“Dionysos sırf senin arkadaşın diye benim de arkadaşım sayılmaz.”

“Seni duyamıyorum. Hoşça kal!” Parmağını bana doğru salladıktan sonra gitti. Birkaç saniye sonra ön kapının kapandığını duydum. Kapıya doğru gidip kilitleri çevirdim. Hermes’in canı ne zaman isterse ortaya çıkmasına alışmıştım. Kadının yüzde doksanı kediye; canı istediğinde gelip gider, evde olup olmamama bakmaksızın gönlünce yer içerdi. Hermes herkesten daha sinir bozucuydu ama garip de bir sevimliliği vardı.

Nikâhı kıymayı kabul etmişti, dolayısıyla yapmam gereken aramalardan biri eksilmişti. Mutfağa döndüm, Hermes'in tabağını temizleyip kendime ve Psyche'ye kahvaltı hazırlamaya başladım. Lanet olsun ki uzun bir gün olacaktı.

IO PSYCHE

“*Sen ne?*”

İç çekip telefonuma odaklandım. Ekran üç kareye bölünmüştü ve her birinde farklı öfke ve inanmazlık ifadeleriyle kız kardeşlerim vardı. Lanet olsun, Eros haklı çıkmıştı. Bu kolay olmayacaktı. “Eros ve ben evleniyoruz. Bu akşam.”

Callisto’nun kamerası o odasında ileri geri yürürken sallanıyordu. “Onu öldüreceğim.”

“Seni kızdıran herkesi öldürmekle tehdit edemezsin,” dedi Persephone. “Ancak bu durumda ben de aynı fikirdeyim. Ya da bacaklarını kır, onu bir kutuya koyup Olimpos’tan ayrılan ilk tekneyle gönderilmesini sağla. Eminim Poseidon fark etmez bile.”

“Lütfen nişanlıma şiddet tehdidinde bulunmayı bırakın,” dedim yumuşak bir sesle.

Eurydice beni izliyordu, gözleri hüznle gölgelenmişti. “Bu işe yaramayacak, Psyche. Afrodit, Anne yüzünden bizden nefret ediyor ve Eros da onun nefret ettiği şeyleri cezalandırmak için kullandığı silah.”

Bu noktada durumu üçünden daha iyi biliyordum. Titrememi bastırmaya çalıştım. “Kararımı verdim. Lütfen bu konuda

bana destek olun.” Bunun gerçek aşk olduğunu söylemeye başlıyordum ki yalan dilime dolandı. “Afrodit’in ya da Anne’nin, evliliğimizle ilgili ne düşündüğü önemli değil.”

“Bu biraz öngörüsüzlük sanki.”

Persephone’ye şöyle bir baktım. “Bunu Zeus’tan kaçıp Olimpos’un canavarıyla takılan kadın söylüyor. Yargılama istersen.”

Ablam tamamen şüpheci görünüyordu. “Hades kötü şöhretini hak etmiyordu. Eros ediyor.”

Buna itiraz edemezdim, bu yüzden elimden gelen tek şeyle devam ettim. Dürüst bir rica. “Bu konuda bana destek olmanızı rica ediyorum. Eros’la evlenmeyi seçiyorum ve fikrimi değiştirmeyeceğim.”

Eurydice ağladı ağlayacak gibiydi. Callisto ise tam tersine, Ares’in elini bıçakladığında ya da kısa bir süre önce o bar kavgasını başlattığında yüzünde gördüğüm o tehlikeli ifadeyle bana bakıyordu. Ya Persephone? Beni daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu. Sonunda şöyle dedi: “Başın belada olsaydı bize söylerdin, değil mi?”

Yüz yıl geçse de söylemezdim. Boğazıma kadar belaya batmışken ve hızla içine gömülüyorken yapamazdım. Yardım etmek için yapabilecekleri hiçbir şey yoktu ve denemeye kalkarlarsa da yapacakları tek şey Afrodit’in beni kalıcı olarak ortadan kaldırması için yeni fırsatlar yaratmak olacaktı. Daha da kötüsü, Afrodit intikam dolu bakışlarını kız kardeşlerime de çevirebilirdi. Onları da benimle aşağı çekmek bencilliğin zirvesi olurdu ve ben bunu yapmayı reddediyordum. Bu yüzden ablamın bakışlarına karşılık vererek yalan söyledim. “Elbette.”

İç çekti. “Annem bunu duyduğunda kalp krizi geçirecek.”

“Hayır, geçirmeyecek. Gayet iyi biliyorsun. Yıllardır Afrodit’e karşı bir hamle yapmanın yolunu arıyordu ve sakinleştiğinde bu evliliğin tam da aradığı şey olduğunu anlayacak.” Artık onun isteğini yerine getirip Zeus’la evlenmemin mümkün olmadığı

anlamına gelse bile. Şu anda bu konuda çok fazla düşünmeye vaktim yoktu.

“*Sakinleştiğinde* oldukça önemli bir detay.” Persephone’nin ekranında çenesini yalayan ve hevesle havlayan sevimli, siyah bir köpek yavrusu belirdi. Persephone dalgınca onun kafasını okşadı. “Şimdi değil, Kerberos. Telefondayım.”

Callisto küfretti. “Bu saçmalık. Ben bunu desteklemiyorum.” Cevap vermemi beklemeden telefonu kapadı.

Eurydice başını iki yana salladı. “Özür dilerim, Psyche. Ama bunu yaptığına pişman olacaksın. Ben de destekleyemem.” O da telefonu kapattı.

Bir iç çekişi bastırdım. Bu kadarını bekliyordum zaten ama umut hep vardı. Persephone hâlâ düşünceli bir tavırla Kerberos’u okşuyordu. Sonunda, “Kararına güveniyorum. Bunun doğru yol olduğunu düşünmüyorum ama bana her şeyi anlatmadığından şüpheleniyorum. Dün gece şehrin farklı yerlerinde Hermes’le çekilen fotoğrafların sosyal medyada paylaşıldı ve bu sabah sürpriz bir şekilde annemizin düşmanının oğluyla evleniyorsun,” dedi.

Yüzümde bir suçluluk ifadesi belirmesin diye her şeyi yaptım. “Dürüst olmak gerekirse On Üçler’in yarısı Anne’ye düşman.”

Gülümsemedi. “Zeus’tan kaçtıktan sonra Hades’in yanında kalırken senden destek istediğimde yanımda oldun. Bana bazı şeyleri çözmek için ihtiyacım olan zamanı ve güveni sağladın. Şu anda seni desteklememek büyük bir ikiyezlülük olur.”

Bir nefes verdim. “Bu sonuca ulaşmana çok sevindim.”

“Bak, seni seviyorum ve senin için endişeleniyorum. Callisto gibi gelip evinin kapısını kırmayı ve seni nehirden aşağı şehre götürmeyi gerçekten çok istiyorum.”

Bir an bile olsa bunun işe yarayacağını düşünseydim... Ama işe yaramazdı. Persephone bana Eros’u aşağı şehirde gördüğünü söylemişti. Giriş izninin iptal edilmesi bile onu dışarıda tutmaya yetmeyebilirdi. Davet almadan Styx Nehri’ni geçmek zor olsa da imkânsız değildi. Mevcut bariyer, Olimpos’u bir bütün olarak

çevreleyen bariyerin daha zayıf bir versiyonuydu. Dış bariyeri kontrol eden Poseidon gibi Hades'in de yukarı şehirden aşağı şehre kimin gelip gideceğini kontrol etme yetkisi vardı. Yine de kusursuz bir sistem değildi.

Eurydice ve Callisto'nun burada olmasındansa bahsetmiyordum bile; ikisi de Afrodit'in gazabı için ideal yedek hedeflerdi. Bir dahaki sefere Demeter'in kızlarından birinin öldürülmesini emrettiğinde, Eros sohbet etmek için zaman ayırmadan pat diye saldırabilirdi.

Böyle bir şeyin olmasına izin veremezdim.

"Eros'la evlenmek istiyorum," diye tekrarladım, bunu on ikinci kez söylüyor gibiydim.

"Fikrini değiştirirsen seni dışarı çıkarırız." Biz derken kendisiyle kocasını mı yoksa kız kardeşlerimizi mi kastettiğini anlamadım ama her iki seçenek de iyi bir fikir değildi. "Ama düğünde olacağız. Hades ve ben." Persephone tereddüt etti. "Callisto ve Eurydice'i de gelmeye ikna etmeye çalışmamı ister misin?"

"Hayır, sorun değil." Canım yansa da sahte evlilik törenimize katılmak istemedikleri için onları suçlayamazdım. "Ama Anne'yi öğle yemeğine davet edebilirsen gerçekten çok memnun olurum. Evden eşyalarımı almam gerekiyor. Orada karşılaşma ihtimalimiz varken bunu yapamam." Annem zamanla dürtülerini kontrol etmeyi başarmış olabilirdi ama Callisto öfkesini ondan almıştı. İkisi, ben mantıklı davranana kadar beni odama kilitleseler şaşırmazdım, ki bu da durumu daha da karmaşık hâle getirirdi.

"Oldu bil. Onaylandığında sana mesaj atacağım."

"Teşekkür ederim."

Bana hafifçe gülümsedi. "Dikkatli ol, Psyche. Eros çok tehlikelidir."

Bunu ondan çok daha iyi biliyordum. Karşılığında gülümsemeye çalıştım. "Biliyorum. O bir canavar. Ama bu geceden sonra *benim* canavarım olacak."

Hemen ardından telefonu oldukça hızla kapadık ve ben de görünüşümü düzeltmek için birkaç dakika oyalandım. Neyse ki Eros'un saç ve cilt ürünleriyle dolu bir dolabı vardı ama çoğunu daha önce hiç görmemiştim. Saçımı taradım ve başımın etrafında dağınık, şık bir taç hâline getirdim. Şu anda hayat kurtaracak rötuşlar için çantamda küçük bir makyaj çantası bulunduruyordum. Yatak odasından çıktığımda aniden partnerinde yatıya kalmaya karar verdiği hâlde toparlanmış bir kadın gibi görünüyordum. Bu işe yaramak zorundaydı.

Harika bir koku beni mutfığa çekti. Eros'u patates, biber ve sahandada yumurtadan oluşan soteyi pişirirken buldum. Normalde kahvaltıda yiyeceğimden daha ağırdı ama uzattığı tabağı alıp mutfak adasını çevreleyen şık, demir taburelerden birine oturdum.

Tam olarak rahat olmasalar da güzellerdi. Eros'un beni izlemeyi bırakıp kendi yemeğine dalması için birkaç lokma aldım.

Rahat bir sessizlik içinde kahvaltımızı yaparken birkaç saniyede bir telefonlarımıza gelen bildirimlerin vızıltısı sessizliğimizi bölüyordu. Eros telefonuna pis bir bakış attı. "Bu saçmalığa nasıl katlanıyorsun?"

"Çünkü gerekli." Olimpos'un üst tabakasının saygı duyduğu tek şeyin güç olduğunu ve buna onları taklit etmeye çalışarak asla ulaşamayacağımı erken yaşta öğrenmişim. Bir yandan oyuna ayak uydururken bir yandan da kendi yolumda ilerlemek zorundaydım. Beni çoğu zaman yoran hassas bir dengeydi. Ama işe yaramıştı, en azından Afrodite intikam dolu bakışlarının hedefi hâline gelene kadar. Telefonumu elime alıp gelen bildirimlere baktım. Bazıları annemdendi, her mesajla giderek daha da öfkeleniyordu. Diğer birkaçıysa röportaj istekleriydi. "Röportajlar için onları ne kadar bekletmek istersin?"

Tereddüt etti ve sonunda isteksizce, "Bu konudaki uzmanlığının önünde şapka çıkarıyorum," dedi.

Küçücük de olsa bir kontrol alanından vazgeçmesi şaşırtıcıydı. Bana duyduğu güvenden dolayı göğsümde oluşan tuhaf sıcaklığı görmezden geldim. “Bir hafta süre verelim diyorum. Düğünden birkaç fotoğraf ve bizi toplum içinde sevgi dolu bir çift olarak görecekləri birkaç geziden sonra özel bir haber kapmak için ağızları o kadar sulanacak ki zor sorular sorma zahmetine girmeyecekler.” Röportajı yapması için aklımda biri vardı fakat ondan henüz haber alamamıştım.

“Tamam.” Bana uzanıp elini hafifçe kürek kemiklerimin arasına koydu. Bu sefer irkilmedim, parmaklarını ensemden gezdirirken erimemeye çalışmakla meşguldüm. “Saçlarını toplu seviyorum.”

“Seni temin ederim ki neyi sevip neyi sevmediğinin, ileride nasıl giyineceğime ya da nasıl davranacağıma kesinlikle hiçbir etkisi olmayacak.”

Eros kıkırdadı, sesi kısıktı ama garip bir mutluluk tınısı da saçılıyordu. “Sen daima şaşırtıcısın, Psyche. Bunu da seviyorum.”

Elini uzaklaştırmadım. Kendime bunun toplum içinde bulunma alıştırmaları olduğunu söylesem de yalan söylediğimi biliyordum. Avucunun tenimdeki ağırlığı hoşuma gidiyordu, parmaklarını şefkatle omurgamda gezdirmesi hoşuma gidiyordu. Onun gerçekten etkilendiğine, sadece benim ona uyum sağladığım gibi bana uyum sağlamadığına inanmak...

Öyle değildi. Ben psikolog değildim ama Eros bir sosyopatsa buna şaşırmazdım. Çoğu insandaki ahlaki sınırlar onda yokmuş gibi görünüyordu. Ya da belki de bu, Afrodite tarafından büyütülmenin bir yan etkisiydi. İster doğası böyle olsun ister yetiştirilme tarzından kaynaklansın, neşe ve kızgınlığın ötesinde duyguları varsa bile onları derinlerde gizliyordu. Ah, bir de şehvet. Şehveti unutamazdık. Eros'ta o da fazlasıyla vardı.

Ancak bunların hepsi yalandı, hatta bir oyundu.

Telefonumdan başımı kaldırmadım. “Bunu neden yapıyorsun?”

“Ölmeni istemiyorum.” Bunu o kadar basitçe söyledi ki ürktüm.

“*Beni* bağışlanacak kadar özel yapan ne?” Geçmişinde öldürdüğü kişiler vardı. O kadarını kabul etmişti. “Demeter’in kızı olduğum için mi?”

Genzinden güler gibi bir ses çıkardı. “Hayır, bu senin lehine bir puan sayılmaz.”

“O zaman *neden*?”

Eros tabağına dik dik baktı. “Gurur duymadığım pek çok şey yaptım, o zamanlar düşman olduğumu düşündüğüm insanları incittim ancak daha sonra yanlış yaptıkları tek şeyin annemi kızdırmak olduğunu öğrendim.” Omuz silkti. “Bir süre sonra *ne* yaptıklarının da bir önemi kalmadı, annem yalnızca onların cezalandırılmalarını emrediyordu.”

Hâlâ anlamıyordum. “Ama *benim* de cezalandırılmamı emretti.”

“Evet, etti.” Eros bir parça patatesi bıçakla kesti. “Ama dediğim gibi senin ölmeni istemiyorum. Diğer tek yol da bu.”

Ona güvenmek için hiçbir nedenim yoktu. Hiç. Evet söz vermişti ama Olimpos yalancı ve düzenbazlarla doluydu. Gerektiğinde annemin bile karanlık anlaşmalar yaptığı biliniyordu. Şehirdeki herkes onun ve Hades’in bir ittifakı olduğunu düşünüyordu ama yoktu. Aksine, Hades’in yılda altı etkinliğe katılması karşılığında ona yardım etmeyi kabul etmişti. O annemin yanında duruyor ve insanlar da annemin arzuladığı varsayımlarda bulunuyorlardı. Ne var ki gerçek bu değildi. Yukarı şehir, annemin Persephone’nin eski Zeus’la olan nişanına geri dönmesi için ne kadar ileri gitmeye istekli olduğunu unutmuş olabilirdi ama Hades unutmamıştı.

Annem, Olimpos’taki güç oyunları konusunda tartışmasız en yumuşak ellerden biriydi. Afrodit’inse ne yumuşak bir dokunuşu ne de inceliği vardı. Eros yalancı ve hilekâr olmasa bu şehirde bu kadar uzun süre hayatta kalamazdı. Ben kesinlikle

öyle değildim. Bana, benimle evlenmesinin sebepleri hakkında söylemediği çok şey vardı. Bütün bunlara rağmen onun da bu evliliğe benim kadar istekli olduğuna inanıyordum. Geri kalan detayların bir önemi yoktu.

Onları halletmek bizim işimizdi.

Telefonum bir mesajla vızıldadı. Aklımı, Eros'un dokunuşunun bana ne kadar iyi geldiği düşüncesinden uzaklaştırdı.

Persephone: Bir saat sonra Poppy's'te buluşuyoruz. Anne fotoğrafa çok kızdı. Dün gece ile önceki gece gizlice görüştüğünüzü düşünüyor. İyi şanslar.

Planımız işliyordu. Ben de bunu istiyordum zaten. Peki neden kendimi bu kadar kötü hissediyordum?

Kahvaltımı hızlıca bitirip sandalyemi geriye ittim. "Annem yaklaşık otuz dakika içinde evden ayrılacak." Tercih ettiği masaya oturabilmek için Poppy's'e erken gitmek isteyecekti. Annem söz konusu olduğunda yaptığı birçok hareket tahmin edilebilir olmazdı ancak makul bir şekilde yapacağını varsayabileceğim bazı şeyler vardı. Bunlardan biri, insanların onu görmesini ve onun insanları görmesini en üst düzeye çıkarmak amacıyla herhangi bir restoranda en iyi masayı kapmak için çeşitli manevralar yapmaktı.

Eros ikimizin de tabağını alıp lavaboya gitti. "Hadi gidelim."

"Biz gerçekten..." Yüzündeki ifadeyi görünce sustum. Beni gözünün önünden ayırmayacağı belliydi. Açıkçası ondan uzaklaşırsam ne yapacağımı bilmiyordum. Evet, kendimi bu işe adamıştım ama başka bir yol bulma şansım olsaydı... Ben olduğum kişiydim, yani annemin kızıydım. Beklenmedik bir dönüş yapmak anlamına gelse bile, her zaman ilerlemek için en iyi yolu arardım.

Eros annesinin yarattığı tehdit konusunda ciddiye, gerçekten bana göz kulak olmasına ihtiyacım olmasından bahsetmiyordum

bile. Ufukta hayatta kalmak varken, şu son yirmi dört saati sırf *şimdi* düşmek için atlatmamıştım. “Peki. Hadi gidelim.”

Ayakkabılarımızı giyip asansöre binmemiz beş dakikamızı aldı. Otoparkın bulunduğu katta Eros’un arabasıyla birlikte bekleyen farklı bir güvenlik görevlisi vardı: parlak kızıl saçları, hatta daha da parlak rujuyla dikkat çeken beyaz bir kadın. Kadın ona gülümsedi. Beni gördüğündeyse ifadesi biraz soldu. “Günaydın, Eros.”

“Günaydın.” Eros kapıyı benim için açık tutup dün gece arabayı park ettiği koridora doğru hızla ilerlerken kadına doğru düzgün bakmadı bile. Küçük spor arabanın yanından geçip koyu renk bir sedana doğru gitti. Hâlâ lüksün zirvesi olsa da şaşırtıcı derecede abartısızdı. Kaşlarımı kaldırdığımda Eros bakışlarını başka yöne çevirdi. “Dikkat çekmek istemiyorsak Porsche pek işimize yaramayabilir.” Omuzları hafifçe kamburlaştı. “Ayrıca sen o arabada rahat etmedin.”

Bu düşünceli tavrın vücudumu ısıtmasının kesinlikle bir nedeni yoktu. Hiç yoktu. Bu kadar küçük bir şeyin başımı döndürmesine izin verecek kadar ilgiye aç değildim. Ancak yine de... “Teşekkürler,” dedim usulca.

Eros’u tanımasam kapıların kilidini açıp arabaya binerken kızardığını sanabilirdim. Otoparktan çıkarken konuşmadık. Bu sessizlik için de minnettardım çünkü böylece kafamı toparlayacak zaman buldum. Eros’un araç değiştirme motivasyonlarını fazla analiz etmeme gerek yoktu. Neyi yanıma alacağım ve ne olmadan kesinlikle yaşayamayacağım hakkında düşünüp bir strateji oluşturmam gerekiyordu. Bunu tek seferde yapmak zor olacaktı ama halledecektim.

Eros’un nerede yaşadığını bilmesine takılmadım. On Üçler’in tamamının, yakın çevrelerinin ve ailelerinin çoğunun hangi binalarda yaşadığını gösterebilirdim. Bu tür şeylerin farkında olmak faydalıydı, hem de herkes için.

“Nereye park etmeliyim?”

“Sokağa.”

Surat astı. “Fazla göz önünde olmaz mı?”

“Biliyorum ama bu riski almamız gerek.” Binada çalışan güvenlik görevlileri geliş gidişlerimizi takip edip anneme bildirirdi. İhtiyacım olan son şey, benimle oturup konuşabilmesi için gözaltına alınmamız gerektiğine karar vermesiydi. Bundan sonsuza dek kaçmanın bir yolu yoktu ama Anne işin içine girmeden önce Eros’la geri dönüşü olmayan o noktanın ötesine geçmek istiyordum. Afrodite gibi o da ben yüzüğü parmağıma taktığımda yeniden değerlendirme yapmak zorunda kalacaktı.

Aklıma gelmişken... “Yüzüğe ihtiyacımız var.”

Eros, imkânsız denebilecek kadar küçük bir yere ustalıkla paralel park etti. Motoru durdurdu. “Kuyumcu öğleden sonra saat ikide özel tasarımlarla evimde olacak. Sadece senin ölçüne ihtiyacım var.”

Elbette bunu da düşünmüştü. Ona yüzük ölçümü söyledim ve mesaj atmasını izledim. Telefonum hâlâ bildirimlerle dolup taşıyordu ama zamanım olduğunda ilgilenmek üzere telefonu sessize aldım. “Callisto evde mi bilmiyorum ama bir çatışma istemiyorum.”

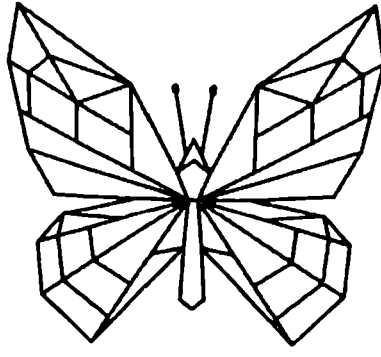
“Bu konuda endişelenmene gerek yok.”

Ona hak ettiği bakışı attım. “Şiddetin kesinlikle senin yolun olduğunu çoktan tespit ettik.”

Gözlerimin önünde dönüşüm geçirdi. Yüzündeki soğukluk yok oldu ve bana büyüleyici bir gülümsemeyle baktı. “Hayatımın aşkının değer verdiği kimseye zarar vermem. Asla.”

Kendime bunun sahte olduğunu hatırlatmak için tırnaklarımı avucuma batırdım. Bana öyle baktığında kalbim ne kadar şiddetli çarparsa çarpsın bunların hepsi birer oyundu. Yine de yakında kahrolası kalbime baktırmam gerekebilirdi. Elbette bu kadar teklemesi sağlıklı değildi. “Hadi bu işi bitirelim.”

“Önden buyur sevgilim.”

II

EROS

Demeter'in yaşadığı binayı dışarıdan birçok defa görmüştüm. Kızlarıyla paylaştığı çatı katının planları da elimdeydi. Tıpkı er ya da geç annemin hedefi olabilecek herkesin binalarının planları gibi. Lobiye girmek yine de farklı bir deneyimdi. Dikkatle gizlenmiş yarım düzine güvenlik görevlisi saydım, bu da muhtemelen bir yerlerde yarım düzine daha olduğu anlamına geliyordu, belki daha fazlası. Demeter işini şansa bırakmıyordu ama güvenliğin varlığını misafirlerinin gözüne sokmak da istemiyordu.

Ya da sadece kızları için endişeleniyordu.

Başka herhangi bir durumda güvenlik görevlileri beni rahatsız ederdi ama şu anda varlıkları daha çok bir avantajdı. Annem buraya saldırmaz, adamlarını buraya göndermezdi. Çok az ödül, çok büyük risk. Bu binada olduğumuz sürece Psyche güvende idi, ben de biraz rahatlayabilirdim.

Psyche ana asansörleri geçip kısa bir koridordan farklı bir asansöre doğru ilerledi. Avucunu asansörün yanındaki küçük alana bastırdı ve bir an sonra elinin değdiği yerde yeşil bir ışık yanıp söndü. Enteresan. Kapılar kayarak açıldı ve içeri girdi.

“Ben bir bavul hazırlayacağım ama senden de diğer bazı eşyaları çıkarmanı istiyorum.”

İçim merakla doldu. Sosyal medya hesabında her zaman çok doğal görünürdü. Çoğunlukla bu gibi saçmalıkları sallamazdım ama ben bile o kadar doğal görünmenin ne kadar çok çaba gerektirdiğini biliyordum. Şimdi bunun perde arkasına göz atmak üzereydim.

Önemli olmamalıydı. Onun dünyaya ilgi çekici bir hikâye sunma konusundaki bilgisi, kullanmayı düşündüğüm bir yetektikti. Bu kadar. Yatağında “spontan” fotoğrafımızın hazırlanmasını izlemek bir aydınlanmaydı. O tek bir amaca odaklanmış tutumunu aşırı derecede çekici bulmuştum, bunu sadece birkaç lamba ve telefonuyla yapmıştı. Bütün teçhizatı elinin altındayken nasıl çalıştığını görmek istiyordum.

Birlikte fotoğraflandığımız ilk gece Psyche’nin tamamen samimi olduğuna bahse girebilirdim ama Olimpos’un tüketmesi için ilgi çekici kurgular yaratırken farklı türde bir samimiyeti vardı. Olimpos’takiler de bunu tüketiyorlardı. Telefonumu kontrol ettim. Fotoğrafımızın beğeni sayısı bir milyonun üzerindeydi, üstelik daha öğlen bile olmamıştı. Yaptığı işte gerçekten harikaydı.

Asansör kapıları şaşırtıcı derecede davetkâr bir girişe açıldı. Duvarlar normalde bunaltıcı gelmesi gereken koyu bir yeşildi ama açık gri karo zeminle birleşince çekici bir denge yaratıyordu. Konukları oturup sohbet etmeye davet ediyor gibi görünen birkaç mobilya parçası bulunuyordu. Sade çiçek desenli iki uzun sırtlı sandalye ve çekmeceleri olan uzun, koyu renk ahşaptan bir masa. Kahrolası girişte.

Sırada oturma odası vardı. Burası da çoğunlukla aynıydı. Cesur duvarlar, açık renk zeminler ve son derece rahat görünen mobilyalar. Uzun bir kanepe ile başka bir çift sandalyenin arasında ortalanmış sehpanın üzerinde dağılmış kitaplar yer alıyordu: sırtları okumaktan kırılmış kurgu kitaplar. Psyche’yi

elinde bir kitapla kanepeye serilmiş hâlde, ailesiyle keyifli zaman geçirirken hayal etmek fazlasıyla mümkündü.

Burası yuva hissi vermeye başlamıştı.

Ne tuhaf.

Annem oturma odasını konuklarını ağırlamak için kullanırdı, bu da ben büyürken boş zamanımı orada geçirmemin her zaman şiddetle engellendiği anlamına geliyordu. Yatak odaları bunun içindi; kapalı bir kapının arkasına gizlenebilecek kişisel alan. Annem, çocukluğumun geçtiği evin ortak alanlarının göreceli mahremiyetinde bile oyundaki yüzünü her zaman korurdu. Benden de aynısını yapmamı beklerdi.

Etrafa bakınmak için bir bahane bulmak istiyordum ama Psyche beni havada asılı gibi görünen merdivenlerden çıkardığında *onun* odasını görme ihtimali her şeyin önüne geçti. Demeter'in kızları bu çatı katının tamamını kişisel alan olarak görüyorsa Psyche'nin gerçek kişisel alanında neler görecektim kim bilir?

Üst kattaki koridorda duraksadım. Psyche onun arkasında olmadığını ancak birkaç adım sonra fark edip durdu. Sabırsız bir iç çekişle döndü. "Biliyorum, etrafı inceleme isteğiyle yanıp tutuşuyorsun ama lütfen devam et. Fazla zamanımız yok."

Haklıydı ama sanki beynim donmuş gibiydi. Duvarları kaplayan fotoğraflara baktım. Tabii ki ustaca düzenlenmişlerdi ama *kişisellerdi*. Psyche ve üç kız kardeşinin, çok küçük oldukları zamanlardan başlayarak günümüze kadar devam eden, uyumlu kıyafetler giydiği büyük çerçevelere konmuş, planlı fotoğraflardı. İlginçlerdi ama asıl dikkatimi çeken, her yere serpiştirilmiş küçük çerçevelerdeki doğal fotoğraflardı.

Psyche ve Persephone'nin kolları birbirlerinin omuzlarına atılmıştı, saçları atkuyruğu yapılmıştı ve Psyche'nin ön dişleri eksikti.

Neredeyse kendisi kadar büyük bir balığı tutan, ilkgençlik çağlarındaki Callisto'nun yüzünde tamamen içten, mutlu bir gülümseme vardı.

Dört kız da kostüm giymişti. Eurydice bir peri. Callisto bir şövalye. Persephone bir melek. Psyche bir prenses.

Göğsüm sızladı. Göğsüm ne bok yemeye sızlıyordu ki? Bunlar sadece fotoğraftı. Açıkçası Psyche fotoğraflarda her zaman iyi görünüyordu, hayli fotojenik olan ailesinin en fotojenik olanıydı. Onun mutlu çocukluğunun fotoğraflı kanıtları karşısında tanımlayamayacağım rahatsız edici bir duygunun beni etkilemesi için hiçbir neden yoktu. Söz konusu bu fotoğrafların Demeter'in çatı katının sadece ailenin vakit geçirebileceği bir bölümünde, göze çarpacak şekilde sergilenmesi durumu kesinlikle daha da kötüleştirilmemeliydi.

“Eros?”

Kendimi toparladım. “Ben iyiyim.”

“Öyle mi?” Psyche'nin kaşları çatıldı, ela gözlerinde endişe belirdi. “Sorun nedir?”

“Bir sorun yok.” Gerçekten de sorun olmamalıydı. Büyüleyici gülümsememi takınmaya çalıştım ama Psyche yanıt olarak kaşlarını daha da çattı. Doğru ya. Yalan söylediğimi biliyordu ve sahte bir gülümsemeye aldanmayacaktı. Lanet okudum. “Bir sorun olması mı gerekiyor? Önemi yok.”

“Emin misin?”

“Evet.”

Bir süre daha bana baktıktan sonra nihayet başını onaylarcasına salladı. “Tamam, acele edelim.” Peşinden benim de gelmemi bekleyerek dönüp koridorda ilerlemeye devam etti.

Fotoğraflara son bir kez uzun uzun baktım, sonra onları arkamda bıraktım. Belki Psyche ve kız kardeşlerinin iyi bir çocukluk geçirmesi o kadar da acayip olmamalıydı ama burası Olimpos'tu. Ben güç oyunları ile büyütülmüş, yürümeyi öğrenirken yalan söylemeyi de öğrenmişim. Helen, Perseus ve onların kardeşleri için de aynısı geçerliydi. Olimpos siyasetinin içine doğduğu için hem şanslı hem de şanssız olan bizler, çok

genç yaşlardan itibaren hep ya batarsın ya çıkarsın düsturuyla büyütülmüştük.

Bilhassa annem hiçbir hataya tolerans göstermezdi.

İyiliğin Psyche’de bu kadar doğal durmasına şaşmamalıydı, büyürken sıkça gördüğü bir şeydi.

Üçüncü kapının önünde durup beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Beklenti içimden taşıyordu. Bu kısa ziyaret onun hakkında bir bilgi hazinesine dönüşmüştü. Yatak odası da perdenin ardına en son bakış olacaktı. Psyche kapıyı açıp odaya girdi ve peşinden girmem için kapıyı açık bıraktı.

Burası... tam bir karmaşaydı.

Kapı eşiğinde durup odanın her yerine yayılmış kıyafet yığınlarını inceledim. Üstünde sayısız kutunun, makyaj malzemelerinin, cilt bakımı ve saç bakım ürünlerinin bulunduğu antika bir makyaj masası vardı. “Bir dolapta uyuyorsun.”

“Burası bir yatak odası.”

“Öyle mi? Hiçbir yerde yatak göremiyorum. Gördüğüm tek şey kıyafetler.”

“Kapa çeneni.” Zeminde açılmış dar bir yoldan odanın derinliklerine doğru ilerledi. “Bir sistemim var.”

“Yeni bir sistem bulmanı şiddetle tavsiye ederim çünkü ben böyle yaşayamam.” Tüm bu dağınıklığı düşünmek bile, bir sistem olsun ya da olmasın, kurdeşen dökmeme yeterdi. Bu odanın tüm çatı katına nüfuz eden çekici ve davetkâr bir atmosferi olmasını bekliyordum. Oysa karşımda tam bir kargaşa vardı. Odanın içinde biraz ilerledim ve bir sandalye olduğunu tahmin ettiğim şeyin üzerinde tehlikeli bir şekilde dengede duran kıyafet yığını dürttüm. “Bir kaos canavarıyla evleniyorum.”

“Öyleyse sanırım ikimiz de canavarız.”

“Çok şirin.” Kıyafet yığını dürtmeye devam etme ve ona odaklanma dürtüsüne karşı koydum. “Ama ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz.”

“Evet evet, sen odadaki en büyük, en kötü canavarsın. Göreve odaklan.” Başka bir kapı aralığından kaybolup devasa bir valizle geri döndü. Kapı aralığına bir kez daha gitti, döndüğünde elinde aydınlatma ekipmanına benzeyen çeşitli çantalar vardı. Onları elime tutuşturdu. “Şunları tut, lütfen.”

“Yatak odanın fotoğraflarını gördüm. Buraya benzemiyordu.” Ona takılıp dursam da yatak temizdi ama fotoğrafta gördüğüm yatak bu değildi.

“Ah. Evet.” Valizi yatağın üzerine koydu ve kıyafet yığınlarını ayıklayıp içine bir şeyler atmaya başladı. “Persephone’nin yatak odasını kullanıyordum. O bir tür düzen delisi ve odasının hoş bir estetiği var. Üstelik aşağı şehre taşınmadan önce bile evin içinden hiç fotoğraf yayınlamamıştı.”

Kendimi kaybetmeden önce üç elbisenin daha çantanın üstüne düşmesini, renkli kumaşın yayılmasını izledim. “Yok artık.” Az önce söylediği gibi, ben bir temizlik delisi değildim. Hayatımı kolaylaştırdığı için eşyalarımın düzenli olmasını sevdim ama etiket yapıştırmaya bayılan biri sayılmazdım ya da bir şeyin yeri değiştiğinde sinir krizi geçirmezdim. Bununla birlikte, onun düzene benzer herhangi bir şeyi hiç umursamaması sağ gözümün seğirmesine neden oluyordu. Aydınlatma ekipmanını kapının yanına koyduktan sonra dikkatlice yatağına doğru gidip kıyafetleri katlamaya başladım.

“Ne yapıyorsun?”

“Beni görmezden gel ve toparlanmaya devam et.” Kadın kıyafetleriyle uğraşmak biraz garipti. Bu benim eşyalarımın tamamen farklı bir duysal deneyimdi ve çoğu parça normal katlanmaya direniyordu, bu yüzden onları bir düzene sokmak için stratejik yuvarlamaya başvurmam gerekti. Psyche’nin bu kıyafetlerden herhangi birini giydiğini düşünmemek için çok uğraşıyordum, özellikle de teslim olmamak için mücadele eden o kaygan, ipek elbiseyi giydiğini. Omuzlarından aşağı indirdikten sonra zeminde harika görünecekti ve sonra...

Odaklan.

Bana uzun uzun baktığında valiz yarı yarıya dolmuştu. “Birkaç şeyim daha var. Sen ekipmanı al, aşağıda buluşuruz.”

“İyi deneme. Olmaz.”

“Eros, iç çamaşırı çekmecelerimi karıştırmaya başlamak üzereyim. Bana biraz alan ver.”

Tartışmaya başlayacaktım ki aklıma başka bir şey gelince durdum. “Gelinlik.”

“Ne?”

“Gelinliğe ihtiyacın var.”

Psyche kaşlarını çattı ama sonra lanet okudu. “Bir gelinliğe ihtiyacım var. *Siktir*. Bu asla işe yaramayacak. Yeterli zaman yok.” Kıyafetlerini valize koymaya devam ederken, iyice gerildiği için sözcükler de birbirine karışıyordu. “Tanrılar adına, bu kadar önemli bir parça işin içinde yoksa kimse gerçekten evlendiğimize inanmaz.”

Omuzlarından tuttum. “Psyche, bana bak.”

“Sanırım mezar taşımı seçmeye başlamalıyım çünkü...”

Eylemlerimin sonuçlarını düşünmedim. Sadece onu öğütüm. Gerildi ama ben geri çekilemeden bana doğru gevsemeye başladı, elleri ânında saçlarıma gitti ve vücudunu benimkine bastırdı. Şimdi durmanın, bu konuşmayı bir çözüm için yeniden başlatmanın zamanı gelmişti. Paniğe kapılmasını engellemiş, dolayısıyla yapmaya karar verdiğim şeyi başarmıştım. Sadece öpüşmeyi kesmemiz gerekiyordu...

Henüz Psyche’nin tadından vazgeçmeye hazır değildim. Dilimin üstündeki tadı öyle tatlıydı ki. Onun şimdiye kadar tanıştığım hiç kimseye benzemediğine dair bir kanıt da buydu. Kurnazdı ve kamusal imajına çok dikkat ediyordu ama bunun altında sakın, komik ve kahretsin ki çok tatlıydı.

İyi bir adam bu kadının yumuşak yönünü korumak için her şeyi yapardı. Engellerini yıkabileceği ve bariyerleri olmadan mutlu yaşayabileceği bir dünya yaratmak için hem şeytanlarıyla hem

de düşmanlarıyla savaşırdı. Onu soktuğumun Olimpos'undan çıkarır, kendi bencil çıkarlarını işe karıştırmadan onu güvende tutacağına söz verir, onu bir kaide üzerine oturtur ve her gün önünde ibadet ederdi.

Ne var ki ben iyi bir adam değildim.

Ben lanet olası bir canavardım.

Psyche'yi kendim için istiyordum. İlk gece alevlenen ama son yirmi dört saatte kontrolden çıkan bir arzuydu bu. Onun kadar tatlı birini hak edip etmemek umurumda değildi. Onu kendime zincirlemek ve benden uzaklaştırabileceğini düşünen herkesin boğazını parçalamak istiyordum.

Çenesini kavradım ve başını biraz geriye doğru eğip onu daha da tutkuyla öpmeye başladım. Küçük bir değişimle üzerinde hak iddia ettim. Bunu bilecek yegâne kişiler biz olsak da onu benim olarak işaretliyordum. Doğrudan aletime ulaşan küçük bir inleme sesi çıkardı. Onu yatağa itmek ve bunun neden berbat bir fikir olduğunu unutana kadar onu öpmeye devam etmek hiç de zor olmazdı.

Ancak dünyanın geri kalanıyla aramızda kilitli bir kapının olduğu benim çatı katımda değildik. Psyche'yi ona istediğim her şeyi yapmama izin vermesi için baştan çıkaramazdım çünkü bölünmemiz an meselesiydi ve bu ona bir daha asla dokunamayacağım anlamına gelirdi.

Bu kabul edilemezdi. Hiçbir şey beni bu kadından alıkoymazdı... kendi bencil dürtülerim bile.

İsteksizce başımı kaldırdım. İri, ela gözlerini kırpıştırarak bana baktı, dudakları öpüşmemizden dolayı daha da dolgunlaşmıştı. Onu tekrar öpmem için bu kadarı bile yeterdi ama mantık kontrolü ele geçirmek için o ânı seçti. Titrek bir nefes aldım. "Bana ölçülerini söyle."

Yeniden gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

Onun beni etkilediği kadar benim de onu etkilediğimi fark etmenin doğurduğu saf memnuniyet endişe vericiydi. Şu

anda ne kadar kontrolden çıktığımı gösteren bir kanıt daha. Bu düşünceyi bir kenara ittim, buraya ve âna odaklanmaya çalıştım. “Ölçülerin. Onlara ihtiyacım var.”

Dudaklarını yaladı, gözleri hâlâ dalgındı. “Şey, bunun hakkında konuşmuştuk. Bu mümkün değil...”

“Ölçülerin, Psyche.” Belini kavramak için ellerimi yanlarından aşağı doğru kaydırdım. “Tabii onları benim almamı istemiyorsan. Ama soyunman gerekecek.”

Geriye doğru büyük bir adım atarak temasımızı sona erdirdi. “Buna gerek kalmayacak.” Hemen ezberlediğim bir dizi sayıyı sıraladı. Psyche’nin yüzü kıpkırmızıydı ve artık bakışlarıma karşılık vermiyordu. “Hepsi bu kadar mı?”

“Evet.” Aydınlatma ekipmanını aldım. “Seni arabada bekleyeceğim.”

“Teşekkür ederim.”

Dönüp ondan uzaklaşmak hiç tahmin etmediğim kadar yoğun bir çaba gerektirdi. Oturma odasına geri döndüm ve asansörle aşağı indim. Her ne kadar Callisto’nun ortaya çıkmasını beklesem de arabama gidip ekipmanı bagaja koyarken kimseyle karşılaşmadım. Sadece valizi için yer vardı ama hallederdik. Kendimle kısa bir tartışmadan sonra arabaya binip telefon görüşmesi yapmanın sokakta durup Psyche’yi beklemekten daha iyi olduğuna karar verdim. Burada benim evimin çevresinde olduğu kadar yaya trafiği olmasa da yine de bakışları üzerime çekiyordum. Birinin fotoğraf çekmesi, yayınlaması ve akabinde paparazilerin ortaya çıkması an meselesiydi. İhtiyacım olan son şey bu konuşmaya kulak misafiri olacak biriydi.

Filmleri camların beni sokaktan geçen herkesten sakladığından ve Demeter’in binasının girişini net olarak görmemi sağladığından bahsetmiyordum bile.

Helen Kasios’u –merhum Zeus’un kızı, şimdiki Zeus’un kız kardeşini– bulana kadar kişiler listeme göz gezdirdim. Zaten onu aramam gerekiyordu, yani bir taşla iki kuş vuracaktım.

Çok bekletmeden telefonu açtı. “Ne zamandan beri biriyle internette resmî açıklama yapacak kadar ciddi bir ilişkin var?”

Tabii ki fotoğrafı görmüştü. Bu noktada fotoğrafı Olimpos’taki hemen hemen herkes görmüştü; bütün mesele de buydu zaten. Usulca nefes aldım ve birçok performansın ilki için hazırlandım. “Psyche özel.”

“Hı-hı. Beni yanlış anlama, Dimitriou kadınlarının hepsi renkli kişiliklerdir ve içlerinden biri senin başını döndürebildiyse o güçlü bir kişiliktir ama bu biriyle çıktığını bana söyleyeceğin gerçeğini değiştirmez. Tabii *arkadaş* değilsek bilemem.”

Haksız sayılmazdı. Annemin ya onunla ya da kız kardeşiyle evleneceğimi umduğunu biliyordum ama biz hiçbir zaman arkadaştan daha fazlası olmamıştık. Ama *sahiden* arkadaştık ya da bizim gibi insanlar için ne kadar arkadaş olunabilirse o kadar arkadaştık işte. “Bunu onaylayacağını düşünmemiştim.”

“Yalancı.” Sesi kızgın değildi, sadece eğleniyordu. “Bir entrika kokusu var bu işte. İyi bakalım. Bana ayrıntıları anlatmana gerek yok. Sanırım bir şeye ihtiyacın olduğu için aradın.”

“Beni kırıyorsun, Helen.”

Güldü. “Bunun için kırılacak bir kalbin olması gerekir.”

Beni tanıyordu. Psyche’nin binasının girişine baktım. Benim bir kalbim yoktu ama müstakbel gelinimin vardı. Kalbinin göğsünde kalmasını sağlamak da artık benim işimdi. Helen hikâyenin tamamını bilmesede de bu konuda bana yardımcı olacaktı. Büyüleyici kişiliğimi bir kenara bıraktım ve bu saçmalık sona erdiği için garip bir minnet duydum. Böyle davranmaya sonsuza dek devam edebilirdim ancak gerçek benliğimin verdiği belli bir rahatlama vardı. Çok az insanın karşısında böyle bir özgürlüğüm vardı. “İki iyiliğe ihtiyacım var.”

“Kabul ama karşılığında ben de bir iyilik istiyorum.”

Gürültülü bir nefes verdim. “Henüz ne istediğimi duymadın bile.”

“Gerek yok. Sıkıldım. Eris’in son partide hem Demeter’in hem de Afrodit’in üzerine kırmızı şarap dökerek ortalığı karıştırmaya karar vermesinden sonra Perseus, aile adına daha fazla leke sürmeyelim diye hepimizi tecrit altına aldı. Sanki babamız her şeyi bok ettikten sonra ailemizin daha da düşmesi mümkünmüş gibi.” Alaycı bir ses çıkardı. “Dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım var ve her ne istiyorsan bu işe yarayacaktır.”

“Peki ya senin istediğin iyilik?”

“Onu sonra düşünürüz. Sadece neye ihtiyacın olduğunu söyle bana.”

Açık uçlu iyilikler yapmak tam olarak benim tarzım değildi ama Helen’in bunu bana karşı kullanmaya karar vereceğini sanmıyordum. Bunun ötesinde, başı belada olsaydı ona yardım ederdim. Biraz palavra sıksam da ikimiz de bunu biliyorduk. “Aşağı şehirde sevdiğin tasarımcının iletişim bilgilerine ihtiyacım var. Annemi kızdıranın.”

“Juliette. Elbette. Sana onun numarasını mesaj atarım.” Bir saniye sonra telefonuma mesaj geldi. “Bu çok sıkıcıydı. İkinci isteğin nedir?”

Açık olmak en iyisiydi. “Düğünümde sen ve Eris’in şahit olarak bulunmasını istiyorum. Bu akşam.”

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki hattın kesilip kesilmediğini kontrol etme dürtüsüne karşı koymam gerekti. Kesilmemişti. Helen’in zamana ihtiyacı vardı sadece. Sonunda uzun bir nefes aldığında kendimi hazırladım. Hayal kırıklığına uğratmadı. “Eros, bunu yorgun kalbimdeki tüm sevgiyle söylüyorum, *sen kafayı mı yedin?* Onunla çıkmak bir şey. Ama *evlenmek* mi? Annen felç geçirecek. Tanrılar adına, kardeşim de felç geçirecek. Muhtemelen Demeter de. On Üçler’den üçünü tek hamlede aradan çıkaracaksın. Fazlasıyla acımasız ama aşırı derecede de pervasız bir hareket ve sen pervasız değilsindir.”

Genelde değildim ama bu da özel bir durumdu zaten. “Yapacak mısın, yapmayacak mısın?”

“Yapacağım.” Tereddüt bile etmedi. “Ne planladığını bilmiyorum ama bunu yapacağım. Eris de yapacak.”

Bunu teyit etmesi için ona sormasını isteme zahmetine girmedim. Havada kaos kokusu alır almaz ortaya çıkacağından emin olunacak biri varsa o da Eris’ti. Psyche’yle düğünüm de kaos yaratmanın tam tanımıydı. “Bu akşam yedide, benim evimde.”

“Orada olacağız.”

“Helen... Teşekkür ederim. Geleceğin için. Çok fazla rahatsız edici soru sormadığın için. Her şey için.”

Ofladı. “Sana evet dememe biraz şaşırman bile gerçekten üzücü ama seni tam olarak suçlayamam. Sonuçta burası Olimpos.”

“Evet.” Burada kurallar farklıydı, en azından içinde bulunduğumuz çevreler için. Hayatınızda iyilik isteyecek kadar güvendiğiniz birinin olması dünyadaki en değerli şeydi ve Altın Post efsanesi kadar nadirdi.

Sonra telefonu kapadık. Önce saate, ardından da Psyche’nin binasının ön kapısına baktım. Gecikiyordu ama onu almaya gitmeden önce yapmam gereken bir görüşme daha vardı. Bu daha da hızlı olacaktı. Görünüşe göre Helen, benden hemen sonra Juliette’e de bir mesaj atmıştı, bu yüzden tasarımcı aramamı bekliyordu.

Neye ihtiyacım olduğunu açıkladım ve ona Psyche’nin ölçülerini verdim. Birkaç dakika kendi kendine mırıldandı, hattın diğer ucunda askıları karıştırdığını duyabiliyordum. “Uygun olabilecek birkaç parçam var. Yine de bana gelmeniz gerek. Annenin kim olduğu –tamamen dürüst olmak gerekirse bu sana karşı bir dezavantaj– ya da gelinin zaman zaman müşterilerimden biri olup olmadığı zerre umurumda değil. Yukarı şehre ayak basmam.”

Sessizce lanet okudum ama bunu beklemeliydim. Annemin, Juliette’in yukarı şehirden kovulmasında payı vardı. Sebebini hatırlamıyordum, sadece işleri benim yerine kendisinin hal-

lettiği ender durumlardan biriydi. Gerçi şu anda hiçbir önemi yoktu. Afrodit'in kan davaları uzun süreli olduğu kadar önemsiz de olabilirdi. En iyi tahminle, tasarımcı ya onunla çalışmayı reddetmişti ya da bir etkinlik için Afrodit'in rakibini ondan daha iyi giydirmişti.

Öte yandan bu kılık değiştirmiş bir lütuf da olabilirdi. Psyche aşağı şehirdeyken burada olduğundan çok daha güvende olurdu. Oradan doğruca benim evime döner, evlenir ve hedef tahtasını onun sırtından tamamen kaldırırdık.

Sesime olabildiğince cazibe ekledim. "Ne kadar erken gelebiliriz?"

"Bana bazı ayarlamalar yapmam için bir saat ver, sonra hangisini seçerse seçsin vücuduna tam olarak oturduğundan emin olmak için bir saate daha ihtiyacım olacak." Bana mekânın adresini verdi. "Gün için planlarımı bozmanın bedelini ödemeye de hazır olun."

"Tabii ki."

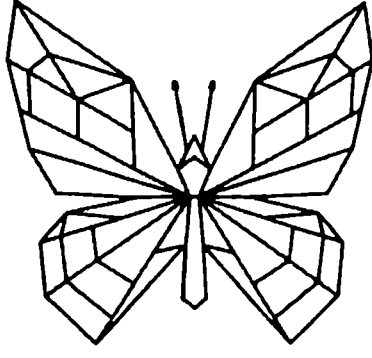
Psyche'nin iki valizi kapıdan dışarı çıkardığını görünce telefonu kapattım. Arabadan inip hızla yanına gittim. "Birkaç parça eşya, anlıyorum."

"Yanma taşınmam konusunda ısrarcı olan sensin. Bu, hayatta kalmak için ihtiyacım olanların sadece yarısı." Beni arabaya kadar takip etti ve valizlerden birini bagaja, diğerini de arka koltuğa sıkıştırmamı izledi. "Gitmemiz gerek. Persephone annemizle öğle yemeğinin bittiğini bildiren bir mesaj attı."

Bana attığı tuhaf bakışı görmezden gelerek kapıyı onun için açık tuttum ve sonra sürücü koltuğuna doğru ilerledim. "Onu arasana."

"Persephone'yi mi? Neden?"

"Aşağı şehre gitmek için bir davetiyeye ihtiyacımız var. Hem de hemen."

I2

PSYCHE

Eros'un Juliette'in bilgilerini nasıl aldığını bilmiyordum ama bir saat sonra onunla buluşmak üzere Olimpos'taki üç köprüden birine doğru ilerliyorduk. Her birinin kendine has bir hissi vardı ve Cypress Köprüsü, Yunan köklerimizi hatırlatıyordu. Köprüyü uzun sütunlar kaplıyor, sabah ışığında başka bir dünyaya geçiyormuşuz izlenimi veriyorlardı.

Styx Nehri'ni geçerken kulaklarım tıkanca da Persephone'nin daveti sayesinde başka bir rahatsızlık yaşamadım. Davetiye olmadan, yukarı şehirden aşağı şehre geçmek imkânsız olmasa da hayli rahatsız edici olurdu. En azından herkesin söylediği buydu. Hiç bizzat denememiştim. Ablamı yeni evinde ziyaret ettiğim birkaç seferde hep memnuniyetle karşılanmıştım.

Bugün o eve gitmiyorduk. Eros bizi nehir boyunca güneye, aşağı şehrin depo bölgesine götürüyordu. Yukarı şehirdekiyle neredeyse aynı görünüyordu. Her blok devasa depolarla doluydu ve sokaklarda çok az insan vardı. Yukarı şehrin, aslında o kadar da farklı olmadığı hâlde, aşağı şehir gerçekten daha alt seviyeymiş gibi davranma konusunda bu kadar kararlı olması tuhaftı. En azından görünürde.

Gerçekteyse farklılıkları çok daha derinlere uzanıyordu.

Ablamın burayı sevdiğini biliyordum ama nehrin bu yakasını anlamıyordum. Buradaki insanlar gerçekten Persephone'nin anlattığı kadar şeffaf olamazlardı değil mi? Kamusal bir imajı korumadan yaşamlarını nasıl sürdürüyorlardı? Akıl karıştıracıydı bu. Öte yandan Hades'in yaptıklarından ilham alıyorlardı. O, herhangi bir Zeus'un şimdiye kadar olduğundan çok farklı türde bir hükümdardı.

Eros devasa blokun etrafında döndü ve bu bölgedeki diğer depolardan hiçbir farkı olmayan bir deponun önüne park etti. Kapının üzerindeki belli belirsiz işareti tanıdım. *Juliette's*.

Dönüp bana baktı. "Neye ihtiyacın varsa al. Hiçbir masraftan kaçınma."

"Eros..." Belki Juliette'in özel yapım ısmarlama parçalarının ne kadar pahalı olduğunu bilmiyordu ama ben onun bu teklifini kabul edecek kadar menfaatçi biri değildim.

"Ciddiyim." Motoru kapattı. "İmaj önemlidir, hatırladın mı?"

Doğru. Bizim imajımız. *Benim* imajım. Endişelendiği şey buydu. O yüksek limitli kredi kartıyla sevgilisine jest yapmak isteyen sersem bir adam değildi. Bunların hepsi planla ilgiliydi. "Elbette önemli." Eros'a cevap vermeden arabadan indim. Haklıydı, hedefe odaklanmalıydım.

Hedef de benim hayatımdı.

Juliette'in deposu dışarıdan diğer depolar gibi görünebilirdi ama içerisi bambaşka bir dünyaydı. Kapının hemen dibinde çeşitli sandalyelerin ve okuma materyallerinin bulunduğu şık bir oturma odası bulunuyordu. Alanın geri kalanı ikiye bölünmüştü. Önde tarz, beden ve renge göre düzenlenmiş giysi rafları vardı. Arka tarafsı onun çalışma alanıydı ve sadece bir aptal oraya davet edilmeden girmeye kalkardı.

Bizi izliyor olmalıydı çünkü hemen ortaya çıktı, bir podiummuş gibi iki rafın arasındaki boşluktan aşağı doğru yürüdü. Başka biri olsaydı şov yaptığını düşünürdüm ama karşımdaki

Juliette'ti işte. Kariyerine bir model olarak başlamıştı ve her ne kadar işin moda tarafına geçmiş olsa da hâlâ doğal olarak çevresinin farkındaydı ve bilinçsizce en iyi yönlerini öne çıkarıyordu.

Kadının tek bir kötü yönü yoktu. Bıçak kadar keskin elmacık kemikleri olan, uzun boylu, siyah bir kadındı ve alanında nasıl zirveye çıktığını belli eden odaklanmış bir havası vardı. Bakışlarımız birleşti ve gülümsedi. "Nişanlanmışsınız, tebrik ederim."

Gülümsemeyi başardım ve gayet de doğal geldi bu bana. "Teşekkür ederim. Ayrıca bu kadar kısa sürede bizimle çalıştığınız için de teşekkür ederim."

"Elbette." Juliette karşı duvara gizlenmiş prova odalarına doğru ilerledi. "Uygun olacağını düşündüğüm birkaç seçeneğim var."

Eğer o yakışacaklarını söylüyorsa inanırdım. Bu kadın gerçekten kalıp, kumaş ve tarz konularında tam bir ustaydı. Şu anda valizimde onun birkaç parçasının bulunmasının bir nedeni vardı, gerçi o kadar pahalıydı ki sadece özel günlerde alışveriş yapmaya çalışıyordum. Bir düğün de özel değilse hiçbir şey olamazdı sanırım. "Teşekkür ederim," dedim yeniden.

"Sen." Kara gözlerini Eros'a çevirdi. "Git otur ya da dışarıda bekle. Etrafta dolaşıp dikkatimi dağıtmanı istemiyorum." Juliette'in sesinde boyun eğmeden eser yoktu. Ya da Eros'a olan nefretini zar zor gizlediği yüzünde. Eros uysalca uzaklaştı. Onun ayak sesleri mekânda yankılanırken kadın bana döndü. "Soru sormak benim işim değil ama umarım ne yaptığını biliyordur."

Umarım ne yaptığımı biliyorumdur. Ancak kimseye, özellikle de yabancı sayılabilecek birine güvenmem söz konusu bile olamazdı. Bunun yerine ona ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle baktım. "Biliyorum."

Juliette bana uzun bir bakış attı ve sonunda başıyla onayladı. "Hadi başlayalım."

Beni altı gelinlikle prova odasına gönderdi. Dördünü elemem on dakikamı aldı. Hepsi üstüme kusursuz otursa da yansıtmayı planladığım imaj için doğru gelmemişlerdi. Pek çok insan yıllarını düğünlerinin hayalini kurarak geçirirdi ve küçük bir kızken ben de farklı değildim.

Şehre taşındıktan sonra bu hayalleri bir kenara bırakmıştım. Ah, her zaman bir gün evleneceğimi ummuştum ama her geçen yılla birlikte durumumuzun gerçekliğini daha da iyi anlamıştım. Olimpos'ta sadece kız kardeşlerime güvenebilirdim. Annemin bile kendi özel gündemi vardı ve çoğu zaman bizi çevirdiği dolaplara dâhil ederken izin almak yerine af diliyordu.

Bir parçam daima koridorda eşimin yanma yürüdüğüm, en yakın arkadaşlarımız ve ailemizle küçük ama zevkli bir düğün yapmanın hayalini kurmuştu ve bu düğünün basınla, sosyal medyayla ya da başkalarının yargılarıyla hiçbir ilgisi olmayacaktı. Bu annemin istediği gibi siyasi çıkar için yapılmış bir evlilik yerine, benim seçtiğim bir evlilik olacaktı.

O hayal artık küle dönmüştü.

Kalan iki gelinliği inceledim. Biri o rüya gibi düğün için seçeceğim şeydi. Vücuda tam oturan, deniz kızı stili bir kesimi vardı, üzerinde çok güzel dantel ve boncuk işlemleri bulunuyordu; bu işlemler göğüs kısmından başlayarak kalça ve uyluklara kadar uzanıyordu ve daha sonra tül katmanlarıyla genişleyip kısa bir kuyruk oluşturuyordu.

Diğeryse şarap rengindeydi ve nefes kesecek kadar çarpıcıydı. Memelerimi etkileyici bir tarzda öne çıkaran kalp şeklinde bir korsajı vardı. Kumaş, sağ kalçamda gümüş güllerden oluşan bir öbek hâlinde toplanıyordu, çiçekler hareket ediyormuş gibi görünerek gümüşü yapraklarıyla etekten aşağı doğru uzanıyordu. Kısa kolları, herhangi bir şeyi örtmekten çok omuzlarımı ve göğsümü sergilemek için tasarlanmış gibi görünecek şekilde düşük omuzluydu. Gümüş dikişlerse korsajın üst kısmı boyunca bir V şekli oluşturarak bu görünümü tamamlıyordu.

Cesur ve alışılmadıktı, ayrıca kırmızısının tonu her ne kadar farklı olsa da bana kanla kaplanmış hissi veriyordu.

Özetle mükemmeldi.

“Juliette.”

Prova alanına adım attı ve kaşlarını kaldırdı. “Bu seçenekleri bir araya getirdiğimde ilk tercihim bu değildi ama bu çok göz alıcı.”

Aynada kendime baktım. Ten rengim çok çeşitli renk tonlarını kullanmamı sağlamasına rağmen ben genellikle parlak renklerden çok nötr tonlar kullanıyordum. İlgi için bağırmayan ama aynı zamanda saklanmayan bir görünüş. Bu elbise üzerimdeyken biri bana baktığında açık bir mesajla karşılaşırdı.

Sindir bakalım bunu, Afrodit.

“Bunu alacağım.”

Juliette başıyla onayladı. “Bana birkaç dakika ver.” Elbiseyi birkaç yerinden çekiştirip eteğinin ucunu biraz daha yukarıya kaldırarak etrafımda dolaştı. “Bunu bir saat içinde bitirebilirim. Beklemek ister misin?”

Aşağı şehirde oyalanmak iyi bir fikir değildi. Persephone bizim burada olmamıza izin vermeye istekli olabilirdi ama Hades, Eros’u pek sevmezdi ve her zaman ablamı göz ardı edip davetini iptal etme riski vardı. “Ablam bu akşam gelirken getirebilir.”

“Bana uyar.” Juliette son bir parçayı da tutturup başıyla onayladı. “Tamam, bitirdim. Artık sana ihtiyacım yok.”

Gülümsedim. “Bu acele sipariş için teşekkürler.”

“Bana teşekkür etme. Eros’a söylediğim gibi iptal ettiğim randevularım için ücret almayı planlıyorum. Normal ücretimin üç katı adil görünüyor.”

Bu miktar şaşırtıcıdan da fazlaydı. Eros’un bunu kabul ettiğine inanamıyordum. Gerçekçi görünmesi dışında, bu evlilik için bir gelinliğe gerçekten ihtiyacım yoktu. Yani bunun için Olimpos’un en iyi tasarımcılarından birine para ödemek zorunda değildi. “Kesinlikle adil.”

“Ayrıca unutmadan.” Cebinden bir şey çıkardı. Gelinliğin rengindeki bir kumaş parçasıydı. “Eşleşen bir palete ihtiyacın olursa diye.”

“Teşekkür ederim.” Çok küçük bir detaydı ama bu karsırganın ortasında gerçekten aklıma gelmemişti. “Gerçekten minnettarım.”

Çabucak giyindim, kıyafet reyonundan girişin yanındaki bekleme alanına doğru ilerledim. Eros sandalyelerden birinde yayılmış telefonuna bakıyordu. Ben yaklaşırken başını kaldırıp baktı, mavi gözlerinde sert bir ifade vardı. “Kimlerin yorum yapabileceğini gerçekten sınırlaman gerekiyor. Bu insanlar çok toksik ve çok fazla vakitleri var.”

Neredeyse sendeleyecektim. Gerçek endişesini ifade ettiğini varsayacak kadar aptal değildim. Normalde gönderilerimde gördüğüm yorumlardan yola çıkarak benim adıma sinirlendiğini tahmin ediyordum. En azından şimdilik bir ekiptik, dolayısıyla bana yapılan hakaret ona da yapılmış sayılırdı. Gülümsememek için mücadele ettim. “Sana yorumları okumamanı söylemiştim.”

Ayağa kalkıp yanıma geldi, kapıyı bana açmak için hemen önüme geçti. Persephone’ye kısa bir mesaj göndererek elbiseyi bana getirir mi diye sordum, kabul etti. Bunu yaptıktan sonra nehrin karşı tarafına geri döndük. Styx Nehri’ni geçerken rahat bir nefes almak istememiştim ama aldım ve Eros bana tuhaf bir bakış attı.

Hemen utandım. “Bunun Olimpos’ta yaşamanın bir parçası olduğunu biliyorum ama Styx Nehri beni her zaman ürkütmüştür.”

“Yalnız değilsin. Bu bir tür engel, dünyanın kalanından ne kadar izole olduğumuzun bir hatırlatıcısı. Ona temas eden herkesi rahatsız eder.” Orta konsolun üzerinden uzanıp elini uyluğuma koydu. Bir tür açıklama bekleyerek ona baktım ama Eros, bakışlarını yola dikerek arabayı sürmeye devam etti.

Ah. Doğru ya. Tüm o birbirimize rahat bir şekilde dokunma olayı. Bu meselede fena hâlde başarısız olduğumu inkâr edemedim. Bana zarar vermesinden korktuğumdan falan değildi. Elbette bunu yapabileceğini biliyordum ama sorun bu değildi.

Asıl mesele, o bana her dokunduğunda sanki elektrik çarpmış gibi hissetmemdi. Şartlar gerektirdiğinde harika bir oyuncu olabilirdim ama temas ettiğimiz andan itibaren doğal davranmayı başaramıyordum. Bu, dedikodu sitelerinin gözü kapalı atlayacağı bir şeydi. Bazıları kötülüğünden, bazıları meraktan yapardı bunu. İkisi de bizim için iyi değildi.

Ya da belki de kesinlikle istememem gereken bir şey için bahane arıyordum.

Yavaşça, tereddüt ederek elimi Eros'un elinin üzerine koydum. Sanki avucu beni kot pantolonumun üstünden kavuruyordu, sanki parmakları beni hiç kavramamasına rağmen cildimde iz bırakıyordu. Uyluklarımla birleştiği noktadan birkaç santim uzakta olduğunun acı verici bir şekilde farkındaydım ve bacaklarımı birbirine kenetlememek için elimden geleni yapıyordum. Birinden hiç bu şekilde etkilenmemiştim. Arzumu güçlendiren şey tehlike miydi yoksa bu adamı koca olarak istememem gerektiği gerçeği miydi, bilmiyordum.

“O kadar gerginsin ki oturduğun yerde titriyorsun.”

Yorumu canımı yaktı. “Elimden gelenin en iyisini yapıyorum.”

Ses tonu yumuşaktı. Kelimeleriye değildi. “Elinden gelenin en iyisi yeterince iyi değil. Bu işi başarmak için sadece birkaç saatimiz var. Her endişelenmeye başladığında seni öpmek ne kadar keyifli olsa da dokunuşumu kaldırabilmelisin.”

Yüzüme sıcak bir his yayıldı ama bunun utanç mı yoksa arzu mu olduğunu anlayamıyordum. “Bunun farkındayım.”

Eros kendi blokuna ve ardından yeniden otoparka girdi. “Teklif hâlâ geçerli.”

Açıklama yapmasını istememe gerek yoktu. Şu anda masada tek bir teklif vardı ve bu kesinlikle kabul etmemem gereken bir

teklifti. Elinin bacağımdaki duruşuna baktım. Geniş avuç içi, küt parmaklar, mükemmel bakımlı tırnaklar. Geri kalanı kadar yakışıklıydı ama avucunda nasırlar vardı. Tamamen görüldüğü gibi olmadığının küçük bir göstergesi.

Yüzüme yayılan sıcaklık gitgide artarak aşağılara indi. Sanki Eros arabanın içindeki tüm havayı içine çekmişti. Üstelik daha hiçbir şey yapmamıştı. Daha önce sadece bir kez bu kadar altüst olduğumu hissetmişim, yedinci sınıfta Jenny Lee'yle el ele tuttuğum zaman. Sıcak ve nemliydi, teması kesecek herhangi bir şey yapmak istemiyordum. O zamanlar benim için iyi bitmemişti; tüm cesaretimi toplayıp onu öpmek için eğildiğim an onun sadece arkadaş olarak elimi tuttuğunu fark etmişim.

Eros benimle arkadaş olmak istemiyordu ama bir timsah çukurunun üstünde ipte yürümekle aynı hissi veriyordu. Tek bir yanlış hareket yaparsam aşağılanmak endişelerimin en küçüğü olurdu.

Park ettiği arabadan indik. Eros valizlerden birini almama izin verdi ama diğerini ve aydınlatma ekipmanını o aldı. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı ama bunun olağan bir mesafe ifadesi mi olduğunu yoksa onu gerçekten rahatsız eden bir şey mi gördüğünü anlayacak kadar iyi tanıımıyordum onu. Çatı katının kapısını arkamızdan kilitledi ve beni koridorun sonuna, önceki gece geçtiğimiz kapılardan birine götürdü.

Soğuk gri tonlarında dekore edilmiş, son derece hoş bir misafir yatak odasına açıldı. Bir duvarı büyük boy yatak kaplıyordu. Odanın karşı tarafında iki kapı vardı, bu kapılar da yeterli büyüklükte bir gömme dolap ve ana banyodan biraz daha küçük bir banyoya açılıyordu. Tabii ki kapıların arasında da bize kendi suretimizi yansıtan devasa bir ayna vardı.

Eros eşyalarımı yatağın üzerine bıraktığında ben de aynısını yaptım. Bana döndü. "Bu odayı alabilirsin."

O kadar rahatladım ki ayakta durmakta zorlandım. Dün gece onun yanında uyumak bir şeydi ama bunu her gece yaptığımı düşünmek çok güçtü. “Tanrılara şükürler olsun.”

Eros’un dudakları kıvrıldı ama bu hoş bir gülümseme değildi. “Yanlış anlama. Eşyalarını buraya koyabilirsin. İstedığın kadar dağıt, ancak orada sınırlı tut. Bu odada kalacak *tek* şey bunlar.”

Hissettiği rahatlama bir balon gibi söndü. Ona bağırarak istiyordum ama tam da bu yüzden bağırımıyordum. Bu sadece bu işi sonuna kadar götürmeye hazır olmadığımı kanıtlardı. Kahretsin. Yapmak zorundayım. Kolaya kaçabileceğimi sanmıştım ama bugün bunun imkânsız bir istek olduğu kanıtlandı. Tek bir çözüm vardı.

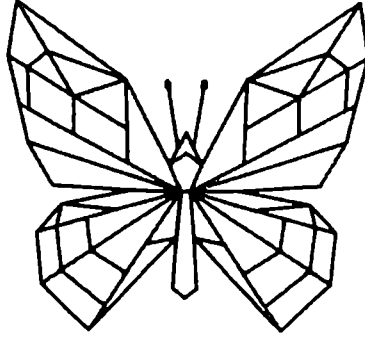
Telefonuma baktım. Saat neredeyse bir olmuştu. “Kuyumcu saat kaçta gelecek?”

“İki.”

“O zaman bolca zaman var.” Boş odadan çıkıp ana yatak odasına doğru gittim. Eros’un adımlarımı takip ettiğini acı bir şekilde fark ettim ve omzumun üzerinden baktığımda kışımı izlediğini fark ettim. Garip bir şekilde bu bana tişörtümü çıkarmak için ihtiyaç duyduğum güveni verdi. “Hadi yapalım.”

Bir an durdu. “Detaylı bir açıklamaya ihtiyacım var.”

Kot pantolonumun düğmelerini açmaya başladım. Bana ikinci bir kafam çıkmış gibi bakmak yerine soyunuyor olsaydı bu kadar garip gelmezdi. “Sen haklıydın, ben yanılmışım. Yara bandını çekip çıkarmamız gerekiyor ve bunu hemen yapmalıyız. Yani hadi karşılıklı orgazm olalım ve bu işi bitirelim, böylece insanları gerçek bir çift olduğumuza ikna edebiliriz.”

I3

EROS

E vime dönerken ne değişti bilmiyordum ama şimdi Psyche'nin sessizce ne düşündüğünü anlamıştım. Kot pantolonunu çıkardı, geriye sadece dantelli bir külot ile ten rengi bir sütyen kaldı. Görüntüsü nefesimi kesti. Olimpos'taki pek çok insanın peşinde olduğu Photoshop dokunuşu yoktu onda; kıvrımları, çatlak izleri ve ısırarak istediğim bir kıcı vardı. Lanet olsun, bu gerçekten oluyordu.

Yine de...

Boğazımı temizleyip pozisyonumu korumaya ve ona lanet bir hayvan gibi saldırmamaya odaklandım. "Daha bu sabah buna gerek olmadığını söylemiştin."

"Biliyorum." Omuz silkti ve koyu renk saçından bir tutamı parmağına doladı. "Bak, gerçek şu ki seksle duyguları ayırmada o kadar da iyi değilim. En son istediğim şey sana duygusal olarak bağlanmak. Bu, zaten karmaşık olan durumu daha da karmaşık hâle getirir. İkimizin de buna ihtiyacı yok."

Bunun canımı acıtması için bir sebep yoktu. Hem de hiç. Bu onun gönüllü olarak girmedığı bir iş anlaşmasıydı. Bana duygusal olarak bağlanmak istememesi mantıklıydı.

Ayrıca ben lanet bir canavarım.

Yatak odasına doğru bir adım atıp kapıyı arkamdan yavaşça kapattım. “Ne öneriyorsun?”

“Tek seferlik bir şey.” Sütyen kopçasını açmak için arkasına uzanırken tereddüt etti. “Zorlu bir sınav gibi işte.”

“Zorlu bir sınavdan daha iyi hissedeceğine seni temin ederim.” Yavaşça ona doğru ilerledim. Bir defanın benim için yeterli olmayacağını zaten biliyordum. Hem de hiç. Yine de bunu söylediğim için bana teşekkür etmeyeceğinin de farkındaydım. Psyche de aramızdaki kimyayı hissediyordu. Öyle olmasaydı, onu her öptüğümde benim için erimezdi. Bu arada... “Öpüşme, ilerisi için masada kalmaya devam ediyor.”

İtiraz etmek ister gibi ağzını açtı ama sonunda omuz silkti. “Haklısın. Defalarca kez dilin birinin boğazına sokulmuş hâlde fotoğrafın çekildi, bu yüzden bana da aynısını yapmanı bekleyeceklerdir.”

Bu beni biraz yavaşlattı. “Anlaşmamızdan evvel hakkımda çıkan dedikoduları ne kadar yakından takip ediyordun?”

“Olimpos’ta bir gün tehdit oluşturabilecek her insan hakkındaki dedikoduları ne kadar yakından takip ediyorsam o kadar.”

Bu pek de tatmin edici bir cevap sayılmazdı ama bunu daha sonra irdelemek için bolca zamanımız vardı. Son iki haftayı, ben ve geçmişim hakkında derinlemesine araştırma yaparak ve dedikodu sitelerini tıpkı benim yaptığım gibi tarayarak geçirdiğini düşünmem için hiçbir neden yoktu. Şu anda yatağımın önünde neredeyse çıplak bir Psyche vardı. Sadece bir aptal bu fırsatı kaçırmırdı. Aramızdaki mesafeyi iki büyük adımda kapadım ve ona dokunmadan evvel durdum. Bu sefer ürkmedi. Sadece sütyenini çıkarıp düşmesine izin verdi.

Kendime ilk bakışı atma izni verdim. Psyche kaliteli bir şaraptı ve her kaliteli şarap gibi, onun da tadını yudum yudum çıkarmayı planlıyordum. Kahretsin, o çok muhteşemdi. Afrodit’i bile kıskandıracak kadar muhteşemdi, ki bu her gün karşılaşılan

bir şey değildi. Keyfimi mahvetmeden bu düşünceyi bir kenara ittim. Bunun yerine önümde duran kadına odaklandım. Hiç hareket etmeden duruyordu ve ona doya doya bakmama izin veriyordu, sanki bu bir saat içinde başarabileceğim bir şeymiş gibi.

Başka zamana, diye kendime söz verdim. Başka bir gün, daha fazla vaktimiz olduğunda, onu önümde yeniden bu şekilde durmaya ve istediğim kadar bakmama izin vermeye ikna edecektim.

Parmaklarımı siyah saçlarının arasından geçirip geriye atarak yolumdan çektim. Başparmağımı omzunun eğimine doğru kaydırduğımda nefesi kesildi ve biraz ürperdi. “Fazla zamanımız yok.”

“İhtiyaç duyduğumuz kadar zamanımız var,” diye mırıldandım, kolundan bileğine kadar yoluma devam ederek. Teni o kadar yumuşaktı ki bu yolu ağzımla takip etmek istiyordum. Bunun yerine elini kaldırıp omzuma koydum. Daha sonra ay-nısını diğer kolu ve eliyle tekrarladım.

“Eros.” Sesi boğuktu. “Benimle oynamayı bırak ve *bana dokun*.”

Başka bir gün...

Ama bu başka bir gün değildi. Psyche Dimitriou’yu baştan çıkarmak için sayısız oyunum olabilirdi ama gerçek şu ki sınırlı süremiz vardı ve buna göre ilerlemek zorundaydım.

İri memelerini avuçladım, avuçlarımı fazlasıyla dolduruyorlardı. Meme uçları hayli koyu pembeydi ve artık kendimi engelleyemezdim. Eğilip birini ağzıma aldım.

İnledi ve elini saçlarıma geçirdi. Psyche’nin bunu kabul edeceğinden şüpheli olsam da sanırım buklelerimi seviyordu. Onları bulduğu ilk fırsatta tutunacak bir şey olarak kullanmayı kesinlikle seviyordu.

Diğer meme ucuna geçtim, kollarımda titreyene ve ağzımla buluşmak için eğilene kadar onunla oynadım. Psyche’nin tadı kahrolası bir rüya gibiydi. Ayrıca lanet bir kurabiye gibi koku-

yordu. Burnumu tenine bastırıp içime çektim. “O kadar güzel kokuyorsun ki seni yemek istiyorum.”

“Ne kadar da yamyamsın.” Niyetlendiği gibi mesafeli bir yorum yapamayacak kadar nefes nefeseydi “Bu benim losyonom. Bu...”

Ona baktım. “Psyche.”

Alt dudağını ısırıldı. “Efendim?”

“Hangi losyonu kullandığın sikimde bile değil.” Onu yatağa doğru son adımı atması için zorladım ve sırtüstü uzanması için yönlendirdim. Yavaşça. Yavaş hareket etmeliydim çünkü ipimi koparırsam iki saniyede onun içinde olurdum ve benim istediğim kesinlikle bu değildi. Asla kontrol sorunun olmamıştı. Asla. Bugüne kadar sergilediğim her baştan çıkarma, benimle partnerim ya da partnerlerim arasında, koreografisi dikkatlice hazırlanmış bir danstı. Asla kendini kaybetmiş bir canavar gibi onların üzerine atlamazdım.

İçimde bir canavarın uluduğunu hissedebiliyordum.

Oysa şu anda, en önemli zamanda bocalama tehlikesiyle karşı karşıyaydım.

Bu yüzden ona katılmak yerine yatağın yanında dizlerimin üzerine çöktüm. Bu daha iyiydi. Daha güvenli. Daha evvel ne söylerse söylesin, bunun tek seferlik olmasını istemiyordum. Psyche şaşkın bir nida çıkardı ama bunu görmezden gelip külotunu bacaklarından aşağı indirmeye odaklandım. Uylukları titriyordu, onları kapamak mı yoksa tamamen açmak mı istediğinden emin değilmiş gibiydi. Mühim değildi. Onu bu hâlde de gayet iyi görebiliyordum. Kadınlığı, reddetmeye hiç niyetimin olmadığı bir davet gibi parlıyordu. “Şimdi seni öpeceğim.”

“Hemen işe koyulmayı tercih ederim.”

Neredeyse kahkaha atacaktım. Onun tadına bakmak için ölmeseydim atabilirdim. “Fikrimi değiştirdim.”

Psyche saçlarımı çekiştirdi. “Buraya gel.”

“Şu anda seks yapmıyoruz.” Onunla o noktaya ilerleme konusunda kendime güvenemiyordum, bu şekilde olmazdı, şu anda olmazdı. Ellerim titrerken olmazdı. Kendimi tutmak için sahip olduğum her şeyi kullandım. O çiçekleri, romantizmi ve sayamayacağı kadar çok orgazmı hak ediyordu. Yatağa itilip lanet bir canavar tarafından tecavüze uğramayı hak etmiyordu.

Ona hak ettiğini verebilir miydim, bilmiyordum.

Hayır, bu bir yalandı. Amacım buysa başarısızlığa mahkûm olduğum zaten açıktı. Tüm kanıtlar Psyche ve benim tamamen farklı evrenlerde yaşadığımıza işaret ediyordu. Bu konuda bile. *Özellikle* de bu konuda. Seksi ve duyguları ayırmakta zorlandığını söylemişti. Tek seferlik seksin bana fiziksel zevkten başka bir şey hissettirdiği tek bir zaman bile düşünemiyordum.

Bunu mahvedecektim.

“Eros lütfen.”

“Psyche.” Alnımı yumuşak karnına bastırıp titrek bir nefes verdim. “Sana kendini birazcık olsun iyi hissettirmeme izin ver. Lütfen.”

“Eğer istersen, sanırım...” Eğilip dilimin düz kısmını kadınlığının üzerinde gezdirdiğimde sözleri gırtlaktan yükselen bir iniltiye dönüştü.

Siktir be. Burasının tadı geri kalan her yerinden güzeldi. Ellerimi bacaklarından yukarı ilerletip uyluklarını tuttum ve onları biraz daha ayırdım. Daha geniş. Çok daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Telefonumu almak için kendimi tam zamanında geriye çektim. Psyche dirseklerinin üzerinde doğruldu ve vücudunun üzerinden bana baktı. Yukarıdan bakarken, manzarayı benim aşağıdan beğendiğim kadar beğenmiş miydi? Bunu söylemesi zordu. Kaşlarını çatı. “Ne yapıyorsun?”

“Bir zamanlayıcı kuruyorum.”

Gözlerini kırıştırdı. “Neden?”

“Çünkü seni yemeye dalmak üzereyim ve kuyumcuyu bekletmek istemiyorum.”

Gözlerini bir kez daha ağır ağır, şaşkınlıkla kırıştırdı. “Eros, kuyumcu kırk dakika daha burada olmayacak.”

“Biliyorum.” Usulca lanet okudum. “Hiç de yeterli bir zaman değil.”

Öyleyse konuşmak için zaman yoktu. Onun yüzümün her yerine boşaldığını hissetmek istiyordum ve bunu şimdi istiyordum. Psyche inatçıydı, bu yüzden bunu o kadar iyi yapmak istiyordum ki bu işe neden bir sınır koymaya çalıştığını unutsun. Ya da en azından planım buydu.

Onu ikinci kez tattığımda bütün *planlar* suya düştü. Gerildi ama sonra sanki kendini bu hisse teslim ediyormuş gibi göründü. Bir nefes ile diğeri arasında bacakları aralandı ve elleri yeniden saçlarımdaydı. Kendini bana bıraktı. Ona kendini iyi hissettireceğim konusunda bana güveniyordu. Psyche’nin tamamen benim olması baş döndürücü bir histi.

Dilimle rahatlamasını sağlarken onu yakından izliyordum, neyden hoşlandığını anlarken onu yavaşça keşfediyordum. Zevk aldığı şeylerde sessiz kalmıyordu ve bunun farkına varmak bir zevkti. Beni klitorisine yönlendirmek için saçımı çekiştirmekte ya da dilimin düz kısmıyla yavaş bir dikey darbe indirdiğimde inleyip sızlanmakta sorun yaşamıyordu. Bunu yapmaya devam ettim, onu tir tir titreten ve neredeyse saçlarımı yolmasına neden olan bir orgazma ulaştırdım. Acıdan, kontrolün açıkça kaybedilmesinden zevk alıyordum.

Bacaklarının iç kısmına hafif öpücükler ve aşk ısırıkları kondururken, bakışlarımı kızarmış vücudundan ayırmıyordum. Şu anda tamamen gevşemiş hâldeydi ama benim hâlâ vaktim vardı ve alarm çalana kadar durmak gibi bir niyetim yoktu. Dokunuşumu yoğunlaştırarak uyluklarına geri döndüm, sonra başımı kaldırıp parmaklarımla kadınlığını ayırdım.

Öyle ıslaktı ki kontrolümün zincirlerini sıkılaştırmak zorunda kaldım. İçine girmek istiyordum, o kadar çok istiyordum ki, yüzümün her yerine boşaldığında ondan daha çok titriyordum. Aletim acı verecek kadar sertleşmişti ve pantolonumun önünde zevk suyundan kaynaklanan küçük bir ıslak nokta olmasına rağmen neredeyse hiç utanmıyordum. Tabii ki sertleşmişim. Bu kadın tüm düğmelerime basıyordu. Uzanıp pantolonumu indirmek, yumruğumu erkekliğimin etrafına sarmak ve kendimi tatmin etmek çok kolay olurdu.

Bu beni ne kadar rahatlatacak olursa olsun ne yazık ki kendime bunu yapacak kadar güvenmiyordum. Pantolonumu üzerimde tutmalıydım. İstisna yoktu.

Dudaklarımı yalayıp kadınlığının tadına baktıktan sonra iki parmağımı içine soktum. Nefesi kesildi ve sırtını kamburlaştırdı, beni sıkıştırma şeklinden dolayı neredeyse orgazm oluyordum. Ve sonra bunun bir önemi kalmadı çünkü o tekrar boşalıyordu, parmaklarımın etrafında kasılıp gevşemesi o kadar güzel bir histi ki aynısını aletime yapması için adam öldürebilirdim.

Çok yakında.

Ben daha durmaya hiç hazır değilken alarm çaldı ama başımı kaldırmayı başardım. Vücudunun üstünde yukarı doğru sürünerek ağzını buldum. Onu öperken bana sarıldı ve bir anlığına, devam etmek için alarmı görmezden gelmeyi düşündüm.

Hayır. Kahretsin, hayır. Bir planımız vardı, buna bağlı kalmalıydık. Yeminlerimizi gerçekten etmeden önce şehvetin bizi ele geçirmesine izin vermemeliydik çünkü bunun ucunda çok fazla şey vardı. İsteksizce geriye çekildim.

Psyche itiraz edercesine mırıldanarak beni kendine doğru çekmeye çalıştı. “Biraz daha.”

“Kuyumcu.”

Hareketsiz kaldı. Kendini toparladığını, arzusunu bir kenara bırakıp oyunun sonuna odaklandığını görmek inanılmazdı. Vücudu önce gerildi, sonra rahatladı. Saçlarımdaki tutuşu

gevşedi. Gözlerindeki baygın bakışı tam olarak silemese de ifadesini biraz yumuşatmayı başardı. Yavaşça, ah, çok yavaşça parmaklarını saçımdan çekti. “Doğru. Kuyumcu. Tören için yüzüklere ihtiyacımız var.” Sesi şimdi biraz boğuktu. O kadar çabuk toparlanmıştı ki benim becerebileceğimden çok daha hızlıydı.

“Evet.”

Dudaklarını yaladı. “O zaman muhtemelen üzerimden kalkman gerekiyor.”

Ancak o zaman onu hâlâ yatağa bastırdığımı fark ettim. Beni uyluklarının arasına sıkıştırıp topuklarını belimin üstünde sabitlemişti. “Kalkmamı istiyorsan önce beni bırakmalısın.”

Kızarma şeklinden hoşlanıyordum. Hem de çok hoşlanıyordum.

Ondan uzaklaşmak hâlâ çok fazla çaba gerektiriyordu ve onu tekrar görebildiğim için durum daha da kötüleşiyordu. Normal bir Psyche asla karşı koyamayacağım bir cazibeyse, zevke doymuş bir Psyche dünyadaki en bağımlılık yapan uyuşturucuyu damarlarıma zerk etmek gibiydi. Onu en kısa sürede, bedenlerimiz tükenmeden önce, mümkün olduğu kadar çok kez tekrar istiyordum.

Bir adım geri çekildim, sonra bir adım daha. “Üzerimi değiştireceğim.”

“İyi fikir,” dedi belli belirsiz, bakışları pantolonumun önüne kaydı. “Giyinmeliyim.”

“Evet.”

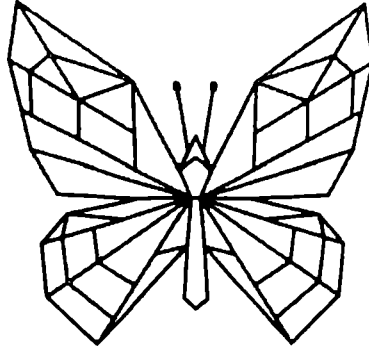
Uzun bir süre birbirimize baktık, gerilim neredeyse elle tutulacak hâldeydi. Sanki içimde –ya da daha doğrusu aletimde– bir mıknatıs vardı ve beni şu anda bile ona doğru itiyordu. Aynı anda birbirimizden ayrıldık, ben dolaba yöneldim ve Psyche kapıdan misafir yatak odasına doğru fırlayıp gitti.

Sadece temiz kıyafetler giyip aklımı toparladığımda gerçeği itiraf edebildim. O bana bağlanmak istemese de benim ona

çoktan bağlandığım ortadaydı. Daha evvel hiçbir partnerimde kontrolü kaybetmeye bu kadar yakın olmamıştım. Ama birlikte geçirdiğimiz kısa sürede Psyche Dimitriou, Olimpos'taki hiç kimseye benzemediğini tekrar tekrar kanıtlamıştı. Annemin, onun parlak ışığını söndürmek istemesine şaşmamalıydı. O zeki, anlayışlı ve benim gibi bir adam için fazla iyiydi.

Zerre umurumda değildi.

Bu gecedен sonra tam anlamıyla benim olacaktı.

I4

PSYCHE

Dünyayı yerinden oynatan art arda iki orgazmdan sonra günün geri kalanı çok hızlı geçti, törene hazırlanma zamanı gelene kadar Eros’la her şeyi düzene koyarken saatler akıp gitti.

Benim düğün törenime.

Persephone geldiğinde yanında gelinliğimin yanı sıra so-murtan kocası da vardı. Hades çok çekici biriydi –siyah saçlı, siyah gözlü ve gerçekten hoş bir sakalı olan uzun boylu, beyaz bir adam– ama ablamdan başkasına gülümsemezdi. Onun *sakin benimle uğraşma* havası herkesi uzakta tutmaya yetiyordu. Persephone’ye delicesine âşıktı ve bu benim için yeterliydi. Persephone mutlu olduğu sürece Hades’in sevimli bir oyuncak ayı olmasına gerek yoktu ve ablam gerçekten de mutluydu.

Kendi canavar erkeğimle aynı kaderi paylaşmayacak olmam çok kötüydü.

Eros, son dakika ayrıntılarını halledeceğini söyleyerek ortadan kaybolmuştu. Bana Afrodite’in hâlâ spa hafta sonunda olduğuna dair teminat vermişti –hatta kontrol etmek için yardımcısını bile aramıştı– ama onun tüm bu maskaralığa bir son vermek için

tam zamanında ortaya çıkacağından endişelenmeden edemiyordum. Ne var ki en azından bu konuda Eros'a güveniyordum.

Afrodite hafta sonu tatilinden sonra sosyal medyayı kontrol ettiğinde bunun sonuçları olacaktı ve hepsi Eros'un omuzlarına binecekti. Onun adına... kötü hissetmekten kendimi alamıyordum.

Annem alelacele yapılan bu evliliği öğrendiğinde hiç mutlu olmayacaktı. Benim için planlarının detaylarını bilmiyor olabirdim ama bunların arasında Eros'la evlenmem yer almıyordu. O kadarı kesindi. Yasal olarak birbirimize bağlandığımızda o bile bununla mücadele edemezdi. Peki ya öfkesini atlattığında? Bu durumu nasıl kendi yararına çevirebileceğini düşünüyor olacaktı.

Şöyle bir bakıldığında annelerimiz o kadar da farklı değildi. Her ikisi de güçlü, hırslı ve hata yapıldığında acımasızlardı.

Farkları neydi?

Annem beni satranç tahtasında, yani Olimpos'ta, bir piyon gibi hareket ettirmeye çalışıyor olsa bile aslında beni severdi. Sevginin gücün önüne geçmesine izin vermezdi fakat benden yaralandıktan sonra bir partiye katılmamı beklemez ve geç kaldığım için de öfkelenmezdi.

Ben ve kız kardeşlerimin evdeki fotoğraflarını incelerken Eros'un yüzünde şaşkın bir ifade belirmişti. Tamamen yanıltıcı ve kendi duygularımı yansıtıyor olabilirim ama o fotoğraflarda ne kadar mutlu olduğumuza hayret etmiş gibiydi. Çocukluğum mükemmel değildi –Demeter en ideal şartlarda bile zor bir anneydi– ama kız kardeşlerim vardı ve çoğu zaman mutluyduk. O fotoğraflardaki mutluluk sahte değildi.

Oğlunu sömürülecek bir araçtan başka bir şey olarak görmeyen bir anneyle büyümek nasıl bir şeydi kim bilir?

Silkinip kendime geldim. Kendi duygularımı yansıtıyordum. Öyle olmalıydı. Afrodite'ten ne kadar nefret etsem de resmin

tamamını göremediğim muhakkaktı. Oğlundan böyle korkunç şeyler yapmasını istese bile onu seviyor olmalıydı.

Değil mi?

“Psyche? Fazla zamanımız yok.”

Darmadağınık endişelerimi bir kenara bırakıp ablama odaklandım. “Haklısın. Haydi başlayalım.”

Hades’i oturma odasında, savaş alanını inceleyen bir general gibi etrafa bakarken bırakıp hazırlanmam için boş yatak odasına çekildik. Persephone saçımı hünerli hareketlerle toplarken ve ben makyajımı yaparken rahat ve eğlenceli sohbetimiz de sürüyordu ama sıra gelinliğe uzanmaya geldiğinde duraksadı. “Bunu sana daha önce sorduğumu biliyorum ama emin misin?”

Hayır. Biraz bile değildim. Sabah da emin değildim ama Eros’un ağzı artık her yerime değmiş ve bu beni iliklerime kadar sarsmıştı. “Evet.”

Ablam alaycı ses çıkardı. “Sormamam gerektiğini biliyordum.”

“Hey, kimse birbirini yargılamasın. Sadece birkaç ay önce herkesin efsaneden ibaret olduğunu düşündüğü bir adamla birlikte oldun ve sana yardım etmeme izin vermedin.”

Çenesini kaldırdı. “O farklıydı.”

“Belki, ama ben senin ne yaptığını bildiğine güvendim. Sen de bana aynı güveni göstereceğine söz vermiştin.”

Bir an için tartışmaya devam edeceğini düşündüm ama sonunda iç geçirdi. “Rollerin değişmesinden gerçekten hoşlanmıyorum.”

“Değer verdiğin insanların risk almasına seyirci kalmak zor.”

Bana buruk bir gülümsemeyle baktı. “Ne zaman bu kadar akıllı oldun?”

“Örnek aldığım iki harika ablam var.” Boğazım düğümlendi ve sırtımı dönmek zorunda kaldım yoksa ağlayıp makyajımı mahvedecektim. Bu hayallerimin düğünü olmayabilirdi ama inandırıcı olmasını sağlayacaktım. Bornozumu çıkarıp gelin-

liğimi giydikten sonra ablamın sırtımdaki düğmeleri ilikleylebilmesi için döndüm.

“Bu gerçekten muhteşem. Böyle bir şey tercih etmeni beklemiyordum ama mükemmel.” Beni hızla ayağa kaldırdığında sesi duygularla yoğunlaşmıştı. “Bir tanrıçaya benziyorsun.”

“Belki bir su perisi.”

Güldü. “Bunu her zaman yapıyorsun. Madem bugün düğünün var, o zaman bir tanrıça gibi görüldüğüne kesinlikle inanacaksın.”

Tartışmanın anlamı yoktu. Gerçek şu ki *iyi* görünüyordum ve bu gelinliği bir mesaj verme niyetiyle *seçmiştim*. Bu konuda fikrimi değiştirmek için çok geçti, tıpkı Eros’la evlenmek konusunda fikrimi değiştirmek için çok geç olduğu gibi. “Haklısın. Bir tanrıçaya benziyorum.”

“İşte böyle.” Başka tarafa baktı. “Bir şey daha var.”

Kafamın içinde alarmlar çalıyordu. Persephone, Callisto kadar agresif olmayabilirdi ama pes etmezdi. Şu anda suçluluk hissi yayıyordu... Burnuma kötü kokular geliyordu. “Ne yaptın?”

“Kızma.”

“Persephone,” dedim yavaşça, sabrım sınırsız tutunarak. “Bana ne yaptığını söyleyene kadar kızmayacağıma söz veremem.”

“Ben, ah, bu olaydan öğle yemeğinde bahsetmiş olabilirim.” Öğle yemeğinde.

Annemizle yediği öğle yemeğinde.

“Bana yapmadığını söyle.”

Yüzünde yine o, bu tartışmayı asla kazanamayacağımı söyleyen inatçı ifade vardı. “Politik manevraları anlayabilen biri varsa o da annemizdir. Ona güvenmeyi dene.”

Ona baktım. Persephone’nin kızarıp suçlu görünme nezaketini göstermesine yetecek kadar uzun süre ona baktım. “*Ona güvenmeyi dene* mi?” diye tekrarladım. “Bu senden pek beklenmeyecek bir ifade. Seni Hades’in elinden kurtarmak için

ne yaptığını biliyorsun. Bana gelince onun gerçekten daha az acımasız olacağını mı düşünüyorsun?”

“O farklı bir durumdu.”

“Bunu söyleyip duruyorsun ve ben de sana inanmamaya devam ediyorum.” Saçımı bükmek için uzanmıştım ki dokunmadan önce durdum. “Beni Zeus’la tanıştırmaya çalışıyordu.”

“Ne?”

“Annem politik manevraları takdir etse bile benim için planları vardı.” Onlar için heyecanlanmasam da tamamen karşı çıkmadığım planlar. “Onun gözünde Eros bir düşüş olacak.” Bu sözler kulağa biraz ihanet gibi geldi ama mantıklı değildi. Eğer Eros ölüm ile evlenmek arasında bir seçim yapmaya zorlamasaydı, parmağıma yüzük takmasına asla razı olmazdım.

Değil mi?

“Psyche, ben...”

Kapının tıklatılması dikkatimizi dağıttı, iyi de oldu. Ona son bir kötücül bakış atıp kapıya doğru döndüm. “Evet?”

“Konuşmamız gerek.”

Eros.

Tanrılar adına, onun sesini duyunca bile kalp atışlarımın hızlanmasından nefret ediyordum. Kendime ayaklarımı yere basmam gerektiğini söyleyerek kapıya yöneldim. “Gelini düğünden önce görmek uğursuzluk getirir.”

“İkimiz de batıl inançlara bel bağlayan tipler değiliz.” Sesini alçalttı. “Kapıyı aç, Psyche.”

Ablamın hoşnutsuzluğunu görmezden gelip tam olarak dediğini yaptım. Bir an için tek yapabildiğim orada durup aptal aptal bakmak oldu. Altın tenini ve sarı saçlarını vurgulayan bir smokin giyiyordu.

O smokini dişlerimle parçalamak istedim.

Vay be, bu düşünce de nereden çıkmıştı?

Kendime o kadar şaşırmıştım ki odaya girip kollarını belime doladığında gerilmedim bile. “İlah gibi görünüyorsun.”

“Sen de.” Sesim mesafeli ve tuhaftı ama onu daha az sıkı tutmak ve gömleğinin kumaşını kırıştırmamak için mücadele ediyordum. “Neler oluyor?”

Persephone’ye gülümsedi. Bunun rol olduğunu bilsem bile onun “ah lanet olsun” ifadesine kapılmaktan kendimi alamadım. “Karımla biraz yalnız kalabilir miyim?”

“O henüz senin karın değil.”

Eros bir an ablama baktı. “Onu koruyorsun. Anlıyorum ama...”

“*Anlıyor* musun?” Persephone duruşunu dikleştirdi. Tam bir kraliçe gibi görünüyordu. Daha çok annemiz gibiydi. “Senin kardeşin yok, Eros. Arkadaşların olduğundan bile emin değilim. Birini, o incinirse şehri yakacak kadar önemsemenin nasıl bir şey olduğunu gerçekten anlıyor musun?”

“Bu kadar yeter.” İkisi de bana baktı, sesimi tarafsız tutmak için yapabileceğim her şeyi yapmıştım. Ablam beni korumakta haksız değildi ama bu gerçek bir ilişki olsaydı partnerimle bu şekilde konuşmasına *asla* izin vermezdim. “Bu kadar yeter,” diye tekrarladım.

“Sadece senin mutlu olmanı istiyorum.”

“O zaman beni destekle.”

O kadar uzun süre tereddüt etti ki tartışmaya devam edeceğini sandım ama sonunda Persephone omzumu sıvazladı ve yanımızdan geçip odadan çıktı.

Kapı kapanınca Eros beni serbest bıraktı ama isteksiz görünüyordu. En azından mutlu damat rolünü oynamayı bırakmıştı. “Ablan benden hoşlanmıyor.”

“Gerçekten şaşırdın mı?”

“Hayır.” Kendini toplayıp yeniden odaklandı. “Aşağıdaki odalardan birini ayarladım. Normalde ne için kullanılıyorsa... Aslında ne için kullanıldığını bilmiyorum ama düğün törenimiz orada olacak işte.”

“Tamam.” Bunu bana söylemek için ablamı dışarı göndermesine gerek yoktu. “Başka ne var?”

“Annem aradı.” Bunu o kadar rahatça söyledi ki neredeyse yanlış duyduğumu sandım.

Bir adım geri çekildim. “Ne? Onun hâlâ spada olduğunu söylediğini sanıyordum.”

“Görünüşe göre iyi niyetli biri onunla iletişime geçmeyi başarmış. Bunu durduramayacak kadar uzakta ama biliyor.” Dudakları kıvrıldı. “Renkli bir sesli mesaj bıraktı.”

“Dinleyeyim.”

Başını iki yana salladı. “Hiç gereği yok.”

“Gerekli olup olmaması umurunda değil, Eros. Bu mas-karalıkta sonuna kadar ortağıyız. Değilsek de evlenmenin bir anlamı yok.” Kendimi bakışlarına karşılık vermeye zorladım. “Sesli mesajı dinlememe izin ver.”

Uzun bir an onun tartışmaya devam edeceğini sansam da sonunda iç çekip telefonunu çıkardı. “Pek hoş değil.”

Telefonunu alıp sesli mesajı açtım. Oynat tuşuna basarken ellerim titriyordu. Afrodit’in sesi ânında odaya yayıldı. İlk defa kulağa tatlı bir zehir gibi gelmiyordu. Çok öfkeliydi.

“*Bana kalbini getir*, sözünün hangi kısmını anlamadın, Eros? Neden o kadınla *evleneceğini* duyuyorum?” Keskin bir nefes aldı. “Basit emirleri yerine getirebileceğini sanmıştım ama görünen o ki bu bile seni aşıyor. Öyle olmalı, çünkü senin onun yardımına koşan beyaz atlı prensi oynamaya çalıştığını *sanmıyorum*. Sen bunu başarabilecek biri değilsin.”

Eros’a bir bakış attım ama yüzü okunamayan bir maskeyle kaplanmıştı.

Telefonda Afrodit’in sesi öfkeyle titriyordu. “Bu işi, senin bu kıza açıkça ilgin olduğunu düşündüğüm için saygımdan nazikçe halletmek istiyordum ama sen beni küçük düşürdün. O kız bunun bedelini ödeyecek. Onunla evlenme konusundaki blöfün hiç hoş değil ve şimdi bunun için acı çekecek. Sonu

gelmeden önce öyle korkacak, yalnız kalacak ve acı çekecek ki, bu *senin* hatan olacak.”

Göğsüm daralmıştı. Odada yeterli hava yoktu. Açmak için mücadele etmeye hazır hâlde pencereye doğru gittim ama yerinden bile oynatamadım. “Bu da ne böyle?”

“Pysche.” Eros telefonu geri aldı ve ellerimi yakalayıp göğsüne götürdü. “Annemin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim.”

Kulak tırmalayan bir kahkaha attım. Boğazımı acıttı. Ya da belki de oradaki bir türlü dağılmayan gerginlikti sebebi. “Sanırım anneni kontrol edemeyeceğin konusunda fazlasıyla hemfikiriz.”

“Sana zarar vermeyecek,” diye tekrarladı. “Söz veriyorum. Bu geceden sonra bu önemsiz bir konu olacak. Onun kontrol edemeyeceği bir noktada olacaksın.”

Ona inanmamalıydım. Bunca yıl bu acımasız şehirde hayatta kalmıştım ve duygularımı kontrol altında tutmakta hiç sorun yaşamamıştım. Duvarlarımı sadece kız kardeşlerim etraftayken indiriyordum ve o zaman bile tamamen indirdiğim söylenemezdi. Sonuçta onlar da kendi dertleriyle uğraşıyorlardı. İçimizden biri ne zaman zor günler yaşasa birbirimize destek olurduk.

O küçücük çemberin dışındaki birine güvenmek düşü-
nülemezdi.

Eros’un annesinin beni öldürmesini engelleyeceğine dair söz vermesinin nedeni iyi biri olması değildi. Annesi düğünü engellemek için bir şeyler yapmayı başarırса ortak hedeflerimize zarar verirdi. Eros benimle evlenmeye kararlıydı ve mantığını tam olarak anlayamasam da en azından onun bunu istediğine olduğuna güvenebilirdim. Bu bilgi beni rahatlatmalıydı ama inandırıcı gelmiyordu.

“Sana inanıyorum.” Boğazımı temizledim. “Sanırım şimdi Persephone’nin anneme düğünden bahsettiğini ve onun da *katılacağını* söylemenin tam zamanı.”

Eros uzun bir süre bana baktı, sonra başını geriye atarak bir kahkaha patlattı. Ses beni o kadar şaşırttı ki sıçradım ama o katıla katıla güldüğü için bunu fark etmedi. Hatta dik durabilmek için kolunu beline dolaması gerekti.

Kollarımı kavuşturup onu bekledim. “İstedğin kadar gü-lüp rahatla.”

Neyse ki beni fazla bekletmedi. Doğrulup başını iki yana salladı. “Annelerimizden bir adım önde kalabilmek için oyunumuzu geliştirmemiz gerekecek. Bu ilginç olacak.”

“İlginç. Durumu ifade etmenin bir yolu da bu.”

Eros kapıya doğru ilerledi ama açmadan önce durdu. “Gü-ven bana.”

“Bu konuda güveniyorum.” Doğru sayılırdı. Eros’a bel bağlamayı göze alamazdım, son hedeflerimizin örtüştüğünü varsaymayı göze alamazdım. Ama sahte ilişki olsun ya da olmasın, onun da bu evliliğin gerçekleşmesi konusunda benim kadar kararlı olduğuna güvenebilirdim.

Bana yavaşça gülümsedi, sıcaklık gözlerine ulaştı. “Ayrıca Psyche... İlah gibi görüldüğünü söylerken ciddiydim. Seni hemen yemek istiyorum. Yeniden.” Ben cevap veremedim gitti.

Söylenecek ne vardı ki?

Eros’un tam bir yalancı olduğunu ve ruhunun en derinlerine kadar buz tutmuş olduğunu zaten anlamıştım. Bana baktığında gözlerinin ne kadar ısındığı, gülümsemesinin ne kadar sarhoş edici olduğu önemli değildi. Buna güvenemezdim.

Yine de ağzını üzerimde kullanırken hiç de sahte gelmemişti. Kalçamı kavrarken elleri titriyordu ve sesi hem sert hem alçaktı. O anda, benim onu istediğim kadar o da beni istiyormuş gibi hissetmiştim. Hatta daha da fazla istermiş gibiydi çünkü kendini durdurmaya çalışmamıştı.

Yalan. Bu bir yalan olmalıydı. Yara bandını çıkarmamız gerekiyordu, biz de öyle yapmıştık. Eğer onu hâlâ arzuluyorsam

bunun mantıklı bir nedeni vardı. Adrenalin ve feromonlar. Bu tür olağan dışı koşullar altında fiziksel tepki normaldi. Hepsi bu.

Eros'un tören için tuttuğu odaya gitmek üzere asansöre adım attığımda kendimi bunun gerçek olduğuna neredeyse ikna etmeyi başarmıştım. Persephone yanımdaydı ve On Üçler'le muhatap olmak zorunda kaldığımızda hep yaptığı gibi ıslıl ıslıl gülümsüyordu. Kendimi toplamaya, önem verdiğim her şeyi derinlere gömmeye ve bu gece olacak hiçbir şey beni incitmesin diye bir kenara kaldırıp kilitlemeye çalıştım.

Denedim... ve başarısız oldum.

Şu anda bu kadar hassasken nasıl başarabilirdim ki zaten? Bunu yapmam gerektiğini biliyordum ama her zaman istediğim düğünle ilgili beklentiler, bu ânın gerçekliğiyle çarpışıyor ve bu, beklediğimden çok daha fazla acı veriyordu. Daha çok keder gibi bir histi.

Asansör kapıları sessizce kayarak açıldı ve Eros'un çatı katının minimalist tarzını yansıtsa da para kokan uzun bir koridoru ortaya çıkardı. Cilalı beton zeminler parlak ışıktaki parlıyordu ve duvarlar tunç grisine boyanmıştı. Aynalar olmasaydı lüks bir hapishanede yürümek gibi gelebilirdi.

Aynalar koridorun her iki yanında sıralanıyor ve neredeyse zeminden dokuz metrelik tavana kadar uzanıyorlardı. Çerçeveleri ferforje ve parlak gümüşlendi, içlerinden birine dokunursam başka bir dünyaya giden bir yol açılacakmış gibi histerik bir düşünceye kapıldım.

Bu binanın aynalarla ne olayı vardı böyle?

Koridorun yarısında bir kapı açıldı ve dışarı annem çıktı. İnce bedenini boynundan el ve ayak bileklerine kadar örten zarif bir elbise giymişti. Göğsüyle kalçasındaki gümüş detaylar elbisesinin zırh gibi görünmesini sağlıyordu. Benimkine çok benzeyen siyah saçlarını arkada toplamıştı. Makyajı her zamanki gibi kusursuzdu.

Demeter'in önünde durana kadar ablamın yanında yürümeye devam etmek için cesaretimin her zerresini kullanmam gerekti. Beni tepeden tırnağa süzdü, sonra gözlerini tekrar yukarıya kaydırıldı. "Bu gelinlikle bir mesaj vermek istiyorsan başardın."

Persephone elimi hafifçe sıktı. "İçeride görüşürüz." Kapıdan içeri süzüldü ve beni Demeter'le baş başa bıraktı. *Ödlek*. Ama bu konuda annemle zaten yalnız yüzleşecektim. Bu yolu ben seçtim, seçmek *zorunda kaldım* çünkü Afrodit'i alt edecek kadar iyi değildim.

Bu defa.

"Anne..."

Bir elini kaldırıp başını iki yana salladı. "Konuşmamız gerek ama burada olmaz. Eros'la evlenmeye kararlı mısınız?"

İçimden rahatlama gibi bir şey geçti. Demeter'in gerçekleri ne olursa olsun, o değerli bir kazancı israf edecek biri değildi. Eros'la evlenmem onun Afrodit'le doğrudan bağlantı kurmasını sağlıyordu; ya da daha doğrusu, diğer kadını sürekli iğnelemenin ve baltalamanın doğrudan bir yolu olacaktı. Kızlarını onların haberi olmadan evlendirmek konusunda dersini almış olabilirdi –ki bu oldukça büyük bir *ihtimaldi*– ama içimizden biri güçlü biriyle evlenecek kadar aptalsa buna engel olmayacaktı. "Evet, kararlıyım."

"O zaman gidelim." Yüzünü kapıya doğru dönüp dirseğini uzattı. "Kızlarımdan birinin bile tek başına yürümesine izin vermeyeceğim."

Aslında babam –babalarımızın herhangi biri– hakkında konuşmazdık. Annemin üç evlilikten dört kız çocuğu vardı ve babalarımızın her biri boşanmadan birkaç hafta sonra ortadan kaybolmuştu. Ya da daha doğrusu Olimpos'tan gitmişlerdi. Eski kocalarının oldukça aktif sosyal medya hesapları olmasaydı annem kara dul olarak ün yapmış olabilirdi. Şu hâlde, kardeşlerim ve ben onun babalarımıza para ödediğinden ve Olimpos'tan ayrılma yollarını bulmalarını sağladığından hayli emindik.

Sanırım hayatımda bir baba figürü olmadığı için onu suçlayabilirdim ama gerçek şu ki annem güzellikle halletmek işine yarayacaksa asla kaba kuvveti seçmezdi. Babam parasını almayı, Olimpos'tan gitmeyi ve bir daha arkasına bakmamayı seçmişti. Bu kadar bencil bir adamın kaybının yasını neden tutacaktım ki?

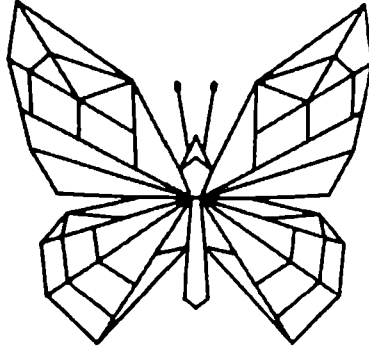
Yani evet, beni koridorda yürütüp kocama teslim edecek kişinin annem olması gayet uygundu.

Elimi kolunun kıvrımına kaydardım. "Teşekkürler, anne."

"Sen benim kıızımsın, Psyche. Diğer kızlarım arasında bana en çok benzeyensin. Bunu yapıyorsan iyi bir nedenin olduğuna inanıyorum." Bana sert bir bakış attı. "Bana söylemeliydin. Daha uygun şartlar için pazarlık yapabilirdik."

Her şeye rağmen kahkaha attım. "Belki bir sonraki evliliğimde."

"İşte benim kızım."

15

EROS

Evlenmeyi hiç düşünmemiştim. Tek eşlilikle ilgili bir sorunum yoktu ama geçmişte sadece flört etmiştim. Evlilik gibi nispeten kalıcı olan bir şey ilişkiden çok daha fazlasıydı. Seksten daha fazlasıydı, birini sizin alanınıza almaktan ve bu alanı nasıl paylaşacağınızı bulmaktan daha fazlasıydı. Bu bir ortaklıktı. Bir ittifaktı.

Ama mihrabın önünde dururken, Hermes gümüş rengi üç parçalı takım elbisesiyle parmaklarının ucunda zıplarken, her şey o kadar doğru geliyordu ki.

Bu hissi derinlemesine incelemeyi reddettim.

Bunun yerine kapının açılmasına ve Psyche'nin içeri girmesine odaklandım. Son birkaç saatte uğraşıp bir araya getirdiğim şeyleri incelerken onun yüzündeki ifadeye odaklandım.

Oda çok büyük değildi, bu da tören için bir avantajdı. Koridorun her iki yanında, her biri parlak gümüş kurdeleyle bağlanmış koyu kırmızı gül buketleriyle süslü iki sıra vardı; Juliette'in verdiği renk numunesi sayesinde gelinlikle uyumu şahaneydi. Koridor da aynı renkte koyu kırmızı bir halıyla

kaplıydı. Ben izlerken Helen, Psyche'nin yanına gidip odadaki çiçeklerden oluşan daha büyük bir buketi ona verdi.

Psyche'nin yüzündeki şok, odaya baktıkça daha da büyüyordu. Herkesin kırmızı, siyah ve gümüş renginin farklı tonlarını giydiğini fark ettiğini gördüm. Hatta Hades bile, ki siyah üzerine siyah takım elbisesinden başka kıyafeti yok gibiydi. Tuttuğum fotoğrafçı odada dolaşıyordu, uzun bir an boyunca tek ses fotoğraf makinesinin çıkardığı tıkırtıdan ibaretti.

Sonra müzik yükseldi; düğün marşının kulağa neredeyse bir ağıt gibi gelen bir versiyonuydu bu. Psyche'nin küçük gülümsemesinden bunu benim kadar uygun bulduğunu anladım. Sadece ikimizin arasındaki bir şaka gibiydi.

Psyche mihraba –bana doğru– ilk adımını attı ve bakışlarımız buluştu. Gülümsemesi genişledi ve kendime bunların hepsinin rol icabı olduğunu söylesem bile göğsümde yayılan sıcaklığa engel olamıyordum. Onun istediğinin bu olmadığını biliyordum. Biraz olsun Helen ve Eris gibiyse o da küçüklüğünden beri düğün planları yapıyor olmalıydı ve bu planların beş kişilik bir izleyici kitlesinin önünde annesinin düşmanının oğluyla evlenmeyi içerdiğini pek sanmıyordum.

Bunu değiştiremezdim ama en azından ona bu hediye verebilirdim. Fotoğraflanmaya değer bir şey. Bu düğün iyi bir anı olmayabilirdi ama en azından sonrasında medyaya yansınlar onu utandırmayacaktı.

Demeter'le birlikte mihraba doğru ilerleyip birkaç adım ötemde durdular. Hermes boğazını temizledi, tüm bu deneyimden memnun görünüyordu. “Bu kadını evlenmek üzere kim teslim alıyor?”

“Ben alıyorum.” Demeter öne doğru ilerledi ve Psyche'nin elini benim elime koydu. Burada olmaktan memnunmuş gibi tatlı tatlı gülümsedi ama usulca söylediği sözlerinden zehir damlıyordu. “Kızıma zarar verecek en ufak bir şey yaparsan bağırsaklarını deşer domuzlarıma yediririm.”

Demeter ve domuzları hakkında söylentiler duymuştum ama hiçbirini doğrulayamamıştım. “Bunu dikkate alacağım.”

“Bundan emin ol.” Psyche’nin yanağına bir öpücük konurup ön sırada Persephone’nin yanına oturdu.

Mihrabın önünde durduk ve benim tek yapabildiğim Psyche’ye bakmaktı. Bu kadın, bu zeki ve ateşli varlık, yüzüğümü parmağına taktığım anda, ikimiz de “evet” dediğimiz anda gerçekten benim olacaktı. Bu sadece Psyche’yi hayatta tutmanın bir yolu olacakken son on iki saat içinde tamamen başka bir şeye dönüşmüştü. Bu kadını güvende tutacaktım.

Siktir, onu kesinlikle kendime saklayacaktım.

Hermes’i yarım kulak dinliyordum, bu işi tamamlamak için gereken kelimeleri zar zor tekrarlayabiliyordum. Devasa elması Psyche’nin yüzük parmağına takarken ellerim gerçekten titriyordu. Perişan hâldeydim.

Yeni karımınsa böyle bir sorunu yok gibi görünüyordu. Aynı yeminleri tekrarlarlarken bile sesi kusursuzca tekdüzeydi. Yüzüğü takarken tenime değen parmakları soğuktu. Bana tatlı tatlı gülümsediğinde bunun gerçek olmasını ne kadar çok istediğime şaşırdım.

“Gelini öpebilirsin.”

Tereddüt etmedim. Aramızdaki mesafeyi kapatarak öne çıktım ve yüzünü avuçlarımdan arasına aldım. Daha iyi bir adam olsaydım, böylesine şiddet uygulayan ellerle bu kadına asla dokunmazdım ama ben iliklerime kadar bencil bir adamdım. Onu öptüm, öpüşümün altında eridiği o an öyle çok vaatle doluydu ki.

Biri –sanırım Eris– boğazını temizlediğinde ellerimi indir mesem de başımı kaldırmayı başardım. Psyche’ye gülümsedim. “Selam.”

“Selam,” diye fısıldadı.

“Başardık.”

Ellerini bileklerime doladı ve hafifçe sıktı “Henüz işimiz bitmedi.”

Bunu aklımda tutarak parmaklarımı onun parmaklarının arasından geçirdim ve yüzümüzü odaya döndük. Helen ve Eris’in ifadesi hâlâ bunun olduğuna tam olarak inanamıyorlarmış gibi temkinliydi. Daha fazla zamanları olduğunda her ikisinden de bunu duymayı umuyordum. Demeter’in yüzü duygularını gizlese de rakiplerini sistematik olarak alt etmeden önce de aynı sakın gülümsemeyi takındığını görmüştüm. Hades sert bakıyordu, üstelik her zamankinden daha sert bakıyormuş gibi görünüyordu. Persephone gülümsüyordu ama ela gözlerindeki şiddet vaadini gözden kaçırmam imkânsızdı.

Bu evlilik her türlü kaosa yol açacaktı.

İçimde tuhaf bir sabırsızlık vardı.

Hermes bir mutluluk nidası koyverdi. “O zaman size Bay Eros Ambrosia ve Bayan Psyche Dimitriou’yu takdim ediyorum.”

Demeter ayağa kalkıp bize doğru geldi. “Tebrikler.” Ellerimi tuttu, yüz ifadesi mutlu olsa da tırnakları tenime battı. “Aileye hoş geldin.”

Plan buydu ama vücuduma yayılan tedirgin ürpertiye engelleyemedim. Artık geri dönüş yoktu. Sadece sonuçlarına katlanabilirdik. “Teşekkürler.”

“Aile yemekleri pazar günleridir. İstisna yok. Haftaya görüşürüz.” Psyche’nin yanağına hızlı bir öpücük kondurdu. “Sonra konuşuruz.”

“Tabii ki.” Karım hiç de sarsılmış görünmüyordu.

Karım.

Benim.

İçimde kabaaran o sahiplenme duygusunu gümüş zincirlere sarıp derinlere ittim. Şu anda bunun ne yeri ne de zamanıydı. Arkamızdaki Hermes, ensemdeki tüyleri diken diken ederek kıkırdadı. “Şimdi gerçekten başardın işte. Afrodit çok *sinirlenecek*.” Etrafımda dolaşırken omzumu dürttü ve Psyche’ye

gülümsedi. “Sana da iyi şanslar. Umarım birinci yıl dönümünüze kadar hayatta kalırsınız. Mutfığa senin için bir hediye bıraktım. Tadını çıkar!” En az benim yaşımda, hatta benden daha büyük olmasına rağmen çocuksu bir neşeyle koridorda sıçrayarak ilerledi.

Sırada Persephone ve Hades vardı, Hades birkaç adım geride durup bana dik dik baksa da Persephone kız kardeşine sarıldı. “Bir şeye ihtiyacın olursa ara.” Persephone bana baktı. “Kız kardeşime kazık atarsan annemin domuzları endişe edeceğin en son şey olur.”

Odadan çıkışlarını izlerken kıkırdadım. “Büyüleyici bir ailen var.”

“Callisto gelmediği için şanslısın. Muhtemelen en yakındaki sert nesneyi kafana indirirdi.”

Ona baktım. “Olimpos’taki herkes sizin çok iyi kızlar olduğunuzu düşünüyor.”

“Olimpos’taki herkes görmek istediğini görür.” Helen ve Eris yaklaşırken gözleri kısıldı. “İşte bu da kanıtı.”

Her iki kadın da Kasios ailesinin özelliklerini taşıyordu. Çıkık elmacık kemikleri, tipik Romalı burunları, dolgun dudakları. Helen, Eris’ten biraz daha minyonda ve saçları kırmızıya çalan bir kahverengiydi ama ikisine baktığınızda akraba olduklarını hemen anlardınız. Eris muhteşemdi ama Helen... Helen’i tanımlayacak kelime yoktu. Şehirlere diz çöktürecek ve bütün orduları savaşa gönderecek kusursuz bir güzelliği vardı. Bu özelliğini abartmıyordu –hatta daha az vurguluyordu– ama yine de girdiği her odada ilgi odağı oluyordu.

Eris kara kaşını kaldırdı. “Tebrikler mi demeliyim? Ancak Afrodit dikkat çekici bir şekilde ortada olmadığından, mutlu bir balayı dönemi geçirme şansınızın düşük olduğunu sanıyorum. Eline geçen ilk fırsatta burnunu sokacaktır, üstelik kirli oynar.” Pis pis sırıttı. “Onlara ne kadar süre veriyorsun, Helen?”

Helen kız kardeşinin omzuna bir şaplak attı, gülümsemesi gergindi. “Kıyamet günü konuşmasını en azından düğünden sonraki güne saklayabilir misin?”

“O zaman ne eğlencesi kalır ki? İşler nihayet *ilginçleşiyor*.”

Ağzımı açacak oldum ama Psyche benden erken davrandı. Bana yaslanıp iki Kasios kız kardeşe gülümsedi. “Afrodit’in onu alt edebileceğini düşünüyorsanız Eros’u yabana atıyorsunuz demektir.”

Eris ağzını açtı ama Helen onu dirseğiyle dürtüp dik dik baktı. “Bu kadarı yeter.” Psyche’ye daha parlak bir gülümsemeyle baktı. “Birbirimizi henüz tanımıyoruz ama tanımak isterim. Gelecek cuma bir parti veriyorum. İkiniz de orada olmalısınız.”

“Bir parti.” Psyche’nin gerildiğini hissetsem de bunu dışarı yansıtmadı. Yine de, “*Senin* ev hapsinde olduğun izlenimine kapılmıştım,” derken Psyche’ye güvence vermek için hafifçe sarılmaktan kendimi alamadım.

“Bak şu an tam burada duruyorum, evim burası gibi mi duruyor?” Helen’in gülümsemesi zalimce bir hâl alırken kehribar rengi gözleri parladı. “Kardeşim, Zeus olduğundan beri biraz fazla gururlu ve kibirli olmaya başladı. Akraba olabiliriz ama o benim sahibim değil. Hafif bir eğlence için makul büyüklükte bir arkadaş grubunu toplamak istersem önümde duramaz.”

Eris güldü, sesi her türden belanın vaadiyle doluydu. “Bu onu kızdıracaksa daha da iyi olur.”

“Tam olarak bunu yapmanın peşindeymiş gibi davranma!” Helen kız kardeşini dürttü. “Sana da uslu durmanı söylemesine rağmen *sen* dün bütün gününü Dionysos’la içerek geçirdin.”

“Dionysos’u seviyorum.” Eris omuz silkti. “Nasıl iyi vakit geçireceğini biliyor, ellerini kendine saklıyor ve çok seksi arkadaşları var. Tam bir kazan-kazan durumu.”

Normalde onların çekişmelerinden zevk alsam da törenin bu kısmının bitmesine hazırdım. “Gelecek cuma görüşürüz.”

“İyi.” Helen kolunu Eris’in koluna dolayıp kız kardeşini koridor boyunca sürükleyerek kapıdan çıkardı.

Geriye sadece fotoğrafçı kalmıştı.

Psyche adama gülümsedi, hissettiği gerilimin bir kısmı vücudundan dışarı aktı. İşte sonunda kendi hâlindeydi. “Geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Şimdiye dek çektiklerinizin yanında birkaç tane de özel çekim istiyorum.”

Adam gülümsedi. “Elbette.”

Onlar seçenekleri tartışırken biraz uzaklaştım. Dört çekime karar vermeleri on dakika sürdü ve ardından hem Psyche’nin hem de fotoğrafçının memnun olduğu fotoğraflar çekmek de bir otuz dakika daha sürdü. Adam fotoğraf makinesinden başını kaldırdı. “Bunlar harika. Yarına kadar tab edip size ulaştırabilirim.”

“Teşekkürler.” Çoktan çıkışa bakıyordum. Karımı buradan ne kadar hızlı çıkarabilirdim?

Psyche elini adamın koluna koydu. “Bu ânı kendi yararına kullanman yanlış olmaz, Claude.” Tatlılıkla gülümseyerek eğildi. “Bu fotoğraflardan birini satacaksan mihraptakini kullan lütfen.”

Adam biraz rahatsız olmuş gibiydi. “Ben öyle bir şey yapmam... Ben daha önce...”

“Olimpos’ta işlerin nasıl yürüdüğünü biliyoruz.” Psyche onun omzunu okşadı. Hafif bir dokunuştı ama adam sanki bir sağ kroşe yemiş gibi ayaklarının üzerinde dengesizce süzüldü. “Sadece o fotoğraf olduğundan emin ol, yoksa sana çok kızarım.”

“Peki, hanımefendi,” diye fısıldadı adam.

“Şimdi gidebilirsin.”

Adam neredeyse koşarak odadan çıkarken onu izledik. Tuttuğum kahkahayı serbest bırakmak için kapının kapanmasını zar zor bekledim. “Korkunçsun.”

“Ah, sessiz ol.”

“Gerçekten. Acımasız annene ve şiddet yanlısı kız kardeşlerine çok yaklaşıyorsun.”

Psyche omzuma şaplak attı. “Korkunç değilim. Ayrıca annen beni *indirme* emri vermişken benim hakkımda böyle şeyler söyleme istersen.”

Kolumu omuzlarına doladım. Biri izlediği için değil, sadece istediğim için. Düğün için her şeyi bir araya getirmenin yarattığı gerilimin ardından aramızdaki bu rahat şakalaşma iyi gelmişti. “Bana dürüstçe annenin şimdiye kadar kimseyi öldürmediğini söyleyebilir misin?”

“Ben...”

“*Dürüstçe*, Psyche.”

Öfkeli bakışlarını bana çevirdi. “Hiçbiri doğrulanmadı.”

“Kesinlikle. Olimpos’ta hayatta kalmak ve gelişmek için en azından biraz canavarlaşman gerekir. Helâ On Üçler’in üyeleri için çok daha önemli bu.”

“Yanılmıyorsun ama yine de rahatsız edici.” Kapıya uzun uzun baktı. “Şehrin üst tabakası, dünyanın herhangi bir yerinden daha kültürlü ve daha kibarmışız gibi davranmayı seviyor ancak durum ashnda tam tersi. Demek istediğim, bize bir bak. Az evvel annen beni öldürmeye çalışmaktan vazgeçsin diye evlendik.”

Buna söylenecek pek bir şey yoktu. Haklıydı. “Biliyorum.”

“Yani evet, belki de bu şehirde hayatta kalabilmek için hepimiz biraz canavar olmalıyız.” Bakışları karardı, kaşlarını çatarak dudak büktü. “Dürüst olmam gerekirse birazdan da fazlası.”

“Bunda utanılacak bir şey yok.” Başparmağımla çıplak omzunu okşadım. Tanrılar adına, neden bu kadar yumuşaktı? Olimpos’ta on yıl geçirse de hâlâ kalbinin büyük bir kısmı sağlamdı. Gelişmek için feda ettiği küçük parçalarının yasını tutabiliyordu ama şehir onu kendisini tanıyamayacak hâle getirene kadar yıpratmamıştı. Bu konuda onu kıskanıyordum. Belki de ruhum hâlâ hayattaydı çünkü onun yüz hatlarına

yerleşen üzüntüyü silip atmaktan kendimi alamadım. “Sen öyle değilsin, biliyorsun.”

“Ne değilim?”

“Canavar.” Hafifçe gülümsedim. “Ben de canavar olduğumdan bunu anlardım. Aramızda dolaşabilirsin ama hiç bize benzemiyorsun.”

Gözlerini kıstı. “Bunun iltifat mı yoksa hakaret mi olduğunu anlayamıyorum.”

“İltifat elbette. Canavarların arasında yaşamak ve onlara dönüşmemek için özel biri olmak gerekir.” Konuşmamız, nasıl devam edeceğini bilmediğim derinliklere doğru ilerliyordu. Bizi daha güvenli bir yere geri taşımalıydım. “Aç mısınız?”

Tereddüt etti ama sonunda, “Evet,” dedi. “Daha önce yemek yiyemeyecek kadar gergindim.”

Gerçeği söylemek gerekirse ben de öyleydim. Sahte bir ilişki için gerçek bir düğünden önce gerilmek aptalca görünebilirdi ancak bu durumla ilgili hiçbir şey beklendiği gibi değildi. Yeni eşimi, onu bir daha öpmemeye çalışırken neredeyse titreyecek kadar çok istememem gerekiyordu.

Ya da en azından onu düşündüğümde hissettiğim şey sadece şehvet olmalıydı. Onun ve güzel ela gözlerine o hüznü bakışı konduracak herhangi bir şeyin önünde durmayı istememem gerektiğine de emindim.

Boğazımı temizledim. “Çatı katına geri dönelim. Bu gece kimse bize bulaşmaz, bu yüzden eğlensek iyi olur.”

Psyche onu kapıya, ardından koridordan asansöre kadar yönlendirmeme izin verdi. “Artık evli olduğumuza göre bize bulaşmamaları gerekiyor.”

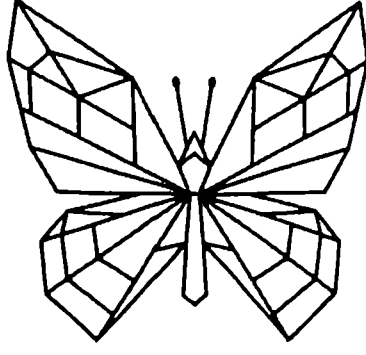
Bunu daha sonra konuşmak istiyordum, özellikle onu rahatlatmaya çalışmayı bitirdikten sonra ama Psyche konunun tuhaf değişimini fark edecek kadar akıllı biriydi. Bu kadını, dikkatini dağıtmama izin vermeyeceğini bilecek kadar iyi ta-

nıyordum. Bununla baş edebilmemiz için tüm gerçeğin açığa çıkmasını tercih ederdi.

Dürüstçe cevap vermek hâlâ çok çaba gerektiriyordu. “Bu evlilik, annemin senin hayatına yönelik tehditleri yerine getiremeyeceği anlamına geliyor. Ama onu itibar suikastı yapmaya teşebbüs etmekten alıkoyamayacaktır.”

Psyche bana yavaşça gülümsedi. “Elinden geleni ardına koymasın. Bu konuda onunla başa çıkmaktan daha fazlasını yapabilirim.”

Haklı olduğunu umdum.

I6

PSYCHE

Bugün duygusal dalgalanmalarla doluydu. Milyonlarca parçaya ayrıldığımı hissediyordum ve bu pek de iyi sayılmazdı. Eros'un yatağındaki o kırk dakikadan, gerçek bir düğüne benzemesi için düşünceli bir hamleyle düzenlediği odaya girene kadar olan her şey. Tanrı aşkına, mekânın süslemelerini gelinliğimin rengine göre ayarlamıştı. Detaylara gösterilen bu özen sadece şehirdeki herkesi evlendirdiğimize inandırma arzusundan kaynaklanıyor olabilirdi ama yine de onun bunu kısmen de olsa benim için yaptığını düşünmeden edemiyordum.

Ben aptalın tekiydim.

Sonrasında annesinin kan davası gütmeye devam edeceğinin muhtemel olduğunu söylemişti, en azından itibarım üzerinden...

Yaşadığım şoku tahmin edemezsiniz.

Tabii ki bunu bekliyordum. Kabaca da olsa konuşulmuştu. Ama bir yanımda, biz evlendikten sonra Afrodit'in bu yoldan döneceğini ummuştu. Böyle bir hayale inanmamın saçma olduğunu biliyordum ama umut hep vardır. Afrodit'in, ona karşı çıkıldığında, hayatına devam edeceğini ve başka bir potansiyel kurbanı odaklanacağını varsaymak şimdi hayli safça görünüyordu.

Safça ve bencilce.

Afrodit bana odaklanmışsa en azından Eros diğer insanları incitmek zorunda kalmazdı. Artık tehdidin en kötüsü ortadan kalktığına göre Afrodit'i idare edebilirdim. Umarım. Kamuoyu arenasında neredeyse onun kadar yetenekliydim. Buna inanmak zorundaydım. Kahretsin, öyle *yorgundum* ki.

Eros'un çatı katına geri dönene kadar konuşmayı başaramadım. "Sanırım evlenmenin onu caydırmak için yeterli olacağını düşünmek saflıktı."

Mutfâğa gittiğimiz sırada kolunu bana doladı. Tezgâhın üzerinde bir şişe duruyordu. Daha çok ellerimi oyalamak için onu aldım. Boynuna güzel bir gümüş kurdele bağlanmıştı, etikette sadece *Hermes'ten* yazıyordu.

Etiketi inceledim. "Pahalı bir zevki var."

Eros etrafımdan uzanıp etiketi ters çevirdi. Arkasında şöyle yazıyordu: *Bunu Hades'in şarap mahzeninden çaldım. Yani aslında benden, Hades'ten ve Persephone'den.*

Dudaklarımdan yorgun, küçük bir kahkaha yükseldi. "Hermes tam bir baş belası."

"Kaotik, tarafsız bir kişiliği var. Yine de çok iyidir." Eros şişeyi elimden alıp yeniden tezgâhın üzerine koydu. "Kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim, Psyche."

"Yirmi dört saat önce beni incitmek isteyen birinin bunu söylemesi çok ironik." Böyle söylemem belki adildi, belki değildi ama umursamadım. Son iki günde yaşananların sonuçları beni etkilemeye başlıyordu. Çok kısa sürede çok fazla şey yaşanmıştı. "Eğer en başından beri plan buysa hiç de fena sayılmaz. Demeter'in kızıyla evlenmek bir kesik. Onu öldürmekse son hamle."

"Kes şunu." Ellerimi tuttu, kavrayışı hafif ama kaçınılması imkânsızdı. "Bana bak."

Bakmak istemiyordum. Eros'un istediğinde ne kadar iyi yalan söylediğini biliyordum. Tek bir kelimeye, bakışa veya jestle bile güvenemezdin. Ama ona baktığımda ürkütücü de-

recede ciddi görünüyordu. “Psyche, annem hâlâ kızgın olabilir ama evlenme nedenlerimiz de hâlâ aynı. Zehrini saçabilir ve manipüle etmeyi deneyebilir ama sana zarar veremez. *Kimsenin* sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Artık benimsin ve ben, benim olanı korurum.”

“Çok ataerkil bir davranış.” Ona inanmakla işim olmazdı. Hem de hiç. Evli olmamız onun düşmanım olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Beni öldürmeyi planlamıştı. Bu gerçeğe tutunmaya çalıştım ama o sürekli başka gerçeklerle çarpışıp duruyordu.

Sosyal medyamdaki olumsuz yorumlara öfkelenmesi.

Gurur duyacağım bir gelinliğim olması konusunda ısrar etmesi.

Renk numunesini alıp tüm düğünü, misafirleri ve her şeyi benim seçtiğim renk paletine göre organize etmesi.

Bir sürü küçük, düşünceli davranış. Kurbanına yaltaklanmaya çalışsa bile bir düşmanın yapmayacağı şeyler. Şimdi bana, güvenliğime yönelik herhangi bir tehditle aramda duracağını söylüyordu ve ben... ona inanıyordum.

Başını iki yana salladı. “Ataerkil olup olmaması zerre umurumda değil. Gerçek bu. Benimle güvendesin. Söz veriyorum.”

Ona dokunmak istemiyordum. Eros’a dokunmak kötü seçim denen şeyin sözlük tanımıydı ama yine de ellerim smokin ceketinin içinde yolunu buldu. Koyu gri gömleğinin kumaşı beklediğimden daha yumuşaktı ama bacaklarımın titremesine neden olan şey bu değildi. Altındaki kasların kıvrımları ve çıkıntılarıydı. Dün gece benimle yataktayken üstünde gömlek yoktu ama koşullar, kısıtlama olmadan manzaranın tadını çıkarmamı imkânsız hâle getirmişti.

Şimdi tadını çıkarabilirdim. Sonuçta bu benim düğün gecemdi.

“Eros.”

Beni yakından izleyerek tamamen hareketsiz duruyordu. “Evet?”

“Sadece bir kez dedim.” Parmaklarım göğsünün ortasındaki düğmeleri buldu. “Peki ya bu bir kez güneş doğana kadar bitmezse?”

Gözleri alev alarak parıldadı ama aniden arzuladığım gibi bana uzanmadı. “Aramızda yanlış anlaşılmalara olsun istemiyorum, Psyche. Bir şeye ihtiyacın mı var? Benimle açık konuş.”

İşimi kolaylaştırmayacağını bilmeliydim. Bu noktaya kadar hiçbir şey kolay olmamıştı, bu neden oldu ki? Dudaklarımı yaladım ve tekdüze bir sesle konuşmaya çalıştım. “Bu gece seninle seks yapmayı çok isterim.”

Yavaş gülüşünde midemde, uçuşan keleklerden daha vahşi bir şeyler vardı. “Tek şartla.”

“Pazarlık yok.”

“Ama yine de buradayız, pazarlık yapıyoruz.” Gülümsemesi genişledi ve biraz çarpık bir tebessüm olduğunu fark edince irkildim. En küçük kusurlar bile onu bir şekilde daha da çekici kılıyordu, ki bu imkânsız olduğunu sandığım bir şeydi. Dokunuşuma doğru birazcık eğildi. “Bu gece seks yapacağız, sen de bunun karşılığında evli olduğumuz süre boyunca bana seni gerektiği gibi baştan çıkarma fırsatı vereceksin.”

“Hayır.” Kendime engel olamadan kelime dudaklarımdan dökülürdü. “Bunun neden imkânsız olduğunu sana zaten söylemiştim.”

“Psyche.” Adımı neredeyse mırılcasına söyledi. Ürpermek için kendimle mücadele ettim. Bu adam tek bir kelimeyle nasıl bu kadar çok şey yapabiliyordu? “İstemediğin bir şeyi yapman için sana asla baskı yapmayacağım.”

Tehlike. Bu yol belaya götürür.

Eros tarafından baştan çıkarılma fikri neredeyse dikkatsizce davranmamı sağlayacak kadar sarhoş ediciydi. Neredeyse. Titrek bir nefes aldım. “Bunu kabul etmek aptallık olur, böyle bir şey talep ettiğin için sen de gülünçsün. Senin biriyle merakını giderecek kadar uzun süre kalmayacağını herkes bilir.

Beni bu kadar istemenin tek nedeni sana hayır demiş olmam.” Eğer bu yolda biraz daha ileri gidersek eninde sonunda benden sıkılacaktı. En sonunda tatmin olduğunda ve baştan çıkarmaya devam etmek istemediğine karar verdiğinde bunun canımı ne kadar yakacağını bilecek kadar iyi tanıyordum kendimi.

“Öyle mi?” Yavaşça bir adım atarak yaklaştı ve ben onu durdurmak için hiçbir şey yapmadım. Eros parmak uçlarıyla ellerimin üstünü hafifçe okşadı. “Herkes bizim hakkımızda çok şey biliyor gibi ama hepsi yansıtma ve dikkatlice gizlenmiş yalanlar. *Herkes* tek eşliliğe alerjim olduğunu bilir. Tıpkı herkesin senin sorun çıkarmayan tatlı bir influencer olduğunu –ya da vücudunda kötü niyetli tek bir kemik olmadığını– bildiği gibi.”

Mesaj tam da istediği etkiyi yarattı. Olimpos dedikoduları seçkin bir etkinlik olabilirdi ancak dâhil olan çoğu kişi oyunu oynar ve imajlarını gerektiği gibi şekillendirirdi. Ben öyle yapıyordum. Elbette Eros da aynısını yapıyordu, bu kadarını zaten itiraf etmişti. Peki *bu imajın* doğru olmaması neden bu kadar şaşırtıcıydı? “Senin iki etkinliğe aynı kişiyle katıldığını hiç görmemiştim.”

“Kendime göre nedenlerim var ve geçmişteki partnerlerimin bizimle hiçbir ilgisi yok. Bunu biliyorsun ama inat ediyorsun.”

Sözlerini idrak ederken yüzünü inceledim. “Afrodit kıskanç bir yaratık. Bağlılığını kimseyle, özellikle de romantik olarak ilgi duyduğun biriyle paylaşmak istemez.”

“Zeki kız.” Dudakları acı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Seninleyken bu konuda endişelenmeme gerek yok çünkü annem zaten senden nefret ediyor ama sen onunla başa çıkabilecek kapasitedesin.”

Bunu o kadar kendinden emin bir tavırla söyledi ki sanki dilediği bir şey değil de gerçekmiş gibi. Yaptığım işte iyiydim. Bunu biliyordum. On yıldır alıştırma yapıyordum ve bu bana doğal geliyordu. Ama gücümün büyük bir kısmı insanların beni küçümsemesinden geliyordu. Kız kardeşlerim bile böyle

yapardı, bazen onlarla aynı oyunları oynadığımı unutulardı. Onlara Afrodite'le mücadele edeceğimi söylesem benim adıma dehşete düşerlerdi.

Eros basitçe başa çıkabileceğime inanıyordu. Tereddüt yoktu, şüphe yoktu. Güveni herhangi bir içkiden daha baş döndürücüydü. Bu bana kendimi cesur, pervasız ve biraz da vahşi hissettiriyordu.

İşte tam da bu yüzden aramızdaki cinsel münasebeti kısıtlamam gerekiyordu. "Eros, lütfen," diye fısıldadım. Sadece bir günde bile bana kendimi bu kadar dengesiz hissettirebiliyorsa birkaç hafta yan yana yatarsak –*birlikte* yatarsak– başım belaya girecek demektir.

"Pazarlığı başlatan sensin." Bileklerimin üstünden ilerleyerek o tüy kadar hafif dokunuşunu sürdürdü. "Dürüst olmak gerekirse beni içinden çıkılması çok zor bir durumda bıraktın. Seni öyle çok istiyorum ki bu teklifi reddetmek zor."

Beni baştan çıkarması için ona izin vermek berbat bir fikirdi, özellikle de o zaten geri adım atmışken. Akıllı olsaydım bundan faydalanır, bu gecenin tadını çıkarırdım ve yarın da aramızda dikkatli bir mesafe bırakmaya geri dönerdim.

Ne istediğimi bilmiyorum.

Yalancı.

İçimdeki mantıklı sesi duymazdan geldim. Yarın, Gelecekteki Ben'in sorunuydu. Şu anda, kendi tenimin içinde adeta uğulduyor, binlerce duygu tarafından farklı yönlerle çeşitlendiriliyordum. Sadece bir süreliğine hissetmek, unutmak ve var olmayı bırakmak istiyordum. Bütün sorunlarım, bütün planlarım ve entrikalar yarın da hâlâ orada olacaktı. Bakışlarına karşılık verdim. "Öyleyse anlaştık. Evli olduğumuz sürece beni baştan çıkarmaya çalışabilirsin."

Sanki bana fikrimi değiştirmem için zaman verir gibi yavaşça soluklandı. Ben öylece durmuş, ona bakarken, "Teşekkür ederim," diye homurdandı. Elimden tutup beni koridorun so-

nundaki ana yatak odasına doğru çekti. “Gelinliğini seviyorum. Ama önümüzdeki otuz saniye içinde onu üzerinden nasıl çıkaracağımı söylemezsen parçalara ayırırım.”

Şok ve zevk beni güldürdü. “Arkada bağcıklar var. Lütfen gelinliğimi yırtma.”

O enfes hırıltılardan birini daha çıkardı ve beni yatağın karşısındaki şifonyere bakacak şekilde döndürdü. Üzerinde asılı duran büyük, yaldızlı aynaya bakmam için. Aynaya baktım, orada yansıyan kadını zorlukla tanıyabildim. Kıpırmızı gelinliği, arzudan kızarmış yanaklarıyla bir yabancıya benziyordu. Arkamda elbise bedenimden sarkana kadar bağcıklarını gevşetmeye çalışıran Eros’u izledim, yüzünde yoğun bir konsantrasyon ve sabırsızlık maskesi vardı. Yardım etmeliydim ama oluşturduğumuz görüntüye bakmaktan kendimi alamıyordum.

“Tanrı aşkına, şu iç içe geçen Rus bebeklerine benziyor.” Eros ellerini korsenin üzerinde gezdirerek kalçamdan aşağı doğru indirdi. Yine bağcıklara yöneldi ama bu biraz daha incelik gerektiriyordu çünkü Persephone bir sadis olduğundan onları sımsıkı bağlamıştı.

“Onu öylece bırakabilirsin,” diye soludum. Bağcıkları açarken yaptığı ani çekişler, beklemediğim türden tuhaf bir ön sevişmeydi ama daha önce hiçbir partnerim beni korseden çıkarmamıştı.

“Hayatta olmaz. Her yerine ulaşmak istiyorum.” Son sıradaki bağcıklar çözüldü ve korseyi üzerimden çekip çıkardı. Arkamda yere düştüğünü duydum.

Donakaldım, şifonyeri canımı yakacak kadar sertçe tuttum. Sadece birkaç saat önce beni çıplak görmüştü ama hissettiğim ani güvensizliğe engel olamıyordum. Korseler rüya gibi görünmenizi sağlayabilirdi ama karnımda iz bırakıyordu. Bu gece için seçeceğim seksi görüntü pek de bu sayılmazdı.

Aynada bakışlarımız buluştu. Yüzündeki belirgin açlık, sahip olduğum birkaç şüpheyi de bir kenara attı. Bu adamın bana bu konuda yalan söylemesi için hiçbir neden yoktu. Bu

da demek oluyor ki o da beni onu istediğim kadar umutsuzca istiyordu.

Beni gerektiği gibi baştan çıkarmak istiyor.

“Kendine bir bak,” diye mırıldandı, vücudunu sırtıma bastırmak için aramızdaki mesafeyi kapattı. “Çok güzelsin.”

Bugünün erken saatlerinde yaptığı gibi, neredeyse vahşileşmesini bekliyordum. Ama görünen o ki kocam, gelinliğimi çıkarma kararlılığına rağmen acele etme havasında değildi. Ellerini saçlarıma daldırıp Persephone’nin taktığı tel tokaları tek tek çıkardı. Sanki binlercesi varmış gibi geldi, metodik hareketlerle her birini çıkarıp yanımızdaki şifonyerin üzerine bıraktı. Bana doğru düzgün dokunmuyordu bile, parmakları dikkatle saçımın arasında geziniyor, ara sıra boyun kökündeki sıkı düğümlere baskı yapıyordu ama sanki beni benzine bulayıp bir kibritle yakmış gibi hissediyordum.

Titrememi durduramıyordum. Ona ulaşmak istiyordum ama aynı zamanda bu yavaş baştan çıkarmanın durmasını da istemiyordum. Her ne kadar onun bunu öyle tanımlayacağından şüpheli olsam da bu bir baştan çıkarmaydı. Gözlerimi açtığımda, ki ne zaman kapattığımdan pek emin değildim, yüzünde tam bir konsantrasyon ifadesi gördüm. Eros’un müthiş dikkatinin her zerresi bana odaklanmış durumdaydı. Bu farkındalık hayatımın en baş döndürücü anlarından biriydi.

Bu adam benimdi.

Belki gerçekte değildi, belki sonsuza kadar değildi ama şu anda benimdi.

Eros gevşek dalgalar hâlinde sırtımdan aşağı dökülerek serbest kalan saçlarımı kenara çekti ve boynuma bir öpücük kondurdu. Ağzını omuzlarımin eğiminde gezdirirken aynada beni izliyordu. Her nasılsa bu, bugünün erken saatlerinde ağzının her tarafımda olduğu zamankinden daha samimi hissettiriyordu. Her şeyi *görebiliyordum*. Vücudumu. İhtiyacımı. Belirgin arzusu ikimizi de yakacak kadar ateşliydi.

Dişleri hassas tenimi sıyırdı ama üzerimde iz bırakmamak için çok dikkat ediyordu. Bu deneyime tamamen kendimi kaptırmış olsam bile bunu söyleyebilirdim. Bu özen, bu düşüncelilik hâli yaşadığımız ânı yalnızca daha da sarhoş edici hâle getiriyordu. “Pantolonunu çıkar,” dedim nefes nefese.

“Henüz değil.”

Hayal kırıklığı arzumu daha da ateşledi. “Lütfen, Eros. Sana ihtiyacım var.”

“Henüz değil,” diye tekrarladı. Sert bir dokunuşla memelerimi avuçladığında Eros’u tanımasam elleri titriyor derdim. Kesinlikle hayır. Elbette Eros Ambrosia *benden* oyununu bırakacak kadar etkilenmiyordu. Yüzündeki ifadenin düpedüz saygılı olması önemli değildi. Ama sonraki sözleriyle varsayımlarımın hepsini çürüttü. “Pantolonumu çıkarırsam senin içinde olurum ve eğer içinde olursam bu çok çabuk biter. Bana acele ettirme.”

Vücudum ısındı ve arzudan kızardı. Sırtımı eğip memelerimi dokunuşuna daha sıkı bastırdım. Onun sözlerinden şüphe edemezdim. Bana acı gerçekleri ve yumuşak gerçekleri söylerken olmazdı. Şu an bana yalan söylemesi için bir sebep yoktu. Ne de olsa o tam olarak istediğini alıyordu. İkimizin de istediğini.

Ellerimi tedirgince kollarında gezdirdim, kaslarının sert hatları üzerinde oyalandım. Etkileyici bir sahne oluşturuyorduk. Ben, çıplak ve yumuşak. O, giyinik ve zar zor kontrol edilebilen bir güç. “Dokun bana.”

“Dokunuyorum zaten.” Sesi şimdiye kadar duyduğumdan daha alçak, kaba ve gergindi. “Yoksa sana böyle dokunmamı mı kastediyorsun?” Hareket edip bir eliyle boğazımı tuttu ve diğer elini kadınlığımı avuçlamak için aşağı kaydırды. Hayatımda hiç bu kadar sahiplenildiğimi hissetmemiştim. Hiç bu kadar sahiplenilmiş *görünmemiştim*.

Hayır, sahiplenilmiş değil. *Ele geçirilmiş*.

Avucunun gücünü boynumda hissetmek, parmaklarını hassas cildime doğru esnetmesini sağlamak için öne doğru hafifçe eğildim.

Eros, kıvrımlarımı ayırıp iki parmağını yavaş ve tamamen içime iterken bakışlarını benden ayırmadı. Bu şekilde açıkta olmaya dayanamadığım için gözlerimi kapatmaya başladım ama keskin bir ses çıkardı. “Hayır. Benden saklanma. Bu akşam olmaz. Bu şekilde olmaz.”

Gözlerindeki katıksız ateşle başa çıkamıyordum, bu yüzden bacaklarımın arasındaki eline odaklandım. Bıraktığı his kadar güzel görünüyordu. Parmaklarıyla beni rahatça beceriyor, arzumu körükledikçe körüklüyordu. “Kendine bir bak,” diye mırıldandı. “Siktir, sen çok mükemmelsin.”

Bu sözleri bir başkası söyleseydi –ki söylemişti– bunu ânın ateşine kapılmakla ilişkilendirirdim. Çekici olduğumu biliyordum ama güzelliğim bu tür iltifatların doğası gereği taşıdığı saygıyı uyandırmıyordu.

Ne var ki...

Eros bunu ciddiymiş gibi söylüyordu. Sözlerinde samimi görünüyordu. Yavaş darbelerle kadınlığımın üzerinde çalışmaya devam ederken, serbest eli sanki bana yeterince dokunamıyormuş gibi vücudumun her yerinde geziniyordu. Hırıltılı bir ses çıkararak önce bir mememi, sonra diğerini avuçladı, karnıma doğru inip kalçamı sıktı. “Off *mükemmel*.” Parmaklarını içimden çıkardı ve klitorisimin etrafından daireler çizmek üzere yukarı ilerletti. “Öyle zeki ve hırslısın ki bunu bu güzel yüzün arkasına saklıyorsun. Sen hiç duvarlarını indirdin mi, güzel kız?”

“Eros, lütfen.” Ne istediğimi bilmiyordum. Onun durmasını mı, asla durmamasını, ruhumun derinliklerine ulaşan sözler söylemeden beni orgazma ulaştırmasını mı?

“Bu cevap yeterli.” Eros omzumu ısırarak beni sarstı ve iki parmağını yeniden içime kaydırды. “Rahatla, Psyche. Sen boşalırken kadınlığının parmaklarımın etrafında kenetlendi-

ğini hissetmek istiyorum.” Avuç içini klitorisime bastırırken her darbeye en çok ihtiyacım olan yerime sürtünüyordu.

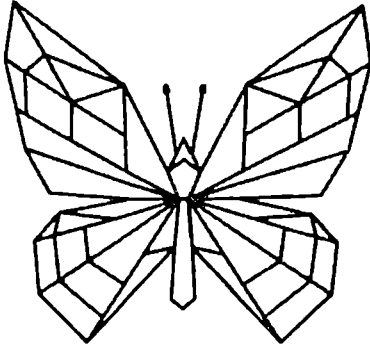
Bir dakika daha dayanamayacaktım.

Şiddetli bir orgazm geldi, ağzı benim ağzımı kapamadan önce dudaklarımdan zar zor bir çığlık yükseldi. Dudakları aldığım zevki daha da artırırken sesi bastırdı. Orgazm dalgalar hâlinde geldi. Tanrılar adına, bu hem çok fazla hem de yetersizdi, eğer doğru düzgün düşünebiliyor olsaydım buna asla doyamayacağımdan korkardım. Dizlerim çözüldü ama o durmuyordu. Eros beni yeniden yatağa götürdü ve iki yana açılmış bacaklarımda arasında diz çökene kadar şiltenin yukarısına yönlendirdi.

Bu adamın bana bakış şekli...

Daha akıllı olsaydım ondan kaçmanın bir yolunu bulurdum. Eros'un gözlerindeki sıcaklık takıntı gibi bir şeydi ve bu adamın tek odak noktası olmak baş etmeye hazır olmadığım kadar tehlikeliydi. Ben güçlüydüm, bu kadar uzun süre çoğunlukla yara almadan hayatta kalabilmek için öyle olmak zorunda kalmıştım.

Eros beni parçalara ayırmaya karar verirse onunla olan irade savaşını kazanacak kadar güçlü değildim.

I7

EROS

Ellerim titriyordu. Kahrolası vücudum baştan ayağa titriyordu. Psyche'nin benim için dağıldığını izlemek, orgazm olurken parmaklarımın etrafını sardığını *hissetmek*, bana rehberlik etmeme izin verecek kadar bana güvendiğini bilmek... Bende vahşi bir canavar gibi onun üzerine atılma isteği uyandırıyor. Ta ki sert ve kaba düzüşmemizden başka hiçbir şey kalmayıncaya dek.

O bundan daha iyisini hak ediyordu.

Evliliğe ve onun gerektirdiklerine pek önem vermezdim ama Psyche önem veren biriydi. Ona bu evliliği zorla kabul ettirmemiş olsaydım bile aşk evliliği yapamazdı. Olimpos'ta, özellikle de On Üçler ve aileleri arasında neredeyse hiç duyulmamış bir şeydi bu. Para, güç ve prestij için evlenmek çok daha yaygındı. Aşk denkleme girmezdi.

Yine de gerçek şu ki aşk konusundaki küçücük şansını da kaybetmesinin sebebi bendim. En azından onun unutulmaz bir düğün gecesi geçirmesini sağlayabilirdim.

Ellerimi bacaklarında yukarı kaydardım ve yuvarlak karnının üzerinde gezdirdim. Onu çıplak ve önümde yayılmış hâlde görmek, bu öğleden sonra yaşananlar kadar baş döndürücüydü.

Çok seksiydi, evet ama bana duyduğu güveni de tekrar tekrar anlıyordum. Bu güveni hak etmiyordum... ama gariptir ki hak etmek istiyordum.

“Eros.” Hafifçe doğrulup bana doğru uzandı. “Buraya gel.”

“Henüz değil.” Henüz pantolonumu çıkarmamıştım. Riske giremezdim. Vücudumu dolaşan, penisimle testislerimde yoğunlaşan arzuya bakılırsa içine girdiğimde dayanamayacaktım. Tekrar boşalmasını istiyordum, biz oraya ulaşmadan önce onun ellerimde, dilimde birkaç kez daha parçalara ayrılmasını hissetmek *istiyordum*.

Onu mümkün olduğunca sımsıkı kendime bağlamak, ona verebileceğim şeyleri benim ona vermek istediğim kadar arzulamasını istiyordum. Bunu başarmanın tek yolu, yeniden ihtiyaç hissettiğinde bana dönsün diye bu gece ona fazlasıyla zevk vermektir.

İstediğimi başarırsam bana hep ihtiyaç duyacaktı.

Onu yeniden öpmek için beni yukarı çekmesine izin verdim. Psyche’yi öpmek zor değildi. Ona verdiğimi öylece kabul etmiyordu. Yolun her adımında benimle buluşuyor, sözleriyle yaptığı gibi diliyle de tartışıyordu. Ver-al ve saf zevk oyunu. Öpüşmeyi seviyordum. Her zaman sevmiştim. Ama bu kadını öpmek, asıl olay bu olabilirdi.

Ya da onu çıplak hâlde altımda kıvrandırmasaydım olabilirdi.

Vücudunun üstünde aşağı doğru kaydım, büyük memelerini birbirine bastırdım, böylece önce bir meme ucunu ve sonra diğerini sıktım, o sızlanıp kıvranana ve kendini bundan daha fazlası için sunana kadar aralarında ileri geri hareket ettim. Ancak o zaman daha aşağıya kayıp memelerinin kıvrımlarından karnına doğru uzanan bölgeyi yalayıp hafifçe ısırdım. Biraz gerilse de umursamadım. Memelerine gösterdiğim ilgiyi bu kısmına da uyguladım. Her kıvrıma, çukura, tümseğe. Söylediğim her şeyde ciddiydim; o mükemmeldi ve vücudunun hiçbir zerresinden uzak durmayacaktım.

En sonunda kadınlığına ulaştığımda bacaklarını araladı. Artık bana rehberlik etmeye ya da bu ânı aceleye getirmeye çalışmıyordu. İstedigimi yapmama izin veriyordu ve buna bayılıyordum. Güveni de tadı kadar baş döndürücüydü. Psyche ıslaktı, neredeyse damlıyordu ve hiç zaman kaybetmeden dilimi kadınlığı boyunca klitorisine doğru ilerlettim.

Tanrılar adına, bu kadın.

İkinci hamlemde elleri saçlarımı buldu ve klitorisine odaklanmam için beni yukarı çekti. Sessiz rehberliği kabul etmekten dolayı çok mutluydum, özellikle de kalçası dilimle buluşmak için yükseldiğinde. İnliyor, ağzımın her yerine kendini sürtüyordu ve pantolonuma boşalana kadar lanet şilteye bastırmamak için kalçamı hareketsiz tutmam gerekiyordu.

Üstelik bu, bugün ikinci kez oluyordu.

Kanımda dolaşan ihtiyacı aşabilseydim belki gülerdim. Psyche tüm sanatımı, bütün inceliğimi yok ediyordu. Önemli olan tek şey ona daha fazla dayanamayana kadar zevk vermektir.

Benim aldığım zevk bile bundan önemli değildi.

Boşaldığında şimdiye kadar duyduğum en tatlı sesi çıkardı. Sırtı büküldü ve dudakları aralandı ve... "Eros."

Vay canına.

İçimdeki canavar kendini kafesinde duvardan duvara atarak tüm varlığını sarsıyordu. Orgazm olurken *adımı* haykırmıştı. Bu kadar derin bir his olmamalıydı bu ama onun içine girmek ve bunu hemen yapmak istiyordum, kafamdaki her düşünceyi susturan sahiplenme duygusu inkâr edilemezdi. Alnımı karnına yaslamam ve birkaç dakika nefes almaya odaklanmam gerekti.

Zamanı gelmişti.

Kendimi onu serbest bırakmaya zorlayıp yataktan kalktım. Zevkten puslanmış gözlerle beni izliyordu, ben pantolonumu çıkarıp komodinin çekmecesinden bir prezervatif alırken arzusu daha da arttı. Yatağa geri dönüp yeniden bacaklarının arasında dizlerimin üzerine çöktüm. Varlığımı onun her santimine dam-

galama dürtüsünü aşmak zor olsa da başardım. Neredeyse. “Sana sahip olmama izin ver, Psyche.” Kelimeler yanlıştı, çok fazla şey ifade ediyor, çok fazla şeyi ortaya seriyordu.

Neyse ki bunu fark etmiş gibi görünmüyordu. Çoktan başını onaylarcasına sallamaya başlamıştı. “Daha fazla beklemek istemiyorum.”

“Güzel.” Prezervatifi yırtıp açtım ve aletimin dibine kadar yuvarladım. Yavaşça, ah, çok yavaşça kendimi hazırladım ve aletimi girişine doğru yönlendirdim. Kalçasını kaldırıp beni karşılarken bile kendime neden bunu ağırdan almam gerektiğini hatırlatmaya çalışıyordum.

Sikerler.

Kısa, durmak bilmeyen darbelerle içine giriyordum. Benim nefesim de onunki kadar istikrarsızdı. Sanırım inliyordum ama *en sonunda* dibine kadar ona gömüldüğümde kulaklarımdaki uğultudan bunu anlayamadım. Hayal edebileceğimden daha iyi bir histi. Sanki sadece benim için yaratılmıştı. Böyle düşünmenin tehlikesini umursamayacak kadar ileri gitmiştim. Onun yüzünü izlerken kendimi biraz daha itmeden edemedim.

Alt dudağını ısırdı. Hiç görmediğim kadar açık bir davetti. Ben de memnuniyetle kabul ettim, eğilip bedenine sahip olduğum gibi ağzına da sahip oldum. O böyle görmeyebilirdi ama ben bu şekilde hissediyordum. Bu benim sorunumdu. Bununla daha sonra ilgilenecektim.

Yavaş gitmek niyetinde olsam da tırnaklarını popoma batırıp beni teşvik etti ve avucumda kalan azıcık kontrol de yitip gitti. Onu uzun, yoğun darbelerle becermek için kollarımı altına sokup omuzlarından tuttum ve kendime doğru kaldırdım. Zaten çok ileri gitmiştim. Duramıyordum, yavaşlayamıyordum. İstesem de yapamazdım, kendi vahşiliğimi öne çıkaran bir azgınlıkla beni teşvik ediyordu.

“Kahretsin muhteşem bir şeysin, Psyche.” Kendimi sertçe ittim, yanıt olarak inleme şeklini sevdim. “Sımsıkı, ıslak ve tam benim için yapılmış.”

“Eros.” Nefesi kesilmiş, soluk soluğa kalmıştı ve hâlâ beni teşvik etmeye çalışıyordu. “Daha fazla. Daha sert.”

Benden tam olarak talep ettiği şey dışında herhangi bir şey yapmaktan vazgeçtim. Onu o kadar sert beceriyordum ki tenin tene çarpma sesi odayı dolduruyor, içimde tutamadığım kelimelerle noktalanıyordu. “Bir kez daha, güzel kız. Aletimi kavarken boşaldığını hissetmek istiyorum. İyi geliyor, değil mi?”

“Çok iyi.” İnledi ve sonra tırnaklarını sırtıma geçirdi, o kadar sertçe bastırdı ki yarın onun izlerini taşıyacaktım. Güçlü tatmin olma hissi beni kamçılıyordu. Bunu geri almak mümkün değildi, tıpkı benim yüzüğümü onun parmağından ve onunkini de benim parmağımdan çıkarmanın mümkün olmadığı gibi. Ne yaşanırsa yaşansın, yarın bunların hepsi bir rüyaymış gibi davranmak mümkün olmayacaktı. Gerçekliğe fazlasıyla sımsıkı bağlıydık.

Açımı ayarladım, benden önce boşalması için klitorisine ihtiyaç duyduğu sürtünmeyi sağlamaya çalıştım. Bana yardım etmekten dolayı mutluydu, topuklarını yatağa bastırmış kendini leğen kemiğıme sürtüyordu. Psyche çılgına döndü. “Eros lütfen. Lütfen lütfen lütfen.”

“Sen benimsin.” Ağzımı omzunun üzerinden ilerlettim. “Durmayacağım.”

Durmadım. O etrafımda darmadağın olana kadar o dikkatli açığı, o yoğun hareketi sürdürdüm. Dayanmak istiyordum. Evet. Ama o çok iyiydi. Aletimi içinde sıktı ve artık çok geçti. İçine girerken ben de orgazma ulaştım, prezervatife boşaldım.

Yataktaki kadına, *karıma* baktım. O her zaman muhteşemdi ama şu anda bir tanrıça gibi görünüyordu; saçları etrafına yayılmış, gözleri zevkten yarı kapalı, dudakları öpücüklerimden dolayı şişmiş. Ben fotoğrafçı değildim, Psyche gibi değildim ama

şu anda onun her zaman yanımda taşıyacağım bir fotoğrafını çekmek için sağ kolumu verirdim.

“Eros.”

Ona az evvel ne düşündüğümü söylersem bu onu korkuturdu. Kahretsin, zaten etrafımdayken çok ürkek davranıyordu, bunun da iyi bir nedeni vardı. Bir kez bana nezaket göstermiş ve ben de onu vahşi bir kedi gibi evine kadar takip edip benimle evlenmeye zorlamıştım. “Kıpırdama,” demeyi başardım sonunda.

“Yapabileceğimi sanmıyorum.”

Bu beni şiddetli bir kahkahaya sürükledi. Üzerinden kalkıp prezervatifi atmak için sendeleyerek banyoya giderken bacaklarım hafiften titriyordu. Döndüğümde onu tam olarak bıraktığım gibi buldum. Yine onu sonsuza kadar böyle tutmak için yoğun bir arzuyla sarsıldım. Bu geceyi hatırlatacak bir fotoğraftan daha fazlasını istiyordum. *Daha fazla* istiyordum.

Bunun bir geceden daha uzun olmasını istiyordum.

Bunu aklımda tutarak bir avuç dolusu prezervatif aldım ve yatakta yanına fırlattım. Psyche kaşlarını kaldırarak önce onlara, sonra bana baktı. “Biri çok hırslı.”

“Güneş henüz doğmadı.”

Bana gülümsemesi çok şey ifade ediyordu. “Doğru, güneş henüz doğmadı.” Uzandı. “Ama başka bir şey yapmadan önce düğünün en kötü kısmını duş alarak atlatmak istiyorum.”

Elimi ona uzattım. Vahşi bir parçam o elini elime koyduğunda zaferle haykırdı. Onu yataktan kaldırmam çok küçük bir şey olsa bile çok daha önemliymiş gibi hissettim. Gerçekten anlamlı bir şeye başlamışız gibi geldi. Buna inanmam son derece aptalcaydı. Psyche sevişme şeklimden hoşlanmış olabilirdi ama benden hoşlanmıyordu.

Yine de benden nefret etmiyordu. Benden gerçekten nefret etseydi ona bu şekilde dokunmama izin vermeyecek kadar onurlu bir insandı. Bu, durup daha fazlasını dileyemeyeceğim kadar

küçük bir şeydi ama ben daha imkânsız durumlarla karşılaşmış ve üstesinden gelmişim.

Elini tutup onu banyoya götürdüm. Suyu açtığımda ya da peşinden banyoya gittiğimde itiraz etmedi. Bir anlığına gözlerinde ihtiyatlı bir ısıltı belirdi. “Keşke bana nasıl baktığını görebilseydin. Bunu anlamıyorum.”

“Anlaşılacak ne var?” Artık ifademi gizleyemiyordum. Diğerlerine kendimi kapamak ve aslında istemediğim hiçbir şeyi vermemek kendimi bildim bileli yeteneklerimden biri olmuştu. Ama tam burada, şu anda, eğer beni okumak istiyorsa açık bir kitap gibiydim.

Psyche uzun bir süre yüzüme baktı, kızardı ve akan suyun altına girdi. Hem hayal kırıklığına uğradım hem de konuşmadığı için minnettar oldum. Bazı şeylerin söylenmeden bırakılması daha iyiydi, özellikle de kontrolü kaybetmenin eşiğinde ve nasıl hissettiğimden hâlâ emin değilken.

Ama o burada benim düşümdü ve ben sadece bir insandım. Şampuanını elinden aldım. “İzin ver.”

“Eros, bunu yapmak zorunda değilsin.”

“Bunun zorunlulukla ilgisi yok, gerçekten istememle ilgisi var.” Az evvel seks yapmıştık. Geçici de olsa doymuş olmalıydım. Bunun yerine ona olan arzum daha da güçleniyor gibi görünüyordu. Şampuanı ellerime döküp işe koyuldum, uzun saçlarına masaj yapmaya başladım. Bir an gerildi ama acele etmeye niyetim olmadığını anlayınca içini çekerek bana yaslandı ve rahatladı.

Bunun önemini fark etmemiş olabilirdi ama benim anlamam imkânsızdı. Bir noktada benimle savaşmayı bırakmıştı. Bu kadın asla boyun eğmezdi, her zaman bir duruma binlerce farklı açıdan bakardı ama şu anda onunla ilgilenmeme izin vermekten memnundu.

O... bana güveniyordu.

Güvenmemeliydi. Bunu destekleyecek hiçbir kanıtı yoktu. Fakat güveniyordu. Kesinlikle hak etmediğim ama yine de kabul edeceğim bir hediye gibiydi.

Hızlıca duş aldık. Psyche saçını kuruturken beni biraz bekletti ama sonunda birlikte yatak odasına geri döndük. Yatağa baktı. “Biz mecbur değiliz...”

“Psyche.” Devam etmek için bana bakmasını bekledim. “Seni istiyorum. Güneş henüz doğmadı. *Sen* daha fazlasını istemiyor musun?”

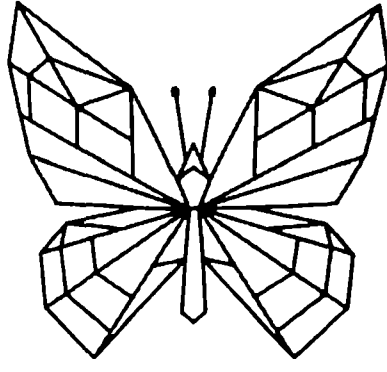
Odanın karanlığında bunu söylemek zordu ama sanırım kızarmıştı. “İstememeliyim.”

“Ne yapman *gerektiğini* düşündüğünü sormadım. Ne yapmak istediğini sordum.”

Yavaşça nefes verdi. “Evet, Eros. *Seninle* daha fazlasını istiyorum.”

Çok şükür. Onu kollarıma alıp saçlarını yüzünden geriye çektim. “Bak, o kadar da zor olmadı. Hadi devam edelim.” Zekice bir yanıt vermesine fırsat vermeden onu öptüm.

Bu gece. Bu gece bizimdi. Yarın için sabah endişelenebilirdik.

18

PSYCHE

Bir duyu istilasına uyandım. Eros'un tenimdeki topraksı kokusu. Sırtımdaki sıcaklığı, kolunun belimdeki rahatlatıcı ağırlığı, yatağın lüks çarşafı ve yorganın bizi sarıp soğuğu engellemesi. Dün gece yaptıklarımızdan dolayı vücudumdaki tatlı sızı.

Gözlerimi açmak istemiyordum. Gözlerimi açarsam her şey sona ererdi. Savaş alanına geri dönmeye hazır değildim. Sonrasında tereddütlerim konusunda daha çok endişelenecektim ve törenden sonraki zayıflık ânı için muhtemelen kendime yedi kez lanet okuyacaktım. Gelecekteki Ben'in hanesine eklenecek bir şey daha. Edinmeye başladığım korkunç bir alışkanlık.

Eros'un kolu etrafımda daha da sıkılaştı, eli memelerimin hemen altındaki noktaya baskı yapmak için açıldı. "Günaydın."

Artık numara yapmak yoktu. İkimiz de uyanmıştık. Artık kalkıp sonraki adımlarımızı konuşmanın vakti gelmişti.

Ama ben yapmadım.

Bunun yerine, popomu onun sert aletine bastırarak biraz geriye doğru eğildim. "Günaydın."

Sert nefesi boynumun arkasındaki küçük tüyleri gıdıkladı. “Güneş doğdu.”

Perdeyi açıp bu duruma ışık tutmakta ısrar ettiği için ona lanet olsun. Pencereden görünen şafak çizgisini görmezden gelmek bu kadar zor olur muydu? İç çektim. “Öyleyse sanırım bizim de kalkmamız gerekiyor.”

“İşte yine o kelimeyi kullanıyorsun. *Gerekıyor.*” Eli karnımdan aşağıya ilerleyip kalçama doğru kaydı. Bu tam anlamıyla bir davet değildi ama öyle de *sayılırdı*. “Yorgun görünüyorsun, Psyche.”

Yatağın karşısındaki gri duvara doğru kaşlarımı çattım. “Teşekkürler. Her gelinin düğününden sonraki gün duymak istediği şey budur.”

Alçak sesle kıkırdadığında bir kez daha ona doğru eğilmek için kendimle savaştım. Eros omzuma hafif bir öpücük kondurdu. “Mecbur olmadıkça yataktan çıkmamız çok büyük kayıp gibi görünüyor.”

Bu adam söz konusu olduğunda zaten kaygan bir zemindeydim. İlk olarak, törenden önce şimdiye kadar deneyimlediğim en iyi oral seksle ödün vermiştim. Törenden *sonra* da çok fazla seks yapmıştık. Eğer sınırı tekrar zorlarsak, bir kez daha beni baştan çıkarma havasında olduğuna karar verdiğinde dayana-bileceğimden emin değildim.

Kanımın yavaş yavaş ısınması bir göstergeyse beni yalvarmanın eşiğine getirmek için pek bir şey yapmasına gerek kalmayacaktı. *Şimdi* bile neredeyse hiçbir şey yapmıyordu. Boğazımı temizledim. “Bu kötü bir fikir.”

“Öyle mi?” Eros elini kıpırdatmadı, bana doğru hareket etmedi. Ses tonu o kadar normaldi ki sanki hava durumunu sormuş gibi konuşuyordu. “Psyche, *açlıktan ölüyorum*. Biraz tadına bakayım. Sadece o kadar.”

Ölümümü soğuk mavi gözlerinde gördüğümde bu adamın tehlikeli olduğunu düşünmüş müydüm? Faka basmıştım.

Kulağıma pis şeyler fısıldarken bin kat daha ölümcüldü. Alt dudağıımı endişeyle ısırđım. “Başka bir şey söyleme, ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz.”

Geriye kaydı ve ben daha dokunuşunun kaybının yasını tutmaya fırsat bulamadan omzumu itip beni sırtüstü yatırdı. Bakışlarımı ona çevirdim. O... endişeli mi görünüyordu? Bakışları yüzümde gezindi. “Neden bahsediyorsun? Dün aynı fikirde olduğumuzu sanıyordum. Bana açıkça ne istediğini söyledin.” Tereddüt etti. “Aslında istemediğini mi söylüyorsun?”

Sakin kalmak için elimden geleni yapsam da onun bariz ıstırabına karşılık vermekten kendimi alamadım. “Tabii ki söylemek istediğim bu değil. Dün kaç kez boşaldın? Eminim ağzını kullanırken saçını bu kadar çok sert çektiğim için saç diplerin acımıştır. Ben de istedim, Eros. Söylemeye çalıştığım şey bu değil.”

Eros sanki bir gazeteyle burnuna vurmuşum gibi gözlerini kırptırdı. “Öyleyse sorun ne?”

Hayal kırıklığım bir sabun köpüğü gibi patladı. Oradaydı ve sonra bir anda gitti. “*Sorun* şu ki dün gecenin tek seferlik olması gerekiyordu.”

Çabucak toparlandı ama yüzünde hâlâ bir şaşkınlık vardı. “Bunun hakkında konuşmuştuk. *Gereken...*”

“Bana kelime oyunu yapma, Eros.” Aslında ona kızgın olmayabilirdim ama hayal kırıklığı pençelerini içime geçiriyor ve derinlere saplıyordu. Elbette mümkün olduğu kadar uzun süre yatakta kalmak için sözlerimizi çarpıtmakta bir sakınca görmüyordu. Onun için sadece arzuladığı biriyle zevk almak bu. Keşke ben de böyle yaratılmış olsaydım. “Dün gece tek seferlikti,” demeyi başardım. “İkimiz de çok fazla stres altındaydık ve bunu biraz atmak istememiz çok doğal.”

“Pysche.” Adımı yavaşça söylerken gözleri kısıldı. “O kocaman beyninle neredeyse her şeyi mantıklı hâline getirebilirsin ama beni o zihinsel jimnastiklere dâhil etmeye *çalışma*. Dün

öğleden sonra neredeyse bir saat boyunca tadına bakmamla aynı sebepten dolayı dün gece seni becerdim çünkü seni istiyordum. Stres, feromonlar ya da bana sıralayacağın diğer bahanelerin bununla hiçbir ilgisi yok.”

Şimdi gözlerimi kırpıştırma sırası bendeydi. “Seni istememin elbette sürekli yan yana olmamızla ve seni istememle bir ilgisi var. Bu biyolojik bir şey. Başka koşullarda şimdiye kadar zaten birbirimize çekilmiş olurduk.”

Eros burunlarımız neredeyse birbirine değene kadar başını eğdi. “Düne kadar benden hiç etkilenmediğini gerçekten söyleyebilir misin?” Cevap vermemi beklemedi. “On yıl boyunca katıldığımız partilerde mesela? Ya da fotoğrafımızın çekildiği gece banyodan çıkarken kollarımı sana doladığımda?”

Onunla bu kadar yakinken tartışmak gerçekten zordu. Üstüne üstlük bir de çok haklıyken. “Hımm.”

“Çünkü *ben*, *senden* etkilendim.”

Demek gözlerindeki o anlık ateşi hayal etmemiştim. Bunun rahatlatıcı mı yoksa korkutucu mu olduğundan emin değildim. İhtiyatlı mantık duvarım etrafımda parçalanıyordu. “Daha önce söylediklerimde ciddiydim: Hisleri seksten ayıramıyordum. Belki bir defalıktı ama eğer bunu yapmaya devam edersek istemeden bile olsa beni inciteceksin.”

“Peki ya incitmezsem?”

Tanrılar adına, neden hâlâ tartışıyordu? Bir erdem timsali olmasa da bir tür vicdanı *olduğunu* zaten kanıtlamıştı. Eros zalim değildi. Beni önemsemiyor olabilirdi ama beni annesinden korumayı planladıktan sonra dönüp bana duygusal olarak zarar vermezdi. “Bu bir çıkar evliliği. Bunu *sen* ayarladın.”

Eros sonunda iç çekti. “Haklısın.”

Haklı olduğumu biliyordum. Öyleyse neden onun bu onayı karşısında göğsümde hafif bir acı hissediyordum? “Öyle olduğumu biliyorum. Ben sadece...” O da benimle aynı fikirdeydi. Neden hâlâ tartışıyordum?

Eros kıpırdamadı, avantajını zorlamaya çalışmadı. Beni ellerinde sıvı hâline getirmek için tek bir öpücüğün yeterli olduğunu biliyordu, değil mi? O akıllı bir adamdı, biliyor olmalıydı. Ama o sadece beni izliyor, dün gece beklediği gibi bekliyordu.

Dün geceye dair ona söylediğim şeylerin aynısını kendim için de söyleyebilirdim. Stres kaynaklı bir karardı. Biraz stres atmamız gerekiyordu. Ne söz verirsem vereyim Eros'la yatmaya devam etmek gibi bir niyetim yoktu.

İşte asıl mesele buydu. *Niyet*. Bu sabah çizgilerin bulanıklaşmasına izin verirse bu yapmaya devam etmemize ne engel olabilirdi? İkimiz de kusursuz yalancılardık; seksi de buna karıştırırsak Olimpos'un geri kalanı için uydurduğumuz kurguya inanmaya başlayabilirdim.

Seksi düğün gecemizle sınırlamak kalbimi sağlam tutmanın tek akıllıca yoluydu.

"Bu kötü bir fikir," diye fısıldadım.

"Öyle mi? Ben o kadar emin değilim." Saçımın bir tutamını yüzümden uzaklaştırdı. "Dün gece seni gerektiği gibi baştan çıkarmak için bir şans istediğimi söyledim, biliyorum ama gerçek şu ki sana baskı yapmayacağım. Seni istiyorum, Psyche. Sen de aynı fikirdeysen önümüzdeki üç günü bu yatakta geçirmek benim için sorun olmaz."

Titrek bir nefes aldım. "Bu çok fazla seks."

"Ancak ucu ucuna yeter." Gülümsemesi biraz buruktu. "Bir ödül olmadığımın gayet farkındayım. Senin gibi bir kadının benimle daha derin bir bağ kurmak istemesi için hiçbir neden yok ve buna saygı duyuyordum."

Dün gece göğsümde hissettiğim korkunç erime hissi bu defa merakla karışarak geri geldi. Kalbimi korumaya çalışmakla o kadar meşguldüm ki Eros'u incitebileceğim hiç aklıma gelmemişti. Bir kere bile. Yüzünü inceledim ama ilk kez maskesini takmıyordu. Bana çarpık bir gülümsemeyle baktı, hâlâ beni rahatlatmaya çalışıyordu. "Erdemli çizgimi koruyacağıma söz

veremem, özellikle de bu kadar seksi görünmeye devam edersen. Ama bu sabah herhangi bir baştan çıkarma girişimine karşı güvendesin.” Doğrulamaya başladı.

Kolunu tuttum, elim resmen kendi iradesiyle hareket etmişti. Parmaklarımın pazusuna dolandığı yere baktım. “Bekle.”

“Beni öldürüyorsun, güzel kız.” Titrek bir nefes verdi. “Senin için doğru olanı yapmaya çalışıyorum.”

“Biliyorum.” Yine de onu serbest bırakmaya kendimi ikna edemiyordum. Kendimi koruma ihtiyacım arzuyla ve empati gibi bir şeyle savaşıyordu. Ben onu istiyordum. O beni istiyordu. Bunu yapmaya devam edersek aramızdaki dikkatli sınırı koruyamayabilirdim ama hayır dememin sebepleri gelgit dalgaları gibi geri çekiliyordu. “Eros.”

Nefes almıyor gibiydi. “Evet?”

“Fikrimi değiştirirsem beni inanılmaz derecede kararsız olmakla suçlar mısın?”

Yavaş gülümsemesi farklı türden bir ön sevişme sayılabilirdi. “Kararsız olduğunda senden hoşlandığımı söyleyebilirim.”

Bu adamı anlayamıyordum. Bu evlilikten önce Olimpos’ta neredeyse istediği herkesi elde edebilirdi. Neden *bana* Noel sabahı en sevdiği hediye vermişim gibi bakıyordu? Beni bu kadar umutsuzca istediğine inanmak çok işime gelirdi ama kendime buna inanma izni vermek bir hataydı. Şehvet ve aşk aynı şey değildi ama beynim ikisini karıştırabiliyordu, özellikle de söz konusu bu adam olunca.

Yine de bunu düşünecek zaman yoktu, Eros örtülerle beraber vücudumdan aşağıya inerken değil.

Aramızda hızla kapanan mesafenin bir kısmını geri kazanmak için gözlerimi kapamaya başladım ama bacaklarımı açarken uyluğumu hafifçe ısırdı. “Beni dışlama, Psyche.”

“Çok fazla şey istiyorsun.”

“Biliyorum.” Azıcık bile üzgün görünmüyordu. Eros’un gözleri bedenime bakarken alev alev yanıyordu. Beni gözleriyle içine

çekmesi sanırım hiçbir zaman alışamayacağım bir şeydi. Geri kalan zamanlarda fazlasıyla sakin olmasına rağmen soyunduğum an, o mavi gözlerden bir canavar bakmaya başlıyordu sanki.

Başını eğdi ve sonra ağzını kadınlığımı götürdü. Dün öğleden sonrakinden farklıydı, o zaman amacına odaklanmış bir adamdı, tamamen benim zevk almama odaklanmıştı. Beni orgazma o kadar hızlı ulaştırmıştı ki yıldızları görmüştüm.

Şimdi o heyecandan eser yoktu.

Beni neredeyse tembelce yalıyordu. Bu brunch'ın oral seks versiyonu gibiydi, sanki oyalanıp eğlenmeyi planlıyordu ve ben bu konuda ne düşüneceğimi bilmiyordum. Oral seks konusunda farklı hisleri olan farklı partnerlerim olmuştu. Bunu bazen daha iyi şeylere ulaşmak için yapılması gereken bir iş olarak görmüşlerdi, bazen de beni kaç kez boşaltabileceklerini kanıtlamak için bir tür tuhaf rekabet olarak. Bunu sırf *kendi* sevdiği için, zevk aldığı için yapan biriyle birlikte oldum mu hiç bilmiyorum.

Bu küçük detayın bütün deneyimi bu kadar ateşli hâle getireceğini hiç tahmin etmemiştim.

Eros kadınlığımın her santiminde dolaşıyor, keşfetmenin tadını çıkarıyor gibiydi. Bu yavaş bir kışkırtmaydı, her yalamayla artan tembel bir zevk mırıltısıydı ve elleri sanki arzudan kendini kaybetmiş gibi bacaklarımı sıkarak bana karşı o seksi, kısık hırıltıyı her çıkarışında yeniden büyüyordu. Nihayet, *sonunda* klitorisime doğru ilerledi ve dilinin üst kısmını küçük vuruşlarla üstüne sürttü.

Öne doğru eğilerek haykırdım. "Daha fazla. Lütfen, Eros. Daha fazla."

Sert gülüşü neredeyse boşalmamı sağlıyordu. Bu adamla diğer alanlarda başa çıkabilirdim ama yatak odasında feci yeniliyordum. Çünkü dili klitorisimin üzerinde hareket ederken pek dengimmiş gibi gelmiyordu. İki insanın aynı hedefe, aynı yoğunlukla ilerlediği bir zevk gibi geliyordu. Üzerine boşalana

kadar yüzünü tutmamak için elimden gelen her şeyi yaparken onun düşman olduğunu nasıl hatırlayabilirdim ki?

O düşman değil.

Bu düşünce beni rahatlatmalıydı. Oysa aksine Eros'u daha da tehlikeli hâle getiriyordu. Yine de evet dediğime pişman olamazdım. Belki daha sonra ama şu anda durduramayacağım kadar iyi geliyordu.

“Kendini tutmayı bırak.”

Ne zaman kapattığımdan emin olamadığım gözlerimi açtım ve başımı kaldırıp bedenimin üstünden ona baktım. “Ne?”

Eros başıyla ellerimin çarşafı kavradığı yeri işaret ederken dudaklarında tuhaf, küçük bir gülümseme şekillendi. “Onları saçımda istediğini biliyorsun.”

İstiyordum. Gerçekten, gerçekten istiyordum. İşte tam da bu yüzden yapmamam gerekiyordu, bu yüzden bir parçamı geri planda tutmaya çalışmam gerekiyordu.

Yine de bu kazanacağım bir savaş değildi. Kazanmak istediğim bir savaş bile değildi. Bir çılgılla kendimi ona teslim ettim, yatağa geri düştüm ve ellerimi buklelerine daldırdım. Bu adamın saçları yasa dışı olmalıydı. İnanılmaz derecede yumuşak ve hıncırca kavranacak kadar uzundu. Bacaklarım buna hiç niyetim olmadan daha da açıldı ve Eros'un çıkardığı alçak ses neredeyse dilinin içimde kayması kadar büyük bir ödüldü.

Bu gerçekten yaşanıyor muydu?

Sabahın yumuşak ışığında, Eros Ambrosia'yla birlikte yatakta çıplak mıydım? O beni yalarken kadınlığımı ağzına mı sürtüyordum?

Şüphe ve şikâyeteye yer yoktu. Aramızdaki şeyleri nasıl değiştirdiğim, net kalması gereken sınırları nasıl bozduğum konusunda daha sonra endişelenecektim. Şu anda sınırda dans ediyordum, vücudum, üzerinde salınan orgazmla gergin gergin titriyordu. Çok yakındı...

Eros hareket edip parmaklarını içime bastırdı. İçime girmesinin şoku, klitorisimin üstünde çalışmasıyla birleşince beni uçurumun kenarına kadar getirdi. Çığlık atıp saçlarını kavrayan elim titredi ama zevk sona ermedi. Devam ediyordu, ağzı ve elleri daha ilki sona ermeden başka bir dalga oluşturunuyordu.

Ah, tanrılar adına.

“Eros.” Saçını çekiştirdim ama gökyüzünden ayı çekmeyi de deneyebilirdim. “Eros, bekle.”

Ağzını zar zor konuşacak kadar kaldırdı. “Bir kez daha.”

“Yapamam.” *Yapmamalıydım.*

Yavaşladı ama parmaklarını çekmedi. Yüzünün alt yarısının tamamı hissettiğim arzudan ıslanmıştı ve ben onu izlerken dudaklarını yaladı. “Bu ancak tadımlıktı. Ben daha hazır değilim.” Parmaklarını yavaşça içime sokuyor, içime nüfuz ediyor, bana sahip oluyordu. “Bırak da doyayım, Psyche. Daha sonra benden nefret etmeye devam edebilirsiniz.”

Senden nefret etmiyorum. Öyle olması gerekse bile. “Tamam,” diye fısıldadım. Kendim gibi konuşmuyordum. Kendim gibi hissetmiyordum. Kesinlikle bedenim ele geçirilmişti ve bunu yapan yalnızca zevki önemseyen, sonuçlarına lanet eden, ah-laksız, pervasız bir yaratıktı.

Sonunda bedelini ödeyecek olan ben olsam bile.

Zamanın izini kaybetmiştim. Korkularımın izini. Bu yataktaki ikimiz dışında her şeyin izini. Eros’un hiç nefes almaya ihtiyacı yokmuş gibi üzerime eğilip beni orgazmdan orgazma sürüklemesinin izini.

Nihayet yavaşladı. Ya da ben yavaşladım. Emin değildim. Sadece o kadar çok titriyordum ki sanki Callisto’nun eğitim kampı antrenmanlarından birine katlanmıştım. Eros da o kadar sakin değildi. Yukarı doğru ilerleyerek vücudumu öptü ve son orgazmın yoğun yorgunluk dalgasına rağmen ağzını benim ağzımın üstüne koyarak beni yeniden ateşledi.

Belki de aslında o kadar yorgun değildim.

Omuzlarını ittim ve bir an için dile getirilmemiş talebimi görmezden geleceğini sandım. Sonunda kendini kaldırıp bana baktı. “Ne?”

Ne?

Beni beş altı kere darmadağın ettikten sonra bana söylediği ilk şey bu muydu?

Neredeyse gülecektim. Nefes alabilseydim yapardım da. “Sıra bende.” Tekrar omuzlarına bastırdım.

“Hayır.” Kaşlarını çatı. Nefesi benimki kadar düzensiz olmasaydı etkilenmediğini düşünürdüm. Ama yine de onunla bir şey yapacağına dair hiçbir belirti göstermese bile, bana baskı yapan erkekliğini görmezden gelmek mümkün değildi. Eros zihnini boşaltmaya çalışıyormuş gibi başını iki yana salladı. “Yapmak zorunda değilsin.”

Kalbim acı içinde yalpaladı. Eros her zaman iş bitiriciydi, sorumluluğu üstlenen ve işleri halleden kişiydi. Bu onun hayatının her alanında açıkça benimsediği roldü. Ama şimdi mavi gözlerindeki o tuhaf, savunmasız ifadeyle bana bakıyordu ve benim de onunla ilgilenmek isteyebileceğim fikriyle neredeyse kafası karışmış hâldeydi.

Dudaklarımı yaladım. “İstiyorum. Direnmeyi bırak. İzin ver de seni ağzıma alayım.” Tekrar omzundan ittim ve bu sefer onu sırtüstü yatırmama izin verdi.

“Bu kadar tatlı bir teklife nasıl direnebilirim ki?” Sözleri doğruydı. Sesi içtendi. Ama bacaklarının arasında diz çökmemi izleme şekli...

Artık aramızda mesafe kalmamıştı. Biraz bile.

Dikkatli olmazsam en çok korktuğum şey gerçekleşecekti. Aramızdaki bu şey hakkında gerçeklerden ziyade güzel yalanlara inanmaya başlayacaktım.

Bu konuda daha sonra endişelenirsin.

Saçımı geriye çekip elimle aletini kavradım. Uzundu ve dün gece *son derece* keyif aldığım lezzetli bir kıvrımı vardı.

Aynı zamanda o kadar sertti ki neredeyse zonkluyordu. “Zavallı bebeğim,” diye mırıldandım. “Canını yakıyor olmalı.”

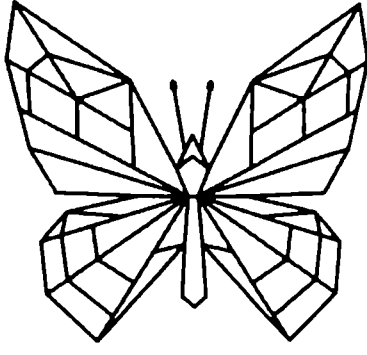
“Öyle de diyebilirsin.” Hareket etmiyordu ama boynundaki tendonlar ortaya çıkmıştı.

“Merak etme. Seninle ilgileneceğim.” Onu ilk defa tattığımda başımı döndürdü. Hayır, beni sarhoş etti. Acaba beni yaladığında hissettiği şey bu muydu? Bu sabah *doymamasına* şaşmamalıydı.

Eros’un erkekliğini yalayarak her santiminin tadını çıkarıyordum. Onun tepkisinin tadıysa bambaşkaydı. Vücudundaki her kas taştan oyulmuş gibi görünüyordu, sanki kusursuzca hareketsiz kalmak, ağzıma boyun eğmek ve bu deneyimin kontrolünü ele geçirmemek için kendini zorluyordu. Bu kadar güçlü hissetmek nefes kesecek kadar seksiydi.

Ama onun kısıtlanmasını istemiyordum. Belki daha sonra—gerçeklik gelip çattığında hem pişmanlığı hem de hassas duygusal merkezimi koruma kararlılığını getirdiğinde— ama şu anda değil. Kontrolü yerle bir olmadan önce onu ne kadar zorlamama izin verecekti?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

I9

EROS

Bu kadın sonum olacaktı. Koyduğu lanet sınırlara saygı duymak için çok çabalıyordum. Onu hak ettiği şekilde baştan çıkarana ve ona benden korkacak hiçbir şeyi olmadığını kanıtlayıncaya kadar ağırdan almak için de çok çabalıyordum ama Psyche tam karşımda dilini aletimin üstünde gezdiriyor, bakmamak için her şeyimi verdiğim ela gözleri bir meydan okumayla parlıyordu.

Sadece stresin bir yan etkisi olarak birbirimizi arzuladığımızı iddia eden bir kadın olarak, kesinlikle onu tutup yukarı çekmemi ve ikimiz de doğru düzgün yürüyemeyecek hâle gelene kadar onu becermemi istiyormuş gibi beni izliyordu.

Yeniden.

Ne kadar istesem de saçını elimin etrafına dolamadım. Şu an kendime güvenemiyordum. “Tehlikeli bir oyun oynuyorsun.”

“Bunu zaten birçok düzeyde kanıtladım.” Bana yavaşça gülümsedi ve aletimin başını dolgun dudaklarına götürdü. Bu yumuşak dokunuşla boşalmamak için mücadele etmek zorunda kaldım.

“Psyche.” Sesimdeki uyaran tınıyı saklayamadım. Hırıltıyı da bastıramadım.

Cevabıysa dudaklarını aralayıp beni ağzına almak oldu. Tanrılar, kaderim Tartarus olabilirdi ama şu anki saf zevk buna değerdı. Şu anda bu mükemmelliğin bir parçasıyla ödüllendiriliyorken öbür dünyanın ne getireceği kimin umurundaydı?

Psyche âna kendimi kaptırmama izin vermedi. Aletimi ağzından çıkardı ve dilini başındaki hassas noktaya hafifçe vurdu. Beni öyle yakından izliyordu ki beni kışkırtmaya *çalıştığı* hissinden kurtulamıyordum.

Bunu yapmasını istiyordum. Siktir, onunla geçirdiğim zamandan hiç beklemediğim kadar keyif alıyordum. Bana her fırsatta meydan okuyordu ve ben bunu bu kadar arzulayacağımı hiç tahmin edememiştim.

Ama söz vermişim. “Aletimi düzgünce em yoksa ikimizin de pişman olacağı bir şey yapacağım.”

“Bu çok kötü olurdu.” Sanki eriyen bir dondurma külahını yalarcasına dilini aletimden aşağıya doğru kaydırırken bakışlarını benden ayırmadı. “Kontrolü kaybetesen yani... Çok kötü olurdu.”

Ne istediğini bilmiyordu.

Yine de ona istediğini vermeye karşı koyabilir miyim bilmiyordum.

Tepki vermesi için ona bolca zaman tanıyarak yavaşça hareket edip uzun saçını elime doladım. “Son şans.”

Dilini testislerime doğru inerken kendimi kaybettim. Onu yukarı vücuduma doğru çektim. Çok sertçe. Kahretsin çok kabaca. Psyche’nin umurunda değil gibiydi. Kendini resmen ağzıma doğru attı ve oral seks sırasında sergilediği alaycılıktan eser olmadan beni öptü.

Yuvarlanıp onu tekrar yatağın üstüne yatırdım ve kendimi ona doğru bastırdım. Karanlık bir parçam, kaldırılmış kalçalarının, beni karşılamak için aralanmış bacaklarının davetini

kabul etmek istiyordu. Tam şu anda onun içine girmek, aramızda hiçbir şey olmadan onu becermek dünyadaki en doğal şey olurdu.

Dur.

Arzumu bastırmayı başardım ama güç bela. “Kıpırdama.”

“O zaman acele etsen iyi olur.” Bir elini vücutlarımızın arasına kaydırды ve aletimin etrafına sardı. “Buna ihtiyacım var.”

Şokla hareketsiz kaldım. Kadınlığını aletime sürttüğünde tam anlamıyla hareketsiz kalmayı başardım. Benim kontrolümle oyun oynuyordu. “Psyche.”

Ürperdi. “Adımı böyle söylemen gerçekten çok hoşuma gidiyor.”

“Bunun ne anlama geldiğini bilseydin hoşuna gitmezdi.” İkimizin de affedilmeyecek kadar pervasız bir şey yapmasına mâni olmak için bedenimi üzerine indirip ağırlığımla onu yattığı yere sabitledim. Tanrılar adına, keyfi çok yerindeydi. Bana karşı eğilip bükülüyor ve kıvranıyordu. Odaklanmak için gözlerimi kapamam gerekti. “Ne yapmak istediğimi bilseydin...”

“Söyle bana.” Sesindeki saf ihtiyaç kontrolümü paramparça etti. İplik iplik dağıldığını hissedebiliyordum. Sonraki sözleri durumu daha da beter hâle getirdi. “Söyle bana, sen de benim kadar deliriyorsun. Bana bu derinliklerde yalnız olmadığımı söyle.”

Sesindeki korku tınısını inkâr edemezdim, bu onu farklı şekillerde korkuttuğum anlamına gelse bile onu yatıştırma arzusunu içimden atamıyordum. Bir küfür savurdum. “Seni korunmadan becermek istiyorum.” Kahretsin, ne diyordum ben? Bu çok fazla, çok yoğundu. Önemi yoktu. Kahretsin ki duramıyordum. “Seni yatağıma bağlamak ve her bir zerrene *sahip olmak* istiyorum. Seni baştan çıkarmak, seni becermek ve tam olarak kime ait olduğunu öğrenene kadar boşalmanı sağlamak istiyorum.”

Sertçe nefes aldı. “Ben kendime aitim.”

Bunu biliyordum. Onu benim için bu kadar affedilemez derecede çekici kılan biraz da buydu. Doyamadığım bu kadını oluşturmak için bir araya gelen pek çok yapboz parçasından sadece biriydi. “Bana gerçeği sormadın. Ne istediğimi sordun.”

Yüzünü boynuma çevirdi ve boğazımı öptü. “Prezervatif al, Eros.”

Prezervatif. Doğru. Çünkü hiçbir koşulda onu korunmadan beceremezdim. Bu şekilde değil, öncesinde çok net bir konuşma yapılmadan olmazdı. Daha önce hiç sahip olmadığım, hiç ihtiyaç duymadığım bir şeydi bu.

Bana ne oluyordu böyle be?

Ben de onun kadar kendimi kaybediyorum. Onun yanında derinlerdeyim.

Komodinin üst çekmecesinden prezervatifleri almak için ondan biraz da olsa uzaklaşmak haddinden fazla çaba gerektirdi. Ambalajı yırtmak ve prezervatifi takacak kadar ondan uzak kalmak.

Psyche beni beklemedi. Aletimi tutup girişine doğru yönlendirdi. Kıpırdamadan durmak, onun beni yönlendirmesine izin vermek için direndim ve bu çaba titrememe sebep oldu. Küçük numaracı Psyche bunu biliyordu. Aletimi tutmaya devam edip başını tekrar tekrar kadınlığına daldırıyor ama asla içine bir santimden fazla girmesine izin vermiyordu.

“Kışkırtma,” diye homurdandım.

O da benim kadar zorlukla nefes alıyor, en az benim kadar titriyordu. Ela gözleri, ruhuma kadar işleyen bir meydan okumayla dolup taşıyordu. “Sen de bir şeyler yap o zaman.”

Kontrolümü kaybettim.

Dizlerimin üzerine çöktüm, bileklerini tutup tek elimle kavradım ve başının üstüne doğru kaldırdım. Sanki kendine engel olamıyormuş gibi elime doğru baskı yaparken dudakları inleyerek aralandı. “Evet, böyle.”

Kaybedeceğim bir savaşın içindeydim. Bu kadını, bu işi doğru dürüst yapacak kadar çok istiyordum. Gerçi onu hak ettiği şekilde baştan çıkaracak kadar kontrollü olmayı başaramamıştım. Varlığımı vücudunun her santimine dövme olarak kazıyana kadar onu düzmek, düzmek ve düzmek istiyordum. Bacaklarının arasına yerleştirdim. “Sana sert davranmamı mı istiyorsun, Psyche? Kahrolası bir canavar gibi düzmemi mi istiyorsun seni?”

Daha şiddetli ürperdi. “*Evet.*”

Aletimi onun girişine konumlandırımdı. Sırılsıklamdı ve bana hazırды ama yine de tamamen içine girebilmek için biraz yavaşlamam gerekiyordu. Ancak onun derinliklerine yerleştiğimde konuşmaya devam edebildim. “Bence sen küçük bir yalancısın.”

“Ne?” Ellerini kurtarmaya çalıştı ama izin vermedim. Dün gece yaptığı gibi popomu avuçlayıp tırnaklarını batırırsa her şey çok çabuk biterdi.

Kulak memesini dişledim. “Sen kendine ait olabilirsin ama seni sertçe düzmemi isteyen o pis, küçük parçan sana sahip olmamı da istiyor.” Yavaşça içinden çıktım ve onu kışkırtarak tekrar girdim. “Sanırım bu amın kime ait olduğunu hatırlatmamı istiyorsun.”

“Geçici bir şey bu.” İddialı görünmeye çalışıyor olabilirdi ama sesi daha çok soru sorar gibi çıkmıştı.

“Geçici olsun ya da olmasın sen benimsin, Psyche.” Kendimi biraz yukarı kaldırmak için bileklerini tutup sertçe yatağa bastırdım. “Benim olan birini nasıl becerdiğimi görmek ister misin?”

“Evet,” diye inledi.

Bir daha sormadım. Bir kolumu bacağının altından geçirip onu kendim için daha da açtım. Sonra bedenini aşağı bastırıp becerdim. İncelik yoktu. Baştan çıkarma yoktu. Bu tamamen hayvani bir içgüdü, sahiplenme arzusu, daha önce kimseye yapmadığım bir şekilde onu benim yapma ihtiyacıydı. Hiç kimseye.

Bileklerinden birini serbest bıraktım. “Klitorisine dokun. Kendi kendini boşalt.”

“Neredeyse boşalmak üzereyim,” dese de tam olarak emrettiğimi yaptı, elini yumuşacık karnından aşağıya doğru kaydırıp klitorisinin etrafında daireler çizmeye devam etti.

Kendimi ona girip çıkarken izleyebilecek kadar yavaşladım, bu sahiplenme eylemine en ilkel şekillerde tanık oldum. Belki daha sonra pişman olacaktım ve hepsini geri almak isteyecektim. Ama şu anda arzuladığım tek şey, Psyche boşalırken kadınlığının aletimi kavradığını hissetmekti.

Beni uzun süre bekletmedi.

Sırtı eğildi ve orgazm olurken neredeyse bileğindeki ellerimden kurtuldu. Ritmimi bozmadım. Ağzımdan affedilmez sözler dökülürken bile onun üzerinde gidip geliyordum. Onu sözlerimle rahatlatmama asla izin vermiyordu madem, o zaman benim de vücudumla rahatlatmaya ihtiyacım vardı. “Bunu hissediyor musun, Psyche? Sana böyle hissettiren benim. Bana ihtiyacın olduğunda bunu tekrar yapacağım. Tekrar, tekrar ve tekrar.” *Ebediyen.*

En azından son kısmı içimde tuttum. Güç bela.

Şiddetle boşaldım, zevkin son kıvrımlarının tadını çıkarırken bile içine giriyordum. Kahretsin, çok iyiydi. Başka hiç kimseyle—erkek, kadın, kendini iki cinsiyete de ait hissetmeyen— böyle olmamıştı. Birçok insanla beraber olmuştum, seks her zaman eğlenceli ve karşılıklı olarak tatmin ediciydi. Kontrolümü korumakta hiçbir zaman sorun yaşamamıştım.

Seks harikaydı. Her zaman da harika *olmuştu*. Ama sanki Psyche’yle yaptığımda dünyanın eksenini değişmişti. Bundan hoşlanmadım. Biraz aklım olsa her şeyi iptal eder ve bu kadını Olimpos’tan gönderirdim. Triton bunu nasıl başarılabilirceğini bilen biriydi. Bana birkaç iyilik borcu vardı ve Psyche’nin buradan gitmesi için o borçların her birini kullanmak zorunda kalacaktım. Bu kolay kolay istenecek bir şey değildi ama Psyche’nin

güvenliğini sağlamanın ve onu benden mümkün olduğunca uzaklaştırmanın en iyi yolu buydu.

Psyche burada kalırsa, benimle kalırsa, onun güzel kalbini asla iyileşemeyeceği şekilde baskı altına alacağım hissinden kurtulamıyordum.

Ama o yanıma uzanıp kısık, memnun bir ses çıkardığında onu gönderemeyeceğimi çoktan anlamıştım. Kahretsin çok bencildim.

Psyche benimdi.

Sadece o bunu henüz bilmiyordu.

Prezervatifi çıkarıp atana kadar kendimi ondan uzak tutmayı başardım. Çabuk davrandım çünkü mecbur kalmadıkça kesinlikle bu yataktan çıkmayacaktım. Neyse ki Psyche'yi neredeyse komaya sokarcasına becermişim. Yatağa geri döndüğümde yüzüme bakmak için yuvarlandım. “Bir sorum var.”

Pekâlâ, komada değildi. Sorusu ne olursa olsun onu öpme ve baştan çıkarma dürtüsüne zar zor direnebildim. Gerçek şu ki aslında bilmek istiyordum. “Evet?”

Bakışları yüzüme geri dönmeden önce göğsümde gezindi. “Seninle hep böyle mi?”

Onun yanına uzanıp gevşedim. “Ne hep böyle mi?” Ne sorduğunu gayet iyi anlamıştım ama onun ağzından duymak, kendime bile itiraf etmeye henüz hazır olmadığım bir şeyi dile getirdiğini görmek istiyordum.

Birlikte dönüp durarak derinliklere iniyoruz.

“Utangaç olma, Eros. Sana hiç yakışmıyor.” Dudakları kıvrıldı ve bu da bana kısa süre önce o dudakların neler yaptığını hatırlatmaktan başka bir işe yaramadı “Bu. Seks. Seninle hep böyle mi?”

“Daha açık olmana ihtiyacım var.”

“Hayır yok. Sadece iltifat duymak için yol yapıyorsun.” Kendini tutamıyormuş gibi uzanıp buklelerimden birini çe-

kiştirdi. Sonunda da, “Her zaman bu kadar yoğun mu? Bu kadar... boğucu mu?” diye sordu.

Hayır. Asla böyle değil. “Seksin senin için daha önce böyle olmadığını mı söylüyorsun?”

Bakışlarını kaçırdı, ben de buna izin verdim. Birdenbire kendimi fazlasıyla savunmasız hissetmiştim.

Psyche başını iki yana salladı. “Hayır, diğer insanlarla böyle değil. Kötü ya da başka bir şey değildi, sadece farklıydı.”

Bir yanım bunun benim için de aynı olduğunu kabul etmekten kaçmak istiyordu ama daha baskın yanım bu bilgiyi bizi birbirimize daha da sıkı bağlamak için kullanmak istiyordu. Bir parmağımı çenesine koyup yüzünü bana doğru çevirdim. “Benim için de böyle değildi.”

“Bana yalan söyleme.”

“Söylemem. Söz veriyorum. Başkalarına yalan söyleriz ama birbirimize söylemeyiz. Bundan sonra böyle.” Tereddüt ettim ama gözlerindeki kırılğanlık gerçeği ortaya serdi. “Ben baştan çıkarırım, Psyche. Aslında istediğimde o işte oldukça iyiyimdir. Asla *bunaltıcı* olacak kadar kontrolümü kaybetmem. Sadece seninle.”

“Ya...”

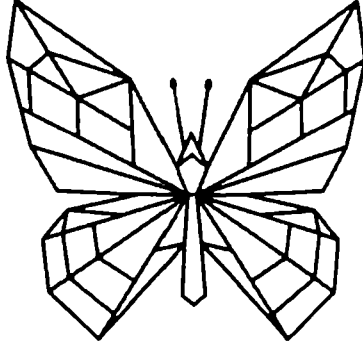
Ona yalandan kaş çattım. “Ya mı? Tüm söyleyeceğin bu mu?”

Parmaklarını kolumda yukarı aşağıda gezdiriyordu. “Eros?”

“Evet?”

“Henüz yataktan çıkmadık.”

Gülümsedim ve onu yatağa bastırdım. “Kahretsin kesinlikle çıkmadık.”

20

PSYCHE

Hiçbir zaman pervasız bir kadın olmamıştım. Herhangi bir sonucu tahmin edebilmek ve herhangi bir rakipten birkaç adım önde olabileceğimden emin olmak için elimden geleni yapmıştım. Demeter'in kızlarından biri olarak dikkatsizliğin sonuçları vardı ve ben de bundan kaçınmıştım.

Şimdiye kadar.

Günü Eros'la yatakta geçirmek bir hataydı. Bunun bir hata olduğunu *biliyordum* ama ne zaman kalkıp dünyanın geri kalanıyla yüzleşmeyi düşünsem, o ya beni öpüyor ya bana dokunuyor ya da tanrılar adına, sadece *bakıyordu*. Sonra da her şeye tekrar başlıyorduk, şehvet ve ihtiyaç çılgınlığı içinde birbirimize sürükleniyorduk. Sadece böyle olsaydı, belki kendimi dönüşü olmayan bir noktaya giden o yola sapmadığıma, bu planı uçurumun kenarına doğru götürmediğime ikna edebilirdim. Ama bunu sadece bir amaç uğruna yapıyormuş gibi davranmak yerine, gerçekten yeni evliler gibi birkaç saati birbirimizin kollarında kıvrılıp uyuyarak geçirmiştik.

Karnımın guruldaması artık görmezden gelinemeyecek noktaya ulaştığında akşamın erken saatleriydi. Eros'u ittim ve

kendimi resmen yataktan aşağı attım. “Bir şeyler yemem gerek. *Duş* da almalıyım.”

“Ben de sana eşlik edeyim.”

“Hayır!” Bir adım geri çekildim, onun bana eşlik etmesini aslında ne kadar çok istediğimi fark edince paniklemiştim. Mesafeye ihtiyacım vardı, hem de hemen. “Bana birkaç dakika ver, tamam mı?”

Eros beni yakından izliyordu, duvarlarının geri döndüğüne tanık olmak acı vericiydi. Gün içinde bir noktada o duvarları indirdiğini fark etmemiştim bile. Fikrimi değiştiremeden o aşına olduğum soğukkanlı, hesapçı adama dönüştü. “Keyfine bak. Ben de yiyecek bir şeyler hazırlayayım.”

“Tamam.” Telefonumu alıp banyoya koşmadan önce onun bir pantolon giyip odadan çıkmasını zar zor bekledim. Kapıyı kilitlemek aptalca geldi ama şu anda kendimi daha dengeli hissetmek için ne gerekirse yapardım. Suyu açtım ve aynada kendime baktım.

Berbat görünüyordum.

Boynumda, göğsümde, hatta tüm vücudumda sakal yanıkları vardı. Eros’un kalçama ve bacaklarıma baskı yapan parmaklarının bıraktığı kırmızı izler muhtemelen daha sonra morluklara dönüşecekti. Duyu belleğim beni mahvolmakla tehdit ediyordu. Ürperdim. İşte tam da bu yüzden onunla yatmamalıydım. Bir sonraki hamlemizi ve Afrodit’in söylemeye karar verdiği yalanlara nasıl karşı koyacağımızı düşünmek yerine, elini bacaklarımdan arasına kaydırmasının ne kadar iyi geldiğini düşünüyordum ve...

Tanrılar adına.

Telefonumu sımsıkı tuttum ama kimi arayacaktım ki? Calisto’yu mu? Eline geçen ilk fırsatta beni parçalardı. Persephone’yi mi? Bu evlilikle ilgili düşüncelerini zaten açıkça belirtmişti, ansızın her şeyi yeniden düşünmeye başlamamı anlayışla karşılamazdı. Diğer seçeneğin ne olduğunu öğrenmesinden bahsetmiyordum bile...

Hayır, onu arayamazdım. Kimseyi arayamazdım.

Derin bir nefes alıp telefonu tezgâhın üzerine koydum. Olimpos hayatı beni ilk defa bunaltmıyordu. Ayaklarımın altındaki zemini sabit tutmak için ihtiyacım olan araçlar zaten elimin altındaydı. Öyle olduğunu umuyordum.

Hızlı olacağım dememe rağmen –akşamın geç bir vaktinde olmamıza rağmen– oldukça uzun bir duş aldım ve sonra parça parça kendimi topladım. Saçlar kurutuldu ve düzleştirildi. Hafif ama kusursuz bir makyaj yapıldı. Misafir yatak odasına gidip taytımı, örgü çoraplarımı ve en sevdiğim büyük beden kazağımı üzerime geçirdim. Rahat ama fotoğraf için hazır. Bu kadarı yeterliydi. Öyle olmak zorundaydı.

Eros'un devasa pencerelerinden süzülen solgun güneş ışığı altında fotoğraf çekmeye zaman ayırdım. Her zamanki standartlarıma uymuyordu, hedeflediğim yumuşak ve mutlu gülümsemeyi yakalamak için on fotoğraf çekmem gerekmişti ancak sabah biraz daha içerik oluşturana kadar işimi görürdü. Koridorda ilerlerken mutlu, enerjik bir metin yazdım.

Eros'u mutfakta bir kadeh şarabını yudumlayıp pencereden dışarı bakarken buldum. İçeri girdiğimde dönüp bana baktı ama boş ifadesi değişmedi. "Yarın dışarı çıkıyoruz. Çatı katında ne kadar uzun süre kapalı kalırsak anneme istemediğimiz bir anlatı yaratması için o kadar çok fırsat vermiş oluruz."

Rahatlama ve hayal kırıklığına benzer bir şey titreşti içimde. Bu aşına olduğum bir alandı, paparazileri manipüle etmek iyi olduğum bir konuydu. Eğer buna odaklanırsak gerçekten ama gerçekten aramızdaki mesafeyi kapatmak ve ne olursa olsun Eros'u öpmek istediğim gerçeğini düşünmek zorunda kalmazdım.

Bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdım. Annesinin hangi açıdan yaklaşacağını tahmin etmeye çalışarak kendimi zorlayabilirdim ama günün sonunda en iyi savunmanız orijinal planımıza bağlı kalmaktı. "Baş döndürücü yeni evlilik deneyimini mi, yoksa dengeli ve mükemmel olanı mı istiyorsun?"

“Ne farkları var?”

“Baş döndürücü olan, üniversite bölgesindeki açık hava bahçelerini gezmemiz ve patikalarda yürürken birbirimize sarılmamız, ardından biraz sarhoş olup içeride sadece biz varmışız gibi davranacağımız küçük barlardan birine gitmemiz gibi eylemler içeriyor. Dryad’da akşam yemeğiye dengeli ve mükemmel olan.”

Kaşları kalktı. “Ben bile öylece Dryad’a girmekte zorluk çekiyorum.”

“İçeri girebilmene şaşırdım. Pan, Afrodit’ten nefret eder ve eminim o nefret seni de kapsıyordu.”

Eros’un yüzüne ağır ağır yayılan gülümsemesi ilk gördüğümünden daha da fazla etkiliyordu beni. Artık vücuduma müthiş şeyler yapmayı planlarken de aynen böyle görüldüğünü biliyordum. Bir ürpertiyle mücadele ettim. Bunu gördü –elbette gördü– ve gülümsemesi genişledi. “Pan’la bir anlaşmamız var.”

Şaşkınlıkla kahkaha attım. “Bana onu da baştan çıkardığını söyleme.”

“Psyche.” Tanrılar adına, sanki adımları her söylediğinde beni pişman olacağım bir şey yapmaya davet ediyordu. “Olimpos’ta yürürken arkamda âşıklardan oluşan bir iz bıraktığım konusundaki inancın beni incitiyor.”

“Yanılıyor muyum?”

Kıkırdayarak başını hafifçe eğdi. Müthiş büyüleyiciydi. “Kime sorduğuna bağlı.”

Bu kötüydü. Eros’un alçakgönüllü olduğu zamanlarda ne kadar çekici olduğundan ziyade plana odaklanmam gerekiyordu. “Ya Pan’a sorarsam?”

“*Kendisinin beni baştan çıkardığını iddia edecektir.*”

Elbette öyle yapardı. Pan, cazibesini her yere saçma konusunda Eros’tan bile daha beter nam salmıştı. İstemedenden de olsa eğlenerek başımı iki yana salladım. “Asıl soruma dönelim; baş döndürücü mü yoksa dengeli mi?”

“Baş döndürücü.” Gülümsemeyi bıraksa da gözlerinde hâlâ bir şeyler vardı. “Bu bir aşk ilişkisi ve eğer fazla deneyimli görünürsek insanlar bunun gerçek olduğundan şüphe eder, an-neme de bu şüphelerinden yararlanma fırsatı verirler. Normalde ikimizin de baş döndürücü, aptalca şeyler yapmamamız bu hikâyenin inanılır olmasına katkı sağlayacaktır.”

“Katılıyorum.”

Kollarını göğsünün üzerinde kenetledi. “O zaman neden bana bir seçenek sunuyorsun? Neden planı basitçe açıklamıyorsun?”

Bakışlarına tam olarak karşılık veremedim. “Sen de bu işin içindesin. Aynı noktada olmamız önemli.”

“Tabii.” Omuz silkti. “Fakat bunun benimkinden çok senin alanın olduğuna zaten karar verdik.”

“Olsun.”

Eros kollarını serbest bırakıp bana doğru geldi. Ayaklarımı yere bastırıp ondan uzaklaşmamak için elimden geleni yaptım. Ya da en azından onun yaklaşmasını izlerken kendime bunu söylüyordum. Kesinlikle nefesimi tutmuyordum, bundan sonra ne yapacağını görmek için beklemiyordum. Yüzlerimiz aynı seviyede oluncaya kadar eğildi. “Aptal kafam. Bunun içgüdü-lerinden şüphe etmenden kaynaklanabileceğini düşündüm ama o kadar da gülünç değilsin.”

Tenim ısındı ama bu sefer arzuyla alakası yoktu. “Affedersin?”

“Kendinden şüphe ediyorsun. Kes şunu.”

Sırtımı dikleştirip ona baktım. “Neden bahsettiğini bil-miyorsun. Ben kendimden şüphe etmiyorum.”

“Yalancı.” Bunu neredeyse sevgiyle söyledi. Ben bir yanıt veremedim de sırtını döndü. “Yemek hazır.”

Fırından nefis kokan bir güveç çıkarırken onu izledim, bu konunun peşini bırakmak isteyip istemediğimden emin değil-dim. “Beni tanıımıyorsun.”

“Bunu söyleyip duruyorsun.” İki tabağı da cömertçe doldurduktan sonra birini bana uzattı. “Sanırım yeterince tanıdığım konusunda anlaştık.”

Köşeyi dönüp küçük, resmî bir yemek odasına kadar peşinden gittim. Evin geri kalanı kadar minimalistti. Çelikten yapılmış devasa, kare pencereler ve mermer bir masa ile geometrik, siyah beyaz çerçeveli büyük bir ayna dışında hiçbir şeyin olmadığı bir duvar. Tabağını koyup odadan çıktı, birkaç dakika sonra şarap şişesi ve önüme koyduğu ikinci bir kadehle yeniden ortaya çıktı. Bu odada Eros’un karşısında oturmak çok ama çok tuhaf geliyordu. Bir müzede yemek yiyor gibiydik. “Gerçekten burada yaşadığına emin misin?”

Bana bir bakış attı. “Herkes bir yerde yaşadığının kanıtı olarak arkasında bir karmaşa bırakmaz.”

Gerildim ama cümlede herhangi bir yargılama yoktu, sadece basit bir ifadeydi. “Ben dağınık biri değilim.”

“Ben karmaşa dedim, dağınıklık değil. Farklı şeyler.” Tabağına baktı. “Ayrıca ben burada yalnız yaşıyorum. Annenin evinde olduğu gibi her odada varlığını hissettirecek bir aile yok.”

“Bundan bahsedip duruyorsun. Neden?” Kendimi ailemi savunmaya hazırladım. Her zaman iyi anlaşılamayabilirdik ama birinin bizi aşağılamasına izin verirsem lanetlenirdim. Eros’un bile. Özellikle Eros’un.

Ama beni şaşırttı. “Bir yuva gibi geldi. Bu çok... yeni.”

“Yeni,” diye tekrarladım. “Nasıl yeni olabilir? Sen sadece, kaç, yirmi sekiz yaşında mısın?”

“Bunu bilmiyormuş gibi söylüyorsun.”

Biraz kızardım çünkü kaç yaşında olduğunu elbette biliyordum. Birbirimizi daha önce *tanımıyor* olabilirdik ama On Üçler’in üyelerine yakın olan herkes hakkında az çok bilgim vardı. “Çocukluk evini unutacak kadar *uzun süredir* yalnız yaşamıyorsun.”

Çatalını evirip çevirdi. “Annemin kim olduğunu biliyorsun. Çocukluğumun geçtiği evin gerçekten seninki kadar sıcak olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Eh, burası gibi tasarlanmışsa o kadar da sıcak olmayabilir.”

“Bu yerin nesi var?”

Parmaklarımı arkamdaki aynaya doğru salladım. “Bütün bu aynalar nedir? Teorik olarak fuayedeki bir sanat eseri, hatta yatak odasındakinin de yaramazca bir sebebi olduğunu anlayabiliyorum ama aynalar *her yerdeler*.”

“Ah.” Uzun bir süre tabağına baktı. “Çoğunlukla iç mimarımın işini yapmasına izin vermemden. Daha kolaydı ve bu konuda güçlü fikirlerim yoktu.”

Bu iç mimar Afrodit tarafından tutulan biriydi. Bunun üzerine büyük miktarda bahse girerdim. Tereddüt ettim, tam bir pislik gibi görünmeden bu konuyu çözümlemeye çalışıyordum. “Eros, burası senin evin. Dekorasyonuna kendi imzanı atabilirsin.”

“Öyle mi?” Dudakları kıvrıldı. “Sanırım bu kime sorduğuna bağlı.”

Tartışmaya devam etmek için ağzımı açtım ama kendimi tamamen aptal yerine koymadan kendime hâkim oldum. Kimden bahsettiği çok açıktı. Yine de... “Afrodit’in çok iyi bir anne olmadığını biliyorum ama...”

Bana her zamanki çekiciliğinden yoksun bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Bu cümlede *ama* yok, Psyche. Yuva hissi veren bir yerde büyüdüğüne ve Olimpos’a taşındıktan sonra işler değişse bile Demeter’in bu duyguyu korumasına sevindim. Benim deneyimim daha farklı oldu.” Konu kapanmış gibi yemeğine geri döndü.

Sanırım gerçekten kapanmıştı.

Buradaki ilk gece bu çatı katıyla dalga geçmiştim. En azından bu konuda görüldüğü kadar klişe olduğunu varsayarak tasarım tercihlerini kurcalamaya *devam etmiştim*. Minimalizmi

stilin zirvesi sanan, zevkten çok parası olan playboy milyoner. Ne kadar ruhsuz o kadar iyi.

Ama ne zaman annemin evinden bahsetse ses tonunda neredeyse... özlemi andıran bir şey belirliyordu.

Aklım hızla çalışırken tekrar yemek odasına baktım. "Bazı değişiklikler yapmama karşı çıkar mısın?" Kaşlarını kaldırdığında elimi havaya kaldırdım. "Çok fazla bir şey değil. Buradaki varlığımın altını çizecek birkaç şey sadece. Dürüst olmak gerekirse aynaların çok olması umurumda değil ama onları yumuşatacak bir şeye ihtiyaçları var."

Eros'un bana gülümsemesi kalbimin göğsümde çarpmasına neden oldu. "Güzel olur."

"Güzel," dedim usulca. Bu küçük bir şeydi ama etkisi büyüktü. Yakından inceleyemeyeceğim kadar büyük. Ben de o yüzden yemeğime odaklandım.

Yavaş yiyordum. Yemekler güzeldi ama beni rahatlatan şey sessizlikti. Ortam gergin değildi. İçimde, Eros'un söyleyecek bir şeyi olmasaydı bile saatlerce aynı odada konuşmadan oturmaktan son derece memnun olacağına dair garip bir his vardı. Yakışıklı bir playboy gibi davranabilirdi ama sırf kendi konuşmasını duymak için ağzını açmıyordu.

Sessizliği her zaman sevmişimdir. Sanırım bu, hepsi de konuşkan bir anne ve üç kız kardeşle yaşamaktan kaynaklanıyordu. Mutlu olduklarında, üzgün olduklarında, kızgın olduklarında ve hatta sıkıldıklarında konuşurlardı. Ailemdeki kimse odayı dolduran canlı bir konuşma olmadan yemek yemekten hoşlanmazdı. Bunun da kendine özgü bir rahatlığı vardı ama stres seviyem belli bir noktaya ulaştığında bana yük olan bir şeye dönüşüyordu. Eros'un da aynı dürtüyle hareket etmemesini sevdim. Bu evi neredeyse güvenli kılıyordu.

Kesinlikle üstesinden gelemeyeceğim bir his.

Şarabımdan aceleyle bir yudum aldım. Eros öncesinde paylaşımcı bir ruh hâlinde olduğundan, bilmeyi çok istediğim bir

şey vardı. Şimdi sormak için en iyi zaman gibi görünüyordu. “Sana bir soru sormak istiyorum.”

“Cevap verip vermemeyi düşüneneğim.”

Bu adildi. Zorlukla yutkundum. “Bunu neden yapıyorsun? Annenin istediği tüm o şeyleri? Sana birinin kellesini almayı ilk kez emretmiyor sonuçta.”

“Kalp.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Ne?”

“Senin kelleni istemedi. Kalbini istedi.” Bana bakmadan yemeğinden bir lokma daha aldı.

Her nasılsa mecazi anlamda konuşmadığını biliyordum. Bu düşünce beni neredeyse güldürüyordu ama histerik sesi içimde tutmayı başardım. “Annen tam bir sürtük.”

“Seninkinin de eksik kalır bir yanı yok, Psyche.”

İtiraza yeltendim ama gerçek şu ki Demeter de en az Afrodit kadar entrikacı ve hırslıydı. Doğru motivasyonu bulduğu anda Afrodit’in Olimpos’un yarısını açlıktan ölmeye terk edeceğinden hiç şüphem yoktu ve annem de birkaç kişinin gizemli bir şekilde ortadan kaybolmasından sorumluydu. Ortada herhangi bir ceset ya da cinayet soruşturması olmayabilirdi ama bunların arkasında onun olduğuna emindim. Demeter, günahlarının izinin kendisine kadar sürülmemesi için Afrodit’ten daha fazla özen gösteriyordu. Şarap kadehimi kaldırdım. “Gayet makul. Ama bu bir cevap değil.”

Omuz silkti. “Her şey fazlasıyla kolay başladı. Son Apollo’yu mahvetmemi istedi. O zamanlar sanırım on yedi yaşındaydım.”

Yaşadığım şok yüzünden neredeyse kadehimi düşürecektim. “O *sen* miydin?”

“Evet.” Bunu söylerken sesi herhangi bir övünme ya da gururdan yoksundu. Sadece bir gerçeği ifade ediyordu. “Tam olarak ben ayarlamadım ama Daphne’yle okula gidiyordum.” Bakışları karardı. “Kız kötü durumdaydı ve kanıt olmadığı

sürece kimsenin Apollo aleyhindeki sözlerine inanmayacağını biliyordu.”

O zamanlar Olimpos'ta değildim ama hikâyeyi gayet iyi biliyordum. Yaşlı Apollo, Afrodit'i bir nedenden dolayı kızdırmıştı ve herkesin bildiği bir sonraki şey, onun ve reşit olmayan bir kızın –Daphne– fotoğraflarının tüm dedikodu sitelerinde isimsiz olarak yayınlandığıydı. Bu yeni bilgiyle bu fotoğrafların ne kadar dikkatli seçildiğini şimdi anlayabiliyordum. Kimsenin ne olduğuna itiraz edemeyeceği kadar açıktı ama Daphne iç çamaşırını giyyordu. “Bu fotoğraflar önceden mi çekilmişti?” Yoksa iki genç komplo mu kurmuştu?

“Evet.” Bana bakmıyordu. “Nasıl hareket edeceğimize karar verdikten sonra onları Apollo'nun telefonundan aldı. Kusursuz değildi ama bu olay onu kızıdan uzak tuttu ve Apollo'nun cezalandırıldığını görmek annemi mutlu etti.”

Olimpos'un, özellikle On Üçler için çok az kuralı vardı ama Daphne, Artemis'in kuzeniydi, bu yüzden Olimpos'un daha önce hiç görmediği bir ateş fırtınasına *yol açmıştı*. Artemis Apollo'nun kellesini istedi ve yaşlı Zeus o kadar ileri gitmeye istekli olmayınca Artemis Athena'yı, Hephaestus'u, Poseidon'u ve doğal olarak Afrodit'i harekete geçirdi. Bu beşliye karşı Zeus bile bir şeyler yapmak zorunda kaldı. Apollo'yu öldürmedi ama On Üçler'in geri kalanıyla bir araya gelip Apollo'nun ünvanını elinden aldı.

İki hafta sonra cesedi Styx Nehri'nde bulundu. Yaygın görüş, bu cinayetten Artemis'in sorumlu olduğu yönündeydi ama bir kanıt varsa bile sulara gömülmüştü ve katili hiçbir zaman bulunamadı. Kimsenin cevaplar için çok çabaladığı söylenemezdi.

Eros'a baktım. “Bu fotoğrafları yayınlama fikrini ortaya atan sen miydin?” *On yedi yaşında?*

Her anlama gelecek omuz silkmelerden biri daha. “Dediğim gibi tek yol buydu.”

Afrodit'in verdiği cezayı yerine getirmenin tek yolu.

Daphne'nin içinde bulunduğu durumdan kaçmasına yardım etmenin tek yolu.

"Ama..."

İç çekti. "Ama ne?"

"Daphne gibi insanlara *yardım etmekten* onları öldürmeye nasıl geçtin?"

"Bir kurbağayı haşlar gibi." Gözlerimi kırıştırdığımı görünce ne demek istediğini açıkladı. "Her seferinde azar azar. Öldürdüğüm ilk kişi annemi tehdit eden bir adamdı." Evrenin tüm gizemlerini barındırıyormuş gibi çatalına baktı. "Geriye dönüp baktığımda o adam gerçekten bir tehditti. Sanırım eski bir sevgilisiydi ama sonunda onu takip etmeye başladı ve mesele annemin haklı olarak korktuğu noktaya kadar tırmandı. O ve Ares anlaşıyorlardı, bu yüzden Ares güvenliğini sağlamayacaktı. O yüzden de ben devreye girdim."

Afrodit'in kendi güvenliğini sağlama konusunda fazlasıyla yetenekli olduğunu dile getirmedim. Eros akıllıydı. Bunu biliyor olmalıydı. "Kaç yaşındaydın?"

"On dokuz."

Kalbim onun için sızladı, hem şimdiki hâli hem de eskiden olduğu çocuk için. "Üzgünüm."

"Üzülme." Omuz silkti ama inandırıcı olamayacak kadar gergin bir hareketti. "Annemi *tehdit edenlerin* aslında tehdit olmadıklarını anladığımda ruhum geri dönmeyecek kadar kirlenmişti. Tek yol ilerlemektir." Yüzümdeki ifadeden habersizdim ama o başını iki yana salladı. "Bana acıma, Psyche. Masum insanlara yaptığım şeyler yüzünden bir gram bile uykum kaçmadı. Ben de onun kadar canavarım."

Bunu biliyordum. Gerçekten biliyordum. Ama oğlunu kişisel iş bitiricisi olarak yetiştirdiği için ondan daha da fazla nefret etmekten kendimi alamıyordum. On yedi yaşında başladığını söylese de öyle olmadığını biliyordum. Eros'u onun adına devreye girmeye istekli olacağı noktaya getirmek için çok daha

genç yaşta başlamış olmalıydı. “Sen onun çocuğusun. Seni bu şekilde kullanması hâlâ yanlış.”

“Burası Olimpos. Doğrudan daha çok, yanlış var. İşler böyle yürüyor.”

Haklı olduğunun farkındaydım ama bu, kızgınlık dalgasını durdurmadı. İkimiz de rollerimizi seçmemiştik. O annesinin isteğiyle affedilmez şeyler yapmıştı. Buna başladığında bir çocuk olabilirdi ama artık öyle değildi. Her an durabilirdi.

Benim için durdu.

Beni raydan çıkarmadan evvel bu düşünceyi bastırdım. Fazla cazip, fazla baştan çıkarıcıydı. Eros, bana ölüm yerine evlenme seçeneğini sunmak için kendince nedenleri olduğunu zaten itiraf etmişti. Evet beni arzuluyordu ama bu annesine karşı gelmek için yeterli değildi. Olamazdı.

En iyisi üzerine çok fazla düşünmemekti.

Tabağımdaki yemekle oynuyordum. Bizi ayrı taraflara koymak, bana kendisinin berbat bir insan olduğunu hatırlatmak için çok çabalıyordu ve ben... ben bundan bile emin değildim. O iyi biri miydi? Düşüncesi bile gülünçtü. Olimpos’a geldiğimden beri zor seçimler yapmıştım ve hepsi küçük, bencil, düpedüz adice şeylerdi.

Ayrıca... Eros’un kendini dışlanmış hissetmesini istemiyordum. Ben kimseyi öldürmemiştim ama bu, melek olduğum anlamına gelmezdi. “Beni canavarlar arasında görmüyor olabilirsin ama tamamen suçsuz değilim.”

Sanki beni hoş görüyormuş gibi gülümsedi. “Ah, öyle mi?”

Fikrimi değiştirmeden önce hızla devam ettim. “Ares’in, Zeus’un tüm çocuklarının başarısız olduğu hakkında atıp tuttuğu ses kaydının MuseWatch’ta yayınlandığı hikâyeyi hatırlıyor musun?”

Eros’un yüzündeki şaşkınlık bu itirafı fazlasıyla değerli kıldı. Sandalyesinde arkasına yaslanıp sırtıttı, mavi gözleri hayranlıkla parlıyordu. “O sen miydin? Merak etmiştim. Helen

olabileceğini düşünmüştüm –onun tarzına benziyordu– ama olayla hiçbir ilgisi olmadığını iddia edip durdu. O ses kaydı, Zeus-Ares ittifakının asla tam olarak düzelemeyecek kadar bozulmasının tek nedeni.”

Bunu biliyordum. Keşke planımı yaptığımda hedeflerimden birinin bu olduğunu söyleyebilseydim ama gerçek çok daha az iddialıydı. “Eurydice’i asla rahat bırakmazdı. Zeus’un partilerinde onu kovalar ve bulduğu her fırsatta köşeye sıkıştırırdı. Kimse karışmazdı. Annem bile. Söylediği tek şey Ares’le yapılacak bir ittifakın ailemiz için ne kadar faydalı olacağıydı.” Kelimeler ağzımda kötü bir tat bırakmıştı. Annemi seviyordum ama bazen affedilmeyecek kadar sabit fikirli olabiliyordu. “Ares’le evlenmek Eurydice’i öldürürdü. Muhtemelen kelimenin tam anlamıyla değil ama onu o yapan şey solup giderdi. O diğer kız kardeşlerime benzemez, yumuşaktır. Bunu mümkün olduğu kadar uzun süre koruyabilmesi için ona alan vermek istedim.”

İfadesi ciddileşti. “Bu konuda ona iyilik yapıp yapmadığını bilemiyorum.”

Üstüme hüznün çöktü. “Artık hepimiz bunu anlamaya başlıyoruz.” Hepimiz büyümek ve eninde sonunda Olimpos’un gerçekliğiyle yüzleşmek zorundaydık ve ben en küçük kız kardeşimin gözlerindeki perdeyi daha önce mi kaldırıyorduk diye merak etmekten kendimi alamıyordum. Belki Orpheus’a tutulmaz ve kalbi de paramparça olmazdı. Belki de onu olduğu gibi görürdü. Sonsuza kadar ilham perisini arayan kararsız bir sanatçı. Bir süre bu amaca hizmet etmiş olabilirdi ama bu asla kalıcı olamayacaktı. “Eninde sonunda hepimiz bundan bir ders çıkarmalıyız.”

“Bazıları diğerlerinden daha erken öğreniyor.” Eros şarap kadehini eğip kırmızı sıvının kadehteki hareketini izledi. “Sen asla yanlış adım atmadın.”

Neredeyse gülecektim. “Bilsen şaşarsın. Annemin uyarılarına rağmen Olimpos’un onun iddia ettiği kadar zalim olamaya-

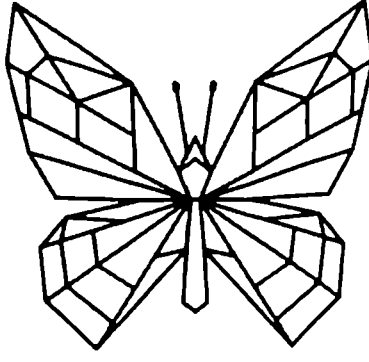
cağından emindim. Ben yanılmışım.” Bu iki küçük kelimeyi kapsayacak kadar çok. *Ben yanılmışım.*

Herkes başta inanılmaz derecede *iyiydi*. Ah, On Üçler’in diğer çocukları pek değildi –onlar, benimle ve kız kardeşlerimle aralarına mesafe koydular– ama güç merkezinden biraz daha uzaktakiler fena değildi. Fazla nazik. Fazla arkadaş canlısı. Çok tatlı. En azından sözde *arkadaşlarımın* benden, vücudumdan, görünüşümden, taşralı kabalıklarımın ne kadar tiksindiklerinden bahsettiklerini duyana kadar. Daha çok Helen’e, Perseus’a ya da On Üçler’in diğer popüler çocuklarına benzeyeceğimi sanıyorlardı. Zaman ve alan israfıydım.

Sonrasında arkadaş edinmeye çalışmayı bıraktım. İlk kez annemin aile dışındaki insanlarla ilişkiler konusunda haklı olabileceğini fark ettim. Kimseye güvenilemezdi. Hatta iki kategoriden birine giriyorlardı, ya potansiyel düşman ya da potansiyel müttefiktiler.

Bu şehirde alınan dersler her zaman acı verirdi ve aradan geçen yıllar bu acıyı dindirmeye pek yardımcı olmazdı. Gerçekten ama gerçekten Eros’la evliliğimin, kaderimde acı çekerek öğreneceğim başka bir zor ders olmamasını umuyordum.

Düzenleme
Ny.ozlem

21

EROS

Aşırı soğuktu. Ben bir yaz yaratıyordım. Güneşin gecenin ailerleyen saatlerine kadar gökyüzünde hâkimiyetini sürdürdüğü, insanların şehirde olabildiğince az kıyafetle dolaştığı ve havanın yüzümü acıtmadığı sıcak, tembel günleri tercih ederdim. Seçme şansım olsaydı, üniversite bölgesindeki açık hava bahçelerinde yürümek dışında başka herhangi bir aktiviteyi seçerdim.

Ama işte...

Psyche'nin polar astarlı taytla, dökümlü örgü kazakla, çizmeleri ve sade şişme ceketle ne kadar *güzel* göründüğünü düşünmeden duramıyordum. Kazağıyla uyumlu örgü bir bere de takmıştı. Gerçekten çok sevimliydi. Onu kendi evime –bizim evimize– sürüklemek ve o giysileri üzerinden tek tek çıkarmak istiyordum.

Koluma yaslanıp sanki dünyadaki en sevdiği kişi benmişim gibi gülümsedi ve bir anlığına bunun numara olduğunu unuttum.

Yakınlardan bir yerden gelen deklanşör sesi hatırlattı.

Ona kendimce sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdim ve kendimi, pembe yanaklarının buz gibi havaya değil de bana

tepki verdiğine inandırmak çok kolay oldu. “Ne kadar baş döndürücü bir aşkın pençesinde olduğumuzu göstermek için daha sıcak bir yer bulamaz mıydık?”

Gülümsemesi zerre kadar bocalamadı. Bana doğru eğilip alçak ses tonuma uyum sağladı. “Dışarıda takip edildiğimizin farkında değilmiş gibi davranmak daha kolay.” Psyche hafifçe güldü. “Ayrıca kışın bahçeleri severim.”

Etrafımıza baktım. Geçmişte bir Athena, üniversite bölgesinin öğrencilerin ve öğretmenlerin vakit geçirebileceği devasa, geniş bir açık hava bahçesine ihtiyacı olduğuna karar vermişti. Parkın diğer tarafında büyük bir sera vardı ama Psyche, bizi oraya götürecek olan yol dışında her yolu yürümeye kararlı görünüyordu. “Anlamıyorum. Görülecek hiçbir şey yok. Her şey ölü.”

“Eros.” Serbest eliyle koluma hafifçe vurdu. “Bu oldukça kötümser bir yaklaşım. Bahçe ölmedi. Uyuyor.”

Kaldırım taşlı yolun sol tarafında yer alan, çıplak çubuklar gibi görünen şeylere baktım. “Bana ölü görünüyor.”

“Ara sıra ölümle uğraşan biri olarak, ölümü daha iyi tanıyabileceğini düşünürdüm.” Bunu o kadar gelişigüzel söyledi ki her kelimeye eklenen dikenlerin farkında değil gibiydi.

Öyle olmalıydı. Ben bir katildim ve onun bunu hatırlaması gerekiyordu. “Psyche.”

“Bu bir hatırlatma.” Psyche bana bakmıyordu. Sanki evrenin sırlarını taşıyorlarmış gibi ağaçların ince dallarını inceliyordu. “Hiçbir şey sonsuza kadar sürmez. Ne kış uykusu ne de yazın güzel çiçekleri. Her şeyin bir mevsimi vardır.”

Bahçeden bahsetmediğini anlamak için âlim olmaya gerek yoktu. Kendinden bahsediyordu. Kolumu beline dolayıp onu yanıma çektim. Bizi takip ederken gizlenmeyi pek de beceremeyen paparaziler için rol yapıyor olabilirdik ama gerçek şu ki ona dokunmayı seviyordum. Evimizin güvenli ortamında kalmayı ve onu baştan çıkarma çalışmalarına devam etmeyi

ne kadar istesem de Psyche adlı muammanın derinliklerine inme fırsatını kaçırmayacaktım. “Söz konusu Olimpos olunca kız kardeşlerinin hepsinin bir ruh eşi varmış gibi görünüyor.”

“Öyle mi?”

Neredeyse tek vücut olduk ve patıkada, *uyuyan* bahçenin derinliklerine doğru yürümeye devam ettik. “Kimse onu durdurmasaydı Callisto şehri yerle bir ederdi. Zor dersler olsun ya da olmasın, Eurydice aşk istiyor. Persephone’nin Olimpos’tan kaçacağını sanıyordum.”

“Koşullar değişti.”

Koşullar. Demeter’in aslında Persephone’yi eski Zeus’la evlenmek üzere sattığını ve kızını Styx Nehri üzerinden Hades’in kollarına gönderdiğini söylemenin tuhaf bir yoluydu bu. Ancak Psyche’nin sesindeki gerginlik beni bunları söylemekten alıkoydu. İyi o zaman. Ben de kız kardeşleri hakkında konuşmak istemiyordum zaten. Onun hakkında konuşmak istiyordum. “Benim asla çözemediğim sensin.”

“Ben mi?”

Onu hafifçe sıkıştırdım. “Öyle olduğunu çok iyi biliyorsun. Seni tanımasam Demeter’in güncellenmiş versiyonu olduğunu söylerdim. Sen olayları annenden çok farklı bir şekilde ele alıyorsun ama kurnazlığın ve dikkatli imaj manipülasyonun aynı.” Gerildi ama onu bırakmadım. “Bu bir eleştiri değildi. On Üçler ve onların yakın çevreleriyle uğraşırken dürüstlüğü’nün sırtından bıçaklanmaktan başka bir sonuç doğuracağını düşünmek aptallık.”

“Belki de tam olarak görüldüğüm gibiyim.” Sesine biraz burukluk sızdı. “Zengin ve güçlü bir koca için etrafı kolaçan eden sosyetik bir *influencer*. Belki de doğrudan *avucuma* düştün.”

Güldüm. Elimde değildi. “Sahiden öyleyse beklediğimden çok daha iyi bir oyuncusun.”

“Teşekkür ederim.” Kollarımda döndü, hâlâ kalbini ellerimde tutuyormuşum gibi bana gülümsedi. “Fotoğraf çekmenin vakti geldi, kocacığım.”

Kocacığım.

Ah, bu hoşuma gitti. Bu çok hoşuma gitti.

Kalçalarını sıktım, aramızdaki tüm giysi katmanlarına rağmen onu mümkün olduğu kadar kendime yaklaştırdım. Nefeslerimiz aramızdaki havayı buğulandırıyordu ama arabadan indiğimizden beri ilk kez soğuğu hissetmiyordum. Psyche bu kadar yakinken nasıl üşüyebilirdim ki?

Dudaklarını hevesle dudaklarımın arasına almamda hiçbir numara yoktu. Onu istiyormuş gibi yapmıyordum. O çok iyi bir oyuncu olabilirdi ama küçük ürpertisi ve bana karşı erimesi hiç de numara değildi. Artık boşaldığında nasıl ses çıkardığını, nasıl hissettiğini ve nasıl görüldüğünü biliyordum. Arzu konusunda ben ne kadar sahteysem o da o kadar sahteydi.

Kollarını boynuma doladı ve ağzını açıp içeri girmeme izin verirken bile parmaklarını ensemdeki hassas noktada gezdirdi. Psyche'nin tadı arabadaki tarçınlı ve baharatlı ateş topu şekerine benziyordu, hatta daha da seksiydi. Bana mükemmel uyum sağlayan dilinin benim dilime vuruşunda kendimi kaybettim.

Öpüşmeyi kesen o oldu, şaşırtıcı derecede mutlu bir kıkırdamaya izin verecek kadar geriye yaslandı. "Tanrılar adına, Eros. Beni herkesin içinde böyle öpemezsin. Başımızı belaya sokacaksın."

Gerçek mi? Değil mi?

Emin olamıyordum. Özellikle de onu seraya sürükleyip birkaç kez boşalmasını sağlayacak özel bir köşe bulmaktan yarım saniye uzaktayken. Ama hayır, bunu yapamazdım. İzleyicilerimiz vardı ve Olimpos'taki paparaziler amansızdı. Şu anda baş döndürücü olmamız gerekse de elim Psyche'nin taytının içindeyken çekilmiş fotoğrafların paylaşılmasına izin veremezdim.

Alnımı alnına bastırıp vücudumu tekrar kontrol altına almaya çalıştım. "*Ben mi* başımızı belaya sokacağım?"

"Evet." Gülümsemesi biraz yumuşadı. "Açıkçası ben masum bir seyirciyim."

Mesele buydu. Tamamen haksız sayılmazdı. Normalde suçluluk duygusuyla zaman kaybetmezdim ama sanki biri kaburgalarımın arasına bir hançer saplamıştı, yan tarafımdaki bu tuhaf bıçaklanma hissi suçluluk olmalıydı. Annem onu cezalandırmaya karar vermeden önce Psyche'nin kendi planı vardı ve *bana* gösterdiği basit bir nezaket eylemiyle uçurumun kenarına itilmişti. Ben hiçbir zaman onun planının bir parçası olmamıştım. Aceleyle yapılan bu evliliğin avantajlarından yararlanırsam bile –ki yararlanıyordum– *onun* planı bu değildi.

“Üzgünüm.” Bu kelimeleri söylemek istemesem de *ciddiydim*. Muhtemelen ilk defa. “Her şey için.”

“Biliyor musun, neredeyse sana inanacağım.” Koluma girip beni yola doğru çekiştirdi. “Ne olursa olsun, bu artık muğlak bir konu. Bu durumu en iyi şekilde değerlendireceğiz.”

Birkaç dakika sessizce yürüdük. Yürüyüş gayet rahattı ve Psyche'nin yüzüne bakınca onun düşüncelere daldığını ve buradan çok uzakta olduğunu düşündüm. Umurumda değildi. Psyche'nin bunun önemini anladığından şüpheli olsam da ben anlıyordum.

Bana güveniyordu.

Bu bilginin üzerime çökmesine, beni canlandırmasına izin verdim. Bu kadının güvenini kazanmak için çok az şey yapmıştım. Evet, onu öldürmemiştim ama bir insanın yapması gereken asgari şey buydu. Bu kararı ruhumun iyiliğinden vermişim gibi bile yapamazdım. Yaptığım her şey kadar bencilceydi. Onu istemiştim ve bu boktan durum bana onu ele geçirmenin yolunu açmıştı.

Hepsi bana ufacık bir nezaket belirtisi gösterdiği içindi.

Lanet göğsüm bu kadar sıkışmış olmasaydı gülebilirdim. Her türden yumuşak duyguya bu kadar aç olmam öyle acınası bir şeydi ki biri bana sert sözler yerine nazik ellerle geldiğinde, onları hayatımda tutmak için Yeraltı Dünyası'na yürüyerek gidip geri dönmeye hazırdım.

Sadece o ilk geceden ibaret olsaydı belki Psyche'yi, biriktirmeye meraklı bir ejderha gibi sarıp sarmalar, evime geri götürme yönündeki karanlık dürtülerime direnebilirdim ama sonra bana tekrar yardım etmek amacıyla o görüşmeye gelmişti. Annemin bu kadar merak uyandıran bir ışığı söndürmesine nasıl izin verebilirdim?

Psyche'nin güvenini hak etmiyordum. Başka herhangi biri için bu sadece gerektiğinde onlara karşı bir koz olarak kullanabileceğim bir araç olurdu. Peki ya bu kadınla?

Onu kazanmak istiyordum.

Belki de iyi bir başlangıç için karşılık olarak kendimden bir şeyler sunabilirdim.

Bir sonraki yol ayrımında onu arabama doğru yönlendirdim. "Hadi bir şeyler içip ısınalım."

"Düşünüyordum da..."

Onu bölmek tahmin ettiğimden daha zordu. "Seni bir yere götürmek istiyorum."

Gözlerini kırptırdı. "Ah. Peki."

Midemde gerginliğin kanat çırpması için bir neden yoktu. Uğrak yerlerim sır değildi ama daha önce onları hiç başka biriyle paylaşmak istememiştim. Olimpos'ta her zaman Afrodit'in en keskin silahı olarak tanınacaktım. Ama beni Eros olarak gördükleri birkaç yer de vardı. Sadece... Eros.

Psyche'nin her zaman önce içimdeki tehlikeyi göreceğini biliyordum ama bir yanımda geri kalanımı da görmesini istiyordu. Ne kadar berbat olursam olayım. Bana uzun zamandır hissetmediğim bir şeyi hissettiriyordu: İnsan olduğumu. Belki de hiç hissetmediğim kadar.

Onun da beni sadece Eros olarak görmesini istiyordum. Bu fikir beni başa çıkmaya hazır olmadığım kadar korkutuyor olsa bile. Dokunulmaz kişiliğin ötesine geçip altındaki kaba gerçekliği görürse nasıl sırt çevirebilirdi ki? Bana karşı kullanımlarını diye sakladığım kırık parçaları?

Arabama döndüğümüzde onun için kapıyı açtım ve sürücü tarafına döndüm. Yaklaşan üç fotoğrafçı vardı ve artık paparazi değilmiş gibi davranmaya çalışmıyorlardı. İleriye doğru atıldılar ve ben aşağılık bir pisliktim olduğumdan arabayı kaldırımın kenarından hareket ettirirken neredeyse ikisini eziyordum.

Psyche genzinden bir ses çıkararak güldü. “Tutuklanmazsan iyi olur.”

“Onlara iyi davransaydım bir şeyler döndüğünü anarlardı.”

Ela gözleri yaramaz bir şekilde parladı. “Tanrılar korusun.”

“Şimdi ana fikri anladın.” Sokaklardan geçerek güneye, tiyatro bölgesine doğru ilerledim. Her sezon bir iki prodüksiyona imza atan üç tiyatronun bulunduğu birkaç bloktan oluşuyordu. Canlı performanslar umurumda değildi ama Olimpos’taki oyuncuların hiçbir şeyi sallamaması nehrin bu tarafında bulunması zor olan bir özellikti. Önemsedikleri tek şey *kendi* güç hiyerarşileriydi ve Athena ile Apollo onlara iyi maaş verdikleri sürece On Üçler’in geri kalanını umursamazlardı.

Özellikle annem bu bölgeye hiç düşkün değildi. Tiyatroyu severdi ve *kültürümün* artması için yıllar boyunca beni sayısız oyuna sürüklemişti ama bu, gösterilerin başlaması ve bitmesiyle sınırlıydı sadece. Orada asla oyalanmazdı, bu nedenle bu bölge benim için her zaman bir sığınak olmuştu. Buradayken onunla karşılaşma konusunda endişelenmeme gerek yoktu. Bacchae’nin arkasındaki küçük otoparka girip motoru kapattım.

Psyche dışarı baktı. “İlginç bir seçim.”

“Daha önce buraya geldin mi hiç?”

Başını iki yana salladı. “Tiyatroya sezonluk biletlerim var ama Oyun çıkışlarında burada değil, eve yakın yerlerde takılıyor.” Dimitriou kadınları boş zamanlarını annelerinin muhiti ile Dodona Kulesi çevresindeki bloklar arasında geçiriyorlardı, bu yüzden içki içmek için daha tanıdık yerleri seçmeleri mantıklıydı.

Arabadan indim ama Psyche bu sefer inmek için kapısını açmamı beklemedi. Koyu kaşlarının arasında hâlâ küçük bir çizgi vardı. “Basının burada fazla zaman geçirdiğini düşünmüyorum.”

“Geçirmezler.” Elini tuttum. “Ama tiyatrocuların dedikodu konusunda kötü bir şöhretleri vardır ve bu yüzden işimize yarayabilirler.”

Gözleri parladı. “Anlıyorum. Zekice.”

“Memnun etmek için yaşıyorum.” Binanın etrafında dolaşırken kasıtlı olarak yavaşlayıp Psyche’yi Bacchae’nin dışını incelerken izledim. Burada, tiyatro bölgesinde, yukarı şehrin çoğu yerinde olduğu gibi kusursuz görünüm peşinde koşmazlardı. Onlar *karakteri* tercih ediyorlardı ve Bacchae’de de bu bolca vardı. Yıpranmış dış cephesiyle uzun zaman önce inşa edilmiş gibi görünüyordu ama yalnızca yirmi yıllık bir binaydı. Solgun boyası ilk günden beri aynıydı.

Psyche için kapıyı açık tuttum ve onun peşinden barın sıcak ortamına doğru ilerledim. Hemen kabanlarımızı çıkardık. Elimi beline koyarak onu kalabalık masaların arasından arka köşedeki küçük bölmeye yönlendirdim. Açık olmasına sevindim çünkü Bacchae’nin sunduğu her şeyin tadını çıkarabileceğiniz en iyi yer buradaydı.

Onu içeri sokmama ve kocaman açılmış gözlerle duvara bakarken onu izlememe izin verdi. “Vay canına.”

“Sahibi bir tür koleksiyoncu.” Arkama yaslanıp Psyche’nin duvarları dolduran nesneleri incelemesini izledim. Güncel oyunların gıcır gıcır posterleri, onlarca yıl öncesinden kalma solmuş posterlerle yan yana asılıydı. Duvar boyunca uzanan dar bir nişte, her birine özenle üretim yılı yazılmış dekor ve kıyafetlerle dolu özel cam kasalar diziliydi. Arka planda aşına olmadığım bir müzikalin albümü kısık sesle dönüyordu.

Sessiz kalmalı ve sindirmesine izin vermeliydim ama konuşmaktan kendimi alamadım. “Şu anda da hayli yoğun ama bir

de akşam gösterilerinden sonra görmelisin. Oyuncularla sahne ekibi içeri girer, yarısı hâlâ bir çeşit sahne makyajıyladır ve işler vahşileşir. Getirdikleri enerji şimdiye kadar gördüğüm hiçbir şeye benzemez. Gösteriler de güzeldir ama sonrasını görmek sihir gibi.”

Sonunda bakışlarını alışılmadık ölçüde karmaşık beyaz elbiseden uzaklaştırıp bana baktı. “Bir ara buraya tekrar gelip görmek isterim.”

“Geliriz.” Kolayca yerine getirilecek basit bir sözdü ama bu içten olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

“Burası senin için önemli.”

Tabii ki hemen anlayacaktı. Satır aralarını okuyacak kadar akıllıydı ve burayı, onunla paylaşabilmek için bilerek seçmiştim. Şapkasını çıkarıp bölmenin diğer tarafındaki kaban yığınınımızın üzerine bıraktım. Saçları biraz dağılmıştı ama hoşuma gitti. “Evet, benim için önemli.”

“Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim.” Hafifçe gülmüseddi ve saçlarını düzeltti. “Bunu benimle paylaştığın için.”

Göğsüm sıkışır gibi oldu ama bakışlarımı onun mutlu gülümsemesinden alamıyordum. “Sen üniversite bölgesindeki bahçeleri benimle paylaştın. Senin için anlam ifade ediyorlar, değil mi? Bir tür sığınak.”

“Sığınak der miydin bilmiyorum...” İç çekti. “Hayır, bu bir yalan. Özür dilerim, alışkanlık.” Psyche başını pişmanlıkla iki yana salladı. “Evet, bahçeler benim için özel. Zaman zaman oraya gittiğim bir sır değil ama gitmemin sebebi bana şehre taşınmadan önceki hayatımı hatırlatması. Elbette çiftliğe benzemiyor ama toprakta yetişen şeyler beni rahatlatıyor.”

Göğsümdeki his o kadar yoğunlaştı ki nefes almakta zorlandım. “Burası da benim için öyle. Burada kimse benim kim olduğumu ya da annemin kim olduğunu umursamaz. Bu rahatlamamı sağlıyor, yani işte insan Olimpos’ta ne kadar rahatlayabilirse o kadar.”

Psyche bir şeyler söylemeye başlayacaktı ki koyu renk saçları gümüş iplerle örülmüş uzun boylu, Latin bir barmen gülümseyerek bize doğru yaklaşınca fırsat bulamadı. “Size ne verebilirim?”

En sevdiğim kırmızı şarabı sipariş ettim. Psyche burbon istedi. Kaşlarımın kalktığını fark edince kızardı. “Mükemmel bir kış içeceği.”

“Buna itiraz edemem.” İçki siparişlerine dayanarak varsayımlarda bulunulmaması gerektiğini bilsem de şaşırmadan edemedim. Gördüğüm kadarıyla Psyche pek parti insanı değildi ama *içtiğinde* belirgin bir kokteyl türünü tercih ediyordu. “Normalde burbon içmezsin.”

“Düzeltilme: Normalde toplum içinde burbon içmem.” Yüzünde buruk bir tebessüm belirdi. “Bu da imaj meselesinin bir parçası. Kamusal Psyche, günün saatine bağlı olarak meyveli içecekleri ve şarabı sever.”

Başımı iki yana salladım. “Kamusal imajına bu kadar kafa yorman şaşırtıcı. Bunu iltifat olarak söylüyorum.”

“Teşekkür ederim.” Omuz silkti. “Bu gerekliydi. Kamuya açık iyi bir kişiliğin ne kadar etkili bir zırh olabileceğini herkesten çok sen anlarsın.”

“Evet.” Odaya baktım. İçgüdülerim konuyu burada bırakmamı söylüyordu ama devam ettim. Onu buraya getirmemin amacı dışlamak değildi. “Senden nefret ettiklerinde, aslında kamusal versiyonundan nefret ediyormuşlar gibi davranmak daha kolay.”

“Evet, kesinlikle.”

Ona baktım. “Yanımdayken bu kişiliğin biraz olsun üzerinden kaymasına izin verecek misin?”

“Bu özel bir durum.” Yavaşça gülümsedi. “Ve birkaç şarap şirketinin sponsorluklarından düzenli miktarda para kazanıyorum. Burada fotoğrafımız çekilirse karışıma birkaç viski sponsorluğu eklemenin de zararı olmaz.”

Konuşmayı kasıtlı olarak daha güvenli konulara yönlendiriyordu. Bunu takdir ettim. Şu anda ayaklarımın altındaki zemin oldukça kaygan geliyordu. Bizi yeniden derin konulara sürüklemeyecek bir şeyler söylemek istedim. “Ama elindeki tek şey şarap sponsorlukları değil.”

Gülümsemesi genişledi. “Hayır, değil.”

Muhtemelen annemin Psyche’ye odaklanmasının bir başka nedeni de buydu. Yaptığı işte çok başarılıydı, Afrodit’ten bile daha başarılı. Üstelik Psyche’nin sırf iyi görünmesi için para alan insanlardan oluşan bir ekibi yoktu.

Barmen içkilerimizle gelip bir atıştırmalık menüsü bıraktıktan sonra dolu olan birkaç masayı dolaşmaya gitti. İki grup insan vardı ve bizi yakından izlemiyormuş gibi görünmek için çok uğraşıyorlardı ama kafa kafaya verip bulunduğumuz tarafa kaçamak bakışlar atarken fısıldaşmaya devam ediyorlardı. Hiç şüphe yok ki fotoğraflarımız çok geçmeden sosyal medyalarını süsleyecekti.

Psyche’nin burbonunu yudumlarken ürpermesini, yanaklarının renginin koyulaşmasını izledim. İçime bir sıcaklık yayıldı. “Burbon sana çok yakışıyor.”

“Eros.” Bana doğru eğildi, sözleri mesafeli olmasına rağmen ifadesi mutluydu. “Gerçekten böyle şeyler söylemene gerek yok. Kimse seni duyamaz.”

Dudaklarım neredeyse kulağına değene kadar başımı eğdim. “Birilerinin dinlediğini önemsedğim için söylemiyorum. Bunları doğru oldukları için söylüyorum.”

“Eros, lütfen.”

Onunla göz göze gelmek için arkama yaslandım. Bu sabahki konuşma kafamda döndü. İkimiz de biraz kontrolden çıkmıştık, ikimiz de işlerin bu kadar hızlı gelişmesinden dolayı biraz ürkektik. Akıllıca olan yavaşlamak, savunmamızı güçlendirmek için birbirimize alan tanımaktı.

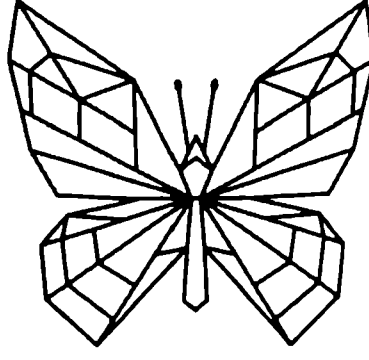
Sikerler. “Hiç baştan çıkarıldın mı, Psyche? Gerçekten baştan çıkarıldın mı?”

Dudaklarını yaladı. “Becerilerine bağlı.”

“Bu hayır demek.”

Yüzünü buruşturdu. “İyi. Hayır.”

Yanıt olarak titremesinden keyif alarak ona yavaşça gülümsedim. “Çıkarılmak üzeresin.”

22

PSYCHE

Eros binlerce farklı yönden tehlikeliydi ama hiçbir zaman Ebana böyle gülümsediği zamanki kadar tehlikeli olmamıştı. Sanki birbirimizle sırlarımızı paylaşıyormuşuz gibi, sanki bir *yakınlığı* paylaşıyormuşuz gibi. Kendime hepsinin rol olduğunu hatırlatmakta zorlanıyordum. Evet, aramızdaki arzu gerçektir ama bu, hikâyeyi diğerlerine satmanın başka bir aracıydı. Bu bir yan etkiydi, asıl amaç değildi.

Hiç baştan çıkarılmış mıydım?

Yüzüne gülmek istedim. Kendime sırlar dışında herhangi bir şeyle baştan çıkmaya izin verirsem Olimpos beni zevkle yere sererdi. Dünyanın geri kalanı, bir kadının değerinin bekâretle bağlantılı olduğuna dair arkaik görüşlerden uzaklaşmış olabilirdi ama Olimpos henüz oraya ulaşamamıştı. En azından yukarı şehirde. İlk feci flört deneyimimden sonra geri kalan her şey gizli kapaklı olmuştu. Karşılıklı olarak güvence altına alınmış bir yıkım, en azından kadın partnerlerimle öyleydi. Birbirinizi görmek için gizlice dolaşmaya çok vakit harcadığınızda baştan çıkarmaya pek zaman kalmıyordu.

Eros'un beni baştan çıkarmasına izin verme düşüncesi tıpkı bir uçaktan atlamaya benziyordu. Yumuşak bir dokunuşla... ya da yerçekiminin yıkıcı kucaklamasıyla sonuçlanabilirdi. Riske giremezdim.

Burbonumdan kocaman bir yudum aldım, yakıcı alkol tadı boğazıma ve ciğerlerime mızraklar saplarken öksürmek için Eros'tan uzaklaşmak zorunda kaldım. "Ah, tanrılar adına."

"Onların bununla ilgisi yok." Sesi, içimdeyken kullandığı gibi boğuktu. "Psyche, bana bak."

Çaresizlik gibi rahatsız edici bir his beni sarstı. Aklıma gelen ilk konuya, bu adamın varlığıyla etrafımda ördüğü büyüden beni kesin olarak uzaklaştıracak bir konuya tutundum. "Annenin henüz ilk hamlesini yapmamasına şaşırdım."

Gülümsemesi azalmadı ama gözlerindeki sıcaklık kayboldu. Saçımın bir tutamını parmağına dolayıp başını bana yaklaştırdı. "Bu gece eve döndükten sonra bir şey öğrenip öğrenemeyeceğime bakacağım. Harekete geçmemiş olmasının imkânı yok, sadece henüz bunun kanıtını görmedik."

Ev.

İşte bu çok korkutucu bir düşünceydi. Benim evim her zaman annemin dairesi olmuştu. Bu evliliği kabul ettiğimde Eros'un çatı katını da evim olarak düşünebileceğim hiç aklıma gelmemişti. Hele de bu kadar çabuk.

Bunun dışında bir şeye odaklan. "Planları hakkında mutlaka bazı teorilerin vardır. Ona daha önce bu tür şeylerde yardım etmiştin." Kendime neden hiçbir koşulda bu adama âşık olmam gerektiğini hatırlatmam gerekiyordu. Yatakta yaptıklarımızdan ne kadar keyif alsam da. Onun soğuk mizah anlayışını ve zekâsını ne kadar takdir etsem de. Bana en beklenmedik zamanlarda gösterdiği kırılmanlık ipuçlarına ne kadar ilgi duysam da. Bilakis, bu özellikler onu daha da büyük bir tehdit hâline getiriyordu çünkü bu noktaya ulaşmak için katettiğimiz yolu unutma tehlikesiyle karşı karşıyaydım.

İç çekti. “Önce seni hayatımdan çıkarmaya çalışacağından şüpheleniyorum. Şekillendirdiğimiz aşk hikâyesini baltalayacak, senin başka bir amacın olduğunu öne sürecek birtakım söylentiler yayacaktır. Bu da tabii ki beni bir ahmak gibi gösterir ama bunu umursamayacak kadar öfkeli olmasını umuyorum.” Yüzümde nasıl bir ifade olduğunu bilmiyordum ama tekrar iç geçirdi ve ayrıntılara girdi. “Huysuz bir canavar olabilir ama zekidir de. İstemeseydim bu kadar ileri gitmeyeceğimi bilir... seni istemeseydim. Seni kendi isteğimle başımdan atmam için önce ilişkimizi zehirlemeye çalışacaktır. Annemin pek kalbi yoktur ama hâlâ var olan o küçücük parçayla beni önemser.”

Emin misin?

Bu soruyu dile getirmedim. Fazla acımasızca olurdu ve zaten yeterince deneyimlediği bir şeyi bir de benden duymasına gerek yoktu. Çocuğunu umursayan bir ebeveyn onu iş bitirici olarak kullanmazdı. Eros, öyle pat diye uzmanlığıyla ortaya çıkmamıştı; biri ona öğretmiş olmalıydı. Afrodit’in bunu kolaylaştırdığına önemli miktarda paraya bahse girebilirdim. Ne kadar erken başladığını bilmiyordum ama eğer on yedi yaşında annesi için başkalarının hayatını mahvetmeye başladıysa eğitime çocuk yaşta başlamış olmalıydı. Hâlâ etkilenebilir durumda ve onun bakımı altındayken. Ne tür bir ebeveyn hırslarına, çocuğunun zihinsel ve duygusal sağlığından daha çok önem verirdi?

Cevabım vardı, değil mi?

Afrodit gibi bir ebeveyn.

Annesine duyduğu azıcık inancı da ortadan kaldırmak için Eros’un çocukluğunu deşmeye niyetim yoktu. Mevcut durumumuzla ilgili hiçbir şeyi değiştirmezdi... ve bunun ona zarar vereceği şüphesinden kurtulamıyordum. Bunun yerine farklı bir açıdan bakmaya çalıştım. “Kendi param var. Senin gibi tatlı, masum bir adamı baştan çıkarıp evlenmek için başka ne sebebim olabilir ki?”

“İntikam inanılması en kolay olanı, hatta bunu annenin emrettiği söylentisi çıkarsa daha da kolaylaşır.”

“Güçlü Demeter, Afrodit’e zarar vermek için kızını düşmanının oğluyla yatağa girmeye gönderiyor.” Zor bir ihtimaldi ama yeterince ilgi çekici bir hikâyeydi. Afrodit bu konuda bir şeylerin peşinde olabilirdi. Teoride. Kaşlarımı kaldırdım. “Senin, Olimpos’un gözde playboyunun, *bana* bu kadar âşık olup tedbiri bir kenara bırakarak parmağıma yüzük taktığına kim inanır ki?” Güçlü yönlerimi biliyordum ama Olimpos tamamen dış görünüşe odaklanırdı. Görmek istediklerini göreceklardı, özellikle de güç ve güzellik algılarını pekiştiriyorsa.

Çenemi hafifçe tutup yüzüne bakmam başımı kaldırdı. “Bilmiyorum, Psyche. Şu anda kendimi çok âşık hissediyorum.”

Gerçek mi?

Sahte mi?

Bilemiyordum ve bu beni korkutuyordu. Neredeyse gerçek olmasını istemem kadar korkutuyordu. “Aşkımıza inandırmada harika bir iş çıkarıyorsun,” demeyi başardım.

Başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirdi. “Sana söz verdim. Benim olduğun sürece sana kimse zarar veremez. İtibarına bile.”

Verdiği söze odaklanmak aptalcaydı. Daha bu sabah ona kendimden başka kimseye ait olmadığını söylememiş miydim? “Ben senin değilim.”

“Parmağındaki yüzük aksini söylüyor.”

Yüzüğü neredeyse unutmuştum. Hayır, bu bir yalandı. Oduğundan çok daha ağır geliyordu. Tenime her değdiğinde ve elmas ışığı her yakaladığında ne yaptığımızı da hatırlatıyordum.

Eros’un muhteşem yüzü karşısında yüzüğün hiçbir önemi yoktu. Ondan uzak duramıyordum. “Bu mantığa göre *senin* parmağındaki yüzük de seni benim yapar.”

“Evet.” Bunu durumdan çok memnunmuş gibi söyledi. “Ben seninim, Psyche. Benimle ne yapacaksın?”

En akıllıca hamle sorusunu geçiştirmekti. Ona aslında ilk fırsatta birlikte yatağa geri dönmeyeceğimizi. Yalnızca hayatım tehlikede olduğu için evlendiğimizi, başka bir nedeni olmadığını hatırlatmak. . Burada, bu bölmenin samimiyetinde, Eros'un burayı sevdiği için beni getirdiği küçük barda bunu hatırlamak zordu. Çünkü o burada kendini güvende hissediyordu. "Bütün sevgililerini buraya getirir misin?" Aramıza mesafe koymak için kelimeleri çaresizce bir mızrak gibi fırlattım.

Geri adım atmadı. "Buraya kimseyi getirmem. O şekilde değil. Bazen Helen ya da Hermes benimle içmeye gelir. Eskiden Perseus da bize eşlik ederdi ama daha önce de söylediğim gibi bu bir..." Eros sonunda başka yöne baktı, yüzünde tuhaf bir ifadeyle odayı inceliyordu. "Burası güvenli bir yer. Olimpos'ta olabilecek en güvenli yer."

Bakışlarını takip ettiğimde, suçluluk hissi terli ellerini boğazıma doladı. Gözüme bize doğrultulmuş üç ayrı telefon çarptı. "Üzgünüm."

"Neden?"

"Senin burada çekilmiş bir fotoğrafını hiç görmedim ama şimdi fotoğrafın çekiliyor çünkü benimlesin."

Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Burayı seçtiğimde bunun olacağını biliyordum. Özür dileyecek bir şey yok."

Suçluluk hissim azalmak yerine daha da güçlendi. "Bu şehirde bir tanesini kaybetmeyi göze alabileceğin kadar çok güvenli yer yoktur herhâlde."

Küçük gülümsemesi kayboldu. Yüzümü inceledi. "Endişeleniyor musun? *Benim* için?"

"Evet." Bakışlarımı kaçıramıyordum, bu ânın artan samimiyetini kıramıyordum. Burada neler olduğunu bildiğimi sanıyordum ama şimdi o kadar da emin değildim. "Gardımı hiç düşürmemenin ne kadar yorucu olabileceğini biliyorum ve burası evinin dışında buna izin verdiği özel bir yer gerçekten. Bunu feda etmemeliydin. Bunun için değil. Benim için değil."

Çenemi avuçlayıp başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirdi. “Gerçekten benim için endişeleniyorsun.”

Onun neden *endişelenmediğini* anlamıyordum. Gerçek benliğimi sergileyebileceğim kamusal alanları saysam bir elin parmaklarını geçmezdi. Hatta parmaklarımın çoğu havada kalırdı. Bunlardan birini kaybetmek birçok açıdan yıkıcı olabilirdi. “Üzgünüm. Eğer fark etseydim...”

“Psyche.” Elini boynumun omzumla buluştuğu noktaya kaydırıldı. Hafif bir dokunuştı, yine de sahipleniciydi. “Burada olmamız bu köprüyü tamamen yakacağım anlamına gelmiyor. Kendini suçlu hissetmeni gerektirecek hiçbir şey yok.”

Bunun sonuçlarını nasıl anlamazdı? Dudaklarımı ıslattım, nasıl açıklayacağımı düşünmeye çalışıyordum. “Bu fotoğraflar yayınlandığı anda yukarı şehre her şeyden çok sevdiği bir şey vereceksin: Yenilik. İnsanlar, seninle veya yakın çevrenle etkileşime girme şansı elde etmeyi umanlar bu bara akın edecek. Yeni popüler nokta hâline gelecek, bu da buranın o sevdiğin doğasının değişeceği anlamına geliyor.” Daha önce böyle şeyler olduğunu görmüştüm. Daha önce böyle bir şeyin yaşanmasına ben *sebe*p olmuşum.

Omuz silkti. “Sonsuza kadar sürmez nasıl olsa. Hem o arada Bacchae de üç beş bir şeyler kazanır. Birkaç ay içinde, bu kabinde kafesteki bir kaplan gibi oturmadığımı anladıklarında, sıradaki sansasyonel şeye geçecekler.” Yaklaştı, hâlâ onu eğlendirmişim gibi bana bakıyordu. “Hem başka yerlerde sık sık boy gösterirsek daha da kısa sürer.”

“Ama...”

“Buraya bir dahaki gelişimizde kimse bizimle ilgilenmeyecek.” Argümanımı söylemeden önceden tahmin etti. “Burayı güvenli yer olarak gören tek kişi ben değilim. Oyuncular ve ekip, turist rolündeki o insanlardan hiç hoşlanmayacak ve bir daha fotoğraf paylaşmayacaklardır. Bilakis, bu hamle uzun vadede işleri daha güvenli hâle getirir.”

Bu mantığın beni sarıp sarmalamasına, içimi rahatlatmasına izin verdim. Aslında bu şekilde ifade edince çok mantıklıydı. Yavaş yavaş, ama çok yavaşça, suçluluk duygusu silinmeye başladı. “Anlıyorum.”

“Benim için endişelenmen hoşuma gidiyor.”

Başım beladaydı. Bu adamı umursamasaydım güvenli yerlerinden birinin tehlikede olmasını umursamazdım. Onun düşman olması gerekiyordu, o yüzden bu *iyi* bir şey olmalıydı, suçluluk duyulacak bir şey değil. Geri çekilmeye başladım ama tutuşunu biraz daha sıkılaştırdı. Zorlukla yutkundum, kendime nabzımın hızlanmasının korkudan kaynaklandığını söylemeye çalıştım ama gerçeği biliyordum. Bu arzuydu. Tanrılar adına, Eros’un yaptığı her şey ona yönelik arzumu artırıyordu sanki. Elbette öyle oluyordu.

Her hareketimi izlediğinin farkında olarak dudaklarımı yaladım. Aramıza mesafe koymalı, üstelik bunu hemen yapmalıydım. Eğer bunu fiziksel olarak yapmama izin vermiyorsa o zaman kelimelerimi kullanmak zorundaydım. “Senin için endişelenmiyorum. Seni hiç umursamıyorum.”

“Yalancı.” Dudakları benimkilere değene dek eğildi. “Şimdi kocana doğru düzgün bir öpücük ver. Beni hiç umursamadığına göre kendini kontrol altında tutman sorun olmamalı.”

Ah, seni piç kurusu.

Meydan okuma hissi içimde kükredi ve bunun en başta Eros’la evlenmekten çok daha kötü bir fikir olduğunu fısıldayan küçük sesi bastırdım. Gömleğini kavrayıp onu kendime doğru çekerek dudaklarımızı birbirine bastırdım. Yavaşça değildi, ağzını benimkine hafifçe değdirmeydi. Öpüşmemiz tam bir savaş meydanıydı. O beni fethetmeye çalışıyor, bense boyun eğmeyi reddediyordum. Ver ve al, al ve al. Bardaki sesler bedenimdeki uğultunun altında kayboldu. Barın kendisi de kaybolmuş gibiydi. Sadece Eros ve dilindeki şarabın tadı, bir de benim vücuduma bastırıldığı vücudu vardı. Yeterli değildi. Neredeyse hiç değildi.

Boğaz temizleme sesiyle hızla geri çekildim. Yüzüm alev alev yandığından kıpkırmızı olmalıydım ama masamızın tepesinde kimin dikildiğini fark ettiğimde alevlenen arzum eriyip gitti.

Afrodit.

Her zamanki gibi kusursuz görünüyordu, parlak sarı saçları omuzlarına mükemmel bukleler hâlinde dökülüyordu, makyajı abartısız ama incelikliydi. Kırmızı dudakları kıvrılarak bize gülümse de mavi gözlerine ulaşmadı. Eros'un soğuk gözlerinin onunkine ne kadar benzediğini hiç fark etmemiş olmam komikti. Tek fark Afrodit'in bakışlarının asla ısınmamasıydı.

Burada ne işi vardı?

Hem neden bizzat gelmişti? Ortaya çıkıp olay yaratacaksa masum tarafı oynaması pek mümkün değildi.

Eros benden uzaklaştı ve gerekirse hareket etmek için kendini serbest bıraktığına dair garip bir hisse kapıldım. Ama masanın altından elimi tutup parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi.

"Anne."

"Oğlum." Gülümsemesi av kokusunu alan bir yırtıcı gibi genişledi. "Aramalarına cevap vermedin."

"Dün evlendim. Sanırım affedilebilirim. Bir düğünün insanın hayatını nasıl ele geçirebileceğini herkesten çok sen bilirsin."

"Hımm." Öne doğru eğilip bana eleştirel bir bakış attı. "Neden onu seçtiğini gerçekten anlamıyorum. Kelimenin tam anlamıyla Dimitriou kızlarından herhangi biri, vahşi olanı bile daha iyi olurdu. O..." Güldü, alçak ve gırtlaktan gelen bir sestti. "Yani, şuna baksana."

Bu aşağılama üzerimden kayıp gitti. Olimpos'a geldiğimizden beri bunun çeşitli versiyonlarıyla uğraşıyordum. Olimpos'takilerin onayladığı güzellik standartlarına uymuyordum. On Üçler'in yakın çevresindekilerle her bir araya gelişimizde bedenime saldırmayı kolay hedef olarak seçen birçok kişi olmuştu. Fikirlerine gerçekten önem verdiğim insanların sayısı

bir elin parmaklarını geçmezdi ve Afrodite kesinlikle onların arasında değildi.

Ancak Eros gerildi ve ses tonu buz gibi oldu. “Artık gitme vaktin geldi, anne.”

“Sözümü söyleyene kadar olmaz.” Eros’un şarap kadehine uzanıp rahat bir tavırla yudumladı.

Bütün çabalarımın rağmen dudaklarımdan bir kıkırtı kaçtı. Bu kadın gerçekten hayal gücünden yoksundu, değil mi? Bana kaşlarını çatığında sadece yüzündeki ifadeyi görmek için bile olsa açıklama yapmak zorunda hissettim. “İstersen bir de ayağını kaldırıp oğlunun ayağına işe.”

“Sen epey kaba saba bir şeysin, değil mi?”

“Ben dürüst demeyi tercih ederim.”

“*Dürüst olmak* gerekirse neyi tercih ettiğin umurumda değil.” Bardağı bir tıkırtıyla bıraktı ve bu tam da herkesin pürdikkat bize baktığını fark ettiğim andı. Şahane.

Çok zor olsa da gülümsememi korumayı başardım. Bu kadına gülümsemek istemiyordum. Burbonumu yüzüne fırlatıp bir kibrit yakmak istiyordum. Şiddet dolu düşüncelerimin katıksız gücü konsantrasyonumu bozuyordu. Duyguların beni ele geçirmesine izin veren türde biri değildim ama daha önce kalbimi kelimenin tam anlamıyla tepside isteyen birinin karşısında hiç oturmamıştım.

Kan rujuna uyardı.

Afrodite hâlâ taştan oyulmuş gibi gergin olan Eros’a bakarak iç çekti. “Sanırım her çocuğun asi bir dönemi vardır. Sen sadece kendininkine geç girdin.”

“Yapma.”

Afrodite onu görmezden geldi. “Bazen çocuklarını kendilerinden kurtarmak bir annenin görevidir.” Elbisesini düzeltti. “Çocukluğundan beri Eros’un pisliklerini temizliyorum. Bu da farklı değil.”

Eros'un pislikleri. Sanki bu lanet olası şehirde onu koruması gereken tek kişi tarafından itilmemiş de kendi hür iradesiyle çamura girmeye karar vermiş gibi. Afrodit şimdi bunu tekrar yapacak ve kendi bencil çıkarlarının peşinde koşmak yerine ona bir iyilik yapıyormuş gibi davranacaktı.

Şimdiye kadar bildiğim hiçbir şeye benzemeyen bir öfke geçti içimden. "Afrodit." Sesimi yükseltmedim. Gerek de yoktu.

Durdu ve bana baktı. Onu uzun süre bekletmedim. "Oğlunun isteklerini görmezden gelmek bir hata olur. İtibarımı mahvetmeye çalışmak onun itibarını da lekeleyecektir."

"Yerine getiremeyeceğin tehditler savurma, küçük kız. Artık büyük balıklarla yüzüyorsun." Gülümsemesi genişledi. "Oğlumun *itibarından* daha fazlası için endişelenmelisin. Dul bir adam her türlü sempati uyandırır, özellikle de şımarık bir sürtük tarafından kandırılmışsa."

Dul bir adam.

Maskem kaydı. "Ama biz evliyiz."

"Bunun herhangi bir şeyle ne alakası olduğunu anlamıyorum." Bize baktı ve kahkaha attı. "Ah, sizi tatlı, basit çocuklar. Gerçekten bu tören saçmalığının kaderini değiştirmeye yeteceğini mi sandın? Bu ancak bir hız tümseği. Fırsatın varken oğlumun tadını çıkar, Psyche. Bu hata yakında düzeltilecek." Dönüp bardan çıktı, bütün gözler onun üzerindeydi.

Siktir.

Eros yavaşça nefesini verdi. "*Lanet* olsun." Gerildi. "Buradan çıkmamız lazım. Hemen şimdi."

Gülümsemem hâlâ yüzümdeydi çünkü yine herkesin ilgi odağı olmuştuk. "Henüz ayrılamayız."

"Psyche."

"Biz mutlu bir çiftiz." Hâlâ gülümsediğimden yavaş konuşuyordum. "Annen onaylamayabilir ama kazanmaya çalıştığımız kişi o değil."

“*Kazanmak* mı? Birinin kalbini kazanmak kimin umurunda? Az önce dedi ki...” Bir nefes aldı, sonra bir tane daha. Sonsuz gibi gelen kısa bir sürenin ardından, onu kaybettiğimden emin olduğum sırada, omuzları gevşedi ve yanımdaki kabine yaslandı. Rahat bir nefes almadım ama bu kadarı da iş görürdü. Eros, parmak eklemlerimi öpmek için birbirine geçmiş parmaklarımızı kaldırdı. “Seni güvende tutacağım,” diye mırıldandı tenime doğru.

Tanrılar yardımcım olsun ama buna neredeyse inanıyorum. O köhne, küçük barda Eros’un karşısında oturmuş, rahat bir tavırla beni tehdit edişini dinlerken hissettiğim şeyi korku sanmıştım. Şu an hissettiğim gibi bir şey değildi. Afrodit durmayacaktı. Belki de beni suçladığı gibi tatlı, basit bir çocuktum çünkü gerçekten şaşkına dönmüştüm. Öne çıkıp itibarım için savaşmaya hazırdım.

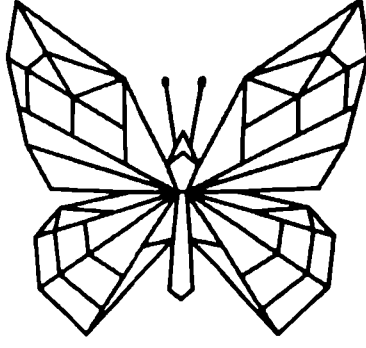
Beni *öldürme* planına devam edeceğini hiç düşünmemiştim.

“Evliliğin bir şeyleri değiştirmesi gerekiyordu.”

“Öyle olacağını sanmıştım.” Sesim kısık ve gergindi. “Onu caydırmak için yeterli olacağını sandım. Önemli değil. Bir çözüm yolu bulacağız. Artık yanında *ben* varım. Birinin sana dokunmasına izin verirsem bana da lanet olsun.”

Ona inanmak istiyordum. O kadar çaresizce istiyordum ki bu beni sarstı. Bu çaresizlik yüzünden kendimi şunu söylemeye zorladım: “Bana bu işten ne çıkarın olduğunu hiç söylemedin.” Bana baktığında boştaki elimle belli belirsiz bir hareket yaptım. “Evliliğimiz. Bu kandırmacalar.”

“Bunun çok açık olduğunu sanıyordum.” Dudaklarını tekrar parmak eklemlerime sürttü. “*Seni* aldım.”

23

EROS

Hesabı ödeyip Psyche'yi eve götürmeden önce birer kadeh daha içtik. Kamusal kişiliğinde bir kez bile açık vermemiști ama gerildiğini görebiliyordum. Tek sebebi annemdi. Eninde sonunda bir şeyler deneyeceğini biliyordum ama *bu kadarını* ben bile beklemiyordum. Hâlâ orijinal planı gerçekleştirme niyetindeydi. Onu bu kadar ileri götürenin Psyche'yle evlenmem olup olmadığını bilmiyordum ama onu bu uçurumun kıyısından geri dönmeye ikna etmek mümkün olmayacaktı. Kendini aşağı atıp bizi de beraberinde götürmek istiyordu.

Psyche çatı katının kapısını arkamızdan kapatana kadar konuşmadı. “Evlenmemizin işe yarayacağını sanmıştım.”

“Ben de.”

“Öyle mi?” Sesi neredeyse onun sesine benzemiyordu. “Yoksa bunların hepsi planın bir parçası mıydı? Beni tehdit etmek, benimle evlenerek annemi küçük düşürmek, sonra da beni öldürmek?”

Sözleri beni birden durdurdu. “Böyle bir şeye inanmıyorsun herhâlde.”

“*Neye* inanacağımı bilmiyorum.” *Psyche* ellerini saçlarından geçirdi. “Ama sanırım haklısın. Dul kalmak istiyorsan *Afrodit*’in bizi pusuya düşürmek için hiçbir nedeni yok.” Bana baktı, ifadesi yumuşadı. “Üzgünüm. Kafam öyle allak bullak ki sana nasıl dayandığınızı sormadım.”

Boğazım biraz sıkışsa da nefes almayı başardım. “Benim için endişelenme. Şu anda tehdit edilen ben değilim.”

“Annen seni çocukmuşsun gibi ezip geçti. Berbat bir his olmalı.”

Öyleydi. Kahretsin, gerçekten öyleydi. Ama annemin hayatında oynadığım rol konusunda herhangi bir yanılsamaya kapılmış değildim. Her zaman onun hırslarına, ihtiyaçlarına, kaprislerine destek olurdum. Ara sıra tepki vermeme tahammül edebilirdi ama ben onun boş zamanlarında kullandığı bir araçtım.

İç çektim. “Annem özüne bakıldığında basit bir varlıktır. Tam olarak istediğini yaptığımda beni över ve ödüller yağdırır, çizgiyi aştığımdaysa cezalandırır. Seninle evlendiğimde onun iradesine karşı çıktım, o yüzden de beni cezalandırıyor.” Çoğu insanın böyle ebeveynlik yaptığını sanıyordum. Doğrusu hiçbir fikrim yoktu. Kahretsin ki annemleyken bu görüldüğü kadar kötü gelmiyordu.

“*Eros*, bu çok korkunç.”

Endişesinin beni sarmalamasına izin verdim. İyi geliyordu, hem de hak etmediğim kadar iyi. “Benim için endişelenme, *Psyche*. Bunu halletmenin bir yolunu bulacağız.”

Bir an için tartışmaya, irdelemeye devam edeceğini sandım ama en sonunda başını onaylarcasına salladı. “Sonraki adımlar hakkında konuşmamız gerekiyor.”

“Henüz değil.” Elini tuttum. Ona dokunmaktan çok zevk alıyordum ve bu sadece seksle sınırlı değildi. Her istediğimde ona dokunabilmek hâlâ biraz şaşırtıcı geliyordu. Bu sıradan samimiyet küçük bir şey olabilirdi ama daha önce hiç yaşamadığım bir deneyimdi. Dahası, ona dokunmak beni, başa

çıkmaya hazır olmadığım kadar sakinleştiriyordu. “Sana bir şey göstermek istiyorum.”

“Eros.” Bıkkınca iç çekti. “Şu anda bana penisini göstermenin sorunlarımızdan herhangi birini çözeceğini sanmıyorum.”

“Ha ha, çok komik.” Onu güvenli odamın kilitli kapısına götürdüm ve arkasında durdum. “Dikkatle bak ve ezberle.” Şifreyi yavaşça yazdım. “Tekrar et.”

Psyche şifreyi aynen tekrarladı. “Burası neresi?”

Kelimelerle cevap vermek yerine kapıyı iterek açtım ve onu önümden içeri ittim. Onu kapıya geri çevirmeden önce fazla uzaklaşmasına izin vermedim. “Bu güçlendirilmiş. Makineli tüfek ateşine bile dayanabilir, en azından Ares’in adamlarının ortaya çıkmasına yetecek bir süre boyunca. Duvarlar da aynı şekilde.”

Gözleri kocaman açıldı. “Bu çok fazla.”

“Burası bir güvenli oda. Herhangi bir nedenle evde yalnızsan ve korkarsan buraya gel. Yardıma ihtiyaç duyulması durumunda kullanabilmek için birkaç kullan at telefonun şarjını dolu tutuyorum. Kapının yanındaki parlak kırmızı kutuyu işaret ettim. “Bu, Ares’in adamlarını çağırır.”

Sanki mümkünmüş gibi gözleri daha da büyüdü. “Neden polisi değil?”

“Polis siviller içindir.” Yine de böyle bir durumda polisi araması mantıklıydı. Şimdiki Ares ve Demeter anlaşıyorlardı, bu yüzden resmî görevleri bu olsa bile elbette Demeter ailesinin güvenliği konusunda onun özel ordusuna güvenmezdi. On Üçler’in çoğunun kendileri ve aileleri için anlaştıkları bir tür özel güvenlikleri vardı ama Afrodit’in adamlarına bariz nedenlerden dolayı güvenemezdik. Hayır, aranacak kişi Ares olmalıydı.

Şöyle bir kendini silkti. “Sanırım bu makul.” Psyche dönüp sandalyenin etrafına, dolaplara yerleştirilmiş üçlü monitöre baktı. “Burası sadece bir güvenli oda değil.”

“Hayır, burası sadece bir güvenli oda değil.”

Bana baktı. “Tüm bunlara erişmemi sağlayarak bana hak etmediğim kadar çok güveniyorsun.”

Hissetmediğim bir umursamazlıkla omuz silktim. “Seni güvende tutacağıma söz verdim. Bu söz, benim yanımda olmadığın zamanları da kapsıyor. Burası Styx Nehri’nin bu yakasındaki en güvenli noktalardan biri. Hermes bile içeri giremez.”

Odaya yeni bir takdirle baktı. “O zaman *sahiden* güvenli. O kadının yarı hayalet olduğuna ve havalandırma deliklerinden geçebildiğine yemin edebilirim.”

“O kadar da ilginç değil. Sadece mükemmel bir hırsız ve hacker.” Gerçi bunlar Hermes olmasından çok önceydi ama kimse o özelliklerini bilmezdi. Aslında onun hakkında kimse pek bir şey bilmiyordu. O böyle istiyordu.

“Sanki arkadaşınmış gibi konuşuyorsun.”

“O... öyledir. Ya da bu şehirde ne kadar arkadaş olunabiliyorsa işte.”

Psyche’nin gülümsemesi buruktu. “Olimpos seçici bir yer olmaya devam ediyor.”

“Ev işte.”

“Evet, sanırım öyle.” Ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. “Burayı bana gösterdiğin için teşekkür ederim. Kötüye kullanmamaya çalışacağıma söz veriyorum.”

Bu beni güldürdü. “Kendini tutma çabanı takdir ediyorum.” Koridora geri döndük ve ona şifreyi, baskı altında da yapabileceğinden emin oluncaya kadar pek çok kez girdirdim. Emin olmak için bunu birkaç gün boyunca yapacaktık ama şu anda elimden ancak bu kadarı geliyordu. Bu, annemin bıçağını Psyche’ye doğrultmasından dolayı hissettiğim endişeyle mücadele etmemde pek işe yaramıyordu. Bu evliliğin bir şeyleri değiştireceğine söz vermiştim ama öyle olmamıştı.

Afrodite beni yalancı çıkarmıştı.

Stratejimizi konuşmak için oturma odasına çekilmeden önce üzerimizi değiştirdik. Her ne kadar Psyche'nin "düzen" anlayışının yatak odasının her yerine yayılmasını istemesem de bir yanım ayrı dolaplarımızın olmasından hiç hoşlanmıyordu. Nedenini hiç anlamıyordum. Kendisinin de belirttiği gibi, pek çok çiftin ayrı *odaları* vardı ve bizim ilişkimizin geleneksel ilişkiye benzeyen hiçbir tarafı yoktu.

Ama yine de...

Psyche kanepenin diğer tarafında oturuyordu, ben de aramıza biraz mesafe koymasına izin vermiştim ama uzanıp ayaklarını tuttum ve bacaklarımın üzerine koydum. Bir ayağını alıp ona masaj yapmaya başladığımda kaş çatması şaşkınlığa dönüştü. "Tanrılar adına, ne yapıyorsun?"

"Ayağındaki o topuklu çizmeler seksiydi ama rahatsız görünüyorlardı."

"Rahat değillerdi ama bir *influencer*'ın hayatı böyle geçer." Kanepenin üzerine neredeyse sırtüstü uzanana kadar yayıldı. "Sen bunu yaparken düşünemiyorum."

Başparmağımı ayağının arkasına bastırdığımda orgazm olurken çıkardığı sese benzeyen bir inilti çıkarmasına neden oldum. "Tabii ki düşünebilirsin. Yeni bir plan yapmamız lazım."

Bir kez daha sızlandıktan sonra toparlandı. "Dur."

Devam ettim. "Ne? Dur mu? Neden bahsediyorsun?"

"Sadece... dur." Yüzünde tam bir odaklanma ifadesiyle telefonunu çıkardı. "Işığı yakalamak için başını biraz sola eğebilir misin? Evet, böyle."

Şaşkınlıkla beni insan boyutunda bir oyuncak bebek gibi yönlendirmesine ve fotoğraf çekmesine izin verdim. Ben istemedi telefonunu bana çevirdi. Bu... cidden iyiydi. Eşimin ayakları kucağımda, kanepede uzanmıştım, rahat ve mutlu görünüyordum. "Bu işte gerçekten çok iyisin."

"Çok uzun süredir yapıyorum, öyle olmak zorundayım." Telefonuna bir şeyler yazmaya başladı.

Fotoğrafı yayınlayana kadar dikkatini bozamazdım, bu yüzden beklemeye başladım. Çok uzun sürmedi. İç çekip telefonunu bir kenara bırakarak tüm dikkatini bana verdi. “Plan...”

“Sosyal medya-influencer olayını kastetmedim, gerçi sen o konuda da iyisin. Fotoğrafları kastetmiştim. Hiç gerçek bir fotoğraf makinesi kullandın mı?”

“Pek sayılmaz.” Psyche omuz silkti. “Demek istediğim fotoğraf çekimleri ve diğer şeyler oluyor ama bugünlerde kameralı bir telefonla çok şey başarabiliyorsun. Üstelik istediğim fotoğrafları sadece telefonla çekmek bile eğlenceli bir meydan okuma.”

“Etkilendiğimi farz et.” Sahiden de etkilenmiştim. Bu dünyaya getirdiğim tek şey çirkinlikti sanki. Ölüm ve acıydı. Bu daha önce beni hiç rahatsız etmemişti. Olimpos dışarıdan muhteşem görünebilirdi ama bu güzelliği yalnızca yüzeyseldi. Biraz kazdığınızda altındaki her şeyin çürüdüğünü görürdünüz.

Gerçi bu kural ayakları kucağımda olan kadın için geçerli görünmüyordu. Psyche, bulunduğu yere güzellik ve pozitif enerji katıyordu. Fotoğraflarının altına yazdığı bütün yazılar moral vericiydi, hatta zorlandığını itiraf ettiklerinde bile. Olimpos’ta ilk kez olay yaratmaya başladığında bunun saçmalık olduğunu düşünmüştüm ama onunla birlikte olduğum süre boyunca onun ne kadar gerçek olduğunu anlamaya başlamıştım. Ah, onun da maskesi vardı ve benim kadar yalan söylüyordu ama o nazik doğası, dünyaya karanlık yerine ışık getirme arzusu? O kısım gerçektir.

“Eros.” Adımı sıcak bir tınıyla, neredeyse anlayışla söyledi.

“Pardon, ne diyordun?”

Psyche başını iki yana salladı. “Lütfen odaklan. Bu önemli.”

Haklıydı. *Onun* tarafından bile olsa dikkatimin dağılmasını göze alamazdım. Aslında bu konuşma dışında herhangi bir şeye odaklanmak bir kaçınma taktiği idi. Artık Psyche’yi güvende tutma –onu yanımda tutma– planımın başarısız ol-

duğu kanıtlandığına göre, aslında tek bir cevap vardı. “Seni Olimpos’tan çıkarabilirim.”

Hareketsiz kaldı. “Bu neredeyse imkânsız.”

“Kimi tanıdığına bağlı. Poseidon kurallara sıkı sıkıya bağlıdır ama adamlarının hepsi öyle değil. Triton iyi bir rüşvet alırsa insanları Olimpos’tan çıkarabilir. Olimpos’tan ayrılırsan annemden kurtulursun.”

Psyche uzun bir süre bana baktı. “Ama sen kurtulamazsın. Madem Olimpos’tan ayrılmam gerektiğini düşünüyorsun, sen de aynısını yapmalısın.”

“Annem *beni* öldürmek istemiyor.” Konuyu burada bırakmalıydım ama bu kadına zaten kendimle ilgili en gizli şeyleri paylaşacak kadar güvenmiştim. Bir tane daha olsa ne olurdu ki? “Sürgün, geçmişte birden fazla kez Afrodit’in tercih ettiği ceza oldu ve bunu hayata geçiren kişi de bendim. Bu insanlar intikam alma şansına bayılırlardı. Seninle birlikte şehri terk edersem bu sırtına farklı bir hedef tahtası koyar ve elimin altında burada yapabileceğim gibi seni korumaya çalışacak kaynaklar olmaz.” Yetmiyordu. Ne kadar çabalarsam çabalayayım asla yetemiyordum. Onu güvende tutmak istiyorsam buradan göndermeliydim. Zaten bu berbat durumda olmasının nedeni de bendim.

“Hayır.”

Gözlerimi kırptırdım. “Ne?”

Daha önce hiç görmediğim kadar kararlı görünüyordu. “Hayır, Olimpos’tan kaçmıyorum. Hayatım burada. *Ailem* burada. O kaltağın, annen bile olsa, beni şehirden kovalamasına izin vermeyeceğim. Hiçbir yere gitmiyorum.”

“Lanet olsun.” Derin bir nefes aldım. “Seni korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım ama başarısız olabilirim. Öldürme işinde korumaktan çok daha iyiyim.” İkincisini daha önce hiç yapmak zorunda kalmamıştım, hele risk bu kadar yüksekken hiç yapmamıştım. “Para sorun değil. Seni bir yere yerleştiririz. Aileni göremezsın ama en azından hayatta olursun.”

“Eros.” Adımı çok nazikçe söyledi. “Bunların hepsi doğru olabilir ama eğer kaçarsam ve Afrodit’i elindeki güçle bırakırsam hedef aldığı sonraki kişi, annen bu kadar güçlü olduğu için muhtemelen benim kadar şanslı olmayacaktır. Sırf yapabildiği için kendisinden daha güçsüz insanları mağdur etmeye, bunu yapmak için de *seni* kullanmaya devam edecek.” Ela gözleri sertleşti. “Ben böyle bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Onun silahı olmaktan daha iyisini hak ediyorsun ve bu şehirdeki insanlar da Afrodit’i kızdırmamak için parmak uçlarında yürümekten daha iyisini hak ediyor. Onu durdurmanın bir yolunu bulacağız. Birlikte.”

Sözlerinin bana verdiği katıksız rahatlamadan utandım. Beni terk etmiyordu. Henüz. Kahretsin, pisliğin tekiydin. “Planımızı yeniden gözden geçirmemiz gerek.”

“Evet. Helen’in partisine katılacağımız bu cumadan itibaren başlayarak.”

Bu sözle duraksadım. “Bu gece olanları göz önüne alırsak partiye gitmek istemezsin diye düşündüm.”

“İstemiyorum zaten ama mesele benim ne istediğim değil.” Kanepede kıpırdandı. Farklı insanlar olsaydık, farklı bir durumda olsaydık, bunun bizim hayatımız olabileceği kafama dank etti. Oturma odamda dinlenmek, samimi fotoğraflar çekmek, günü nasıl geçirdiğimizden bahsetmek...

Özlem duygusu öyle sertçe çarptı ki nefesim kesildi. Gözlerimi kapayıp odaklanmaya çalıştım. “Olimpos’ta kalacaksan gerekmedikçe evden ayrılman aptallığın zirvesi olur. Annem ölmeni istiyor, işini kolaylaştırmanın âlemi yok.”

“Ben burada olmasaydım partiye gider miydin?”

Kaşlarımı çattım. Psyche’ye bu davranışın ne kadar tehlikeli olduğunu hatırlatmaya devam etmek çok cazip gelse de dürüstçe cevap verdim. “Evet. Helen’i severim. O ve Eris oyunu benden farklı oynuyor olsalar da bu Kasios ailesinde doğmalarıyla ilgili. Düzenledikleri organizasyonlar asla sıkıcı olmaz, özellikle

de içlerinden biri Perseus ya da Zeus'a bir şeyi kanıtlamaya çalışırken." Fakat Perseus *artık* Zeus'tu. Lanet olsun, bir gün bu aklıma tamamen yerleşecek ve kendime hatırlatıp durmak zorunda kalmayacağım.

"Tam olarak bunu kastediyorum işte. Artık iki cephede savaşıyoruz." Ben uzanıp ona masaj yapmaya devam edene kadar ayağını oynatıp durdu. "Annenden gelen bu yeni tehditle başa çıkmanın bir yolunu bulmak için zamana ihtiyacımız var ve bu zamanı yaratmanın tek yolu Olimpos'un bizim yanımızda olması. Orijinal planın hâlâ geçerli olması gerekiyor."

"Fazla pervasızca."

"Başka seçeneğimiz yok."

O seksi, küçük inlemesini yeniden çıkarana kadar başparmağımı ayağının tabanında gezdirmeye odaklandım. Yakın gelecekte bu evde saklanmak çok cazip görünüyordu ama bu, satmamız gereken destansı aşk hikâyesini sergileme şansımızı yok ederdi. Ayrıca Demeter'in kızlarından biri ondan en son saklandığında neler olduğunu görmüştüm. *Buna* tepki olarak şehrin tamamını aç bırakamazdı ama yine de cephaneliğinde bir sürü silah vardı.

Üstelik bu *en iyi* senaryoydu.

En kötü senaryoda Demeter bu evliliği neden yaptığımızı anlar ve doğrudan Afrodite'nin peşine düşerdi. Nesillerdir On Üçler'in üyeleri arasında gerçek bir savaş yaşanmamıştı. Son Zeus ve son Hades bile, çatışmaları Hades'in ölümüyle sonuçlanmasına rağmen gerçek bir savaşa girişmemişlerdi. Onlarca yıl önce Ares ile Hephaestus savaşıyor ve bu süreçte yukarı şehrin birkaç bloğu yıkılmıştı. Bu, tarihimizde Zeus, Poseidon ve Hades'in çatışmayı bastırmak için bir araya geldiği birkaç olaydan biriydi. Zeus elbette hem Ares'i hem de Hephaestus'u özellikle korkunç ve halka açık bir idama mahkûm etmişti.

O Zeus, ünvanı hayatının büyük bölümünde elinde tutmuştu. Şimdiki Zeus ise sadece birkaç aydır Zeus'tu.

Ünvanın ağırlığı ne olursa olsun, Demeter ile Afrodit arasındaki çatışma kontrolden çıkarsa Perseus'un kendi başına altından kalkıp kalkamayacağını bilmiyordum.

Hayır, Psyche haklıydı. Başka seçeneğimiz yoktu. “Tamam, partiye gideceğiz.”

“Tek bir sorum var.”

“Elbette.”

Saçlarını parmağının etrafında kıvırdı. “Kasios kardeşlerle arkadaşsın, değil mi? Neden şimdi Zeus’a gidip müdahale etmesini istemiyorsun? Afrodit ne kadar güçlü olursa olsun *Zeus* kadar güçlü değil.”

Cevabımı düşünürken onun biraz inlemesine neden olacak şekilde ayağını ovuşturmaya odaklandım. “Perseus –Zeus– ve ben çocukluğumuzdaki kadar yakın değiliz ama öyle olsak bile annem aleyhindeki delillerin beni de töhmet altında bıraktığını görmezden gelebileceğini sanmıyorum. Birini cezalandırıp diğerini bağışlayamaz çünkü On Üçler’den birine karşı yapacağı herhangi bir eylemi haklı çıkarmak zorunda.”

“Sanırım bu mantıklı.” Başını yana doğru eğdi. “Zeus’a gitmeyi son çare olarak kullanacağız.”

Umarım iş bu noktaya gelmezdi. Yıllar içinde aramıza ne kadar mesafe girerse girsin Perseus, sorunlarımı kucağına atıp benim için düzeltmesini beklemeden de yeterince şeyle uğraşıyordu. Başka bir yol bulacaktık.

Bu arada... “Benim de bir sorum var.”

“Evet?”

“Sen ve kız kardeşlerin, kendinizi hepimizden ayrı tutmak için neden bu kadar zaman ve çaba harcadınız? *Benden* ya da diğerlerinden kaçınmanı anlıyorum ama Helen seni ânında kanatlarının altına alırdı.”

“Öyle mi dersin?” Psyche surat astı ama sonunda tuttuğu nefesi verdi. “İtiraf etmeliyim ki On Üçler’in çocuklarıyla uğraşmak sırtımda bir tür kambur. Deneyimlerim pek iyi değildi.”

Biz kapalı bir gruptuk. On Üçler'in doğası gereği, ünvan sahibi kişi değişip ailesini de yanında getirdiğinde sayımız da zaman zaman değişiyordu ama içimizde birlikte büyümüş çekirdek bir grup mevcuttu. Ancak... "Helen sana karşı acımasızca mı davrandı?" Eris yaptıysa inanırdım ama Helen'in öyle bir şey yapacağına inanmam daha zordu. Pek sıcakkanlı sayılmazdı ama çoğundan daha iyiydi.

"Hayır." Psyche öyle isteksizce söyledi ki güldüm. Gülüşüm sadece kısmen rahatlama içeriyordu. Eşime kötü davrandığı için arkadaşına kızmak zorunda kalmaktan nefret ederdim.

"Sanırım ona birazcık şans verersen Helen'den hoşlanırsın." Ayağını indirip diğerini kaldırdım.

Gözlerini kapadı, kendini ayak masajına bırakmış gibi görünüyordu. "Ben mi Helen'den hoşlanırım yoksa Psyche'nin kamusal versiyonu mu?"

"İkisi birden."

Derin bir nefes verip gözlerini açtı. "Bu senin için önemli."

Öyle olduğunu fark edince şaşırdım. Bunun basit bir sayı oyunu olduğunu ve bizim tarafımızda ne kadar çok insan olursa o kadar iyi durumda olduğumuzu söylemek isterdim ama bu tamamen doğru değildi. İçinde bulunduğumuz durumun hiçbir basit yanı yoktu ve ne kadar uzun süre birlikte olursak o kadar karmaşık hâle geliyordu. Psyche'yi arzulamayı bekliyordum – en başından beri öyleydi– ama ondan hoşlanmayı ya da bu kadar sahiplenici hissetmeyi beklemiyordum. Bir yanım onu sarmalayıp dünyadan uzak tutmak isterken diğer yanım onu herkese göstermek istiyordu. Bu onun güzel olmasından ve Olimpos'un bile bozamayacağı tatlı bir öz taşımasından öte bir şeydi. Ona *hayrandım*.

Bu yüzden ona gerçeği söyledim. "Helen benim kardeşim gibidir. Ona Olimpos'taki herkesten çok güveniyorum, o da bana güvenir. Ben..." Tereddüt ettim. "Ona bir şans verersen çok sevinirim."

“Sadece siyasi kazanç için, değil mi?”

Tabii ki içimi görüyordu. Ona hüzünle gülümsedim. “Hayır, sadece siyasi kazanç nedeniyle değil, yine de Kaisos ailesinden bir üyenin yanınızda olmasının hiçbir zararı olmaz.”

Birkaç dakika sessiz kaldı. “Tamam. Ona bir şans vereceğim.”

Bu muhtemelen olması gerekenden daha önemli bir an gibi geldi ama hayatlarımızın birbirine geçmeye başlamasının hoşuma gitmesine engel olamıyordum. Ya da belki de karşımdaki kadını mümkün olduğunca çok yönden kendime bağlamak isteyen bencil yanım dümendeydi.

Psyche boğazını temizledi. “Çift aşamalı savunmayla başlayacağız. İhtiyacımız olan ilk şey daha fazla ittifak. Zeus’un şimdilik dışarıda olduğunun farkındayım ama Olimpos’ta başka birçok güçlü insan var. Bizim tarafımızda ne kadar çok kişi olursa Afrodit’in saldırması o kadar riskli olur.”

“Helen’in partisinde, çoğunlukla On Üçler’in çocukları olacak ama pek çok güçlü insanın da bulunacağını garanti edebilirim.”

“Bu bir başlangıç.” Psyche başını onaylarcasına salladı. “İkinci aşama Olimpos’un geri kalanını yanımıza çekip bizi desteklemelerini sağlamak. Sosyal medyadaki küçük şeyler iyi oldu ama resmî bir röportaj yapmak işleri hızlandırmaya yardımcı olacaktır.”

Uzun bir süre ayağına odaklandım. “Bu kısa vadeli bir plan için işe yarar.”

“Uzun vadeli plan uyarlanabilir olmalı.” Gözlerini kapattı, yüzü giderek daha da rahatlıyordu. “Annen hâlâ ölmemi istediği konusunda blöf yapmıyordu sanırım?”

Keşke aksine inanmasına izin verebilseydim ama bunu yapamazdım. “Hayır. Afrodit blöf yapmaz.”

“O zaman onu bu saldırıyı durdurmaya zorlamanın bir yolunu bulmamız gerekecek. Çok kolay, değil mi?” Güldü, sesi tatsızdı. “En azından annem bu sefer öfkeli değil.”

“İşte bu. Onun son zamanlarda bayağı korkutucu olduğundan bahsetmiş miydim?”

“Tencere kapak.”

Sırıttım ama yüzündeki ifade hızla kayboldu. “Bir yolunu bulacağız. Annem pek mantıklı bir insan değil ama sadece güçlü olduğu için tehlike oluşturuyor. Daha fazla müttefik bulabilirsek ve halkın iyi niyetini lehimize kullanabilirsek bu yeterli olabilir.” Hâlâ uzak bir ihtimaldi ama çok küçük bir ihtimal de olsa yenildiğini fark ettiğinde saldırılarını durdururdu. Ya da en azından bu saldırıların ölüm kalım meselesi yerine itibar meselesi olarak kalmasını sağlayacaktı.

“Öyleyse bu plana sadık kalıyoruz ve onun ne yaptığına bağlı olarak gerektiği şekilde uyum sağlıyoruz.” Psyche bana yorgun bir gülümsemeyle baktı. “Bunu çözeceğiz, Eros. Bu konuda müthiş uyumluyuz. İkimiz birlikte bir çözüm bulacağız.”

Bana duyduğu inanç şaşırtıcıydı. Göğsüm sıkıştı “Evet. Yapacağız. Söz veriyorum.”

“Hımm.”

Psyche’nin uykuya daldığını anlamam birkaç dakikamı aldı. Kendimi onun ayağını bırakıp kalkmaya zorlamadan önce birkaç dakika daha geçti. Uyurken farklı görünüyordu, rahatlamış hâlini görünce normalde fark etmediğim bir gerginliğin yok olduğunu gördüm. Tam olarak daha genç göründüğünden değil, her zaman taşıdığı bir yük üstünden kalkmış olduğundan.

Ona o yük her neyse onu taşımayı teklif etmek gibi tuhaf bir dürtüye kapıldım.

Bana göre henüz uyumak için erkendi ki bu da iyi bir şeydi. Yapmam gereken bir telefon görüşmesi vardı. Psyche’yi şimdilik kanepede bırakıp güvenli odaya gittim. Doğru düzgün ezberlediğinden emin olmak için yarın ona şifreyi birkaç kez tekrar ettirecektim. Onu kesinlikle gerekenden daha fazla gözetimsiz bırakmayı planlamıyordum ama kısa bir süre sonra biraz bağımsızlığa ihtiyaç duyacağını biliyordum. Evin dışın-

daki güvenliği nasıl halledeceğimden emin değildim, başka bir günün sorunuydu bu. Kapıyı usulca kapadım ve yapmak istediğim son şeyi yaptım.

Annemin numarasını çevirdim.

Aramamı görmezden gelmesini bekliyordum. En sevdiği ceza beni görmezden gelmek, her türlü temastan ve ilgiden mahrum bırakmaktı. Ben gençken bunu yaptığında beni kemiklerime kadar kesmiş gibi hissederdim. Afrodit hayatın kendisinden çok daha büyüktü ve bir çocuk –kendi çocuğu– söz konusu olduğunda bu daha da doğrudu. Onun benden uzaklaşması...

Silkindim. Taktikleri eskisi kadar işe yaramıyordu. En azından sevgisini ve ilgisini hem tuzak hem de ceza olarak kullandığını anlayacak kadar büyüdüğümünden beri. Ama bazı şeylerin üstesinden gelmek imkânsızdı ve o cevap verene kadar tam anlamıyla nefes alamadım.

Beni uzun süre bekletmedi. “Pekâlâ, şimdi benimle konuşabilecek kadar uygun olduğuna mı karar verdin? Numaranı engellemeliyim.”

“Öyle bir şey yapmayacaksın.” Sesimi sakın tutmak için çabaladım. “Yoksa seni hayal kırıklığına uğrattığımı bana nasıl ifade edeceksin?”

Tıslamaya benzeyen bir ses çıkardı. “Arsız çocuk.”

“Yirmi sekiz yaşındayım, anne.” Son kelimeyi bir bıçak gibi fırlattım. “Eşimin kim olacağı dâhil, kendi seçimlerimi yapma konusunda gayet yetkinim.”

“İstediğim gibi kalbini göğsünden çıkarmış olsaydın eşin olmazdı. Neden ayak dirediğini bilmiyorum, Eros. Sanki Polyp-honte’a daha kötüsünü yapmamışsın gibi. Onu ailesinin gözleri önünde öldürdün. Annesinin bu hafta intihar ettiğini biliyor muydun? Çok trajik.”

Beni saran suçluluk duygusuna hazırlıklı değildim. “Bu farklı.” Bu sözler ağzımda yalan tadı bıraktı.

“Gerçekten değil. Kendini o değerli karın gibi olduğuna mı inandırdın?” Güldü. “Aptal çocuk. Sen ona hiç benzemiyorsun. Sen *benim* gibisin. Bu dünyada birbirini anlayabilen yegâne iki kişiyiz ve sen bunu güzel saçlı küçük bir sürtük için riske atıyorsun. O kadın aslında neler yapabileceğini anladığı an senden uzaklaşacaktır. Sana *yardım* etmeye çalıştığımı anlamıyor musun?”

Bu dünyada umursadığım çok az şey vardı. Çoğu zaman aralarında Afrodit’in de bulunmasından nefret ediyordum. Artık onun beni sürekli duygusal olarak manipüle etmeye çalıştığını anlayacak kadar yetişkin ve bağımsızdım. Kişiliğimdeki hassas duyguları sistematik olarak ayıklamamın ve onlarla her türlü etkileşim olasılığını ortadan kaldırmamın önemli bir nedeni de buydu. O yanlarımın sonsuza kadar gittiğini sanıyordum ama Psyche’nin varlığı onları uzun bir uykudaymışlar gibi uyandırıyordu.

Artık duyguların bana faydası yoktu. Başaracakları tek şey kalbimde anneme, yok etmek için çok uğraştığım bir yer vermek olacaktı.

“Anne,” dedim yavaşça. “Karıma zarar verirsen pişman olursun.”

“Bu evlilikten pişman olacağın kadar değil.” Ses tonu benimki kadar soğuktu. “Ne düşünüyordun, Eros? Seni kızı ortadan kaldırman için gönderiyorum ve sen onunla *evleniyorsun*? Aklını mı kaçırdın?”

“Planlar değişti.”

“Benimkiler değişmedi.”

Bunu biliyordum. Bir mucize yaratıp fikrini değiştirebileceğimi umarak Afrodit’i arama nedenim neydi, hiç bilmiyordum. Yine de... denemek zorundaydım. Korkuyla tepki vermek ona nişan alabileceği daha büyük bir hedef verecekti. Soğukkanlı olmalıydım, daha önce hiç olmadığım kadar soğukkanlı. “Senden şimdiye kadar hiçbir şey istemedim. Şimdi istiyorum. Psyche’yi rahat bırak.”

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki saf bir yanımla işlerin değiştiği ânın bu olduğunu umacak kadar cesaretlendi. Annem bir kez olsun benim ihtiyaçlarımı kendi bencil arzularının önüne koyacaktı.

Bir ömür onun oğlu olarak yaşadıktan sonra gerçekten öyle olmayacağını bilmeliydim. Sonunda Afrodit, “Görüyorum ki o kız seni ele geçirmiş. Yazık,” dedi.

“Anne.”

“Bu ses tonuyla *anne* deme. Bana sökmez.”

Paniğe benzer bir şey göğsümü sıkıştırdı. “Onu bana ver ve bunu arkamızda bırakalım, seni bir daha asla sorgulamayacağım. İstedğin bu, değil mi? Sana sıkıntı çıkarmayan iyi, küçük bir iş bitirici.”

Yavaş bir nefes aldı. Tekrar konuştuğunda sesi neredeyse sakindi. “Yaptığım her şeyi, Eros, sevgi için yapıyorum.” Ben bir cevap veremedim telefonu kapattı.

Telefonuma baktım. “Siktir. *Siktir.*” Bunun bir fark yaratmayacağını biliyordum. Bunu *bilirdim* ama yine de denemiştim. Gözlerimi kapattım ama göz kapaklarımın arkasına bir görüntü kazındı: Psyche’nin bükülmüş ve kırılmış bedeni, ölümle bomboş bakan ela gözleri, onu o yapan şey sonsuza dek yok olmuş. Elim sertçe göğsüme bastırıp görüntünün getirdiği acıyı atlatmaya çalışarak nefes almaya çalıştım. Bunun olmasına izin vermeyecektim. Annemin bütün numaralarını biliyordum. Onu tamamen etkisiz hâle getirecek bir plan bulana kadar oyalanamam gerekiyordu.

Onu nasıl etkisiz hâle getireceğimi biliyorum. Bana bunu öğreten oydu.

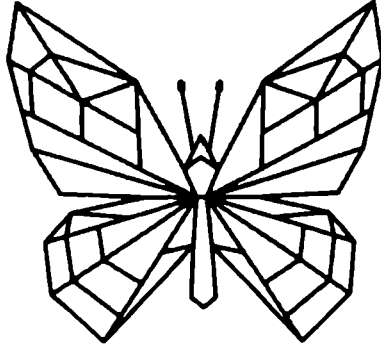
Bunu yapamazdım. Gececek hiçbir sınır kalmadı sanıyordum ama ben bile kendi annemi öldüremezdim. Ne kadar kötü olursa olsun. Psyche’yi güvende tutmak için dahi olmazdı.

Yavaş adımlarla güvenli odadan çıktım, adımlarım salona yaklaştıkça hızlandı. Psyche yalnızca on dakikadır görüş ala-

nımdan uzaktaydı. O iyiydi. Onun iyi olduğunu biliyordum. Ama odaya girip onu tam olarak bıraktığım yerde buluncaya kadar rahat nefes alamadım.

Bana neler oluyor böyle?

Çok ağır olduğu yönündeki uykulu itirazını görmezden gelerek onu kollarıma aldım ve yatak odamıza taşıdım. Yatağa uzandık, tekrar uykuya dalarken ona sarıldım. Elimi göğsünün üst kısmına bastırdım, sinirlerim sonunda uykuya dalabileceğim kadar sakinleşene dek yavaşça nefes alıp verişini saydım.

24

PSYCHE

Helen Kaisos, Zeus'un ailesinin geri kalanıyla aynı binada yaşıyordu. Daha önce oraya hiç gitmemiştim. Eski Zeus On Üçler'i eğlendirmek istediğinde bunu genellikle Dodona Kulesi'nde yapardı. Yeni Zeus, ünvanı devraldığından beri pek çok eğlence düzenlemişti ancak onun bunları sadece görev icabı yaptığı herkesin malumuydu. Ölen babasının aksine, amacı ilgi odağı olmak değildi. Hâlâ Perseus olarak anıldığı zamanlarda bile işlerin ticari yönüne babasından daha fazla odaklanmış görünüyordu. Kırk günlük yas dönemi gelip geçmişti ama insanlar çoktan onun biriyle evlenmeye ve nihayet Hera ünvanını doldurmaya ne kadar dirençli görüldüğünü fısıldaşıyordu. Son Zeus canavarın vücut bulmuş hâli olabilirdi ama büyüleyici ve karizmatikti. Ardında büyük bir boşluk bırakmıştı.

Dört çocuğunun en küçüğü olan Herkül, Olimpos'tan kaçmayı başarmıştı. Perseus artık yeni Zeus'tu. Helen ile Eris, Eros'un dediği gibi tecrit edilmiş durumdaydılar. Bildiğim kadarıyla benimle hiç ters düşmemişlerdi ama birbirimizle sürtüşme yaşayacak kadar da yakınlaşmamıştık.

Bu durum bu gece değişecekti.

Eros denememi istediği için bu gece.

Benden ne istediğinin farkında mıydı? Asansörde yanımda duran adama baktım; güvercin grisi takım elbise ve altın rengi tenini vurgulayan krem rengi gömlek bir araya gelince kusursuz bir görüntü oluşturmuştu. Bakışlarıma karşılık verirken birleşmiş ellerimizi sıktı. Evet, benden tam olarak ne istediğini bildiğinden şüpheleniyordum.

Olimpos'ta hayatta kalmış –hatta başarılı olmuşum– çünkü mesafemi korumuş ve ailem dışında kimseye güvenmemiştim. İlk yıl öğrendiğim dersleri uygulamış ve bir daha arkama bakmamıştım.

Artık rahat hissettiğimden çok daha derin sulara yüzüyordum. Asansör kapıları kayarak açılıp yemyeşil gri halılı ve dinlendirici mavi duvarları olan şık bir koridoru gözler önüne sererken, aslında bir köpek balığı olmadığını kabul etmeliydim. Ben iri taklidi yapan bir palyaço balığıydım.

Umarım bu geceyi yenmeden atlatabilirdim.

“Nefes al,” diye mırıldandı Eros.

Doğru. Nefes al. Rahatla. Tatlı tatlı gülümse. Zayıflığın kokusunu almalarına izin verme.

Eminim ki söylemek istediği şey bu değildi ama yine de onu ciddiye aldım. Arka arkaya adımlar atarken tüm korkularımı ve güvensizliklerimi bir kutuya koyup aklımdan çıkardım. Gecenin sonunda hâlâ beni bekliyor olacaktı. Çatı katına, şehrin geri kalanıyla aramdaki o sağlam duvarların arasına dönene kadar onları görmezden gelebilirdim.

Koridorda dört kapı vardı, Eros beni en sondaki kapıya götürdü. Kapıyı çalmasıyla ısıltılı parlayan Helen'in ardına kadar açması bir oldu. Kelimenin tam anlamıyla ısıltılı oldu. Altın rengi toz açıkta kalan tenini –ki aynı altın rengindeki minicik elbisesinin çevresinde *çok fazla* ten vardı– ve hatta uzun açık kahverengi saçlarını bile kaplıyordu. Güzelliğini başka bir dünyaya aitmiş gibi gösteriyordu, sanki gerçek bir tanrıça hu-

zurumuza çıkmıştı, ancak bizi gördüğünde çıkardığı ciyaklama bu yanılsamayı paramparça etti. “Buradasınız!”

Eros’un yanağına bir öpücük kondurmak için ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve elimi tutup bana da aynısı yapmak için öne çekmeden önce hissettiğim kıskançlığı bastırmaya zar zor zaman bulabildim. “Seni gördüğüme çok sevindim.” Eros’u arkamızda bırakarak beni neredeyse daireye doğru sürükledi.

Mekânla ilgili hızlı kesitler gördüm. Oturma odasındaki zarif kanepelere yayılmış, şık gece kıyafetleri giymiş insanlar. Bana fırtınalı okyanusu anımsatan bir renk şeması; gri ahşap zeminler, kasvetli mavi duvarlar, bolca beyaz ve kum rengi mobilya. Elimi tutan ıslıl ıslıl kadınla tamamen tezat oluşturuyorlardı.

Beni tezgâhına tam bir bar düzeneği kurulmuş, tertemiz bir mutfağa götürdü. “Zehrini seç.”

Neredeyse kırmızı şarap diyecektim, neredeyse dişlerimi ağrıtabilecek kadar tatlı bir içkiyle geri dönecektim. Ama Eros’a deneyeceğime söz vermiştim, bu yüzden küçük de olsa bir adım attım. “Burbon.”

Helen’in bana gülümseyişi, parıltılarla bezeli vücudu kadar göz kamaştırıcıydı. “İşte benim kızım. Senden hoşlanacağımı biliyordum.”

“Düzeltememe izin ver, Helen; işte *benim* kızım.”

Eros’un aramıza katıldığını fark ettiğimde neredeyse rahat bir nefes verecektim. Yüzünde tuhaf, hoşgörülü bir gülümseme vardı, numara yapıp yapmadığını anlayamıyordum. Tıpkı Helen’in coşkusunun ne kadarının gerçek olduğunu anlayamadığım gibi. Persephone toplum içindeyken ışıldayan bir güneş gibi davranırdı. Helen bana bir nevi bunu hatırlatıyordu. Ama Helen’inki yumuşak bir sıcaklıktan ziyade şişedeki bir şimşek gibiydi. Eğlendirmenin yanı sıra zarar verme olasılığı da olan çılgın bir enerjiyle her an patlayabileceği hissine kapıldım.

Helen son derece pahalı bir şişe burbonu çıkarırken Eros'un yorumunu geçiştirdi. "Senin yüzüğünü takıyor olabilir –ki bu arada muhteşem görünüyor– ama sen benim kardeşim sayılırsın, bu da onu aileden yapar." Bana gülümsedi. "Hep bir kız kardeşim olsun istemişimdir."

Gözlerimi kırıştırdım. "Senin bir kız kardeşin var. Tam orada duruyor." Mürekkep lekeli bir elbise giyen Eris'i işaret ettim, muhteşem –ve minicik– kırmızı elbiseli siyah bir kadının yanındaydı. Onu da tanıdığımı geç de olsa fark ettim. Hermes beni ona bakarken yakaladığında neşeyle el salladı.

Helen genzinden alaycı bir ses çıkararak güldü. "Eris bir kız kardeş değil. O kaosun insan hâli."

Bu beni şaşırttığından kahkaha attım. "Ondan bir tane de bende var."

"Callisto." Adını tadını çıkara çıkara söyledi. "Keşke daha sık gelseydi. İlginç birine benziyor. Hepiniz öyle görünüyorsunuz." Bana burbonu uzattı ve Eros'a ne istediğini sormadan bir kadeh kırmızı şarap doldurdu. Helen kadehi Eros'un eline tutuşturup tezgâhın etrafından dolaşarak biraz fazla yakınımda durdu. Bunu kişisel algılayabilirdim ama onun herkese böyle davrandığı hissine kapıldım. Bakışlarını üzerimde gezdirdi. "Olağanüstü görünüyorsun. Sen *her zaman* olağanüstü görünüyorsun."

Kendime baktım. Bu gece elbisemi özenle seçmiştim. Memelerimin harika görünmesini sağlayan ve bedenimi sararak kıvrımlarımı daha da vurgulayan koyu yeşil bir elbiseydi. "İı, teşekkürler."

"Ah, elbette sana bilmediğin bir şey söylemiyorum ama yine de bunu duymak güzel, değil mi?" Elini sallayarak geçiştirdi. Devam edemeden biri kapıyı çaldı. "Hemen dönerim. Partinin tadını çıkar!" Sonra da arkasında parıltılar bırakarak gitti.

Az önce bir kasırga tarafından savrulmuş ve başladığım yerden tamamen farklı bir yere bırakılmışım gibi hissediyordum. Tamamıyla hoş olmayan bir deneyim değildi ama son

derece kafa karıştırıcıydı. Burbonumdan kocaman bir yudum aldım ama gerginlik tarafından alt edilme tehlikesiyle karşı karşıyaydım. “O hep böyle midir?”

“Hayır.” Eros omuz silkti. “Misafir ağırladığında coşar.”

Bu satırların aralarını okumak fazlasıyla kolaydı. Onun da bizim gibi kamusal bir kişiliği vardı. Gözlemlediğim kadarıyla, insanların onu hafife almalarından hoşlanıyordu: insanlar mutlu, hayli aptal birini görüyor ve yüzeyin altına bakmıyorlardı. Sadece enerji seviyesinin bu kadar... yüksek olduğunu fark etmemiştim. “Anlıyorum.”

Eros yaklaşıp beni kollarının arasına aldı. Sanki birkaç günden daha uzun süredir kucaklaşıyormuşuz gibi inanılmaz doğal geldi. Gergin hissetmedim, hatta ona tutkulu bir âşık gibi gülümsemeyi başardım. Yüzündeki sıcaklık beni tekrar tekrar şaşırtmaya devam etse de tepkimi gizlemeyi becerdim. Konuşmak için kulağıma eğildi. “Bir veya iki saat sonra insanlar başka partilere veya kulüplere doğru sürüklenecekler.”

Dürüst olmak gerekirse onunla birkaç saatliğine bu rolü oynamak o kadar da büyük bir şey değildi. Bu parti yıllardır uzak durduğum insanlarla dolu olabilirdi ama On Üçler’in görünürdeki tek üyesi Hermes’ti, hâliyle annemin beni sürüklemek için ısrar ettiği Dodona Kulesi’ndeki aktivitelerden çok daha iyiydi.

Eros’un kollarında döndüm. Gitmeme izin vermedi, beni göğsüne yasladı ve çenesini başımın üstüne koydu. Bunun neden kucaklama kadar samimi geldiğini anlamıyordum ama kalbim sanki merdivenden koşarak çıkmışım gibi hızla çarpıyor diye onun tutuşunu bozmayacaktım.

Sonra dikkatim oturma odasının karşısındaki adama döndü ve Eros’u tamamen unuttuverdim. “O orospu çocuğu.”

Kolları etrafımda gerildi, serbest kalacağım sırada beni bir adım geriye çekti. “Burada olacağını bilmiyordum.”

Orpheus.

Bencilliğiyle sadece Eurydice'in kalbini kırmakla kalmayıp hayatını da tehlikeye atan dallama. O geceden önce ciddi ciddi çıkıyorlardı ve Eurydice onu deli gibi seviyordu. Ayrılıkları onu çok etkilemişti ama Orpheus aradan geçen aylarda hayatına duraksamadan devam etmişti. Ne zaman baksam, partileriyle ve birbiri ardına muhteşem insanlarla yaşadığı beraberliklerle MuseWatch'un manşetlerindeydi. Şu anki söylentiler onun toparlanma sürecinde olduğu ve kırılan kalbinin acısını yatıştırdığı yönündeydi ki bu tam bir saçmalıktı.

Eurydice'i gerçekten rol yaptığı kadar sevseydi ona tuzak kurmazdı. En azından neden olduğu zarar için özür dileyebilirdi.

Ama o buradaydı, özel tasarım bir takım giymişti ve tanıdığım bir kadının yanında duvara yaslanmıştı. Cassandra. Yakışıklı yüzündeki gülümsemeye bakılırsa cazibesini bine çıkarmıştı. Ondan nefret ediyor olabilirdim ama itiraf etmeliyim ki çok çekiciydi. Annesi, Afrodit'i bile gölgede bırakan Koreli bir model, babasıysa İsveçli bir iş insanıydı.

Cassandra ise tüm bu deneyimden sıkılmış görünüyordu. Benim boylarımdaydı, parlak kıvılcak saçları ve doğal olarak kenarlarından biraz aşağıya doğru kıvrılan dolgun dudakları vardı. Ayrıca hiçbir şeyi takmamasıyla da nam salmıştı.

"Bırak beni," dedim usulca.

"Psyche..."

Burbonumun geri kalanını bitirip Eros'a doğru döndüm. Bunun bir hata olduğunu biliyordum ama umurumda değildi. Bugünlerde hata yapmaya oldukça meyilliydim. Alkol şimdiden düşüncelerimi bulandırıyor, çok uzun zamandır içimde tuttuğum öfkeyi besliyordu. "Eurydice neredeyse ölüyordu. O gece orada yoktun. Persephone oradaydı. Onu kovalayan adamın elinde bıçak vardı. Bu durumda olmasının tek nedeni Orpheus'un onu Zeus'a satmasıydı." Eros yüzünde boş ifadeyle dikkatlice duruyordu. Bundan nefret ediyordum. Ben Callisto gibi davranıp Orpheus'a saplayacak bir bıçak bulmaya hazırlanırken onun

oyunun sonuna odaklanmasından nefret ediyordum. “Bırak beni,” diye tekrarladım.

Bir sözümü dinlemeyeceğini sandım ama sonunda beni bir kolunu omzuma atacak kadar serbest bıraktı. Göz açıp kapayınca kadar playboy gülümsemesi geri geldi. “Hadi gidip sohbet edelim.”

Tereddüt ettim. “Orpheus’u tanıyor musun?” Soruyu sorarken bile bunun ne kadar saçma olduğunu fark etmiştim. Tam olarak aynı çevrelerde değillerdi ama şimdiye kadar yan yana gelmemiş olmaları mümkün değildi. Apollo yıllardır bu pozisyonda olduğundan küçük kardeşi Orpheus da bizimle aynı partilere katılıyordu. Eurydice’le de böyle tanışmıştı.

“Gayet iyi tanıyorum.”

Hangi oyunu oynadığını bilmiyordum ve bu ilgimi öfkemden uzaklaştırmaya yetti. Hemen hemen. Eros’un beni Orpheus’a doğru yönlendirmesine izin verdim. Cassandra’ya o kadar odaklanmıştı ki biz yanına varıncaya kadar başını kaldırıp bakmadı bile.

Beni gördüğünde bembeyaz olmasına neredeyse gülecektim. Ya da çılgılık atmamaya çalışmakla bu kadar meşgul olmasaydım gülerdim. Eros omzumu hafifçe sıktı, ifadesi hâlâ tamamen rahattı. “Orpheus, karımı tanıyorsun, değil mi?” O büyüleyici playboy tavrıyla bana baktı. “Onun kız kardeşiyle çıkmıyor muydun?”

“*Karım* mı?” Orpheus kusacakmış gibi görünüyordu. “Çıktığınızı bilmiyordum.”

“Çıkmıyoruz. Evliyiz.” Eros’un ses tonu değişti ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. “Sanırım bu artık Eurydice’i kız kardeşim yapar, değil mi?”

Orpheus biraz yalpaladı. Sarhoş mu yoksa Eros’tan bu kadar çok mu korkuyor, anlayamadım. Belki daha iyi bir insan olsaydım onun neredeyse altına işeyecek olmasından ufak da olsa heyecan duymazdım ama onun acı çekmesini istiyordum.

Eros'a dönüp elimi göğsüne bastırdım. "Kesinlikle bu anlama geliyor." Gülümseyerek ifademin sertleşmesine izin verdim. "Ailene karşı ne kadar korumacı olduğunu biliyorum, tatlım."

"Öyleyimdir. Gerçekten, tam anlamıyla öyleyimdir." Biraz eğildi, tam olarak Orpheus'un yüzüne doğru değildi ama tehdit yine de oradaydı. "Biri tatlı küçük Eurydice'e zarar verirse çok üzülürdüm. Anladın, değil mi?"

Cassandra harekete geçti. Siyah göz kalemiyle belirginleştirdiği kara gözleri kısıldı. "Sen Apollo'nun kardeşini mi tehdit ediyorsun?"

"Diyelim ki öyle?"

Dudakları kıvrıldı. "Seni durdurumama izin verme." Duvarдан uzaklaştı ve boшта kalan elini Orpheus'a doğru salladı. "Sana iyi şanslar."

"Bekle..."

Başımı iki yana salladım, öfkem yüzünden hâlâ kendimi kontrol edemiyordum. "Ortamı okumayı öğren. Burada istenmiyorsun. Defol git."

"Beni Helen davet etti." Alaycılığı bile çekiciydi. Ancak bu durum beni daha da kızdırdı.

Eros omzunun üzerinden baktı. "Helen."

Helen yoktan var olmuş gibi bir anda yanımızda belirdi. Bedeninden ve elbisesinden bir ışıltı bulutunun dökülmesini beklesem de hepsi yerli yerinde kaldı. Yüzünde dikkatli, tarafsız bir ifade vardı. "Bir sorun mu var?"

"Orpheus'un misafirliği fazla uzadı."

"Ah, şu mesele." Neşeli bir çınlamayla güldü. "Hadi git, Orpheus."

Orpheus duruşunu dikleştirdi ama eğer bu ikisini korkutabileceğini sanıyorsa sandığımdan daha da aptal biriydi. "Abim bunu duyacak."

"Öyle mi?" Helen başını yana eğdi. "Senin *hayır* kelimesini anlamayan bir sapık gibi Cassandra'nın peşinde dolandığını da

duyacak mı? Çünkü şahsen Apollo'nun bunu duymakla *çok* ilgileneceğini düşünüyorum.”

Ah. Yani Apollo ve Cassandra hakkındaki söylentiler doğrudu, en azından Cassandra'ya yönelik ilgisi hakkındakiler. Gördüğüm kadarıyla Cassandra, ona da Orpheus'a gösterdiği kadar ilgi gösteriyordu. Yani sadece o ortaya çıktığında ondan kaçacak kadar. Birlikte çalışıyor olmaları sorunu daha da karmaşıklaştırıyor gibiydi.

Orpheus alt edildiğini fark etmiş gibi dik dik baktı. “Bana bu şekilde davranamazsın.”

“Tatlım.” Helen'in ses tonundaki yumuşaklıkta sivri bir hançer saklıydı. “Odaya bir bak. Her birimiz bir şekilde On Üçler'le akrabayız. Burada özel değilsin. Git hayranlarınla takıl ve bir daha partilerime geleyim deme. Güvenlikten seni dışarı çıkarmasını istemek çok utanç verici olur.”

Orpheus küfretse de odadaki herkesin gözleri onun üzerindeydi, arkasını dönüp gitti. Ancak kapı arkasından kapanınca Helen saçını omzundan geriye doğru savurdu. “Tanrılar adına, *tam* bir pislik. Onu neden tekrar davet ettim ki?”

“Çünkü onun, suratına oturmak isteyeceğin bir pislik olduğunu söyledin,” dedi Eros usulca.

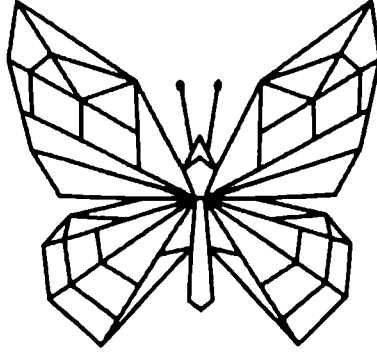
“Ha, ondan.” Helen parmaklarını şıklattı. “Doğru. Unutmuşum.” Bakışlarında bana samimi gelen bir özür ifadesi vardı. “Elbette kız kardeşinle birlikteyken ona elimi sürmezdim ama erkekler konusunda berbat bir zevkim, kadınlar konusundaysa sorgulanabilirden daha iyi bir zevkim var. Elimde değil.”

“Ben... anlıyorum.” Bunu ona karşı kullanmadım. Eurydice'in ruhsal sağlığını neden önemsesindi ki? Birbirlerini tanımıyorlardı ve bu şehirde herkes kendi başının çaresine bakardı. Özellikle de bu toplulukta. Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. “Sıkıntı yok.”

“Yalan söylediğinde çok tatlısın.” Gülümsemesi sert bir hâl aldı. “Az önce söylediklerimde ciddiydim. Orpheus benim için

öldü. Artık onu partilere davet etmek yok, yüzüne oturmak yok. Bu noktada ikiniz de aileden sayılırsınız. Aileler iyi de olsa kötü de olsa birbirine bağlıdır.”

Ona güvenemezdim. Eros dâhil bu odadaki hiç kimseye güvenemezdim. Ama bir içki içme oyununa başlamak için Helen’in beni yemek masasına çekmesine izin verdiğimde kendimi keşke bunu yapabilsem diye düşünürken buldum.

25

EROS

Karım sarhoş olmuştu. Hem de ne sarhoş. Kabanını giydirmeye çalışırken bana yaslandı. Psyche çakırkeyifken bile sevimliydi. Başka biri bana bunları yaşatsa duyacağım kızgınlıktan eser yoktu.

“Ondan hoşlandım.”

Psyche yüzünü göğsüme yaslayıp Helen’e gülümsedi. “Ben de senden hoşlandım.”

Helen geldiğimizden beri ilk kez rahatladı. Eris dâhil herkes gitmişti ve çılgın ikinci kişiliğinin ortadan kaybolmasına izin vermişti. “İstersen burada kalabilirsiniz.”

Daha güvenli olurdu ama ne yazık ki çatı katıma dönmenin küçük tehlikesini orada kalmanın yol açabileceği büyük hasarla kıyaslamam gerekiyordu. Ona bir bakış attım. “Sonra da sabah buradan çıkarken fotoğrafımızı çekip evliliğimizin kıvılcımı sadece bir hafta içinde söndüğü için üçlü seks yaptığımıza dair iğrenç bir hikâye yayınlasınlar.”

Omuz silkti. “Başka biri olsaydın, Psyche de sarhoş olmasaydı, bunu düşünürdüm.”

“İltifatlarınız hiç de tatmin edici değil.” Psyche benden uzaklaşırken hafifçe kıkırdadım ve onu dik tutmak için kolumu beline doladım. “Ancak karımla içki oyunları oynamamalıydın.”

“Eğleniyormuş gibiydi.”

“Eğleniyordum!” Psyche yalpaladığında onu dengelemek için iki adım atmak zorunda kaldım.

Helen öne eğilip Psyche’nin elini tuttu. “Bil diye söylüyorum biz artık kardeşiz. Bunun geri dönüşü yok.”

Tam da o an Helen’in de pek ayık olmadığını fark ettim. *Kahretsin.* “Kapıyı arkamdan kilitle.”

“Tamam, Eros.” Gülümsedi. “Evlilik sana çok yakışmış. Mutlu görünüyorsun. Onu yanından ayırma.”

Ben de bunu planlıyorum.

Bunu yüksek sesle söyleyemezdim. Burada değil. Şimdi değil. Kesinlikle bu şekilde değil. “Sonra görüşürüz.” Psyche’yi kapıdan dışarı çıkardım, Helen’in kapının sürgüsünü çektiğini duyacak kadar duraksadım ve sonra asansöre doğru ilerledim. Asansöre bindiğimizde Psyche’ye baktım. “Kusacak gibi misin?”

“Hayır.” Gözlerini tamamen açmayı başaramadı. “Biraz şapşal hissediyorum.”

Arabama bindiğimizde de bu şekilde devam edip etmeyeceğini görecektik. Yine de her zaman bir camı açabilirdim ve soğuk gece havasının her şekilde araba tutmasına iyi geleceğini umuyordum. O yalpalarken tutuşumu dikkatlice ayarladım. “Eğlendin mi?”

“Evet?” Başını iki yana salladı. “Tanrılar adına, sarhoşum. Yirmi birinci yaş günümünden beri bu kadar sarhoş olmamıştım. Onun sebebi de Persephone ve Callisto’nun beni kandırmasıydı.” Kaşlarını çattı. “Üzgünüm. Çok gergindim ve Helen o kadar neşeliydi ki içtiklerimin sayısını kaçırdım.”

“Helen partilerde genelde öyledir.”

Psyche gerçeği karmakarışık anlatıyordu ve benim bir yanım bilgi almak için ona baskı yapmak istiyordu. Hayır, bilgi

değil. Hakkımda gerçekten ne düşündüğünü bilmeyi istemek dışında başka bir şey istiyormuş gibi davranamazdım. Tıpkı benim farkında olmadan bir anda geri dönüşü olmayan bir noktaya savrulduğum gibi, onun da bana âşık olmaya giderek daha da yaklaşıp yaklaşmadığını öğrenmek. Güç bela da olsa onu sorgulamaya direnmeyi başardım.

Kollarımda oluşu güzel, yumuşak ve tatlıydı. Daha da iyi görünüyordu. Aynalı asansör kapılarındaki yansımalarımızı inceledim. Birlikte... iyi görünüyorduk. Sadece iki çekici insanın yan yana durduklarında olduğu gibi değildi. Psyche başını omzuma yasladı ve gözlerini kapadı. Gerçek bir çiftmişiz gibi. Bu sıradan samimiyetten dolayı göğsüm öylesine şiddetli bir özlemle sancıdı ki zorlukla nefes alabildim.

Annemin tehdidini atlatmanın bir yolunu bulabilirsek, birlikte yaşamayı öğrenebilirsek... Bu biz olabilirdik. Sonsuza kadar.

Gerçek bir çift.

Göğsümdeki sancı daha da arttı. Bunu o kadar çok istiyordum ki Psyche'yi kendime doğru çekme arzuma mâni olamadım. İkimiz aramızda bir çözüm yolu bulacaktık. Kafa kafaya verdiğimizde olağanüstü bir takım olduğumuzu zaten kanıtlamıştık.

Annemin hiç şansı yoktu.

Sonra asansörün kapıları otoparka açıldı ve yeni filizlenmeye başlayan umutlarım soluverdi.

Güvenlik söz konusu olduğunda Helen'in binası benimkine çok benziyordu. Hem asansör girişlerinde hem de kapalı otopark girişinde güvenlik görevlileri bulunuyordu. Biz geldiğimizde asansörün yanındaki kulübede bir kadın vardı.

Şimdiyse boştu.

Bunun makul bir açıklaması olabilirdi ama Psyche'nin hayatı üzerine bahse girmeye hazır değildim. Hızlı düşünüp onu asansörle arama aldım. Arabam üç sıra ilerideydi. Buradan göremiyordum. Kesinlikle ona ulaşamazdım, güvenli olduğundan

emin olmak için bir tarama da yapamazdım. Psyche'yi gözümün önünden ayırmadan bizi buradan çıkarmam imkânsızdı. Ayık olsaydı belki ama o tren çoktan kaçmıştı.

Helen'in dairesine geri dönmek işe yarayabilirdi ama o seçenek de birçok yönden riskliydi. Ya belayı doğruca onun ayağına götürürdüm ya da o çoktan yatağına balıklama daldığından lanet kapıyı tekmelemeye çalışsam da bizi duymazdı. Hiçbiri iyi bir fikir değildi.

Geriye tek seçenek kalıyordu.

Psyche'yi güvenlik görevlisinin kulübesine götürdüm. Kapı hafifçe aralıktı, bu da bir şeylerin fena hâlde yanlış olduğunun bir başka işaretiydi. Onu içeri itip yüzünü ellerimin arasına aldım. "Psyche, ayılmana ihtiyacım var ve bunu hemen yapmalısın."

O iri gözlerini kırıştıtarak başıyla onayladı. "Deneyeceğim."

Bu kaybedilmiş bir savaştı ama birkaç dakikalığına odaklanmasını sağlayabilirsem her şey yoluna girecekti. Telefonu alıp eline tutuşturdum. "Güvenlik masasını aramanı ve onlara bir güvenlik ihlali olduğunu söylemeni istiyorum. Güvenlik görevlisinin nerede olduğunu bilmiyoruz. Bunu yapabilir misin?"

"Evet?"

Kahretsin, emin değildim ama yapmak zorundaydım. Onu serbest bırakıp kapıya doğru gittim. "Benden başka kimseye kapıyı açma. Anlıyor musun? Ne güvenlik görevlisine ne de güvenlik müdürüne, hatta Zeus'un kendisine bile."

"Zeus'a açmazdım zaten. Biraz dallama gibi görünüyor."

Başımla onayladım. "Kesinlikle bir dallama." Şu an onu burada bırakıp en iyisini ummaktan başka bir şansım yoktu. Kulübeden çıkıp kapıyı arkamdan kapadım. Otomatik olarak kilitlendiğinde küçük bir rahatlama hissettim. Cam kurşun geçirmezdi ve kulübenin tabanı da sağlam betonu, dolayısıyla biri ona arabayla çarpsa bile araç kulübeden daha çok zarar görürdü. Şu anda onu koruyabileceğim kadar güvendediydi.

Silah getirmem gerektiğini biliyordum. Bir yere silahsız gittiğim nadir görülürdü fakat ev sahipleri bu tür şeyleri pek hoş karşılamazdı. Birkaç istisna dışında Olimpos partileri şiddeti kelimelerle ve güç oyunları ile sınırlı tutmayı seviyordu. On Üçler ve yakın çevreleri kendilerini zarafetin zirvesiymiş gibi göstermeyi sever, kirli işleri gecenin en karanlık kısmındaki gölgelere saklardı.

Yine de arabada silahım *vardı*.

Psyche'yi görüş alanımda tutmak için elimden gelenin en iyisini yaparak otoparkın ortasından yavaşça arabama ilerlemeye başladım. Psyche telefonla konuşuyordu, yüzünde sarhoş ama dikkatini verdiğini gösteren bir ifade vardı, bu yüzden umarım yakın zamanda takviye gelirdi. Bu binadaki güvenliğin onun güvenliğini sağlayacağına güvenemezdim ama bana bir şey olursa Helen'in hepsinin derisini canlı canlı yüzeceğine güvenebilirdim. Bunu biliyorlardı ve ne bana ne de benim olana karşı açık bir hamle yapma riskine girerlerdi.

Ne var ki annem onlara ulaştıysa buraya gelmek için pek de acele etmeyebilirlerdi.

Kapalı otopark, bir otoparkın olabileceği kadar iyi aydınlatılmıştı ve bu da bol miktarda gölge olduğu anlamına geliyordu. Yanından geçtiğim her araba son derece pahalıydı ve loş ışıktaki parlıyordu. Tek ses ayakkabılarımdan betona sürtme sesi idi.

Paranoyak olduğumu varsaymak çok cezbediciydi. Güvenlik görevlisinin tuvalete ya da başka bir yere gitmiş olması mümkündü ama Helen'i ziyaret ettiğim tüm bu yıllar boyunca o kulübeyi hiç boş görmemiştim. Psyche'nin hayatı pahasına bu riski alamazdım.

Arabama ulaşmayı başardım. Baktan bir durum yok gibi görünüyordu ama etrafıma baktım ve sonra eğilip telefonumun ışığını açarak alt aksamı kontrol ettim. Dürüst olmak gerekirse annemin *beni* incitecek kadar kızgın olduğuna inanmıyordum

ama o kadar dengesizdi ki hiçbir tehdidi hafife alamazdım. Beş dakika sonra kimsenin arabamı kurcalamadığına ikna oldum.

İşte o zaman ilk silah sesini duydum. Bir fısıltı gibiydi, susturucudan geçen bir merminin küçük ıslığı. Bir cam çatladı. Psyche çığlık attı.

Hızla kalkıp harekete geçtim. Boş alan boyunca hızla koşmak çok cezbediciydi ama üzerime dev bir hedef tahtası çizerdi. Tetikçi olsaydım, beni yaralar ve bunu da Psyche'yi kulübeden çıkarmak için kullanırdım. Annem ölmemi istemiyor olabilirdi ama karımı aradan çıkaracaksa alacağım bir yaranın onu üzeceğini sanmıyordum.

Arabaların arasına daldım, mümkün olduğunca hızlı hareket ediyor ve görünmemek için eğiliyordum. Tetikçi bir kez daha ateş etti. Üçüncü bir atış. Psyche çığlık atmayı bıraktı ama cam parçalanmadı. O hâlâ güvendeydi.

Sıranın sonuna ulaştığımda tetikçi görüş alanıma girdi. Sıradan bir siyah kot pantolon ile siyah tişört giymiş, siyah beyzbol şapkası takmış kısa boylu, beyaz bir adamdı. Belli ki burada olduğumu biliyordu, dönüp etrafına baktı. Hızla iki arabanın arasına saklandım. Adam silahını yeniden kulübeye doğrultmadan önce yavaşça daire çizdi. Tetiği çekti ve Psyche'nin yüzünün önündeki camda beliren örümcek ağı şeklindeki kırık büyüdü.

Öfke ve korku beynime kısa devre yaptırdı. Düşünmeyi bıraktım, sonraki adımlar için endişelenmeyi bıraktım. Adama doğru atıldım. Dönmeye başlamıştı ama ben çok hızlıydım. Adama doğru uçarcasına atılıp onu yere sererken silahımı düşürdüm. Önemli değildi. Ona ihtiyacım yoktu.

Bana dönmesine fırsat vermedim. Sadece yüzünü bir kez, iki kez, üç kez ve sonra bir kez daha yere çarptım. Bedeni gevşedi. Ellerim titriyordu. Ellerim neden titriyordu? Dizimi sırtına bastırdım, bir daha asla ayağa kalkmamasını sağlamak ile Psyche'nin beni izlediğini hissederken tam olarak ne kadar

canavar olduğumu göstermekten çekinmek arasında kaldım. Neler yapabileceğimi bilmek bir şeydi, buna şahit olmaksam bambaşka bir şey.

“Eros!” Sesi cam yüzünden biraz boğuk geliyordu ama korku tınısını kaçırmak mümkün değildi. Bakmak istemiyordum, *benden* korktuğunu bir daha görmek istemiyordum. Bunu ne kadar hak ettiğimin önemi yoktu ama ediyordum. Ben lanet bir keşmekeştim.

Kulübenin kapısının açılma sesi başka hiçbir şeyin yapamayacağı bir şeyi yapıp beni harekete geçirdi. Adamı ittim ve onunla Psyche’nin arasında durmak için hareketlendim.

Ama Psyche ona bakmadı. Kollarımın arasına girerek nefesimi kesen bir güçle bana sarıldı. “Seni *aptal*. Aklından ne geçiyordu? Seni öldürebilirdi.”

Şoktan olduğum yerde donakaldım. “*Sana* ateş ediyordu.”

Göğsümü yumrukladı ve parlayan gözlerle bana baktı. “Bunu bir daha asla yapma. Eğer seni vursaydı ben...”

Asansör kapıları açılınca söylemek üzere olduğu şey bölündü. Güvenlik görevlileri olay yerine akın ediyordu. Bundan sonra her şey hızla gelişti. Bunun On Üçler’e karşı On Üçler olayı olduğunu anladıklarında, tetikçiyi yakalayıp olayı çözmek için Ares’in adamlarını beklemeye başladılar. Bilgilerimi bırakıp Psyche’yi arabama bindirdim.

Koltuğa yaslanıp kabanının içine sokuldu. Hızla ayılıyordu. Bu kadar korkmuş görünmesinden nefret etsem de benden uzaklaşacak korkusuyla ona uzanamıyordum. Arabayı sokağa çıkarıp evime doğru ilerlemeye başladım. “*Sana* bir şey olmasına izin vermeyeceğim.”

Kabanımı eklemleri beyazlayacak kadar sıkı kavradı. “Senin için endişelendiğim kısmı kaçırdın mı?”

“Her şey kontrolüm altındaydı.” Hâlâ ikna olmamış gibi görüldüğünden detaylandırmaya çalıştım. “Kontrolümde olmasaydı bile annem *benim* ölmemi istemez.”

“Her şey bir kurşuna bakar. Afrodite’in ne istediğinin önemi olmaz.” Gözlerini kapadı ama hemen tekrar açtı ve pencereyi biraz indirdi. “Bunu konuşacak kadar ayık değilim. Üzgünüm.”

“Sakın üzülme.” *Ben* üzgündüm ama sadece annem cidden güzel bir geceyi mahvetmeyi başardığı için. Birkaç dakika önce eğleniyorduk, güvenli olması gereken bir yerde küçük bir kaçamak yapmıştık. Psyche arkadaşlarımdan bazılarıyla tanışmıştı, biraz gardım indirmişti ama sonunda canına kastedilmişti. “Bu soktuğumun şehri tam bir zehir.”

“Bu gecenin sonuçları olacak.” Gözlerini tekrar kapadı ve bu sefer açmadı.

“Olacak,” dedim usulca.

Cinayet Olimpos’ta yasal değildi. Hem de hiç. Fakat bu, On Üçler’in benim gibi kirli işlerini gölgelerde halleden insanlarla dolup taşmasını engellemezdi ama bu dile getirilmeyen bir gerçektir. Helen’in partisinden ayrılırken onun binasında Psyche’ye saldıran annem pisliğimizi ortaya sermişti. Daha doğrusu saldırı uzaktan da olsa onunla bağlantılıysa öyle olacaktı. Şu anda en önemlisi buydu. Zeus olaya karışacaktı çünkü onu teğet geçmiş olsa da kız kardeşi işin içindeydi. Ares bir soruşturma başlatacaktı. Haberi duydukları anda Demeter ile Persephone’nin soluğu kapımda alacaklarına şüphe yoktu ki bu da Hades’in de o ekibe dâhil olduğu anlamına geliyordu.

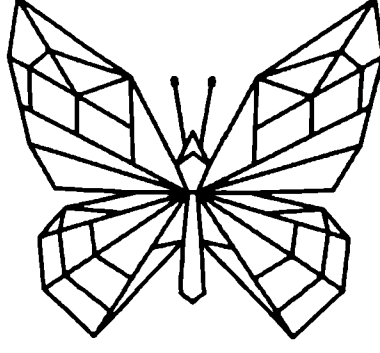
İşler zaten berbat hâldeydi ve daha da beter olacaktı.

Bundan mutlu olmam gerekirdi ama her şeyin bir şekilde bana patlayacağı hissinden kurtulamıyordum. Annem son derece düşüncesiz davranmış olabilirdi ama aptal değildi. Bunların hiçbirinin doğrudan kendisiyle bağlantısının kurulamayacağından veya en azından doğrudan *yalnızca* kendisiyle bağlantısının kurulamayacağından emin olmuş olmalıydı.

Hayır, bu gece yaşananların bedelini başkası ödeyecekti. Bundan emindim.

Psyche'nin bu geceki partiye katılmak için ne kadar etkili tartıştığı önemli değildi. Riski biliyordum, annemin durmayacağıını biliyordum. Aptalca bir yanılıyla onu koruyabileceğimi sanmıştım. Afrodit'in Zeus'un kız kardeşinin otoparkında bize saldırarak kadar gözünü karartacağını tahmin etmemiştim. Kibrim yüzünden Psyche zarar görebilirdi.

Fena sıçmıştım.

26

PSYCHE

Zonklayan bir baş ağrısıyla yatakta uyandım. D n geceye dair hatırladığım son şey Eros'un arabasında gözlerimi açık tutmak için verdiğim savaşı kaybettiğimdi. Bu da beni yatağı taşıdığı anlamına geliyordu. Bir kez daha. İnledim ve komodinin üzerinden bir şişe Gatorade ve Tylenol hapi almak için yuvarlandım. Not yoktu ama zaten neden olacaktı ki? Eros, bunu romantik hâle getirmeye  alı mayacak kadar gerçekçiydi.

Ancak yine de... romantik *geliyordu*.

Benimle ilgileniyordu. Zarıf, gösterişli manevralar olmadan. İhtiyaçlarımı karşılayacak basit hareketlerle. Tuhaf ve biraz sinir bozucuydu ama olması gerekenden çok daha fazla hoşuma gidiyordu.

Doğrulmayı ba arıp hapları aldım ve sonra ağızımdaki o korkunç tadı silip hızlı bir du  almak için banyoya gittim. Giyinip Eros'u aramaya çıktığımda kendimi yarı insan gibi hissediyorum.

Onu güvenli odada önündeki bilgisayar monitörlerinde bazı verileri incelerken buldum. İçeri girdiğimde dönüp bana baktı

ama küçük gülümsemesi mavi gözlerinin altındaki halkaları azaltmaya yetmedi. Durdum. “Hiç uyudun mu?”

“Zaman yok.” Monitörlere geri döndü. “Perseus’tan –Zeus’tan– bu sabahın ilerleyen saatleri için zaten bir davet aldık. Onu son çare olarak yedekte tutmak istediğimizi biliyorum ama o gemi çoktan kalktı ve dürüst olmak gerekirse, beni çağırmasaydı onu arayıp bir buluşma ayarlardım.”

Çünkü Afrodite olayları iyice tırmandırmıştı. Sanırım bir parçam şimdiye kadar onun hâlâ blöf yaptığına inanıyordu. Ama blöf yapmıyordu. Bu da Eros’un ya da benim savaşa dâhil edebileceğimiz daha büyük silahlara ihtiyacımız olduğu anlamına geliyordu. Yavaşça nefes aldım. “Plan nedir?”

“Dün geceki olayı gizli tutma şansımız yok. Tetikçi konuşmasa bile gerçeği söylemeliyiz ya da On Üçler’in tamamının üzerimize gelme riskini göze almalıyız, bu da tüm pisliklerimizi herkesin öğrenmesine neden olacaktır. En azından Zeus kapalı kapılar ardında bir çözüm bulmak istiyor.”

Göğsümü sıkıştıran his onun da yüzüne yansdı. “Afrodite karşı bizim yanımızda yer almayacaktır. On Üçler’den biri o.”

“On Üçler arasında diğerlerinin ve ailelerinin peşine düşülmesin diye özel yasalar var. Biz de bunun üzerine oynayacağız.” Eros iç çekti. “Eski Zeus olsaydı bunun uzak bir ihtimal olduğu konusunda seninle aynı fikirde olurdum. Ama artık gerçekten arkadaş olmasak bile Perseus’u çocukluğumuzdan beri tanırım. Annemin bu işten paçasını sıyırmasına izin vermeyecektir.”

“Belki. Ya da belki de Olimpos’un istikrarının hayatlarımızdan daha değerli olduğuna karar verecektir.”

“Seni öldürmesine izin vermeyecektir. Ne olursa olsun Perseus babası gibi değil. Ona güvenmesen bile bana güven. Söylediklerini dinleyip oradan ayrılacağız.” Eros saatine baktı. “İki saat içinde çıkmamız gerek.”

Benim içimde feci bir şeyler kaynarken onun nasıl bu kadar sakin olabildiğini anlayamıyordum. Hareket etmeli, aramıza

biraz mesafe koyup içimdeki bu berbat duygunun bir kısmını dışarı atmalıydım. Burada dikildikçe dün gece yaşananlar dalgalar hâlinde üzerime geliyordu. O adamın silahını kaldırıp yüzüme doğrulttuğu anda hissettiğim korku, camın sonsuza kadar dayanamayacağını bilmenin verdiği o korkunç his... Eros ortaya çıkıp adama saldırdığında hissettiğim dehşetle karşılaş-tırıldığında bunlar hiçbir şeydi.

Doğam gereği sert gerçeklere göğüs gererdim. Bu şehir-deki çoğu insana yalan söyleyebilirdim ama kendime yalan söyleyerek hayatta kalamazdım. Kendime itiraf etmeye hazır olmasam bile bu korkunun ne anlama geldiğini biliyordum. “Gitmek zorundayım.”

Ona vurmuşum gibi sarsıldı. “Ne? Dışarı çıkamazsın.”

“Dışarı çıkmak değil. Buradan tamamen gitmem gereki-yor.” Mantıklı davranmıyordum. Mantıklı davranmadığımın da farkındaydım ama kendime engel olamıyordum. Panik bo-ğazıma pençelerini geçirmişti. Kapıya doğru geriledim. “Ben sadece... yapamam.”

“Psyche, bekle.” Eros, benim korkunç canavarım, gerçekten benim için endişeli görünüyordu ve bu da paniğimi daha da artırıyordu. Ne zamandır ona bakınca karşımda bir düşman değil de bir erkek görüyordum? Bu kadarı çok fazlaydı. Ke-sinlikle çok erkendi.

Geri çekilmeye devam ettim, o da beni takip etmeye devam etti, hâlâ şaşkın ve endişeli görünüyordu. En azından mesafe-sini koruyordu ama bu, ruh hâlim için yeterli değildi. “Konuş benimle.”

Başımı iki yana salladım. “Bunu yapamam.”

Koridorda bana yaklaşıırken bile aramızda dikkatli bir me-safe bırakarak beni takip ediyordu. “Bir çıkış yolu bulacağız. Afrodit’in adamları sana dokunmayacak.”

Ama bunu yapmak zorunda kalmayacaklardı, değil mi? Du-daklarımdan histerik bir kahkaha koptu. Afrodit kalbimi almak

zorunda kalmayacaktı çünkü Eros zaten bu görevi tamamlama tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Beni düzelemeyecek kadar mahvetmek için kalbimin fiziki olarak ellerinde olmasına ihtiyacı yoktu. O zaten çok yakın, çok bunaltıcı, çok fazlaydı. Antreye, aynalarla dolu odaya geri döndüm ve onlarca yansımamızın her yüzeyden aksettiğini görünce aniden durdum. “Eros, ben...”

Beklediğimden daha hızlı hareket etti ve ellerimi tuttu. Hafif bir dokunuştı ama çoktan onun tutuşuna karşı koyarsam kurtulamayacağımı biliyordum. “Lütfen,” diye fısıldadım.

“Konuş benimle,” diye tekrarladı. “Bilmediğim şeyle savaşamam.”

Tanrılar adına, bu adama gerçekten âşık oluyordum. Gözlerimi kapadığımda tek bir damla gözyaşı akıverdi. Hislerimi kontrol edemiyordum –bunu zaten fazlasıyla kanıtlamıştım– ama en azından bunu ona söylemek zorunda değildim. Nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Açıkçası hislerimi Eros’a açtığımda bana soğuk bakışlarla karşılık verdiği düşüncesine katlanamıyordum.

Bunun yerine farklı bir gerçeği seçtim. “Korkuyorum.”

Gerçekten acı çekiyor gibi göründü. “Özür dilerim,” dedi sonunda. “Onun böyle saldıracığını tahmin etmeliydim ama akıl edemedim. Bir daha olmayacak. Bana güvenmek için hiçbir nedenin olmadığını farkındayım, sonuçta ne olduğum belli ama...”

“Ne olduğun belli,” diye tekrarladım. Korkum kendini şiddetli bir öfkeye dönüştürüyordu, bu duygu o kadar güçlüydü ki tüm vücudum titriyordu. “Nesin sen, Eros?”

Ellerimi bırakıp bir adım geriledi. Etrafımızı saran aynalar görüntülerimizi her yönden gösteriyordu ve bunda çok uygun bir şeyler vardı ama ben karşımdaki adama bu düşünceyi kovalayamayacak kadar çok odaklanmıştım. Bakışlarını çevirdi ama dikkati en yakın aynadaki yansımaya takılınca yüzünü buruşturdu. “Benim ne olduğumu biliyorsun.”

“Lütfen beni aydınlat.”

Dudakları kıvrıldı ama bakışları mutlu değildi. Sağındaki aynaya elini uzattı. “Bir arıza.” Sol taraftaki aynaya uzattı. “Katil.” Arkasındaki aynaya uzattı. “Canavar.”

“Eros,” diye fısıldadım. Canavar olduğunu şimdiye dek birkaç kez tekrarlamıştı ve geçmişteki eylemlerinin korkunç olduğunu kabul etsem de tüm suçu üstlenmesinden, onu bu noktaya getiren koşullarıysa görmezden gelmesinden nefret ediyordum. Onun fikrini değiştiremezdim. Bunu denemem gerekip gerekmediğinden bile emin değildim.

Ama o otoparkta olanlardan sonra elimde olmadan istiyordum.

“Buradan gidemezsin.” Sesi benimki kadar alçaktı. “Emimim şu anda yüzümü görmek istemiyorsundur ama Olimpos’ta annemden uzakta ve güvende olacağını bildiğim tek yer burası. Yani lütfen. Lütfen gitme.”

“Eros,” diye tekrarlardım. “Sana baktığımda ne gördüğümü bilmek ister misin?”

İrkildi. Bu soğuk, kibirli adam sorum karşısında *irkildi*. “Sanırım sana yaşattığım onca şeyden sonra en azından bunu yapabilirim.”

Ah, Eros.

Elimi avucuna kaydırdım. O kadar gergindi ki benden uzaklaşmamaya, daha güvenli bir mesafeye çekilmemeye çalıştığını anlayabiliyordum. Ön kapının yanındaki aynaya bakacak şekilde döndürdüm onu. Eros ifadesini gizlemeye çalıştı ama ben derin bir nefes alırken hâlâ acı çekiyormuş gibi görünüyordu. “Ben sadık birini görüyorum.”

Eli avucumda kasıldı. “Psyche...”

“Daha bitirmedim.” Kendimle birlikte onu da sağdaki aynaya çevirdim. “Hırslı birini görüyorum.”

“Bunun gerçekten bir erdem olup olmadığını bilmiyorum,” diye mırıldandı.

Ama bir sonraki aynaya dönerken direnmedi. “Hem zeki hem de akıllı birini görüyorum.”

“Bunlar aynı şeyler.”

“Emin ol değiller.”

Bana acı dolu bir bakış attı. “Bunu neden yapıyorsun?”

Çünkü seni seviyorum. Zorlukla yutkundum. “Çünkü sana çok uzun zamandır hakkında sadece olumsuz şeyler söylendi, tek inandığın bunlar. Her insanın içinde bir iyilik ve kötülük dengesi vardır. Sende bile. *Özellikle* de sende.”

“Psyche...” Sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi bana baktı. “Seni hak etmiyorum.”

İçimdeki o şiddetli duygu giderek güçleniyordu. “Sanırım benim de senin gibi kusurlu bir insan olduğumu ispatladık.”

“Hayır. Aynı şey değil.” Beni aynalara çevirip arkama geçti. Onun gözleri biraz çılgınca baksa da, ben yaprak gibi titresem de böyle çok güzel görünüyorduk. Bu kadar uyumlu bir çift olacağımız hiç aklıma gelmezdi ama birlikte geçirdiğimiz onca zaman yanıldığımı fazlasıyla kanıtlamıştı.

Eros saçlarımı eline dolarken gözlerini benimkilerden hiç ayırmadı. “Sana baktığımda ne görüyorum biliyor musun?”

Şaka yapmak için ağzımı açtım ama kelimeler dilimden dökülmeden soldu. Dudaklarımı yaladım. “Bu benimle ilgili değil.”

“Yanlış, güzel kız. Başından beri her şey seninle ilgiliydi.” Nefes alırken vücudunun sırtıma değen yerlerindeki hafif titremeleri hissedebiliyorum. Eros o kadar usulca konuşuyordu ki onu güç bela duyabildim. “Sana bakınca hak etmediğim bir kadın görüyorum. Ama içimde, bir gün seni hak edebileyim diye daha iyi bir adam olma isteği uyandırırıyorsun. Ben sende bir *tanrıça* görüyorum.”

Onun kollarına geri döndüm. Kendime söylemeyeceğime dair söz verdiğim sözler birdenbire içimde yükseldi ve onları orada tutmak için aklıma gelen tek şeyi yaptım. Onu öptüm.

Dudaklarım Eros'un dudaklarına değdiği anda aramızda bir şeyler infilak etti sanki. Başımı geriye eğip öpücüğün ateşini harlamak için saçımı tuttu. Eros'u öpmeye asla ama asla doyamıyordum. Bunu bir sanat formuna, doğrudan zihnime etki edip beni mest eden bir bağa dönüştürüyordu.

"Sana ihtiyacım var, karıcığım," demek için öpüşmeye ara verdi.

"Evet." Tişörtünün ucundan tutup yukarıya doğru kaldırdım. "Benim de sana ihtiyacım var."

"Ben seninim." Ama ellerimi tuttu ve pantolonunun fermuarını açmamı engelledi. "Bekle. Prezervatif."

Hesaba katılması gereken akıllıca ve rasyonel bir şeydi bu ama şu anda akıllı veya rasyonel olmak istemiyordum. "Ânın heyecanıyla bu kararı vermeyeceğimizi söylediğimizi biliyorum ama prezervatif kullanmak istemiyorum." Tereddüt ettim. "Tabii sen istiyorsan başka."

Bileklerimi tutan ellerinde yine o hafif titreme vardı. "Emin ol istemiyorum."

Pervasız olup olmaması umurumda değildi, çoktan başımı sallayarak onaylıyordum. "Aramızda hiçbir şey olsun istemiyorum. Sadece seni istiyorum."

Sözümle harekete geçti. Eros iç çamaşırımı ve sütyenimi çıkarmakla meşgulken dudaklarımı tekrar dudaklarının arasına aldı. Pantolonu bir an sonra yere düştü ve sonra çıplak vücudu benimkinin üzerindeydi, teninin benimkine değmesinin verdiği haz hemen zihnimi sarstı. Ellerimi buklelerine daldırıp çekiştirdim ve onu yere, üstüme çektim.

Açık bacaklarımın arasına diz çökmeden önce bir anlığına ağırlığının beni serin mermer zemine bastırmasının tadını çıkarabildim. Yüzündeki ifade... iddia ettiği gibi beni bir tanrıça olarak gördüğünden bir an bile şüphe duymuyordum. Kendime güvenim sağlıklı boyuttaydı ama Eros bana bu kadar yoğun baktığında suyun üzerinde yürüyebileceğimi hissediyordum.

Ona da aynı hissi yaşatmak istiyordum. Ona doğru uzanmaya başladım ama başını sertçe iki yana salladı. “Henüz değil. Eğer bana şimdi dokunursan bir sonraki nefeste kendimi içinde bulurum.”

“Kulağa iyi bir plan gibi geliyor.”

Tekrar başını iki yana salladı. “Henüz değil,” diye tekrarladı. Eros ellerini bacaklarıma doğru götürüp daha geniş açmam için bastırdı, sonra kadınlığıma ulaşana kadar yoluna devam etti. İki parmağını üzerine bastırıp küfretti. “Siktir, çok ıslaksın.”

Bileğini büküp parmak uçlarıyla G noktamı okşadığında sırtımı eğerek, “Bunu bana sen yapıyorsun,” diye nefes verdim. “Daha fazla!”

“Sana daha fazlasını vereceğim, karıcığım. Sana ihtiyacın olan her şeyi vereceğim.” Yine de hızını artırmadı ve kalçamı kaldırmak için topuklarımı yere sabitlemeye çalıştığımda beni tam olarak istediği yerde tutmak için elini karnımın alt kısmına yerleştirdi. Müthiş bir histi ve beni bu kadar yakından izlediğinden daha da ateşli oluyordu.

Eros başını çevirdi. “Bak.”

Bakışlarını takip edip aynadaki yansımalarımızı buldum. Üzerimde diz çökmesi, hazzımı iyiden iyiye yükseklerle taşıması çok seksiydi ama bunu sanki başka biri bizi izliyormuş gibi görmek? Neredeyse oracıkta çılgına dönecektim. Sonra Eros başparmağıyla klitorisimde daireler çizmeye başladı ve ben *çılgına* döndüm.

Beni karnımın üzerine, sonra da ellerimin ve dizlerimin üzerine doğru kaldırmadan önce boşalmama güç bela izin verdi. “Görüyorum ki biraz teşhirci bir yanın var.” Elini sırtımdan aşağı okşayarak indirdiğinde inleyerek karşılık verdim. “Ya da röntgenci bir yanın mı demeliyim?”

“Her ikisi de.” Arkama geçmesini izlemek için başımı kaldırdım, elleri kalçalarımı buldu ve beni istediği pozisyona getirdi. Nefes nefeseydim ama umurumda değildi. “Ama sadece

seninleyken. Sadece böyleyken.” Yalnızca bizim gerçekleştirdiğimiz ve şahit olduğumuz bir gösteri.”

“İyi.” Kelime neredeyse bir hırıltı gibi çıktı. “Seni paylaşmak istemiyorum, güzel kız.”

“Ben de seni paylaşmak istemiyorum.” Bunun herhangi bir parçasını paylaşmak istemiyorum. Başkasıyla paylaşmak istemiyorum.

Bir an için gözlerini kapattı. “Son şans, Psyche. Emin misin?”

Ne demek istediğini sormama gerek yoktu. “Prezervatif olmayacak,” diye onayladım.

Eros bir daha sormadı. Öne doğru kayarak penisini kadınlığıma doğru yönlendirdi. Tamamen hareketsiz kaldım, santim santim içime gömülürken yüzündeki acı dolu ifadeye bakıyordum. “Çok güzelsin,” diye fısıldadım.

Hafifçe güldü, sesi boğuktu. “Yalnızca...” Derin bir nefes aldı. “Sen bana böyle baktığında bunun gerçek olduğunu hissediyorum.”

“Gerçek *bu*.”

Kalçalarımı yeniden tuttu ve uzun, yumuşak vuruşlarla hareket etmeye, içime girip çıkmaya başladı. O kadar iyi bir histi ki gözlerimi zar zor açık tutabiliyordum. Bu, iki kişilik seyirci kitlemize sergilediğimiz bir gösteri olmasaydı bunu da yapamazdım. Eros etkileyici vücudundaki her kası bana en fazla zevki verme amacıyla kullanıyordu. Ben onun vuruşlarının ritmine tamamen hâkim olamadan önce, bir elini benimkinin yanında yere koymak için eğildi ve diğer elini de klitorisimi okşamak için karnımdan aşağı kaydırды. “Kötü kız,” diye mırıldandı tenime doğru. “Sanki seni onların önünde becermemden zevk almıyormuşsun gibi bir de tüm aynalardan şikâyet ediyorsun.”

İnleyerek sırtımı yay gibi gerdim, onu daha da derinlerime almak için kalçamı eğdim. “Sanırım...” Hızını artırdığında nefesim kesildi. “Aynalar... onları sevmeye... ikna olabilirim.”

“Sen bir armağansın, Psyche Dimitriou. Lanet bir *armagan*.” Omzumu, boynumu, kulağımın arkasındaki hassas noktayı öptü. Klitorisimin üzerinde o yıkıcı, küçük daireleri çizmeye devam ederken içimin derinliklerine de aynı derecede yıkıcı darbeler indiriyordu.

Dayanmaya çalışıyordum. Gerçekten. Bitmesini, bu mükemmel ânın kaybolup gerçekliğe ve bizi bekleyen tüm sorunlara dönmeyi istemiyordum.

Vücudumun başka fikirleri vardı.

Şiddetle boşalırken çığlık atıp ona sarıldım. Eros sanki onu gafil avlamışım gibi küfretti, vuruşları düzensizleşene ve benim ardımdan boşalana kadar içime girmeyi sürdürdü.

Yarı yarıya üzerime yığıldı. Ağırdı ama bu hoşuma gitti. Biz nefes almayı yeniden öğrenirken bile beni buraya ve şimdiye bağlamaya devam ediyormuş gibi geliyordu.

Eros saçlarımı yüzümden çekti. “Seni incittim mi?”

Dizlerim hızla atan kalbimle birlikte sancıyordu. Mükemmeldi. Kendimi onu öpecek kadar kaldırdım. “Teşekkür ederim.”

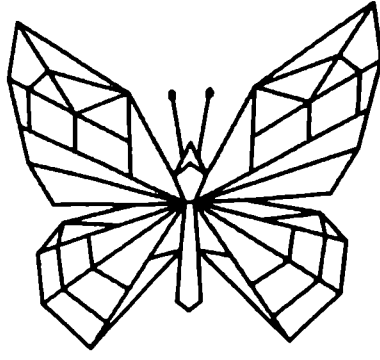
İçindeki bir şeyler gevşedi ve zevkin uyuşturduğu beynim, bunun bir şekilde çok fazla olacağından endişelendiğini fark etti. Yapmamak için bir sebep bulamadan ona uzandım. Parmaklarım saçlarını bulduğunda bana hafifçe gülümsemesi kalbimi titretti. Dudaklarımı yaladım. “Aynalar konusunda ciddiymdim. Beni onların gerekli olduğuna ikna ettin.”

“Bu noktaya geleceğini biliyordum.” Başını çevirip bileğimi öptü. Sonunda saatine bakıp yüzünü buruşturmadan önce uzun bir süre böyle yattık. “Bacaklarını hissedebiliyor musun? Geç kalmak istemiyorsak çıkmalıyız.”

Bu beni güldürdü. “Amma da kibirlisin.”

“Doğru olan bir şeye kibir denebilir mi?”

Ayağa kalkıp beni de beraberinde çekerken hâlâ sırtıyordum. “Evet. Ama durma. Hoşuma gitti.”

27

EROS

Zeus'la Dodona Kulesi'nde buluştuk.

Biraz ilginç bir deneyimdi. En son bir toplantı için buraya geldiğimde Zeus başka biriydi. On Üçler'den birkaçının değiştiğini görecektim kadar uzun süredir buralardaydım ama bir yanımda o yaşlı piçin sonsuza dek yaşayacağına inanıyordu. Perseus'un da aynı şekilde hissettiğini biliyordum, Zeus sonunda hepimize bir iyilik yaparak geberip gitmeden önce en az bir on yılı daha olacağından emindi.

Birkaç ay önce kimse onun, ofisinin penceresinden kafa üstü yere çakılmasını beklemiyordu.

Neyse ki Perseus –Zeus– ile buluştuğumuz ofis o ofis değildi. Babasının şirketini yönetmekle ilgili günlük görevlerin çoğunu üstlendiğinden beri yıllardır çalıştığı ofisi kullanmaya devam ediyordu. Artık *onun* şirketi idi.

Psyche'ye bir bakış attım. Ne kadar alışılmadık olursa olsun, o aynaların önünde seks yapmak kendine güvenini kazandırmış gibi görünüyordu. Gözlerindeki o vahşi bakış yoktu, kamusal kişiliğini güzelce kuşanmıştı. Sakin, soğukkanlı ve kendine hâkimdi. Gerginliğinin tek kanıtı elimi sımsıkı tutuşuydu.

Ben onun gibi değildim. Rahatlatma konusunda berbattım. Bunu daha önce hiç yapmak zorunda kalmamıştım, söyleyecek doğru kelimeleri aramak zorunda kalmamıştım. Siktir, bunu hiç istememiştim. Ama bana öyle bir hediye vermişti ki denemekten başka bir şey yapamazdım. “Sorun olmayacak.”

“Göreceğiz.”

“Perseus, Zeus değil.”

Bana baktı “Mesele de bu zaten, Eros. Perseus, Zeus. Bu noktaya kadar arkadaşın olabilir ama artık Olimpos’un kralı. Böyle bir konum insanı değiştirir.”

Bunu biliyordum. Elbette bunu biliyordum. Ama bir yanımda yine de buna karşı çıkıyordu. Perseus’la hiçbir zaman Helen ve hatta Eris’le olduğum kadar yakın olmamıştım. Yine de onu *tanıyordum*.

“Hadi içeri girelim.” İçeri girebilmesi için ona kapıyı açtım. Bu binadaki diğer ofislerin neredeyse aynısı gibi görünüyordu. Çelik, mermer, cam ve çok az eşya. Perseus devasa masasının arkasında oturuyordu, iki elinin parmaklarını ağzının önünde üçgen oluşturacak şekilde birleştirmişti. O her zaman yakışıklı bir piçti ve bunu söylediğim için bana teşekkür etmezdi ama gerçekten de babasına benziyordu. Atletik vücut, güçlü ve keskin çene, altın sarısı saçlar, aynı soğuk mavi gözler.

Masanın önündeki sandalyeleri işaret etti ve boş sandalyeye geçmeden önce Psyche’nin oturmasını bekledim. Perseus aramıza baktı ve en sonunda bana döndü. “Babam öleli iki ay oldu. Sorun çıkarmaya başlamak için biraz daha sabredemedin mi?”

“Beni bilirsin. Ortalığı karıştırmayı severim.” Sandalyede arkama yaslanıp ona kendini beğenmiş bir gülümsemeyle baktım. “Ama yaşananlarla ilgili suçlayacak birini arıyorsan Afrodite’le konuşabilirsin.”

“Fakat buradayım, bu konuyu seninle konuşuyorum.” Psyche’ye bir bakış attı. “Sanırım annenle aramızda bir evlilik pazarlığı olduğunun farkında değildin?”

İçime aniden dalga dalga bir şok yayıldı, ardından da bu kahrolası gökdelenin tamamını yerle bir edecek kadar güçlü bir öfke geldi. Psyche önceki konuşmalarımızdan birinde bundan bahsetmişti ama ciddiye almamıştım. Tüm adaylar kendilerini Perseus'un üstüne atarken, o tartışmalı bir seçim olan Demeter'in kızlarından birini mi tercih etmeyi düşünüyordu? "Şaka yapıyor olmalısın."

Zeus beni görmezden geldi, belli ki bir cevap bekliyordu. Psyche duruşunu dikleştirdi. "Bunun söz konusu olduğundan şüpheleniyordum ama annem işlerin müzakere aşamasına geldiğini bana söylemeyi uygun görmedi."

"Ben de öyle düşündüm ama ablanın Zeus'la evleneceğini bilmesi başka bir adamın kollarına koşmasına engel olmadı."

Psyche'nin sesi buz gibiydi. "Ben ablam değilim. Dolayısıyla annemin bir evlilik görüşmesi yapıp yapmaması hiçbir şeyi değiştirmezdi çünkü ben zaten ölmüş olacaktım. Yoksa dün gece bana yapılan suikast girişimini duymadın mı?"

"Ses tonuna dikkat et, Psyche." Perseus arkasına yaslandı. "Bunu senin için detaylıca açıklayacağım. Bu girişimin arkasında Afrodite'in olduğuna dair hiçbir kanıtım yok." Ben araya girmeden önce elini kaldırdı. "Sana Psyche'yi öldürmeni emrettiğini söylemeden önce, bana böyle bir itirafta bulunursan onun cezasını da paylaşacağını unutma."

Gerildim, karıma bakmamaya çok dikkat ediyordum. Perseus lafını esirgemiyordu. Kahretsin, bunu söylemesini beklemiyordum. Psyche'nin tek yapması gereken benim onun hayatını tehdit ettiğimi söylemekti. Böylece hem beni hem de Afrodite'i bir hamlede ortadan kaldırırdı. Sonra Perseus'la, Zeus'la evlenir ve Hera olurdu.

O zaman da durum öyle bir değişirdi ki ne ben bir şey yapabilirdim ne de annem. Bu kararı verdiği için Psyche'yi suçlayamazdım. Bunu yapmasını kesinlikle istemiyordum ama yine de onu suçlayamazdım.

“Bizi buraya hiçbir şey yapamayacağını söylemek için mi çağırdın?” Psyche’nin sesinde en ufak bir yumuşama yoktu. “Yoksa gerçekten yardım etmeyi mi planlıyorsun?”

“Seni buraya durumu açıklamak için çağırdım. Demeter, Afrodit’in kellesi için çılgılık atmaya hazır olabilir ama aileme ve Zeus’un konumuna defalarca hakaret eden Afrodit değil. Şu âna kadar müdahale etmememin tek sebebi evlilik görüşmelerinin gizli tutulmasıydı.”

Perseus’a baktım. Tüm Olimpos politikalarına rağmen gerçekten onun bizim tarafımızda olacağını sanmıştım. “Yani kendi başımızayız.” Daha kötü olabilirdi ama bu da pek iyi bir senaryo değildi.

“Afrodit’in On Üçler’in diğer üyelerine ve onların ailelerine zarar vermeyi yasaklayan yasaları çiğnediğine dair herhangi bir kanıt bulana kadar elim kolum bağlı.” Bana uzun uzun baktı. “Bu kanıtlara isminizin karışmadığından emin olmanız *sizin* için iyi olur.”

Psyche alaycı bir gülüşle karşılık verdi. “Ellerin sadece sen öyle olmasını istediğin için bağlı.”

Perseus’un ifadesi değişmedi “On Üçler ünvanının sahipelerinden biri her değiştiğinde bir kargaşa riski vardır. Zeus ünvanı bana geçti geçmesine ama aynı zamanda Hades de otuz yılı aşkın süredir ilk kez oyunda yer alıyor. Olimpos’un şu anda istikrara ihtiyacı var ve Afrodit’i değiştirmek pek de istikrarı destekleyen bir hamle olmaz.”

Önümüzdeki birkaç yıl içinde değişebilecek birçok ünvan da cabasıydı. Özellikle Ares seksen yaşından büyük olmalıydı. Bu ünvana parmak uçlarıyla tutunuyordu. Önümüzdeki birkaç yıl içinde ya geberip gidecek ya da istifaya zorlanacaktı ve Ares’i değiştirmek öyle lanet bir gösteriydi ki, kolay ya da hızlı başaramayacak bir şeydi. Özellikle de kazananı bir turnuva belirlerken.

Perseus haklıydı. Haklı olmasından nefret ediyordum. Ne yazık ki aynı zamanda boktan ihtimalleri olan bir bahse giriyordu. “Bununla uğraşmak dışında bir seçeneğin olmayabilir. Annem durmayacaktır.”

“Onunla konuşacağım.”

Güldüm, ses dilimde acı bir tat bıraktı. “İyi şanslar.”

Psyche’nin yüzünde tuhaf bir ifade vardı. “Evlilik görüşmeleri başarısızlıkla sonuçlanmasaydı ne yapardın?”

Perseus gözünü kırpmadı. “Seni ve aileni tüm gücümle korurdum. Bu seçenek artık bizi aşıyor. Sen ve Eros yarın boşansanız bile tüm şehir sizin aşk evliliği yaptığınıza inanıyor. Artık benimle evlenmen üzerime kötü adam yaftasının yapışmasına neden olur ve şu anda bu rolü oynamakla hiç ilgilenmiyorum.”

Bunu göze alamazdı. Perseus akıllı ve yetenekli olabilirdi ama babasının tüm Olimpos’u yönetmesine olanak tanıyan karizmadan yoksundu. On Üçler’in kıdemli üyeleriyle uğraşmak da dâhil olmak üzere her şey onun için daha zor olacaktı. Güç ile nüfuz için yarışılacak ve ne kadar ileri gidebileceğini görmek için onu sınavacaklardı. Kıskanılacak bir konumda değildi. Yine de bu konuda kolay yolu seçtiği için onu affetmeye daha meyilli olmamı sağlamıyordu.

Sonra sözlerinin tam anlamını idrak ettim. Hem Psyche’yi *hem de ailesini* korurdu. Bu da onun kız kardeşlerinden biriyle evlenirse onu koruyacağı anlamına geliyordu. Psyche’ye bir bakış attım, ağzını büzmesinden onun da ne demek istediğini anladığını fark ettim. Yavaşça ayağa kalktı. “Kız kardeşlerimden uzak dur.”

“Bunu annene söyle.”

Psyche yumruklarını sıkınca hemen harekete geçtim, ayağa kalkıp onunla Perseus’un arasına girdim. “Boş ver. Endişelenmemiz gereken daha büyük şeyler var.”

“Ailemden daha önemli hiçbir şey yok, Eros.” Perseus’a bakmak için etrafımdan eğildi. “Geri döneceğiz ve bu işin ar-

kasında Afrodite'in olduğuna dair kanıt getireceğiz. Kimsenin adını bu işe *karıştırmadan*."

"Bunu sabırsızlıkla bekliyorum."

Psyche'nin elini sıktım. "Beni dışarıda bekle."

Karşı çıkmaya bile kalkmaması ne kadar öfkeli olduğunun bir kanıtıydı. Kapıyı arkasından usulca kapayarak ofisten çıktı. Perseus'a döndüm. "Eurydice'i mahvedersin ve Callisto Dimitriou'yu On Üçler'den biri yapmak, nereden bakarsan bak bir hata olur."

Hareket etmedi. "Fikrini isteseydim sorardım."

"Perseus..."

"Eros." Adımı söyleyişinde beni durduracak kadar tehditkâr bir hava vardı. "Benim adım, Zeus. Daha önce sana ne kadar yakın olursam olayım artık Zeus'um. İleriye yönelik olarak verdiğim kararların Perseus'un istekleriyle hiçbir ilgisi yok artık, her şey Zeus'un ne istediğiyle ilgili. Bunu sakın unutma."

Görmezden gelemeyeceğim bir hatırlatmaydı. Yavaşça nefes aldım. "Aklımda tutacağım."

"İyi edersin." Bakışları sertleşti. "Eğer bir daha tehlikeyi kız kardeşimin kapısına getirirsen kanunlar ne derse desin seni kendi ellerimle öldürürüm."

"Bunu da aklımda tutacağım." Söyleyecek başka bir şey yoktu. "Görüşürüz, Zeus." Dönüp ofisten çıktım.

Asansöre doğru ilerlerken Psyche yanıma geldi. Arabama binip otoparktan çıkana kadar ikimiz de konuşmadık. Yavaşça nefesini verdi. "Daha da kötü olabilirdi."

"Evlilik görüşmelerinden haberin var mıydı?" Bu soruyu sormak istemiyordum. Kıskançlığa benzeyen bir şeyin ses tonuma sızmasına izin vermek istemediğimden de emindim.

"Tam olarak değil. Annemin aramızda yapılacak politik bir evliliği gözüne kestirdiğini biliyordum ama dürüst olmak gerekirse daha önce blöf yapıyordum. Zeus'un bu fikirle ilgilendiğinden bile haberim yoktu." Koltuğa yaslanıp yüzünü bana

döndü. “Annemin hırslarının Zeus tarafından memnuniyetle karşılandığını bilseydim senin yerine onunla evlenir ve tüm sorunlarımı bir anda çözerdim.”

“Ve bu süreçte Hera olurdun.”

“Ve bu süreçte kız kardeşlerimi de Hera olmaktan kurtarırdım,” diye düzeltti nazikçe. “Oyunun nasıl oynandığını biliyorsun, Eros. *Sen* de bu oyunu oynuyorsun. Bana kıyamazsın.”

O haklıydı. Haklı olduğunu biliyordum. Bu arabayı kenara çekip elimi eteğinin içine sokmak ve Zeus’la evlenme ihtimalinin varlığını bile unutana kadar onu boşaltmak istememe mâni olmuyordu. Bu mantıklı değildi ve mevcut durumumuz göz önüne alındığında kahretsin ki neredeyse affedilmezdi. Afrodite’in kıskançlığı ve öfkesi onu alt etmeseydi neler olabileceğinden ziyade geleceğe, annemin bir sonraki saldırısıyla baş etmeye odaklanmam gerekiyordu. Karımla Zeus’un düğününü hayal etmeme gerek yoktu. Lanet düğün gecelerini düşünmem gerekmiyordu. Vârisini ve birkaç yedeğini güvence altına almaya da kararlı olurdu. Zeus, ebeveynden en büyük çocuğa aktarılan üç ünvandan –Zeus, Poseidon ve Hades– biriydi.

Psyche’nin karnının hamilelikle şiştiği düşüncesi...

Hayır, şimdi bu saçmalıkların hiçbirini düşünemezdim.

Direksiyonu kavrayışımı gevşetmek için çaba sarf ettim. O benimdi, en azından şimdilik. Güvende olduğundan emin olmak için sözümü tutmam gerekiyordu ki bu da olabilecekler yerine sonraki birkaç adıma odaklanmak anlamına geliyordu. “Nereye gidiyoruz?”

“Bir röportajımız var.” Telefonuna baktı. “Sonrasında da annemle konuşacağız.”

Demeter.

Çocuklarını Olimpos’taki güç oyunlarında piyon olarak kullanmaktan fazlasıyla mutlu olan başka bir güçlü, tehlikeli kadın. Evet, Demeter’e diyeceklerim vardı. “Peki.”

“Eros.” Psyche neredeyse tereddütle uzanıp koluma dokundu. “Kafanın oyunda olmasına ihtiyacım var. Benimle misin?”

“Evet.” Doğruydum da. Çocukluğumdan beri düşüncelerimi bölümlere ayırırdım. Bu yeni bir şey değildi. Nihai hedefim değişmemişti ama artık Zeus’un Psyche’ye asla dokunmamasını sağlayacak şekilde genişletilmişti. Yine de bunu ona söyleyemezdim. Benim mantıksız davrandığımı, bunun tartışmalı bir konu olduğunu çünkü evliliğimizin onun bunu asla yapamayacağını garanti altına aldığını söylerdi.

Umurumda değildi. Onu bu şekilde kıskanmaya hakkım yoktu, özellikle de Psyche her açıdan bana aitken. Ancak bu, tenini varlığımla damgalamak istememe engel olmuyordu. Onunla ne kadar çok zaman geçirirsem temel içgüdülerimi kontrol etmek o kadar zor oluyordu. İçimde kontrol kafesimi sallayan bir canavar varmış gibi hissediyordum. Er ya da geç oradan kaçacak ve bunun da bir bedeli olacaktı.

“Eros.” Birkaç blok boyunca sessiz kaldıktan sonra derin bir nefes aldı. “Annem hedeflerine ulaşırdı ne yapardım kısmının bir önemi yok. Öyle bir şey olmadı. Ben Zeus’la değil seninle evlendim. Ben senin eşimim, onun değil. Ben bu işi sonuna kadar götürmeye kararlıyım, o yüzden lütfen şu anda aklından her ne geçiyorsa düşünmeyi bırak. Zeus’un desteğine ihtiyacımız var ve mevcut koşullar zaten bunu başarmanın neredeyse imkânsız olacağını garantiledi.”

Bu işi sonuna kadar götürmeye kararlıyım.

Aslında bizim planımızdan bahsettiğini biliyordum. Onu ve ailesini annemden koruyacak kadar uzun sürecek bir evlilik. Sonsuza dek demek istemiyordu.

Ama bir an için keşke öyle olsaydı diye düşündüm.

Doğam gereği hayalperest biri değildim. Olabileceklerin gerçek dışı versiyonundan ziyade gerçeği ve gerçekliği severdim. Gerçek şu ki Psyche o mihrapta evet demişti çünkü onu buna zorlamıştım. Beni seçmemişti, özgür olsaydı beni *asla* seçmezdi.

Önemli değildi. Önemli olmasına izin vermeyecektim. Çoktan onu yanımda tutmaya karar vermiştim ve şimdi geriye kalan tek şey aramızdaki ilişkiyi sağlamlaştırmaktı. Psyche'yi sonsuza kadar yatağымda istiyordum. Beraber uzun yıllar geçirmeyi, yeni entrikalar ve oyunlar kurmayı ve Olimpos halkıyla istediğimiz gibi oynama ihtimalini istiyordum.

Çocuklarımız olsun... istiyordum.

Bu düşünce beni afallattı. Üzerinde çok düşündüğüm bir şey değildi. Babam ortalıkta yoktu –Afrodit ebeveynlikte bile rekabete izin vermezdi– ve annem de iyi çocuk yetiştirmenin mükemmel bir örneğı sayılmazdı. Bu noktaya kadar hep so-yumuzun benimle sona ereceğini varsaymışım.

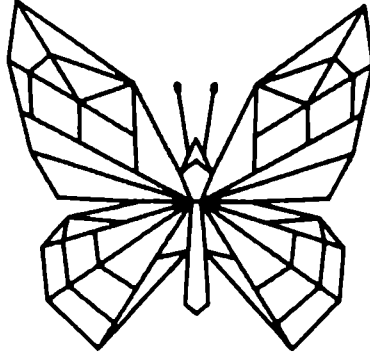
Ama artık işler değişmişti.

Psyche'nin elini tuttum ve biraz sıktım. “Kafam olması gereken yerde. Bunu halledeceğiz.”

Ya sonra?

Sonra onu “sonsuz dek”in bizim olabileceğine ikna edecektim.

Düzenleme
Ny.ozlem

28

PSYCHE

Röportaj güzel bir dikkat dağıtıcıydı. Pek normal olmayan bir durumun ortasında fazla *normaldi*. Eros çekici olacak kadar kendini toparlamayı başardı ama artık onu canının biraz sıkkın olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordum. Hem Zeus’la olanların onu oyundan düşürmeye yettiğini hem de işaretleri okuyabildiğimi fark etmek endişe vericiydi.

Clio röportajı ayarlarken kararlaştırdığımız gibi ana hatlarını belirlediğimiz konulara bağlı kaldı. Çoğunlukla nasıl tanıştığımız ve düğünle ilgili yüzeysel sorulardı. İlk röportajı yapan kişi olma karşılığında adil bir takastı. Olimpos çoğu zaman gerçek hikâyeden ziyade olaylara nasıl bir yön vermek istediğiyle ilgilenirdi ama Clio bir muhabir olarak hiç fena değildi. Onu terfi etmeden önce bile tanıyordum ve yıllar boyunca birbirimize sayısız kez yardım etmiştik.

Mükemmel bir tarzı olan siyahi bir kadındı. Vücudu kıvrımlıydı. Bugün pileli bol bir gri pantolon ve bedenini harika gösteren kolsuz, krem rengi bir bluz giyiyordu. Yanılmıyorsam Juliette’in tasarımıydı. Görünüşe göre tasarımcıyı deneme konusundaki tavsiyemi dinlemişti. Güzel.

Clio şu anda dedikodu köşesinde yazıyor olabilirdi ancak magazin sunabileceğinden daha derin hikâyelere meraklıydı. Fakat bu ipuçlarının peşine düşerse On Üçler'in ona sırt çevireceğini bilecek kadar da akıllıydı. Dolayısıyla henüz o hikâyelerin peşine düşemezdi.

Yine de bu, yoluna çıkan her tür bilgiyi toplamasına, bu kadar çamurun ortasında bir altın parçası aramasına engel olmuyordu. Umarım bugün ona bir tane verirdim.

Her şeyi çabucak topladık ve Eros'un dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum. "Biraz dışarıda beklemenin mahsuru var mı?"

Tereddüt etti ama itiraz edecek bir şey yoktu. Annemin binasındaydık. Bu toplantı odasında hiç pencere bulunmuyordu. Clio'nun bir tetikçi olduğu söylenemezdi, kaynaklarını öldürürse elinde pek fazla hikâye kalmazdı ve Afrodite onu korur zannıyla geleceğini kenara atmayacak kadar hırslıydı. Eros bunu fark etmiş gibi görünüyordu. Sonunda beni başıyla onayladı. "Uzun sürmesin, aşkım."

"Senden uzun süre ayrı kalmayı hayal bile etmem."

Onun dışarı çıkışını izledik ve kapı kapandığı anda Clio ıslık çaldı. "Cesur seçim, Psyche."

"Hiçbir fikrin yok." Kızarmamayı başardım ama çok yakınındaydım. Clio arkadaşım değildi, muhtemelen hiçbir zaman da olmayacaktı ama birçok açıdan birbirimize benziyorduk. "Sana bir haberim var."

Başını yana eğdiğinde uzun siyah örgüleri omzunun üzerinden kaydı. "Bunun, Eros'tan vebalı gibi kaçırmaktan o dev pırlantayı parmağına takma aşamasına geçmenin gerçek nedeniyle bir ilgisi var mı?"

"Hayır." Oyunumuzu Clio'ya bile açık etmeyecektim. Hatta özellikle ona. "Bunun Afrodite ile Demeter arasındaki kavgayla ilgisi var."

“Bayat haber.” Clio elini umursamazca salladı. “Yıllardır birbirlerinin boğazına sarılmış hâldeler. Orada araştırmaya değer hiçbir şey yok.”

“Bilsen şaşarsın.”

Kaşlarını kaldırdı. “Tamam, ilgimi çekti. Şaşırt beni.”

“Afrodit oğlunun Demeter’in kızıyla evlenmesine o kadar öfkeleni ki bir saldırı düzenledi.”

Clio gözlerini kırptırdı. “Bu çok büyük bir iddia. Herhangi bir kanıtın var mı?”

Paylaşmayı istemediğinden değildi. Çok isterdim. Ona alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdim. “Dedikodu köşelerinin ne zamandan beri kanıtı ihtiyacı var?”

“Doğru dedin.” Bakışları mesafeli bir hâl aldı ve beyninin bu konuyu nasıl değerlendirdiğini görebiliyordum. “Bir şey yayınlamak için daha fazlasına ihtiyacım olacak. Afrodit tam bir sürtük, işimi kaybetmem için uğraşmaktan ve bana iftira davası açmaktan çekinmeyecektir. Kaynağı sen bile olsan bu riski almaya yetmez.”

Bu kadarını ben de düşünmüştüm. Kapıya baktım. “Dün gece Helen Kasios’un binasında bir kargaşa yaşandı. Ares’in adamları tetikçiyi gözaltına almak için çağrıldı. Onu hâlâ ellerinde tutuyorlar.”

Clio usulca güldü. “İşte, *buradan* yürüyebilirim. Hızlı olacağıma söz veremem çünkü her şeyi doğrulamam gerekecek ama bazı sorular soracağım.” Çantasını toplamaya başladı. “Afrodit’le bağlantılı olabilecek başka bir *karışıklık* olursa beni arayacağını varsayabilir miyim?”

“Evet, hikâyeyi yayınlamadan önce bana haber vereceğine söz verdiğin sürece neden olmasın.”

“Eh, anlaştık o zaman.”

El sıkıştık. Eros koridorda bekliyordu ve biz asansöre doğru ilerlerken Clio yüzünde yoğun bir ifadeyle ön kapıdan çıktı.

Eros bana baktı. “Ne hakkında konuştuğunuzu bilmek ister miyim?”

“Zeus ortalığın sakinleşmesini istiyor ama biz elini zorlamadıkça sözümüze güvenmeyecek ya da müdahale etmeyecek. Clio’yu kullanmak Zeus’u harekete geçirmenin bir yolu.”

“Yeterli olmayacaktır. Dedikodu sitelerinde sürekli skandal hikâyeler yayınlanıyor ve artık kimse onları sallamıyor. Zeus uydurma diyerek geçiştirecektir.”

“Geçiştirebilirdi... Tabii yapacağımız tek şey bu olsaydı.” Şu anda yapmak istediğim son şey gülümsemek olsa da gülümsemedim. “İşte bu noktada ikinci aşama devreye giriyor.”

Başını yavaşça iki yana salladı. “Gerçekten korkunçsun, karıcığım.”

Karıcığım.

Bana böyle dediğinde heyecanlanmam için hiçbir sebep yoktu. Hem de hiç. Bu evlilik gerçek olabilirdi ama *değildi*. Eros’a âşık olup olmamamın bir önemi yoktu, bunu hatırlamak zorundaydım. Ondan uzaklaşmak için asansör kapılarının kapanmasını bekledim, biraz mesafeye ihtiyacım vardı. “Umarım bunu başarabilecek kadar korkuncumdur. Annem beni bu konuda utandırır.” Yine de şu anda yapmak üzere olduğumuz konuşma hakkında endişelenmeyecek kadar öfkeliydim.

Beni Zeus’a satmaya çalışmıştı.

Dert ettiğim şey benim için planladığı evlilik değildi aslında. Ama benimle bunun hakkında konuşmaya bile *çalışmamıştı*, bu hamlenin değerini anlayacağıma güvenmemişti. Beni hiçe saymıştı.

“Sen önden gir.” Eros asansörün yansımasından beni izliyordu ama aramızdaki mesafeyi kapamak için hiçbir hamle yapmıyordu. Aramızdaki çekimi şu an bile hissediyor muydu? Ben hissediyordum.

“Tamam.” Bir nefes aldım, sırtımı dikleştirdim ve asansörün kapıları açıldığı anda annemin çatı katma doğru ilerledim.

Geleceğimizi haber vermek için ona mesaj atmamıştım ama annem cumartesi akşamlarını hep evde geçirirdi, genellikle bir etkinliğe ya da diğerine hazırlanırdı. Takvimini çoktan kontrol etmiştim ve bir saat daha evden ayrılmayacaktı.

Sesimi yükselttim. “Anne!”

Ortaya çıkması tam olarak iki dakika sürdü. Her zamanki gibi mükemmel toplanmış siyah saçları arkada tutturulmuştu. Kusursuz makyajı ve koyu yeşil elbisesi zarifti, halk için özenle büründüğü doğa ana havasını yansıtıyordu. Eros’a bir kez bakıp başını iki yana salladı. “Konuşmak istiyorsan o adam aşağıda bekleyebilir.”

“Buna karar verecek olan sen değilsin, anne.” Öne çıktım. Callisto’yu yatak odamıza giden koridorda gördüm ama o soh-bete katılmak için hiçbir hamlede bulunmadı. Söyleyeceklerimi onun da duyması iyi olurdu, ne de olsa onu da ilgilendiriyordu. “Beni yeni Zeus’la evlendirmek istediğini bana ne zaman söyleyecektin? Bana mihrapta pusu kurduğunda mı?”

Annem şaşkınlığını belli etmeyecek kadar iyiydi ama duraksaması çok şey anlatıyordu. “Sana söylemiş.”

“Onu görmeye gittim, evet.”

Bakışları sertleşti. “Neden?”

“Nedenine birazdan geleceğiz. Soruma cevap ver.”

“Aslında bu hafta seninle bu konuyu konuşacaktım. Görüşmeler son aşamaya gelmişti ve ben de seninle oturup bunun neden mükemmel bir eşleşme olduğunu madde madde anlatmayı amaçlıyordum.” Gözlerini gözlerime dikti. “Perseus babasına benzemiyor. Ondan kurtulmaya ihtiyaç duyacağından bile şüpheliyim. Öyle sıkıcı ki onu fazlasıyla idare edebilecek yetenektesin.” Eros’a küçümseyen bir bakış attı. “Ya da bununla evlenmemiş olsaydın öyle olurdun.”

Eros, Zeus’un evlilik planlarını açıkladığı andaki o sert ifadesini takındı. Hiçbir şekilde çözemiyordum. Sanki bir buz sütununa dönüşmüştü. Buraya gelirken arabada ona gerçeği söy-

lemiştim: Eğer annem bana en baştan bu planlarla gelseydi ona uyum sağlardım. Onun Perseus –Zeus– hakkındaki gözlemleri de benimkiyle aynıydı. Aşırı derecede acımasız olabilirdi ama kardeşlerini gerçekten önemsiyor gibi görünüyordu, ki bu da eski Zeus hakkında söylenebileceklerden çok daha fazlaydı. O kendinden başka kimseyi umursamazdı. Perseus’un geçmişindeyse şiddet yoktu. Biliyordum, kontrol etmiştim.

Fakat bu, kalan bekâr kız kardeşlerimden birinin onunla evlenmesini istediğim anlamına gelmiyordu. “Planları masadan kaldırın.”

“Sen daha iyisini bilirsin.” Annem başını iki yana salladı. “Yaptıklarınla beni köşeye sıkıştırdın.”

Lanet olsun, korktuğum şeydi bu. Omzunun üzerinden baktım ama Callisto ortadan kaybolmuştu. İyi de olmuştu. İhtiyacımız olan son şey, bu Zeus’u pencereden itmeyi ya da aynı derecede ölümcül bir şeyi kafasına sokmaktı. Bu noktada miras Helen’e geçerdi ve her ne kadar harika görünse de birçok açıdan fazla *gençti*. Bu da Olimpos için felaket anlamına gelirdi.

Şehri sevseniz de ondan nefret etseniz de On Üçler’in şehirde düzeni sağladığı tartışılmaz bir gerçektir. Herkesin kendi rolleri ve pastadan kendilerine ait küçük bir dilimleri vardı. Normal insanlar olsalardı bu dilimler yeterli olurdu ama normal insanlar On Üçler’in arasında olmayı arzulamazlardı. Hayır, her biri hırslı ve acımasız ve kendilerini daha yükseğe taşımak için başkalarının üzerine basmaya istekli insanlardı. Kendi hâllerine bırakılsalar bir yıl içinde birbirleriyle savaşa girerlerdi. Zeus ünvanı söz konusu olduğunda şahsi görüşüm ne olursa olsun diğerlerini hizada tutabilmek için müthiş bir kişilik gerektirdiğini inkâr edemezdim.

On yıl sonra Helen yeterince güçlü olabilirdi. Ama şimdilik değildi.

Bu şehrin yanıp kül olduğunu görmek istediğim günler vardı ama sonuçta burası evimdi. Olimpos halkını şu anki

kadar güvende tutmak istiyorsam bu, Perseus'un Zeus olarak kalması gerektiği anlamına geliyordu. Basit kazalar yoktu. Cinayet için doğrudan bir plan yoktu. Onu öldürmeyi gerçekten düşündüğüm falan yoktu...

Eurydice'ten uzak durduğu sürece.

Callisto kendi başının çaresine bakabilirdi.

Şimdi bunların hiçbirisi hakkında endişelenemezdim. Önce Afrodite'in gazabından kurtulmaya odaklanmalıydım. Bunun için anneme ihtiyacım vardı. "Potansiyel evlilik planlarını daha sonra tartışacağız. Şu anda zaman açısından çok daha hassas konular var."

"Anlıyorum." İç çekti. "İçeri gelin. Bu konuşmayı antrede yapmak son derece uygunsuz."

Onu oturma odasına kadar takip ettik, Eros arkamda göz alıcı bir fırtına bulutu gibiydi. Burada olduğumuz birkaç dakika içinde enerjisi değişmişti. Eğer yanılmıyorsam, donmanın ötesine geçmiş ve doğrudan buz gibi bir öfkeye kapılmıştı. Bütün öfkesi annemeydi.

Bunu aklımda tutarak eline uzanıp onu yanımdaki kanepeye çektim. Ona zarar vereceğini *sanmıyordum* ama bunu fazlasıyla yapabilecek kapasitedeydi. Annemden nefret ettiğim zamanlar oluyordu ama o hâlâ benim annemdi ve onun incinmesini istemiyordum.

Annemle ilgili bu çelişkili duyguların aynısını Eros'un da Afrodite'e karşı hissettiğinden şüpheleniyordum.

Annem karşımızdaki sandalyeye oturdu ve elbisesinin eteğini etrafına topladı, bekleyen bir kraliçeye benziyordu. "Bana kendini nasıl bir keşmekeşin içine soktuğunu anlat."

"Onu bu işe *senin* bulaştırdığın iddia edilebilir." Eros'un sesi sertti.

Elimi Eros'un bacağına koydum ve anneme olan biteni anlattım. Her şeyi. Ah, seksi dışarıda bıraktım çünkü bu onu ilgilendirmezdi ama son birkaç gün içinde bizi bu yere getiren

olaylar dizisini ona açıkladım. Bitirdiğimde annem biraz solgun ve kesinlikle öfkeli görünüyordu.

Sandalyenin kollarındaki ölümcül tutuşunu bırakmak için çaba sarf ediyor gibiydi. “Onu öldüreceğim.”

Eros’tan önce, “Öldürmeyeceksin,” diye araya girdim. “Onun ölmesini istemiyoruz.”

“Ya *sen*.” Benimkine çok benzeyen ela gözlerini Eros’a çevirdi. “Tehditlerimin mesnetsiz olduğunu mu sandın? Kızımı tehdit ettin. Sen...”

“Anne.” Ses tonum çelik gibiydi. “Bu kadarı yeter. Eros bana zarar vermedi.”

“Katılmıyorum. Bu evlilikle sana zarar verdi.”

Buna cevap vermedim çünkü kazanabileceğim bir tartışma değildi. “Her şeye rağmen yapıldı. Eğer Afrodit’i ortadan kaldırmaya kalkışırsan seninle ilgili hiç de azımsanmayacak kadar çok bilgiyi basına açıklarım. Karanlık ilişkiler ve şüpheli hareketler. Persephone’yi yukarı şehre geri getirmek için çektiğin o numara. Zeus’un ölümünün örtbas edilişi. Tüm detaylarıyla.”

Annem sonunda Eros’a bakmayı bıraktı ve tüm dikkatini bana verdi. “Seni öldürmek isteyen kadını güvende tutmak için *beni* mi tehdit ediyorsun?”

“Sen böyle görmek istiyorsan...”

“Neden?”

Çünkü Eros’u seviyordum ve beni riske atsa bile onun zarar görmesini istemiyordum. Afrodit’i öldürmek kocama zarar verirdi. Bunu anlamam için Eros’un çok fazla şey söylemesine gerek yoktu.

Bunu söylemedim. Bana inansalar bile ikisi de çok farklı nedenlerle beni aptal ilan ederdi. Annem, duygular gibi sıradan şeylerin planlarının ve hırslarının önüne geçmesine asla izin vermezdi. Peki Eros? Eros’un bana sunduğu tek şey güvenlik ve seksti. Daha yumuşak bir şey yoktu, daha fazlası yoktu.

“Çünkü intikam alma yöntemini ben seçiyorum.” En azından bunu anlamalıydı.

Sonunda başını onaylarcasına salladı. “Bundan hoşlanmadım ama bu konuda isteklerine uyacağım.” Eros’u işaret etti. “Kızım bir zarar görürse seni bu dünyadan silerim uyarısıyla.”

“Anlaşıldı.”

“Benim için Poseidon’la bir görüşme ayarlamayı istiyorum.” Kendim yapardım ama geçen yıl onu etkinliklerde çok az görmüştüm, hatta ondan önce bile Zeus’un partilerine pek katılmazdı. Davet edilmeden tersaneye gidersem ona ulaşabileceğimden şüpheliydim.

Poseidon’un Eros’tan nefret ettiğinden bahsetmeme gerek yoktu, dolayısıyla bu konuda herhangi bir yardımı olmazdı.

Annemin kaşları çatıldı. “Poseidon mu? Zamanınızı Hades veya Zeus’a odaklanarak geçirmeniz daha iyi olur. Poseidon güç oyunlarından hoşlanmaz.”

Biliyordum. Ben de buna güveniyordum zaten. Çoğunlukla On Üçler’e özgü entrikaların dışında kalırdı ancak mirasla edinilen bir ünvanı vardı ve bunun getirdiği gücün ağırlığını taşıyordu. Olimpos’u beslemekle annem ilgilendiğinden onunla farklı bir iletişimi vardı. Yiyeceklerin çoğu şehri çevreleyen topraklardan gelse de yetiştirilemeyen bazı şeyler de vardı. İthalat ve ihracattan sorumlu olan Poseidon, Olimpos’a dilediği gibi gelip gidebilen birkaç kişiden biriydi. Bu da onunla annem arasında iyi bir iş ilişkisi kurulmasıyla sonuçlanmıştı.

Zeus’un yanma dönmeden önce hem Poseidon’a hem de Hades’e ihtiyacımız vardı. “Lütfen, anne.”

En sonunda başını sallayarak onayladı. “Bir görüşme ayarlayacağım ama hızlı olacağına söz veremem. Fırsatını bulduğu anda aramalarımı çıkmamak gibi bir âdeti var.”

“Eminim onu tuzığa düşürme konusunda fazlasıyla yeteneklisindir.”

“Elbette öyleyim.” Annem ayağa kalktı. “Şimdi hazırlanmam gereken bir etkinlik var. Kapının nerede olduğunu biliyorsun.” Durdu. “Bana anlattığın için teşekkür ederim, Psyche.”

“Bana gerçekten teşekkür etmek istiyorsan Zeus’la görüşmeyi bırak.”

Bana gergin bir gülümsemeyle karşılık verdikten sonra yatak odasına giden koridorda gözden kayboldu. Demeter görüş alanımdan çıktığında tam olarak rahat bir nefes almadım ama içimdeki kavga hissinin bir kısmı beni terk etti. Eros’a döndüm. “Ben...”

“Arabada konuşuruz.” Çenesiyle omzumun üzerinden bir yeri işaret etti. Arkama döndüğümde Callisto’yu orada dururken buldum.

Gerildim, bir yanım hayatımdaki herkes gibi onun da Eros’u tehdit etmesini bekliyordu. Ama bana sert bir bakış attı. “Bu doğru mu? Annem hâlâ birimize Hera ünvanını kazandırmaya mı çalışıyor?”

Zorlukla yutkundum. “Evet ama...”

“Bana onun vazgeçeceğini söyleme. Yapmayacağını ikimiz de biliyoruz. Eğer Persephone’nin yaşadıkları onu caydırmaya yetmediyse yapacağın ya da söyleyeceğin hiçbir şey işe yaramayacaktır.” Elini Eros’a doğru salladı. “O da bir canavar olabilir ama bir Hades değil.”

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandı Eros.

“Callisto, bunu çözeceğiz.”

Callisto’nun dudakları gülümsemeyle kıvrıldı ama gözlerindeki ifade hâlâ soğuktu. Yanıma gelip omuzlarımdan tuttu. “Persephone’yle ikiniz bizimle yeterince ilgilendiniz. Bu işi ben halledeceğim.”

İçimi gerçek bir korku delip geçti. “Onu öldüremezsin.”

“Biliyorum.” Omuzlarımı sıktı ve ellerini indirdi.

“Ama...”

“Kendin için endişelen, Psyche. Eğer Afrodit sana parmağını sürerse merhum Zeus’un başına gelenlerin nazik bir ölüm gibi görünmesini sağlarım,” dedikten sonra dönüp uzaklaştı.

Siktir. Siktir. *Siktir.*

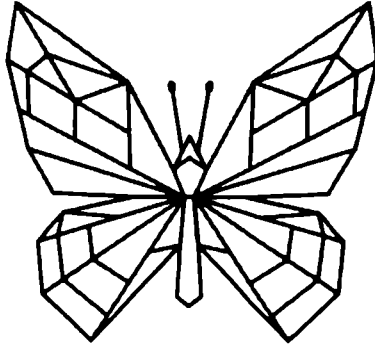
“Bu hiç iyi olmadı.”

“Psyche.” Eros ona bakmamı bekledi. “Aynı anda her cephede savaşamazsın. Önceliklerimizi belirlememiz gerekiyor ve şu anda annenin kız kardeşlerin için yapacağı potansiyel evlilik planlarından daha acil meselelerimiz var. Afrodit’le ilgilendikten sonra bunun peşine düşebilirsin.”

O haklıydı. Haklı olduğunu biliyordum. Ancak yılların sorumluluğunu ve endişesini bir kenara bırakmak... Söylemesi yapmaktan daha kolaydı. Callisto’nun öfkesini yönetmek ve Eurydice’i Olimpos’ta karşısına çıkabilecek en kötü şeylerden korumak için her zaman Persephone’yle iş birliği yapmıştım. Şimdi bunu tamamen bir kenara bırakmak, Afrodit’le uğraşmaktan çok farklı bir korkuydu.

Ama Eros’un beni asansöre yönlendirmesine, sonra da lobi-den geçirerek sokağa çıkarmasına izin verdim. Kız kardeşimin ne yaptığını bildiğine ve bizi daha da derin sulara sürüklemeyeceğine güvenmek zorundaydım.

Gerçekten ama gerçekten Callisto’nun bu güveni haklı çıkarmasını umuyordum. Aksi hâlde başımız çok büyük belada demekti.

29

EROS

Psyche'yi eve götürdüm. Bu gece yapılacak başka bir şey yoktu ve o da benim kadar sarsılmış görünüyordu. Dürüst olmak gerekirse Zeus'un devreye girmesini bekliyordum. Zeus arkadaşımıydı. En azından *eskiden*. Bu lanet olası şehirde bunun bir anlam ifade etmesini beklememeliydim.

Yine de yasalarımızın bir temeli vardı ve On Üçler'in bir üyesi diğerine en son karşı çıktığında neler olduğunu herkes biliyordu. Son Hades –ve karısı– öldürülmüş, Olimpos'ta otuz yıl boyunca bu ünvanın tamamen ortadan kalktığı varsayılmıştı. O ölümler, en başta birbirimizi öldürmeyi yasaklayan yasanın konmasının asıl nedeniydi. Hem ünvanları hem de ailelerini koruması gerekiyordu.

Biri yasayı ihlal ederse On Üçler'in diğer üyelerinin tüm gücüyle onun üzerine çökeceği anlamına *gelmeliydi* bu.

Şüphesiz annemin planlarındaki rolümün sonuçlarıyla yüzleşeceğim anlamına da gelirdi ama Psyche'nin güvende kalmasını sağlamak için ödenmesi gereken küçük bir bedeldi bu.

Önceliklerimin bu kadar kısa sürede böylesine değişmesi acayıptı.

Karımın yüzünde düşünceli bir ifadeyle pencereden dışarıyı izlediği yere baktım. Ya da belki o kadar da acayip değildi. Ben bencil bir piçtim. O benim için önemliydi, bu yüzden elbette onun zarar görmesini istemiyordum. İşte bu kadar basit ve karmaşıktı.

Çatı katıma ulaştığımızda Psyche girişte yavaşladı ve uzun bir süre heykele baktı. “Planım işe yaramayabilir. Zeus ve diğerleri saldırıyı Afrodit’in yaptığını kabul ederlerse meselenin üstüne gitmek zorunda kalırlar ama görmezden gelmek çok daha kolay.”

Arkasından gidip kollarımı beline doladım, onu yavaşça geri çekip nazikçe göğsüme yasladım. “Hades sana yardım edecektir.”

“Biliyorum. Ablam yardım etmesini sağlar.” İç çekti. “Fakat sonuçta Hades sadece tek kişi demek. Annem de dâhil oldu diyelim, on üçte iki eder. Hangi açıdan bakarsan bak kazanacak bir oran değil.”

Haklıydı. Gözlerimi kapayıp kurabiye kokusunu içime çektim. Bu işi halletmeliydik. Annem zeki, kurnaz ve hırslıydı ancak gözüne birini kestirdiğinde başka hiçbir şeyi göremeyecek kadar takıntılı hâle gelirdi. Eğer On Üçler’in yeterli sayıda üyesini yanımıza çekebilirsek geri adım *atardı*. Buna inanıyordum. Buna inanmak *zorundaydım*. Ama... “Planımız başarısız olursa bununla ben ilgileneyeceğim.” Hangi araç gerekli olursa olsun. Bunu istemiyordum. Siktir, işin o noktaya gelmesini hiç istemiyordum ama Psyche’ye zarar vermesine izin vermeyecektim. Bu benim, bedelini kim öderse ödesin aşmayacağım kırmızı çizgimdi. Bedelini benim ödemem anlamına gelse bile.

Psyche kollarımda döndü ve gömleğimi yumruklarının arasına aldı. “Hayır, Eros. Bunu yapmana izin vermeyeceğim. Hayatım pahasına bile olsa.”

O ciddiye. Samimiyeti güzel yüzünden okunuyordu. Tanrım, bu kadın beni öldürüyordu. Vücudunun benim vücuduma yaptığı baskı karanlık düşüncelerimi kovmak için yetermiş gibi

onu daha da yakınıma çektim. İşe yaramadı. Elbette işe yaramazdı. Acı acı güldüm. “Ne yaparsam yapayım kaybediyorum.”

“Neden bahsediyorsun?”

“Anlamadın mı, Psyche? Sana değer veriyorum. Seni kaybedersem canım yanacak.”

Başını iki yana salladı. “Bunu sadece laf olsun diye söylüyorsun.”

“Hayır.” Yavaşça nefes alıp alnımı alnına yasladım. “Senin yanımdayken kendimi insan gibi hissediyorum. Kahretsin, *düzgün* hissediyorum. Bunun benim gibi bir insan için ne anlama geldiğini anlıyor musun? Bu parçalarımın öldüğünü ve bir daha asla gün yüzü göremeyecek kadar derine gömüldüğünü düşünüyordum. Benden beklenen şeyleri yapmaya devam edebilmek için onları kesip atmak zorunda kalmıştım.”

“Eros...”

Ama daha bitirmemiştim. “Yine de gerçekten normal bir insan gibi sevme becerim olup olmadığını bilmiyorum. Önemli değil. Seni önemsiyorum ve bunu mantıkla açıklamak için ne kadar uğraşırsan uğraş gerçeği değiştirmeyecek. O yüzden zahmet etme.”

Kahkaha ya da muhtemelen hıçkırık olabilecek küçük bir ses çıkardı. “Tam bir keşmekeşiz.”

“Sanırım bunu söylemeye gerek yok.” Elimini sırtında yukarı doğru ilerlettim. “Seni güvende tutacağıma söz verdim ve bunu yapmaya da niyetliyim.”

“Peki ya sen?”

Gözlerimi kırıştırdım. “Ne demek istiyorsun, peki ya ben ne?”

Bana bakmak için geri çekildi. “Seni kim güvende tutuyor, Eros?”

“Anlamadım.”

O tuhaf, küçük sesi yine çıkardı. Artık yüzünü görebildiğim için bunun bir kahkaha olduğunu fark ettim. “Tabii ki anla-

madın değil mi? Beni güvende tutmak için kalbini çıkarmaya o kadar isteklisin ki benim de aynı şekilde hissedeceğim hiç aklına gelmiyor.” Gömleğimi çekiştirdi. “Kendi anneni incitmenin bedelini üstlenmene izin vermeyeceğim. Başka bir yol bulacağız.”

“Başka bir yol olmayabilir.” Bunu itiraf etmek bana acı veriyordu. Eğer gerçekten bir kalbim olmasaydı, annemin istediği gibi duygusuz olsaydım durum çok daha basit olurdu. “Tartışmak istemiyorum. Gerçekleri dile getiriyorum.”

Psyche’nin dudakları kıvrıldı ama bakışları hâlâ endişeliydi. “Ben de öyle. Bu yükü taşımana izin vermeyeceğim. Benim yükümü sen taşımamalısın. Hiç kimseninkini taşımamalısın. Başka bir yol bulacağız.”

Aynı konuyu defalarca kez konuşabilirdik ama gerçekleri değiştirmezdi. Psyche’yi hafifçe sıktım. “Yemek yemelisin.”

Surat astı. “Çok ustaca bir konu değiştirme hamlesiydi.”

“Yarından önce karar vermemiz gereken bir durum yok. Üstelik bugün en az bir öğünü kaçırdın.” Öğün atlamaya dikkat etmem gerekiyordu ama bugün o kadar çok şey olmuştu ki yemek yemeyi unutmuştum. Hatta Psyche’yle ilgilenmek gibi ihmal edemeyeceğim şeyleri bile. Söz konusu ayakta kalmak olduğunda ne kadar hırslı ve amansız olduğunu zaten kanıtlamıştı. Bu değerliydi ama aynı zamanda daha büyük ihtiyaçlara odaklanırken daha küçükleri görmezden geldiği anlamına da geliyordu. “Hadi ama.”

Bana izin vermesinden zevk alarak elini tuttum. Bu temasa odaklanmak ve mutfağa giderken adımlarımızı saymak, daha önce söylediklerine geri dönmekten daha kolaydı.

O beni önemsiyordu.

Kendi eylemlerimden zarar görüp görmediğimi bile önemsiyordu.

Bununla ne yapacağımı bilmiyordum. Bir yanımda zaferimi göklere haykırmak istiyor, diğer yanımda onun ne demek istedi-

ğine kafa yoruyordu. Ben korunması gereken biri değildim. Ben karanlıktaki bıçaktım, ortaya çıkan her düşmana yöneltilmeye hazır tehdittim. Neden bir kalkana ihtiyacım olsundu ki?

Ama bu, Psyche'nin kendi tarzında sunduğu şeydi. Bana sunduğu şeyi belki bir kalkan olarak değil de yerleşmek için güvenli bir yer olarak tanımlamak daha doğru olabilirdi. Her iki fikir de bana sırtımdan kanatlar çıkarıp uçmak kadar yabancıydı.

“Sandviç?”

“Olur.”

O beni izlerken ikimiz için birer tane hazırlamaya başladım. Psyche'yle birlikte olmanın ne kadar *kolay* olduğunu bir kez daha kavradım. Birbirimizi itip kaksak veya doğru düzgün düşünemez hâle gelene kadar sevişsek bile birbirimizin hayatında neredeyse kusursuzca yer edinmiştik. Hiç ummadığım bir hediye idi bu. Bu beni... bir şeyler istemeye itiyordu. Kesinlikle benim için olduğunu düşünmediğim şeyler istemeye.

Mesela baba olmak gibi. “Çocuk istediğini söylerken ciddi miydin, Psyche?”

Sarsıldı. “Ne?”

Sandviçini ikiye böldüm ve tabağını tezgâhın üstünden ona doğru kaydırdım. “Basit bir soru sordum.”

“Ben...” Tabağına baktı, sonra da bana baktı. “Evet. Ciddiydim. Bu sadece benimle empati kurmanı sağlamak için söylediğim bir yalan değildi. Gerçekten bir aile istiyorum.”

Bir ay önce herhangi biri benim de aynı şeyi isteyebileceğimi söylese gülerdim. Ama Zeus'la yaptığımız görüşmeden bu yana Psyche'yle bu tür bir geleceğin hayalini aklımdan çıkaramıyordum. Çok istiyordum. Benden daha iyisini hak edip etmemesi önemli değildi. Başka hiç kimse benim onun için yapacağım gibi bu lanet dünyayı kolayca yakmazdı. İyi bir baba olur muyum bilmiyordum –bunun için rol modele benzeyen

biri olmamıştı hayatımda— ama bence ebeveynlik konusunu bir şekilde halledebilirdik. Birlikte.

Şu anda aklımdan geçenleri ona söylememem gerektiğini biliyordum. Geleceğe dair konuşabilmek için önce dev bir engelin üstesinden gelmeliydik. Bunu başarırırsak, annemin yarattığı tehdidi başarıyla ortadan kaldırırsak birbirimizle evli olmamızı gerektiren neden de ortadan kalkmış olacaktı. Psyche'nin benimle kalmasını sağlayamazdım, özgür olmak isterse ben bile onu sonsuza kadar zorlayacak kadar acımasız değildim.

Rahatsız edici, umutsuz düşünceler.

Ne halt edecektim ben?

Sessizce sandviçlerimizi yedik. Söylenecek başka ne vardı ki? Aynı anda hem onu sonsuza kadar kendime bağlamak hem de ikimizin de geri alamayacağı bir şey söylememek için sessiz kalmak istiyordum. Psyche'yi önemseydiğimi kabul etmek de bir şeydi. İçimde kükreyen gerçeği ona söylemek söz konusu bile olamazdı. Bunu kendime bile zar zor itiraf edebiliyordum.

Onu seviyordum.

Dişlerimizi fırçalarken konuşmayı denedim, sıradan çiftler için çok olağan olmalıydı ama benim için sonsuza kadar hafızamda saklamak istediğim bir ev hayatı kesitiydi çünkü bunun yeri doldurulamazdı. Onunla geçirdiğim tüm bu küçük anlar yeni ve alışılmadıktı, ona bir şey olursa ya da bu iş ters giderse bu lanet çatı katını satıp başka bir yere taşınmak zorunda kalacaktım çünkü birlikte olduğumuz bu kısa sürede Psyche adını evin her noktasına yazmayı başarmıştı.

Birbirimize verdiğimiz tüm o zevkleri hatırlayarak yatağında uyumam mümkün değildi. Yaptığımız her konuşmanın her kelimesini tekrarlamadan mutfakta yemek pişiremezdim. Peki ya antre? Boş versene.

Odalara yeni eşyalar koymak istemiş ama şanslı bile olmamıştı. Yeterli zaman verilseydi ne gibi değişiklikler yapacağını merak ederek burada yaşayamazdım. Bu beni öldürürdü.

“Eros.”

Aynada kendime fazla uzun süre baktığımı fark ederek başımı iki yana salladım. “Bir şey yok. Ben iyiyim.”

“Emin misin?”

Hayır. Biraz bile değildim. Ona doğru döndüm. Onu öpmek ve bu gece daha fazla söze ihtiyaç duymamak çok kolay olurdu. Vücudunun başka hiçbir yerde bulamayacağım bir kurtuluş sunduğunu biliyordum. Ama biz artık sadece sevişmenin ötesine geçmiştik ve sanırım ikimiz de bunu biliyorduk “Psyche.”

Saçını parmağına doluyordu, kaşlarını çattı. “Efendim?”

“Ben...” Siktir, neden bu kadar zordu? Boğazımı temizleyip tekrar denedim. “Sana bu gece ihtiyacım var.”

İfadesi yumuşadı. “Peki.”

Bu beni neredeyse güldürüyordu ve odada ciğerlerimi dolduracak kadar hava olsaydı bunu yapardım. “Kabul etmeden önce senden ne istediğimi sormayacak mısın?”

“Hayır.” Hafifçe gülümsedi. “Neden? Korkmalı mıyım?”

Kafamdan neler geçtiğini bilseydi –onu mümkün olan her şekilde kendime bağlamak istediğim gibi– korkabilirdi. Elim tersiyle göğsümü ovuşturdum. “Ben... bu gece sana sarılmak istiyorum.”

Bu onu şaşırtmış gibi görünüyordu. “Sarılmak mı? Kesinlikle garip seks şeyleri teklif edeceğini sandım.”

“Belki sonra.” Yapmalıydım. Seks ile duygusal bağlılığı birbirinden ayıramadığını zaten itiraf etmişti, bu yüzden onu baştan çıkarmak, benim ona âşık olduğum kadar onun da bana âşık olmasını sağlamanın en garanti yoluydu.

Ancak bu gece ihtiyacım olan şey bu değildi. Ben orada uzanıp onun düzenli nefeslerini sayarken, vücudunun benim yanımda olmasına, bana baskı yapmasına ihtiyacım vardı. Kahretsin sadece ona sarılmam gerekiyordu. Çok uğraşsam da kızarak bakışlarımı başka tarafa çevirdim. “Boş ver. Unut gitsin.”

“Hayır.” Sesi kısıldı. “Hayır, özür dilerim. Çok boktan bir tepkiydi.” Bana yaklaştı ve kollarını etrafıma doladı. Psyche’nin bana bu kadar kusursuz uyum sağlaması suç sayılmalıydı. Yap-bozumun diğer yarısı olan birinin var olduğunu öğrendikten sonra hayatıma nasıl devam edecektim ki? Lanet olsun, şu anda karmakarışık bir hâldeydim.

Beni hafifçe sıktı. “Kıyafetle mi kıyafetsiz mi?”

“Kıyafetsiz.”

Psyche hafifçe gülümsedi. “Tamam. Hadi.” Beni bırakıp banyodan çıktı, ben de arkasından gittim. Karımın yatağıma doğru yürürken soyunmasını izlerken tereddüt etmedim. Omzunun üzerinden bana bir bakış attı. “Popoma bakıyordun, değil mi?”

“Beni suçlayabilir misin? Harika bir popon var.” Büyük ve ısırılabilir.

“Biliyorum.” Yorganın arasına girip bana yer açtı.

Hızlıca soyunup ona katıldım. Çarşaflar serindi ve Psyche hiç vakit kaybetmeden bedenini bana yaslayıp burnunu boynuma bastırdı. “Bu odayı çok soğuk tutuyorsun.”

Onu göğsüme çekerek sırtüstü uzandım. İşte. İhtiyacım olan buydu. Kalp atışlarını kaburgalarımnda hissedebiliyordum, yumuşak nefesini tenimde hissedebiliyordum. Onun burada olduğunu, güvende olduğunu ve gece boyunca bu şekilde kalacağını hatırlatıyordu.

Bacaklarını bacaklarıma doladı ve daha da yaklaştı. “Eros?”

“Evet?” Parmaklarımı saçlarının arasında geçirdim, avucumdaki ağırlığının tadını çıkardım.

“Söylediğimde ciddiydim. İşlerin seçim yapmak zorunda kalacağın bir noktaya gelmesine izin vermeyeceğim. Annenle benim aramda. Mutlaka bir çözümü vardır. Sadece bunu bulmak için zamana ihtiyacım var.”

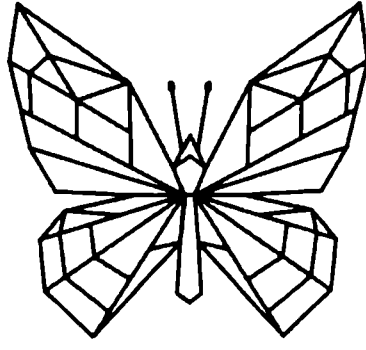
Gözlerimi kapadım, üzerimdeki yumuşak ağırlığının koştururan düşüncelerimi durdurmasına izin verdim. “Bulunacak bir yol varsa onu ancak sen bulabilirsin.”

“Sadece... bana güven, tamam mı?”

“Güveniyorum.” Gerçekten de güveniyordum. Hâlihazırda elimizde olandan daha iyi bir plan yapmak için yeterli zamanımız, yeterli alanımız yoktu ama her şey Demeter’in bizi Poseidon’la görüştürmesine bağlıydı. “Şimdi uyu.”

“Uyuyacağım.” Beni iyice sıktı. “Bunu birlikte çözeceğiz. Söz veriyorum.”

Uyku bastırıp beni ele geçirirken neredeyse ona inanacaktım.

30

PSYCHE

Sabah olduğuunda elimde yedek plana benzer bir şey vardı. İyi bir plan değildi ve bunu Eros'a anlatırsam beni panik odasına kilitleyip anahtarı da atabilirdi. Bu evlilikten hiç beklemediğim şeyler arasında beni en çok şaşırtan onun korumacı tavrı olmuştu. Bu sadece annesiyle olan mevcut durumla ilgili değildi. O sürekli... benimle ilgileniyordu.

Üstelik rol de yapmıyordu.

Eros benden ne almayı istiyorsa hepsini almıştı. Evliydik. Seks yapıyorduk. Clio'nun bu sabah pek çok dedikodu sitesinde yayınlanan hikâyesiyle Olimpos'u bizimkinin çağlar boyu sürececek bir aşk hikâyesi olduğuna ikna etmeyi başarmış gibi görünüyorduk. Ne yalan söylemesi ne de rol yapması için kesinlikle hiçbir nedeni yoktu.

Bu da dün gece söylediklerinde ciddi olduğu anlamına geliyordu. O beni önemsiyordu. Önemsemenin aşka dönüştüğünü düşünecek kadar aptal değildim ama bu hayal edebileceğimden fazlasıydı. Beni umutlandırmaya yetiyordu.

İlk olarak Afrodite'le yaklaşan yüzleşmemizden sağ çıkmalıydık.

Telefonum komodinin üzerinde titreyince bana sarılmış olan Eros'un rahatını bozmadan telefonuma ulaşabilecek kadar eğildim. Bütün gece bana böyle sarılmıştı, yatağımızdan karanlıkta sıvışacağımı ve bir daha geri dönmeyeceğimi düşünüyormuş gibi yanımdan ayrılmamıştı.

Ablamın Hades'i merhum Zeus'tan kurtarmak onu terk ettiği düşünüldüğünde Eros'un çok da yanılmadığı söylenebilirdi. Ona bu konuda endişelenmemesi gerektiğini söyleyebilirdim, Afrodit'le gizlice uğraşmaya çalışmak sadece işimizi daha da zorlaştırırdı. Başımızı en başta belaya sokan, işleri gizlemeye çalışmamızdı. Her şeyi açığa çıkarmanın zamanı gelmişti.

Ablamın adını ekranda gördüğümde aramayı yanıtlamak için kaydırdım. "Persephone, erken uyanmışsın."

"Belki erken belki de geç." Biraz nefes nefese gibi konuşuyordu. "Hades bu sabah neden hem Anne'den hem de Zeus'tan telefonlar almış olabilir?"

Hızlı çalışıyorlardı ki bu da iyi bir şey olamazdı. Bu sabah Persephone'yi arayıp onu da dâhil etmeyi planlamıştım ama görünüşe göre hızlı olmak istiyorsam bunu dün gece yapmalıydım. Annemizin erkenden kalkıp manevra yapması hoşuma gitmedi. Poseidon'la görüşme pek iyi gitmemiş olmalıydı. İç çektim. "Biraz sorun çıktı."

"Kimseye tek kelime etmeden Eros'la evlenmenden daha büyük bir sorun mu?"

"Persephone bunu aştığımızı sanıyordum."

"Daha bir hafta bile olmadı. Tabii ki aşmadık."

Aşırı korumacılığından dolayı hem hayal kırıklığına uğramış hem de rahatlamış bir hâlde gözlerimi devirdim. Bu durumda yalnızlık normal ve beklenen bir şeydi. "Eros olmasaydı Zeus olacaktı."

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Bana onun bunu yapmadığını söyle. Yine aynı şeyi yapmış olamaz."

“Annem kararlıdır. Bunu biliyorsun. Tüm kalbiyle içimizden birinin Hera olmasını istiyor.”

Küfretti. “Tamam bunu sonra hallederiz. Şu anda sana ne olduğunu bilmem gerekiyor çünkü bu daha acil bir konu gibi.”

“Afrodit bana suikast düzenledi.” Bunu yüksek sesle söylemek iyi gelmişti, hatta rahatlatıcıydı.

“Ne?”

“Evet.” Eros’un gerildiğini hissettim, bu da onun uyanık olduğunun sessiz bir kabulüydü. “Elimizde kesin bir kanıt olmadığı sürece Zeus devreye girmeyecek, bu yüzden Hades ve Poseidon’un desteğini alıp onu zorlamayı planladık. Afrodit bile bu üçüne karşı duramaz.”

Bir an sessiz kaldı. “Bu koşullar altında kötü bir plan değil ama aslında iyi bir plan da değil.”

“Farkındayım.”

Bir duraksama daha oldu. “Aklında bir B planı var.”

Ablam beni çok iyi tanıyordu. Normalde, ne düşündüğüme dair bu içgörüsünü takdir ederdim ama Eros’un bana karşı çıkacağıının ve her şeyi dinlediğinin fazlasıyla farkındaydım. “Önce bunu denemeye kararlıyız,” dedim en sonunda. Söylediğim doğrudu da. İşe yarayacağını düşünmemem haklı olduğum anlamına gelmezdi. Yanılmayı öyle çok isterdim ki.

“Hades seni destekleyecek.”

Bu beni gülümsetti. “Önce onunla konuşmayacak mısınız?”

“Gerek yok. Birincisi, tam yanımda oturuyor ve meraklı bir koca gibi dinliyor. İkincisi, sen onun baldızısın ve seni seviyor, yani güvende kalmanı sağlamak için ne gerekiyorsa yapacağı açık. Değil mi Hades?”

Arka planda derinden bir onay mırıltısı duydum. Eh, bu iş hallolmuştu. Farklı bir şey beklemiyordum ama geçen hafta hiçbir şeyi hafife almayacak kadar şaşırmıştım. “Teşekkür ederim.”

“Zeus’a haber verecek ama senin Poseidon’u ikna etmen gerekiyor. Kendisi böyle karışık durumlardan uzak durur ve

onu kendi tarafımıza çekmek için gerçekten büyük, kışkırtıcı bir olay gerekiyor.”

Bunun fazlasıyla farkındaydım. “Bırak orasını da annem düşünsün.”

Annemizin o adamı iş birliğine zorlamak için neler yapabileceğini düşünürken ikimiz de bir anlığına sessiz kaldık. Ürperdim. “Kalkmam ve birkaç arama yapmam gerek.”

“Kendine dikkat et. Bize ihtiyacınız olursa buradayız.”

Boğazım düğümlendi ve kelimeleri söylemek için güçlükle yutkunmak zorunda kaldım. “Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.”

Telefonu kenara atıp onunla yüzleşmek için Eros’un kollarına döndüm. “Duydun.”

“Duydum.” Beni sımsıkı kucakladı. Buz gibi bir adam olsa da bana dokunmayı kesinlikle seviyordu. Neredeyse benim onun dokunuşundan hoşlandığım kadar. Çenesini başımın üstüne dayadı. “Biri gitti, biri kaldı.”

Bu yakınlığın tadını çıkarıp göğsüne bir öpücük kondurdum. Sanki bir virajı almışız gibi geliyordu. Bu keşmekeşi atlatabilsek gelecek neler getirir bilmesem de göğsümde tuhaf, umuda benzer bir şey yeşerdi. Onu seviyordum. Beni önemsiyordu, ki bu fırsat verilirse beni sevebileceğini gösteriyordu. “Eros?”

“Evet?”

Düşüncelerimi içimde tutmak cazip gelse de bu adamın etrafındayken çenemi kontrol etmeyi başaramıyordum. Özellikle de onun duyguları söz konusu olduğunda. “Dün gece, nasıl sevileceğini bilmediğini söylemiştin.”

Gerildi. “Evet, bilmiyorum.”

“Yanılıyorsun.”

Eros gergin bir kahkaha attı. “Sanırım ikimiz de hasarlı mal olduğum konusunda hemfikiriz.”

“Kes şunu.” Doğrudum. “Kendinden böyle bahsetmeyi bırak. Bir başkasının senin hakkında bu kadar zalimce konuş-

masına izin vermem, senin de böyle konuşmana izin verirsem ne olayım.”

Yüzündeki şaşkınlık kalbimi sızlattı. “Gerçek bu.”

“Eros, Helen’i seviyorsun.”

Yüzünü buruşturdu. “O benim için bir kız kardeş gibi.”

“Biliyorum.” Elimi göğsünün ortasına bastırdım. “Ve sen onu kız kardeşin gibi seviyorsun. Bu sevgi önemli. Bunun aşktan bile daha önemli olduğu söylenebilir çünkü işin içinde seks yok, bu da işleri karıştırıyor.”

Ağzını açtı, tereddüt etti ve sonunda elimi tuttu. “Buna karşı çıkmak zor.”

“Çünkü haklıyım.” Derin bir nefes aldım. “Sahip olduğumuz şeyin sevgiye dönüşüp dönüşmeyeceği, ikimizin de kontrolünde olmayan bir şey.” Gerçi artık benim için çok geçti. “Ama sevebileceğinden asla şüphe etme.”

Eros uzun bir süre yüzümü inceledi, sonra yüzü bir gülümsemeyle gevşedi. “Seni gerçekten hak etmiyorum.”

“Gerçekten etmiyorsun.” Hafifçe güldüm. “Ama daha önce belirttiğin nedenlerden dolayı değil. Ben sadece harika bir insanım.”

“Biliyorum.”

Aramızda bir an yaşanıyordu ve o geri alınamaz iki küçük kelime dilimin ucunda dans etti. *Seni seviyorum*. Söyleyemezdim. Böyle bir konuşmadan hemen sonra olmazdı. Onu manipüle etmeye çalışıyormuşum ya da daha kötüsü, şu anda hemen karşılık vermesini bekliyormuşum gibi görünürdü.

Dikkatimi dağıtmak için çaresizce boğazımı temizledim. “Açlıktan ölüyorum.”

Tam da tahmin ettiğim gibi harekete geçti. “Hadi seni besleyelim o zaman.”

Bir saat sonra bir şeyler atıştırmış ve duş almıştık. Telefonum çaldığında günün geri kalanını planlıyorduk. Annemin adını gördüğümde nefesimi tuttum. “Alo?”

“Poseidon bu işte yok. Özür dilerim, Psyche. Elimdeki her türlü kozu öne sürdüm ama karışmayı reddediyor.”

Hayal kırıklığı bacaklarımdaki gücü alıp götürdü. Zemin yerine koltuğa çökmeyi zorlukla başardım. “Anlıyorum.”

“O genç, inatçı bir aptal ve hâlâ hepimizin bulunduğu derinliklere inmek yerine oyunu kendi bildiği gibi oynayabileceğini sanıyor. Eğer bana biraz zaman verirsen...”

“Teşekkür ederim ama buna gerek kalmayacak.” Zamanımız yoktu. Afrodit’in çoktan bir sonraki saldırının emrini verdiğine şüphe yoktu. Hayal kırıklığını kolay sindirecek biri değildi ve onun bakış açısına göre ben onu iki kez yenmiştim. Üçüncü kez olmasına izin vermeyecekti. “Ben hallederim.”

“Psyche...” Kendimi bildim bileli ilk kez annemin sesi kendinden emin değilmiş gibi geliyordu. “Yardım etmeme izin ver.”

Korkunç derecede zehirli kelimeler dilimin ucuna kadar geldi. *Afrodit senden bu kadar nefret etmeseydi bu durumda olmazdım. Bu kadar hırslı olmasaydın Olimpos’ta bile olmazdım.* Hiçbirini söylemedim. Sonuç olarak bu durumda neredeyse diğerleri kadar sorumluluğum vardı. Persephone gibi olabilir ve Olimpos’tan çıkmanın bir yolunu bulmaya çalışabilirdim. Amacım asla bu olmamıştı. Ben de bu oyunu oynamıştım ve şimdi onu daha önce hiç olmadığı kadar iyi oynamam gerekiyordu.

Başarısızlık ölüm demekti.

Yavaşça nefes aldım. “İşler kontrolüm altında. Seni sonra arayacağım.” Telefonu kapadım ve Eros’un beni izlediğini gördüm. “Poseidon bizi desteklemeyecek.”

“Uzak bir ihtimaldi ama yanılmayı umuyordum.” Derin düşüncelere daldığında hep olduğu gibi hareketsiz kalmıştı, yüz hatları buz gibiydi. “Bu meseleyle ben ilgileneneğim.”

“Eros, hayır.” Saf paniğin neden olduğu güç bedenime geri döndü. Yanına gidip ellerini tuttum. “Hayır. Annene zarar veremezsin.”

“Öyle bir şey yapmak istemiyorum.” Acı çekiyor gibi konuşuyordu. “Ama ikimiz de onun durmayacağını biliyoruz.” Eros yavaşça başını iki yana salladı. “Başka yol yok. Zamanımız tükeniyor.”

Bunu biliyordum. Saniyelerin geçip gittiğinin farkındaydım ve bunun acısını duyuyordum. “Eros lütfen.” Ellerimi göğsünde yukarı doğru ilerletip yüzünü avuçladım. Tanrılar adına, sanırım ağlamak üzereydim. “Seni seviyorum.” Bunu şimdi söylemek zalimce bir hareketti, sinsice ve korktuğum kadar manipülatifti. Fakat umurumda değildi. Onu planladığı şeyi yapmaktan alıkoymak için daha kötüsünü de söyledim. Ne de olsa gerçektir.

Daha önce hareketsiz olduğunu sanıyordum ama şu anda neredeyse olduğu yerde donakalmıştı. “Tekrar söyle.”

“Eros, seni seviyorum.” Kelimeler dilimden o kadar kolay döküldü ki. Ellerimi altın rengi buklelerine daldırdım. “Seni seviyorum.”

Acı çekiyormuş gibiydi. “Daha önce söylediklerimde ciddiydim. Ben sevmeyi hak etmiyorum.”

“Aşk, onu hak edip etmemeni pek umursamaz. Öyle koşullu bir şey değildir. Ya da en azından olmamalı.”

Ellerini kalçamda gezdirdi. “Ben, özellikle de senin tarafından sevmeyi hak etmiyorum.” Eros titreyerek nefes verdi. “Ama umurumda değil. Beni sevdiğini söyledin. Artık geri alamazsın.”

Kalbimin kırıldığını hissetsem de kendimi gülümserken buldum. “Lütfen gitme. Lütfen bana başka bir yol bulmam için zaman ver.” Onu annesine zarar verecek bir şey yapmaktan alıkoymak için.

Ellerimi tutup saçlarından çekti. Önce avucumun birini, sonra diğerini öptü. “Seni güvende tutacağıma söz verdim. Sözümü de tutacağım.” Beni serbest bırakıp geri çekildi. “Güvenli odaya git. Ben dönene kadar orada kal. Benden başka kimseye kapıyı açma.”

Onu kaybediyordum. Belki de Poseidon kendisini denklemden çıkardığı anda onu kaybetmişim. Bilmiyorum ama tam önümde durmasına rağmen Eros'un parmaklarımın arasından kayıp gittiğini hissedebiliyordum. O kendini bir canavar olarak görüyor olabilirdi ama gerçekten canavar olsa benim için bu kadar endişelenmezdi.

Annesine zarar verirse ruhundan geriye kalan o küçücük parçayı da kaybedecekti.

Bunu yapmasına izin veremezdim, hele de benim için. "Eros lütfen."

Beni nazıkçe öptü. Sanki veda ediyor gibiydi. "Güvenli oda, Psyche. Bana söz ver."

"Söz veriyorum," diye fısıldadım. Evlendiğimizden beri ona ilk kez yalan söyledim.

Başıyla onaylayıp beni bıraktı. "Çok geç kalmam."

Orada durmuş, onun ceketini ve ayakkabılarını giymesini izlerken kalbim sıkıştı. Açılan kapının sesi çatı katının sessizliğinde uygunsuz kaçacak kadar yüksekti. Kendimi usulca sayarken buldum. "Bir... İki... Üç..." Yirmide kendimi hareket etmeye zorladım.

İlk adım en zoruydu. Bunu yaparak kendimle kumar oynuyordum. Sadece hayatım üzerine de değildi üstelik, Eros yapmak üzere olduğum şey yüzünden beni asla affetmeyebilirdi.

Önemi yoktu. Eğer onu dünyada değer verdiği az sayıdaki insandan birine zarar vermenin yükünü taşımaktan kurtarsam bu bedeli seve seve öderdim.

Telefonumu alırken zorlandım, telaştan neredeyse düşürüyordum. Aklımdan geçeni başarmak için arayabileceğim tek kişi vardı ve bu, kumarların en büyüğüydü. Derin bir nefes alıp numarayı çevirdim.

Helen yeni uyanmış gibi bir sesle cevap verdi. "Alo?"

"Helen, Afrodite'in numarasına ihtiyacım var."

“Merhaba, Psyche. Seninle konuşmak çok güzel. Harikayım, sorduğun için teşekkürler.”

Çıglık atma ihtiyacımı yuttum. “Helen.” Yavaş konuşuyordum. “Eros’un başı belada ve Afrodit’in numarasına ihtiyacım var. Nedenini açıklayacak vaktim yok.”

Bir an sessiz kaldı. “Seni seviyorum, Psyche ama Afrodit sana iletişim bilgilerini verdiğimi öğrenirse canlı canlı derimi yüzer. Eros’a sor.”

“Helen!” Sakin kalmak için tüm çabama rağmen sesim yükseldi. “Eros, Afrodit’i öldürecek.”

“Ne? Yapmaz. Toksik bir ilişkileri var ama kadın onun annesi.”

“Biliyorum, bu yüzden onun numarasına ihtiyacım var. Hem de hemen.”

Bu kez daha kısa bir duraksama oldu. En sonunda, “Eğer bunların hepsi sonunda ona zarar verecek bir dolapsa seni un ufak ederim. İşim bittiğinde zerreni bile bulamazlar,” dedi.

“Yapmak üzere olduğum şeyde başarısız olursam denemekten çekinme. Numara, Helen. Lütfen.”

Küfretti ve numarayı ezberden söyledi. Telefonu veda etmeden kapadım. Zaman çok önemliydi ama yine de biraz nefes alıp kafamı toparlamak için kendime birkaç saniye izin verdim. Bu konuda sadece tek şansım vardı, bunu mahvetmeyi göze alamazdım.

Afrodit’in numarasını çevirirken kalp atışlarım hiç de normal değildi. Bu da iyi bir şeydi. Çok sakın olursam bana inanmazdı. O görüldüğünden daha fazlası olduğunu hissedecek kadar zeki, o yüzden bir tuzak konusunda endişelenmek yerine bana ulaşma olasılığına odaklanmasını sağlamak zorundaydım. Ya da en azından herhangi bir tuzağımın onu tutabileceğini düşünemeyecek kadar kibirli olmasını sağlamak.

Cevap verdiğinde sesi buz gibiydi. “Afrodit, buyurun.”

“Fikrimi değiştirdim.” Ses tonuma sahte bir titreme eklememe gerek yoktu. “Bütün bunların olmasını ben istemedim ve gitmek istiyorum. Beni Olimpos’tan çıkarabilirsin, değil mi?”

Hiç tereddüt etmedi. “Psyche? Senden haber almak ne kadar güzel. İtiraf etmeliyim ki aramana şaşırdım.”

Lanet olsun, bu işin daha hızlı ilerlemesine ihtiyacım vardı. Yüksek sesle bir nefes aldım. “Ben gitmek istiyorum. Sen de gitmemi istiyorsun. Bu ikimize de yarar.”

“Ben de senin oğlumla aşk evliliği yaptığını sanıyordum.” Sözlerinden zehir damlıyordu.

“Sen daha iyi bilirsin.”

Afrodite güldü. “Evet, biliyorum. Eros’la yutabileceğinden büyük bir lokma aldın ama bunun şu an bir önemi yok. Ne öneriyorsun?”

“Benimle şeyde... bilmiyorum, üniversite bölgesindeki bahçelerde buluşmaya ne dersin? Rıhtımdan yapılacak bir sonraki sevkியatta beni kaçırabilirsen beni bir daha asla görmezsin.” Sesimdeki titreme daha da güçlendi. “Ben böyle olsun istemedim. Ölmek istemiyorum.”

“Elbette istemedin, tatlı kız. Kimse ölmek istemez.” Bunu düşünüyor gibi görüldüğünden sessiz kaldı. “Şehri terk etmek gibi bir planın olmadığı izlenimine kapılmıştım.”

“Olimpos’tan ayrılmak hiç de kolay değil,” diye çıkıştım.

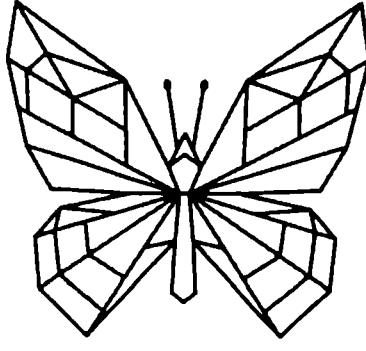
“Hımm, doğru aslında.” Başka bir duraksama oldu. “Seni şehirden çıkaracağım. Bu gece benimle bahçelerde buluş.”

“Hayır!” Sesimin fazla yüksek çıktığını fark ettim ve sessizce kendime küfrettim. “Eros halletmesi gereken bir iş için dışarı çıktı. Şimdi olması gerek. O dönmeden gitmezsem beni burada tutar.”

Afrodite iç çekti. “Evet, oğlum kafasına bir şey koyduğunda oldukça inatçı olur. Sanırım günlük planlarımı değiştirebilirim. Bir saat sonra bahçelerde buluşuruz.”

Oraya ancak ucu ucuna varabilirdim. Çoktan kapıya doğru ilerlemeye başlamıştım ve kabanımı giydim. “Tamam. Teşekkür ederim, Afrodit.”

Sesindeki şeytani gülümsemeyi duyabiliyordum. “Bir şey değil, canım. Ne de olsa anneler en iyisini bilir.”

31

EROS

Kendi annesini tehdit etmeye ve muhtemelen öldürmeye giden birinin ne hissetmesi gerektiğinden emin değildim. Ben hiçbir şey hissetmiyordum. Sadece uzun zamandır gömülü olduğunu düşündüğüm anılar gelip duruyordu aklıma.

Sekiz yaşındayken annemi kanepede ağlarken bulmuştum. Hıçkırı hıçkırı ağlıyordu ve bana tüm şehrin onu yakalamak için sokağa çıktığını söylediğinde onu her zaman koruyacağıma söz vermiştim.

On üç yaşındayken, annemin bana onun ölmesini istediğini söylediği tüm düşmanlarını eksiksiz tarif edebiliyordum. Kişisel ayrıntılarını ve sözde günahlarını papağan gibi ona tekrarlardım ve o da sanki dünyadaki en sevdiği kişi benmişim gibi bana gülümserdi.

On yedi yaşındayken annem benden ona küçücük bir iyilik yapmamı istedi. Apollo ve Daphne hakkındaki gerçeği ortaya çıkaracak doğru soruları sormak çok kolaydı. Ve sonra dikkatini yaz güneşi gibi üzerime çevirdi.

On sekiz yaşındayken ilk kez ona istediğini yapmayacağımı söyledim. Dikkatini, varlığını benden öyle hızla çekti

ki. Günlerce, haftalarca kendinden mahrum ederek beni öyle acımasızca cezalandırdı ki sonunda boyun eğip isteğini yerine getirdim. Annem bir canavar olabilirdi ama benim tek ailemdi. Beni görmezden gelmesine dayanacak kadar güçlü değildim. Başka kimsem yoktu.

Yirmi bir yaşındayken, yıllar önce almam gereken dersi fark ettim: Aslında beni sevmiyordu. Gerçekten sevebilecek kapasitede olduğundan şüpheliydim. Beni, durum gerektirdiğinde eline alıp işi bittiğinde kenara bırakabileceği kullanışlı bir araç olarak görüyordu. Bütün o kırılğan anlar, gözyaşları, incinmiş duygular, hepsi bana karşı kullandığı silahlardı. Bunu anlamak içimdeki bir şeyi, asla geri kazanabileceğimi düşünmediğim bir şeyi öldürmüştü... Ta ki Psyche'yle tanışana kadar.

Afrodite, o günden sonra ona ne zaman karşı çıksam beni tekrar hizaya getirmek için daha güçlü önlemlere başvurdu.

Yılların sevgisi ve kırgınlığı nefrete dönüşse de gerçek şu ki o hayatımdaki değişmeyen tek şeydi. Engelleyici ya da yol gösterici ışık olarak o her zaman oradaydı. Bir gün olmayacağı hiç aklıma gelmezdi.

Bir gün onun sonunu getiren kişi olacağım da.

Binasına ulaşmam kırk dakikamı aldı. Annem zamanının çoğunu Dodona Kulesi çevresinde geçirse de aslında tiyatrolar bölgesinin hemen dışında yaşıyordu. Tiyatroyu gerçekten sevip sevmediğini bilmiyordum. Sadece sanatçıların hamisi ve ilham perisi olmayı seviyordu belki de, hiçbir zaman anlayamamıştım. Her iki durumda da sonunda Bacchae'yi bulmama yol açan onun beni gösterilere sürüklemesiydi.

Olimpos'un birçok gökdeleninden birinde değil, bir şehir evinde yaşıyordu. Hatta küçük, çitlerle çevrili bir bahçesi bile vardı. Ben de oradan mülke girip arka sokağa açılan kapıya ilerledim. Mekânı gözetleyen güvenlik görevlilerinin olması gerekirdi –ben ısrar etmiştim– ama görünen o ki onları yine kovmuştu. Silahlı bir koruma ekibinin yakınlarında dolaşmasın-

dan nefret ederdi, bu yüzden onları her fırsatta uzaklaştırırdı. Eskiden bu beni inanılmaz hayal kırıklığına uğratarırdı.

Şimdiyse benim lehimeydi.

Bahçede durdum. İlkbahar geldiğinde bir renk ve çiçek patlaması yaşanırdı, çiçeklerin hepsi özenle seçilmişti ve resmedilmeye hazırıdı. Bunu hiç anlamıyordum. Afrodit durmadan eğlenirdi ama evinde nadiren yapardı bunu. Bu alanın fotoğraflarını da nadiren paylaşırdı. Sanki tüm bu güzellikler sadece onun içinmiş gibi... Ama şimdi bunu düşünemezdim.

Anahtarımı kullanarak arka kapının kilidini açtım ve kimseye haber vermeden içeri girdim. Günlerden pazardı, o yüzden evde olmalıydı. Afrodit hiçbir kiliseye bağılı değildi ve halkın gözü önünde olmadığı tembel pazar günlerini severdi.

Ancak ev boştu.

Her birinin aklıma getirdiğı anılar silsilesinden nefret ederek odaları dolaştım. Burası çocukluğumun geçtiğı evdi ve o çocukluk çoğı zaman yumuşaklıktan ve güvenlikden yoksun olsa da o kadar da kötü değildi. Eski odamın kapısında durdum. Geçmişten bir hatıraydı, on sekiz yaşında annemle arama biraz mesafe koymak için umutsuz bir çabayla taşındığımda bıraktığım gibi duruyordu. Büyük boy yatak, gülünç derecede sık dokunmuş çarşaf lar ve geniş şilteyi kaplayan bir yastık.

İstemsizce odaya adım attım ve etrafa baktım. Duvarlarda hiç poster yoktu ama annemin özellikle huzursuz bir dönemde hediye ettiğı çerçeveli iki tablom vardı. Sanatçının takma adı Ölüm'dü ve o zamanlar bilhassa uygun gelmişti çünkü hırpalanmış, rengârenk ellerin yakından çizimleriydi. Az önce şiddet uygulamış gibi görünüyordılar.

Masamda dağılmış kâğıtlar, fotoğraflar ve gençlerin biriktirdiğı türden ıvır zıvırlar vardı. Helen'den notlar. Bir türlü atmaya fırsat bulamadığım eski okul ödevleri. İlk acemi gözetleme girişimimde edindiğim izlenimler ve görüşlerle dolu not defterleri.

Dolabımı açtım ve içindeki silah kasasına baktım. Çoğu gencin *biriktirmediğine* bahse gireceğim bir şeydi bu. Eğilip daha çok alışkanlıkla şifreyi girdim. Çatı katında çeşitli silahlar ve zehirler bulundursam da Afrodit'in çatısı altında sakladığı zulayı kullanmak bu senaryo için daha uygundu. Annem hiçbir şey hissetmeyecekti, sadece uykusu gelecek ve sonrasını anlamayacaktı.

Psyche'nin üzerinde kullanmayı planladığım zehrin de bu olduğunu düşünemezdim.

Şu anda düşünemeyeceğim bir sürü şey vardı.

Kasayı açıp kaşlarımı çatıttım. "Nasıl yani?"

Silahlardan biri kayıptı. Elimi boş kasanın içinde gezdirdim. İki hafta önce Afrodit akşam yemeğinde bulunmamı istediğinde buradaydı. Peki şimdi nereye gitmişti?

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Bir şeyler çok yanılttı. Duygularımın beni ele geçirmesine izin vermiştim ve düşünmem *gereken* tek şeyi gölgelemişlerdi. Daha doğrusu sormam gereken soruyu.

Afrodit hangi cehennemdeydi?

Doğrulurken cebimdeki telefon vızıldadı. Çıkardım, Helen'in adını gördüm ve aramayı reddettim. Onunla sonra konuşacaktım. Ama daha cebime koyamadan telefonum tekrar titremeye başladı. Yine Helen. Kaşlarımı çatıp cevap verdim. "Meşgulüm."

"Eros, sanırım Psyche'nin başı dertte. Ya da belki annenin başı derttedir. Dürüst olmak gerekirse pek emin değilim ama bir şeyler oluyor ve senin bunu bilmen gerek."

İçime çöken korku hissi daha da kötüleşiyordu. "Sakin ol ve düzgünce anlat."

Sanki koşuyormuş gibi derin bir nefes aldı. "Bir saat kadar önce Psyche beni aradı ve geri alamayacağın bir şey yapmanı engellemek için Afrodit'in numarasına ihtiyacı olduğunu söyledi. Aslında... Ben onun şey yapacağını sanıyordum... Tanrım,

ne düşündüğümü bile bilmiyorum ama MuseWatch az önce Psyche'nin üniversite bahçelerinden paylaşılan bir gönderide görüldüğünü ve Afrodit'in de birilerini öldürmek için giyinmiş gibi görünerek üniversite bölgesine doğru sürdüğünü yazdı. İkiyle ikiyi toplamak bu kadar uzun sürdüğü için çok üzgünüm ama sanırım birazdan buluşacaklar."

Bunu yapmazdı.

Ancak karımın yüzündeki kararlı ifadeyi hayal ettiğimde kesinlikle yapacağını anladım. "Annemin telefon numarasını Psyche'ye verdin."

"Başka ne yapacağımı bilmiyordum. Annen bir sürtük olabilir ama yine de annen. Sen yapamazsın... Öylece oturup ona bir şey olmasına izin veremezdim. Hayatının geri kalanında bunun pişmanlığını duyardın." Çünkü Helen'in annesi ölmüştü ve bundan geri dönüş yoktu. "Psyche'nin bir planı olduğunu tahmin ediyordum ama Afrodit'le yüzleşmeye niyetlendiğini bilmiyordum."

"Bunu bilmene imkân yoktu."

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

Yeterince şey yaptığına dair sert tepkimi dile getirmedi. Psyche ile benim bu karmaşanın içinde olmamız Helen'in hatası değildi. Sadece en iyi olduğunu düşündüğü şeyi yapmıştı ve bunun için onu suçlayamazdım. "Gözün MuseWatch'ta olsun. Herhangi bir gelişme olursa bana haber ver."

"Tamam, o iş bende." Tereddüt etti. "Eros, gerçekten üzgünüm."

"Biliyorum." Telefonu kapatırken kafam allak bullaktı.

Eğer Psyche üniversite bahçelerinde görülmüşse ve annem o yöne doğru gidiyorsa demek ki orada buluşacaklardı. Bu durumu kontrol altına almak için tek şansım olacaktı ve daha fazla insanı işe karıştırmaya kalkarsam kontrol edemeyeceğim unsurların sayısı artardı. Seçeneklerimi değerlendirdim. Araba

kullanırsam park yeri bulmak için dakikalar harcardım ve o süreyi telafi edemezdim.

Derin bir nefes aldım. Hiç şüphe yok ki annem arabayla gidiyordu. Evinden oraya asla yürümezdi. Bu bana zaman kazandırırdı.

Koşmaya başladım.

Hızlı adımlarım aradaki mesafeyi kapamaya çalışırken düşüncelerimin çılgınca dönüp durmasına engel olamıyordum. Psyche bunu neden yapsındı ki? Neden böyle bir *riske* girsindi ki?

Ancak... nedenini biliyordum, değil mi?

Aşk hepimizi aptala çevirirdi. Bu sözün bu kadar doğru olacağını hiç düşünmemiştim. İkimiz de birbirimizi acı çekmekten ve zarar görmekten kurtarmaya o kadar kararlıydık ki kendimizi ortaya atıyorduk. Psyche o kadar kurnaz ve zekiydi ki beni çileden çıkarıyordu ama annem tamamen farklı bir türdü. Üstelik bir silahı vardı. Elini kirletecek kadar ileri gideceğini düşünmemiştim ama Psyche her fırsatta onu alt etmişti. Afrodit köşeye sıkıştığında saldırmaktan çekinmezdi.

Psyche'ye saldırmaktan.

Onu kaybedemezdim. Kahretsin, onu daha yeni bulmuştum.

Bahçelere ulaştığımda nefes nefese ve ter içindeydim. Psyche nereye gitmişti? Telaşla bahçelerde yürüyüş yaptığımız günü hatırlamaya çalıştım. Üzerinden sadece birkaç gün mü geçmişti? Sanki bir ömür önce gibiydi. Sokaktan göremediğimiz patikalardan epey bir içeri girerek bahçenin en sevdiği yeri olduğunu söylediği yere doğru yürümüştük. Bahse girerim oradaydı.

Hızımı artırdığımda bedenim sancıdı. Ayakkabılarım koşmaya uygun değildi ama acıyı zar zor hissediyordum. Özellikle bir köşeyi dönüp de Psyche'yi annemle karşı karşıya bulduğumda. Afrodit *silahımı* iki eliyle tutuyordu, duruşu boktandı ama o mesafeden ıskalayacak gibi değildi. Karım korkudan çiçek olduğunu söylediği o lanet olası dalların arkasına saklanmaya çalışıyordu.

Annemin şaşırıp tetiği çekmesine engel olmak için kendimi durmaya, yavaşlamaya zorladım ve ellerimi kaldırdım. “Bu kadar yeter, anne.”

Bana bakmadı. “Arkanı dön, Eros. Durum tamamen kontrolüm altında.” Sesi öyle kusursuzca kontrollüydü ki hava hakkında yorum yapıyordu sanki.

“Bunu yapmana izin veremem.” Tetiği çekmeden silahı indirmesini sağlamak için nasıl davranacağımı bilemiyordum. Elimde panikten başka bir şey yoktu ve panik Psyche’nin ölümüne yol açardı. Biraz daha yaklaştım. “Eve git, Psyche. Ben bu konuyla ilgileneceğim.”

“Silahı var!” Sesi titriyordu. Yarı çömelmiş, bu bir kurşunu durdurmaya yetecekmiş gibi kollarını havaya kaldırmıştı. O da panik hâlindeydi ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. “Beni öldürecek!”

“Seni öldürmeyecek. Ona izin vermeyeceğim.” Çaresizce yalan söylemediğimi umuyordum.

Yavaşça ileri doğru bir adım daha attım ama Afrodite başını iki yana salladı. “Yaklaşma yoksa tetiği çekerim.”

Bu beni durdurdu, yüreğim ağzımdaydı. Söyleyecek doğru kelimeleri bulmalıydım ama beynim tamamen durmuştu. Fakat silaha atılacak kadar yakın değildim bu yüzden denemek zorundaydım. “Bunun için Zeus’u öfkeliendirme riskini alır mısınız?”

“Çok daha fazlasını bile yaparım.” Bakışlarını Psyche’den ayırmıyordu. “Ama Demeter’in kızını öldüren ben değilim, Eros. *Sensin.*”

Onu incelerken anlamaya başladım. Yıllardır üzerinde görmediğim eski manto. Ateş ederse barut kalıntısını ve parmak izlerini ortadan kaldıracak deri eldivenler. Bu da üzerime kayıtlı silahtaki tek parmak izinin bana ait olduğu anlamına geliyordu.

Korku, gerçek korku içimi buza çevirdi. Bunu gerçekten yapacaktı. Blöf yapmıyordu. “Karımı neden vurayım? Onu seviyorum.”

“Bana yalan söyleme.” Güzel yüzü çarpılıp korkunç bir hâl aldı. “Sen bu küçük sürtüğü sevmiyorsun. Sende sevme yeteneği diye bir şey yok. Onun ölmesi gerekiyordu, Eros. Kalbi lanet olası bir tepside olmalıydı. Senin kafanda sorun mu var ki onunla *evleniyorsun*?”

Psyche ağlamıyordu ama her an ağlayacak gibiydi. “Neden beni öldürmek istiyorsun? Sana hiçbir şey yapmadım!” O kadar çok titriyordu ki ellerini göğsünde kenetlemek zorunda kaldı.

Afrodite, karıma dik dik bakarken beni de görüş alanında tutmak için vücudunu hafifçe döndürdü. “Annen çok şey yaptı. Birkaç basamak aşağıya çekilmesi gerekiyor. Bir sonraki Hera’yı o seçemeyecek. *Ben* seçeceğim.”

Psyche burnunu çekti. “Ama bunun benimle hiçbir ilgisi yok.”

“Her şeyin seninle ilgisi var.” Afrodit alayla eğildi. “Demeter gerçekten *senin* Zeus’la evlenmek için yeterince iyi olduğunu düşünüyor. Kendine bak. Sen numara yapan şişman bir kızdan başka bir şey değilsin.”

“Bunu ben istemedim!”

“Uyan artık, küçük kız. Olimpos’ta kimse istediği hayatı sürmedi ki.” Güldü, sesi vahşi ve dengesizdi. “Köpekbalıklarıyla yüzüp sonra da yenildin diye ağlayamazsın. Oyunu oynamaya çalıştın ve kaybettin.” Duruşunu değiştirerek silahı bir santim kadar kaldırdı. “Şimdi de bunun bedelini ödeyeceksin.”

“Bu kadar *yeter*.” İleriye doğru atıldım ama parmağını tetiğe bastırarak beni durdurdu. Eğer silahı bana doğrultmuş olsaydı tereddüt etmeden atılır, şansımı denerdim. Ama Psyche’nin hayatını riske atmayacaktım. “Onunla bu şekilde konuşamazsın. Ona saldıramazsın çünkü o senden daha iyi, hem içi hem de dışı senden daha güzel. İndir şu soktuğumun silahını, anne.”

“Konuşma sona erdi!”

Psyche içini çekti. “Evet, sanırım öyle. Gerektiğinden çok daha fazlasını elde ettim. Olimpos’un geri kalanı da öyle.” Se-

sindeki tüm titreme kaybolmuş, korkusu sanki hiç var olmamış gibi gizlenmiş, yerini sadece soğuk bir sükûnet ve çelik gibi bir kararlılığa bırakmıştı. Çiçek tarhına uzanıp arkasındaki boşluktan bir telefon çıkardı. Onu yüzüne tuttu ve bir an için sakinliği titrek bir gülümsemeyle bölündü. “Gördüğünüz üzere, hiçbir şey yolunda değil. Hem de hiç değil. Afrodit beni öldürüp kocama komplo kurmak istiyor.”

Afrodit’in ağzı açık kaldı. “Canlı yayın açmışsın.”

“Yüz bin izleyici ve artmaya devam ediyor. Gün bitmeden tüm Olimpos beni öldürmeye çalıştığını itiraf ettiğini duyacak.” Psyche’nin titreyen gülümsemesi keskinleşti. “Okyanustaki tek yırtıcı köpek balığı değildir, Afrodit.”

Oha. Oha. Bunu halının altına süpürmek, hiç yaşanmamış gibi davranmak mümkün olmayacaktı. Afrodit ünvanının kan dökülmeden değişmesinin yolunu açmıştı. Bu andan sonra annemin bu ünvanı elinde tutmasının imkânı yoktu. Rahatlama hissi beni sersemletti. “Bitti. Bundan geri dönüş yok. Sonunda bitti.”

“Ben bitti diyene kadar bitmez!” Afrodit tamamen Psyche’ye döndü, ifadesi çirkin ve nefret dolu bir hâl aldı. “Ben düşünürsam sen de benimle geliyorsun!”

“Hayır!” Hiç olmadığım kadar hızlı hareket ederek ileri doğru koştum. Yeterince hızlı olamayacağımı biliyordum. Afrodit’le aramda çok fazla mesafe vardı, parmağıyla tetik arasındaysa çok az.

Psyche’yi hesaba katmamıştım.

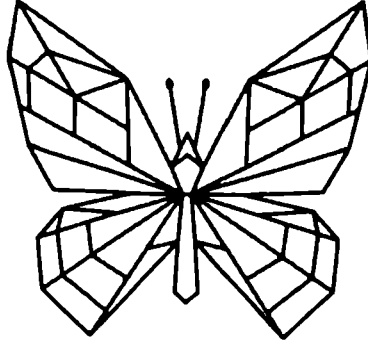
Ayağa kalktı, Afrodit’in bileklerini tuttu ve silah ateşlendiği esnada göğesini doğru kaldırdı. Annemin ayağına basıp elinden silahı alarak ters yöne fırlattı. Afrodit küfretti ama Psyche onu yere itti. Her şey iki saniye sürdü.

Psyche’yi yakalayıp kollarıma çektim. Vurulmadığını biliyordum ama buna rağmen vücudunu kontrol etmeden durmadım. “Yaralandın mı?”

“Ben iyiyim. Güvendeyim. İkimiz de güvendeyiz.”

“Teşekkür ederim.” Doğrulamaya çalışan anneme parmağımı doğrulttum. “*Kıpırdama.*”

Uzakta sirenler çalıyordu. Psyche uzun bir süre alnını göğsüme bastırdı, sonra uzaklaştı. “Şimdi son perdeyi oynamanın zamanı geldi.”

32

PSYCHE

Ondan sonra olaylar çok hızlı gelişti. Ares'in adamları geldi. Yarısı Afrodit'i siyah bir minibüsle alıp götürdü, diğer yarısı Zeus'la yüzleşmek üzere Dodona Kulesi'ne kadar bize eşlik etti. İyi. Ona söyleyecek birkaç sözüm vardı.

Eros arabanın arkasında, yanımda oturuyordu. Ares'in adamları ortaya çıktığından beri tek kelime etmemişti. Bana yakın duruyordu ama yüzündeki ifadeyi okuyamıyordum. Beni dışlıyordu. Ağzımı açtım ama kelimeler ağzımdan çıkmadan konuşmamaya karar verdim. Yalnız değildik ve dürüst bir sohbet için önce yalnız kalmamız gerekiyordu.

Yüzüne karşı yalan söylediğim ve arkasından iş çevirdiğim için beni affeder miydi bilmiyordum.

Dodona Kulesi'ne ulaştık ve Zeus'un ofisine götürüldük. Son görüşmemizde olduğu gibi, hatta neredeyse aynı pozisyonda bizi bekliyordu. Biz kapıdan girerken başını kaldırıp baktı, bakışları arkamızdaki adamlara takıldı. "Bizi yalnız bırakın."

Derhâl itaat ettiler. Güce güç için sahip olmak gibi bir arzum hiç olmamıştı ama onun emir verme ve insanları itaat

etmeye sevk etme becerisi yararlı olabilecek bir şeydi. Özellikle de şu anda.

Zeus şakaklarını ovuşturdu. Bir an neredeyse yorgun göründü ama sonra geçti ve benim yanımda her zaman olduğu o amansız, soğuk adama dönüştü. “Kanıtı ihtiyacım olduğunu söylediğimde, bu kanıtı Olimpos’un yarısına yayınlamanı istediğimi söylemedim.”

“Akşama kadar Olimpos’un tamamı görmüş olur.” Nasıl titrediklerini fark etmemesini umarak ellerimi önümde kavuşturdum. “Özellikle MuseWatch konuya el attığında ve ikimiz de bunu yapacağını biliyoruz. Cinayete meyilli bir Afrodit manşetler için ilgi çekici.”

“Sürgüne gönderilecek.” Arkasına yaslandı, bakışları soğuktu. “Öte yandan istediğin zaten buydu, değil mi?”

Tam olarak. Afrodit’i öldürmek, idam cezasıyla olsun ya da olmasın, Eros’a zarar verirdi. Bir ömür boyu yetecek kadar acıyı omuzlarında taşıyordu zaten. Onu sonsuza dek koruyamayacağımı biliyordum ama bu kadarını yapabilirdim. “Evet, istediğim buydu.”

Zeus dikkatini Eros’a çevirdi. “Ve sen. Ayaklarının dibine serilecek pek çok suç var. Seni de sürgüne göndermeliyim. En kutsal yasalarımızdan birini çiğnemenin bedelini ödeyecek olanlar yalnızca On Üçler değildir, olaylara dâhil ettikleri herkes de bundan nasibini alır.”

“Hayır!” diye bağırdım kendimi durduramadan.

Zeus yavaşça başını iki yana salladı. “Bunu yapardım. Ancak durum değişti.”

Bu değişim çok beklenmedikti. Ona boş boş baktım. Eros’u cezadan kurtaracak ne değişmiş olabilirdi ki? “Olay canlı yayındayken gerçekleştiği için mi?”

“Hayır.” Bana uzun uzun baktı. “Çünkü artık ailedensiniz ve ne yazık ki bu sana –ve kocana– biraz müsamaha göstermemi sağlıyor. Bu nedenle ikinize karşı da herhangi bir suçlamada

bulunmayacağım. Ancak sizi ilk ve son kez uyarıyorum. Eğer komplo kurmaya ve hayatımı zorlaştırmaya devam ederseniz ikinizi de ibretlik hâle getiririm.”

Aile mi? Kaşlarımı çattım. “Sen neden bahsediyorsun?”

Öne doğru eğilip telefonunun bir tuşuna bastı. “Onu içeri gönder.”

Arkamda kapı açıldı ve tanıdık ayak sesleri geldi. Korkudan ayaklarımı yere daha sağlam bastım ama en büyük ablam Eros ile benim etrafımdan dolaşıp Zeus’un yanında durmak için yürürken bu beni gerçeklerden korumaya yetmedi. Calisto siyah bir elbise giymişti, modelin sadeliği yalnızca onun çarpıcı güzelliğini vurgulamaya yarıyordu. Dikkatle bir adım uzağında durarak Zeus’a dokunmadı ama olan biteni inkâr etmek mümkün değildi.

Yüzük parmağındaki dev pırlanta her şeyi gözler önüne seriyordu.

“Hayır,” diye fısıldadım.

Zeus ise pek kendini beğenmiş görünmüyordu. Daha çok bu konuşmadan sıkılmış gibiydi. “Nişan birkaç gün içinde açıklanacak. Düğün bu bahar olacak. Hiçbir koşulda bunu tehlikeye atacak bir şey yapmayacaksın, aksi hâlde ailenin her üyesini sürgüne *gönderirim*.” Bakışları Eros’a kaydı. “Kocanı da öyle.”

“Ama...” Callisto hafifçe başını iki yana salladığında itirazımı bastırdım. Bu işi halledeceğini söylediğinde Zeus’u öldürmeye çalışacağından ya da aynı derecede korkunç bir şey yapacağından korkmuştum. Onunla *evlenmeyi* kabul edeceğini hiç düşünmemiştim. Dün söyledikleri aklıma geldi.

Persephone’yle ikiniz bizimle yeterince ilgilendiniz. Bu işi ben halledeceğim.

Onun seçimine saygı duymak zorundaydım. Neden böyle bir şey yaptığını anlamasam bile Callisto’yu, kendi istemediği sürece kimsenin onu böyle bir karar almaya zorladığına inanmayacak kadar iyi tanıyordum.

Boğazımı temizledim. “Aileye hoş geldin, Zeus.”

“Daha iyi, yine de resmî olarak nişanı duyurduğumuzda gülümsemeler ve mutlu sözler bekliyorum. Sadece coşkulu ve destekleyici olacaksınız.” Uzun bir süre pencereden dışarı baktı, sonra tekrar bize döndü. “Bu, her şeyi sona erdirir. Afrodite şehirden uzaklaştırılana kadar onunla iletişim kurmanıza izin verilmeyecek. Sabah katılmanızı *istemediğim* bir basın toplantısı olacak.”

“Hikâyeyi çarpıtacaksın.”

“Elbette hikâyeyi çarpıtacağım.” Başını iki yana salladı. “Eve gidin. Orada kalın. En az bir ay boyunca birbirinize aşkla bakmaya devam edin. Ondan sonra ne yapacağınız umurumda değil ama insanların rahatsız edici sorular sormasını önlemek için bu zaman çizelgesine uyacaksınız. Beni anlıyor musunuz?”

“Evet,” diye fısıldadım.

Zeus soğuk bakışlarını Eros’a çevirdi. “Ya sen?”

“Açık ve net.”

“İyi. Şimdi ofisimden çıkın.”

Daha fazla tartışır mıydım bilmiyordum. Eros bana bu şansı vermedi. Bana dönüp elini belime koyarak beni odadan dışarı çıkardı. Küçük bir dokunuştı ama hayli baskındı. Asansör zemin kata inerken konuşmadık. Asansör durduğunda konuştu. “Evimize yürüyerek gitmeye ne dersin?”

Bizim evimiz.

Bunu öyle rahat, tereddütsüz ya da takılmadan söyledi ki. Çatı katı sadece onun değil de gerçekten ikimizinmiş gibi. Bu evlilik bir oyundan başka bir şeymiş gibi. Bir ay. Elimizde sadece bir ay kalmıştı. O tarihten sonra evli kalmak için hiçbir nedenimiz olmayacaktı. Göğsümde bir delik açmakla tehdit eden aşk dışında hiçbir sebep yoktu.

Eros annesine beni sevdiğini söylemişti. Bana değer verdiğini söylemişti. Ama ikimiz de başkaları için rol yaparak o kadar uzun zaman harcamıştık ki artık neyin gerçek neyin sahte olduğunu bilmiyordum.

“Yürüyebilirim.”

“Tamam.” Koluma girip beni eve doğru yönlendirdi.

Duygularımın beni ele geçirmesi yarım blok sürdü. “Eros...”

“Burada olmaz.”

Doğru. Birilerinin kulak misafiri olabileceği sokakta konuşamazdık. Yeni evli biri gibi ona gülümsüyor olmalıydım ama bunu başaramadım.

Hareket ettiğim sürece iyiydim ama Eros’un çatı katına girip de kapıyı kapattığımız anda dizlerim pes etti.

Yere düşmeden önce beni yakaladı. Elbette yakalayacaktı. Beni kucaklayıp yatak odamıza götürdü. Yatağa oturttu ve önümde çömeldi. Bakışları hâlâ buz gibiydi ama ellerimi tutma şekli yumuşak ve tatlıydı. “Nefes al, Psyche.”

“Nefes alıyorum.” Ancak sesim çok yüksek ve tizdi. Titrememi de durduramıyordum. “Ne oluyor bana?”

“Adrenalin çekilmesi.” Ellerimi nazikçe ovuşturdu. “Geçecek.”

Elbette bunu biliyordu. Defalarca tehlikeli durumlarla karşı karşıya kalmıştı. Bense yalnızca iki kez yaşamıştım ve otoparktaki suikast girişiminden sonra içimde yükselen duygu bununla kıyaslandığında hiçbir şeydi.

Boğazım çok sıkıydı ama konuşmam gerekiyordu. “Üzgünüm.”

Kaşlarını çattı. “Neden bahsediyorsun?”

“Üzgünüm. Bana burada kalmamı söyledin ama yapamadım. Ona zarar vermenin yükünü taşımana izin veremezdim. O senin annen.”

“O bir canavar.”

“Bu onu sevmediğin anlamına gelmez.”

İç çekti ve harekete geçip yatakta bana katıldı. “Doğru, bu onu sevmediğin anlamına gelmez, tabii buna sevmek diyebilirsiniz. Ben...” Küfretti. “Sana çok kızgıyım. Kendini tehlikeye attın. Benimle konuşmadın. Geldiğimde seni ölü bulacağımı sandım. Dayanamazdım... Psyche, hangi yükleri taşımak zo-

runda kaldığım umurumda değil, sen güvendeysen hepsine fazlasıyla değer.”

Çekinerek uzanıp parmaklarımı buklelerine daldırdım. “İşler kontrolüm altındaydı.”

“Geri dönüp baktığımda bunu fark ediyorum ama çok fazla değişken vardı.” Başını iki yana salladı, bu hareket saçlarındaki parmaklarımı biraz sarstı. “Numara yapıyordun değil mi? Öyle korkarken.”

Yere çömelmiş, silahın namlusuna baktığım ânı düşününce ürperdim. “Sadece kısmen.” Zorlukla yutkundum. “Kazandığını düşünmesi gerekiyordu. Tüm o çirkin şeyleri yüksek sesle söylemeyecek kadar kibirliydi ama benim videoda buna ihtiyacım vardı.”

Eros bana baktı. “Korkunçsun. Bunu biliyor musun? Kesinlikle korkunçsun.”

“Bunun bir iltifat olup olmadığını anlayamıyorum.”

“Ben de.” Eğilip alnını benimkine bastırdı. Bu, göğsümdeki gerginliğin bir kısmını hafifleten bir dokunuştı. “Pekâlâ. Bir ay kaldı.”

Az önceki his ânında geri döndü. “Zeus’un söylediği buydu. Sanırım anlatacağı hikâyenin değerini düşürecek hiçbir şey istemiyor ve Callisto’yla nişanlandığını duyurduktan sonra...” Bitiremedim. “Onun bunu yaptığına inanamıyorum.”

“Gerçekten mi? Ben inanabiliyorum.” Ellerimi saçlarından dikkatle çekti ve parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. “Ablan Hera olacak.”

“Öyle görünüyor.” Bunun neye benzeyeceğini zorlukla algılayabiliyordum. Merhum Zeus, ünvanı aldığı süre boyunca üç Hera’yla birlikte olmuştu. Söylentiye göre en az ikisini öldürmüştü ama kendisine hiçbir suçlama yöneltilmemişti. Sonuç olarak Hera ünvanı boştaydı. Teknik olarak hâlâ On Üçler’in diğer üyeleri gibi görevleri ve yönetecek bir alanı vardı fakat onu elinde tutan son üç kişi Zeus’un gölgesinde kalmıştı. Ablamın bu ünvanla

ne yapacağını bilmiyordum ama *bu* Zeus'un şüphesiz umduğu kolay, yumuşak başlı eş olmayacağını garanti edebilirdim.

Ama Callisto hakkında konuşmak istemiyordum.

Yavaşça nefes aldım ve birleşmiş ellerimize baktım. "Bunların çoğu roldü. En başından beri herkese yalan söylüyoruz."

"İstediğin gibi boşanacağız."

Bu beni afallattı. Başımı kaldırıp ona gözlerimi kırpıştı-
rarak baktım. "Ne?"

"Boşanma." Pencerenin dışındaki kış gecesi Eros'un sesinden daha sıcaktı. "Annemden korunmak için benimle evlendin. O artık bir tehdit değil ve kendin için seçeceğin yolun bu olmadığını biliyorum. Önümüzdeki ay boşanma evraklarını hazırlayacağım. İstediğin her şeyi alabilirsin. Bunu fazlasıyla hak ettin."

Pişman olacağım bir şey yapmamak için ellerimi ondan çekmem gerekti. "Eros."

"Evet?"

"Beni büyük, kötü senden kurtarmak için kendi kılıcının üstüne atlamadan önce bitirmeme izin verir misin?"

Şimdi gözleri kırpıştırmaya sırası ondaydı. "Ben de annem kadar canavarım. Bu tecrübeyle sabit bir gerçek."

"Annene söylediklerinde ciddi miydin? Beni seviyor musun?"

"Bunun ne önemi var anlamıyorum."

Tanrılar adına, bu adam. Yüzünü tutup neredeyse öpebi-
lecek kadar kendime çektim. "Soruma cevap ver."

Hırıltılı nefesi dudaklarıma çarptı. "Evet, ciddiydim. Seni seviyorum. Ama bu seni bana zincirlemek için yeterince iyi bir neden değil. Ben bencil bir piçim ve bunu yapabileceğimi düşündüm ama senin kapana kısıldığın düşüncesine dayanmıyorum. Benim tarafımdan bile olsa."

Gözlerimi kapadım. Yoksa ağlamaya başlayacaktım ve bunu yanlış yorumlayacaktı. "Bir canavar olabilirsin, Eros ama *be-*

nim canavarımsın. Ben de seni seviyorum. Lanet bir boşanma istemiyorum. Ben sadece seni istiyorum.”

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki gözlerimi açtığımda bana baktığını gördüm. Uzanıp titreyen eliyle çenemi kavradı. “Eğer ciddiysen...”

“Ciddiyim.”

“Emin ol, Psyche. Bu konuda gerçekten ciddiysen emin ol. Yapamam... Seni iki kez bırakacak gücüm yok.”

Başımı çevirip avucunu öptüm. “Beni bırakmak zorunda değilsin.”

“Çok şükür.” Beni kollarının arasına alıp sıkıca tuttu. Elini sarsan o titreme tüm vücuduna yayıldı.

Boynunu, çenesini, ağzının kenarını öptüm. “Buradayım. Her zaman burada olacağım.” Ve sonra onu bir de doğru düzgün öptüm. Yeterince yaklaşıyormuş gibi bana daha sıkı sarıldı, ki ben de aynı şekilde hissediyordum. Bugün her şey çok ters gidebilirdi. Gitmemiştii ama bu benim ona olan ihtiyacımı değiştirmiyordu. Tam şu anda. Bu akşam. Ebediyen. Öpüşmeyi, “Eros,” diyecek kadar böldüm.

Çoktan harekete geçmişti, ayağa kalkıp kıyafetlerini çıkardı. “Sana ihtiyacım var.”

“Evet.” Elbisemi başımın üzerinden çekip kenara atmasına izin verdim. Sonra beni tekrar yatağa taşıdı, sanki burada ve tek parça olduğuma dair kendine güvence vermek istercesine ellerini vücudumda gezdirdi. Omuzlarından ittim ve onu sırtüstü yuvarlayıp üstüne binmeme izin verdi.

Tanrılar adına, bu adamın bana bakışı...

O ateşli mavi gözleriyle beni âdeta yiyip bitirirken kalçamı kavradı. “Fotoğrafçılığa başlamak istememe neden oluyorsun.”

Bu beni şaşırttığından kahkaha attım. “Eros, umarım müstehcen fotoğraflarımı çekmeyi önermiyorsundur.”

“Tam olarak bunu öneriyorum.” Memelerimi avuçladı ve onlara cömert öpücükler kondurmak için eğildi. “Sadece bizim için. Her zaman sadece bizim için.”

Zamanımızın olması beni bir kez daha sarstı. Her fanteziyi canlandırabilir, aramızda alevlenen çekimin her ayrıntısını keşfedebilirdik. Kalçamı yuvarlayıp erkekliğini ovuşturdum. “Tek bir şartla.”

“Söyle.”

Ona gülümsedim, o kadar mutluydum ki kendimi tamamen canlı hissediyordum. “Beni bu evdeki her aynanın önüne götür, kocacığım. Onları en iyi şekilde kullanalım.”

Beni yıkıcı bir öpücüğün içine çekti. “Bu yıllar alacak, karıcığım.”

“Güzel.”

Dudaklarıma doğru gülümsedi. “İşte benim kızım.” Eros aramıza doğru uzandığında aletini kadınlığıma hizalaması için kalçamı kaldırdım. Kalçamdaki ellerinin rehberliğinde, aleti boyunca kendimi aşağı bırakırken onu öpmeye devam ettim.

İçime tamamen girdiğinde doğrulup ellerimi göğsüne koydum. “Seni seviyorum.”

Gülümsemesi geniş, mutlu ve her türlü endişeden arınmıştı. “Tekrar söyle.”

Yavaşça üstünde gidip geliyordum, dokunarak ve zevkle ikimize de bunun gerçek olduğuna, hiçbir yere gitmeyeceğine dair güvence veriyordum. “Seni seviyorum.”

Eros klitorisime bastırmak için elini aşağı kaydırды, her vuruşu zevkimi daha sıkı ve daha sıcak hâle getiriyordu. “Tekrar söyle, karıcığım,”

“Tekrar mı? Gerçekten mi?” İnledim ve hızımı artırdım.

“Bunu söylediğini duymaktan asla bıkmayacağım.” Kalçamı tutuşu sıkılaşıarak beni biraz daha hızlı hareket etmeye teşvik ediyor ve şimdiden içimde yükselmeye başladığını hissedebil-

diğim orgazmı kovalıyordu. “Ben de seni seviyorum. Psyche. Kahretsin, o kadar çok seviyorum ki.”

Onun sözleri ve dokunuşu arasında kendimi kaybettim. Orgazmım içimde yankılanırken dudaklarımdan bir çığlık yükseldi. “Seni seviyorum!”

Eros beni yatağa yatırdı, artık daha sert ve daha hızlı darbelerle içime giriyordu, yüzünde bir ihtiyaç ve sevgi ifadesi vardı. Kollarını etrafıma sardı, kendi orgazmının peşinde beni kendine doğru çekip içime giriyordu. Tırnaklarımı poposuna batırarak onu daha da derinlerime bastırdım, bu bağ kurma ânına onun kadar ihtiyacım vardı. Boşaldığında yüzünü boynuma gömdü.

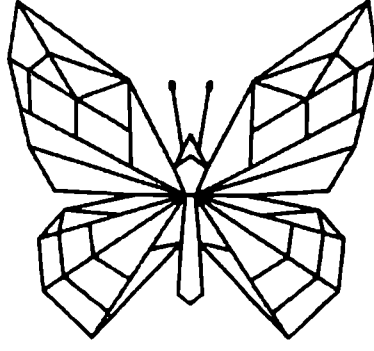
Üstümden kalkmaya çalıştı ama izin vermedim. Bacaklarımı beline doladım ve onu yakınımda tuttum. “Henüz değil. Henüz seni bırakmaya hazır değilim.”

“Beni asla bırakmak zorunda değilsin.” Boynuma bir öpücük kondurdu, bana bakabilmek için kendini yukarı kaldırdı. Eros bana çarpık bir gülümsemeyle baktı. “Bize bak. Güzel ve Çirkin. Sonsuza dek mutlu ve diğer her şey. Belki de peri masalları gerçektir.”

“Sen Çirkin’den çok daha güzelsin.”

Kaba bir kahkaha attı. “Yine de onun olabileceğinden çok daha fazla canavarım.”

“Umurumda değil. Çirkin, canavar ya da insan benim için fark etmez. Sen benimsin, Eros Ambrosia.” Başımı kaldırıp dudaklarına bir öpücük kondurdum. “Ben de seninim.”

SON SÖZ

EROS

“Hazır mısınız?”

“Neredeyse.” Gömleğimin düğmelerini iliklemeyi bitirdikten sonra aynada nasıl görüldüğüme baktım. İyi görünüyordum. Hem de çok iyi. Bu yeni takım elbise Juliette’in tasarımlarından biriydi ve kalıbı öyle olağanüstüydü ki neden o kadar yüksek ücret aldığını anladım. Koyu morun gülünç olması gerekirdi ama harika görünüyordu. Bana bakan kimse karnımda bir gerginlik yumağı olduğunu anlayamazdı.

Psyche kapıya yaslandı. Parlak çiçekli bir üst ve dizlerinin hemen altında biten koyu pembe eteğiyle her zamanki gibi fotoğraf çekirtmeye hazırdı. “Oyalanmayı bırak, yoksa geç kalacağız.”

“Bunu her zaman atlayabiliriz.” Ona doğru yürüdüm. “O sevimli eteği üstünden çıkarabilir ve zamanın nasıl geçtiğini anlamayabilirim.”

“Eros.” Ela gözleri ciddiyetini korusa da gülümsedi. “Gerecek bir şey yok. Sadece annemin evinde akşam yemeği.”

“Tüm ailenle birlikte annende yiyeceğimiz bir *pazar* yemeği.” Aynı zamanda Afrodit’in sürgün edilmesinden bu yana geçen bir ay içinde organize etmeyi başardığımız ilk yemektir.

Zeus'un korktuğu gibi annem giderken fazlasıyla sorun çıkar-mıştı. *Eris*'i vârisi olarak seçmişti ve bu da tüm yukarı şehri fısıltı dalgalarına boğmuştu. *Eris*'in *Afrodit*'in altında çalıştığını fark etmemiştim bile ve görünüşe göre bu görevi yıllardır yürütüyordu. Onun atanması, On Üçler'den ikisinin *Kasios* ailesinden olduğu anlamına geliyordu ve bu da herkesin bunun ilerideki güç dengesini nasıl etkileyeceği konusunda spekülasyon yapmasına neden oluyordu.

Tabii ki *Eris* kimseyi rahatlatmayı uygun görmemişti. Onun kaostan beslendiğinden şüpheleniyordum.

Demeter, siyasi yangınları söndürmekle ve yeni *Afrodit*'in etrafında temkinli bir şekilde dolaşp onun nerede durduğunu anlamaya çalışmakla meşguldü. Ayrıca *Ares* hastaydı ve iyileşecek gibi görünmüyordu.

Evet, *Olimpos*'ta her şey berbat durumdaydı.

Bunun hayatımın en mutlu ayı olması ironikti.

Akşam yemeğine götürmek için satın aldığım şarabı almak için *Psyche*'nin peşinden odamızdan çıkıp mutfığa giderken, baktığım her yerde bu mutluluğun kanıtlarını görüyordum. *Psyche*'nin aşağı şehirdeki kış pazarından aldığı pembe, sarı ve turkuaz renklerdeki gösterişli anahtar kâsesi. Bulaşıklıkta birbiriyle uyumlu kişiselleştirilmiş bardakların –onun için bir viski bardağı ve benim için bir şarap kadehi– üzerine stilize harflerle *Benim* ve *Onun* yazıları kazınmıştı. Sosyal medya hesabı için bu bardaklarla fotoğraflarımızı çekerken çok eğleniyordu.

Yemek odasındaki masasının üzerinde her zaman taze çiçekler bulunuyordu ve *Psyche* onları satın aldığı anda giydiği kıyafetle her zaman uyumlu gibi görünüyordu. Gösterişçi biri olduğu konusunda onunla dalga geçsem de bunu seviyordum. Dışarı çıktığında evimizde küçük bir parçasını bırakıyormuş gibi geliyordu.

Her odaya eklenen küçük şeyler vardı. Yatak odamızda ekstra yastıklar. Oturma odasında örgü bir battaniye ile kırılmış sırtlarına bakılırsa birçok kez yeniden okunmuş bir yığın kitap.

En sevdiğim yeni parçanın önünde durdum. Psyche gözlerini devirse de artık kocaman gülümsüyordu. “Her defasında!”

“İyi görünüyoruz. Bunu takdir etmemek ayıp olur.” Antre-deki duvarda düğünümüzde çekilen bir fotoğrafımızın devasa bir kopyası vardı. Evli bir çift olarak ilk öpüşmemizdi ve benim kişisel favorimdi. Hermes bize bir iyilik yapmış ve o sırada bunun farkına varmasam da kenara çekilmişti.

“Sen tam bir ahmaksın.” Omzuyla beni dürttü. “Hadi, kocacığım. Geç kalmak istemeyiz.”

Asansörle otoparka inerken kolumu beline doladım. Psyche’yle birlikte olmak, Juliette’in önerdiği büyük beden giyim konusunda uzmanlaşmış yeni bir tasarımcıyı destekleme planlarını detaylarıyla dinlemek o kadar *kolaydı* ki annesinin binasının önüne park edene kadar gerginliğimi unutmuştum.

Ön kapıya baktığımda göğsüm daraldı. “Beni zehirlemeye karar verme ihtimali nedir?”

Psyche kaşlarını kaldırdı. “İstersen bu konuda gerçekten endişeleniyormuşsun gibi davranabiliriz.” Orta konsolun üzerinden uzanıp elimi tuttu. “Ya da asıl mesele hakkında konuşabiliriz.”

“Bana Demeter’in kimseyi zehirlemeyeceğini söyleme.”

“Aklımın ucundan bile geçmezdi.”

Ona bir bakış attım. “Bunun güven verici olması mı gerekiyor? Hâlimden zevk alıyorsun.”

“Sadece biraz,” diye itiraf etti. “Seni gergin görmek o kadar nadir bir durum ki.”

“Psyche.”

“Eros.” Elimi hafifçe sıktı. “Seni seviyorum. Annem başta bu fikre karşı çıkmış olabilir ama artık durumu kabullendi. Bu akşam yemeğinde her zamankinden farklı olmayacaktır ve cinayet de olasılıklar listesinden çıkarıldı.”

Psyche'nin ailesi onun için önemliydi. Onun için *en* önemli şeydi. Beni seviyordu ama kardeşleri onun kökleri idi. Tüm çatışmalarına rağmen annesi bile onun yaşamında hayati bir rol oynuyordu. Onlarla aramı düzeltmezsem, yani gerçekten onlarla barışmazsam bu, ileride Psyche'yle ayrılmamıza neden olabilirdi. Ona *zarar* verebilirdi.

Zorlukla yutkundum. "Hadi gidelim."

Arabadan inerken beni serbest bıraktı ve binaya doğru ilerlerken elimi yeniden tuttu. Bunun sırf bana dokunmaktan keyif aldığı için olduğunu düşünebilirdim ama sessizce desteklemeye çalıştığı da açıktı. Bunu takdir ettim.

Sayılsız tehlikeli durumla karşı karşıya kalmıştım. İnsanları öldürmüştüm. Olimpos'un en kötü yırtıcılarıyla gözümü kırpmadan yüzmüştüm.

Tabii ki bir aile yemeği beni bu kadar tedirgin ediyordu, neredeyse fenalaşmak üzereydim.

Psyche'nin tüm gardırobunu evimize taşımak için birçok kez gelip gitmiştik bu eve. Şimdi de son gelişimizdeki gibi görünüyordu. Misafir yatak odası çoktan onun buradaki odasının mükemmel bir kopyası gibi görünüyordu, bu yüzden tüm alanı bir dolap olarak yeniden tasarlaması için bir iç mimar tutmuştum. Bu, gelecek ayki doğum günü için bir sürprizdi. O tasarımı onayladıktan sonra inşaata başlayacaktık.

Psyche'nin, Demeter ile Persephone'nin alçak sesle konuştuğu mutfığa önden gitmesini bekledim ama o, kapıdan uzaklaşıp beni merdivenden çıkardı. Ayak parmağım merdivene takıldığında küfrettim. "Eğer hızlıca bir şeyler yapmak istediğini bilseydim bunu annenin evi yerine arabada yapabilirdik."

"Ha ha çok komik. Sana bir şey göstermek istiyorum."

"Bu senin..."

"*Eros*," diye tısladı ama belli ki gülmemeye çalışıyordu. "Odaklan."

“Şu anda hayli odaklandığımı söyleyebilirim.” Şakalaşmamız gerginliğimin bir kısmını azaltmıştı. Bugün ne getirirse getirsin, *bu* değişmeyecekti. Psyche’nin, fotoğraf duvarının önünde durana kadar beni en sevdiği oyuncağı gibi sürüklemesine izin verdim. “Bak.”

İlk geldiğim zamankiyle aynı değildi. İki yeni fotoğraf eklenmişti. İlki Hades ve Persephone’nin siyah çerçeveli fotoğrafıydı. Persephone hayli geleneksel görünen beyaz bir gelinlik giyyordu. Sarı saçlarını örten bir duvak bile vardı. Hades tabii ki siyah bir takım elbise giyyordu ama her zamanki kasvetli ifadesi yoktu. Bunun yerine şefkatli bir gülümsemeyle eşine bakıyordu. Persephone de ona gülümsüyor, âdeta ışık saçıyordu. O kadar tatlıydı ki dişlerimi sızlattı.

Psyche kolumdan çekiştirdi. “Evet, evet, ablam çok hoş görünüyor. *Buna bak.*” İkinci fotoğrafı işaret etti. Orada Hades ve Persephone’nin fotoğrafının yanında Psyche ile benim bir fotoğrafımız vardı. Düğün töreninden sonra çektiğimiz fotoğraflardandı. Psyche bana çok yakındı ve bir kolumu beline dolamıştım, diğer elimle de onu öpmek gibi bariz bir niyetle çenesini yukarı kaldırmıştım. Psyche yumuşak, mutlu ve mükemmel görünüyordu.

Peki ya ben?

Aşkım gözlerimden okunuyordu.

Bu fotoğrafın Dimitriou kadınlarının mutlu fotoğrafları arasında olmasının önemini gözden kaçırmadım. Demeter beni aileye kollarını açarak ve tatlı sözlerle kabul etmemiş olabilirdi ama bu fotoğrafı asarak bana aileye hoş geldin diyordu.

Güldüm, boğazım düğümlendi. “Pekâlâ, siktir.”

“Ne?”

Bu garip duyguyu gerçekten kelimelere dökemiyordum. Daha önce hiç ailem olmamıştı ya da en azından her davranışın hesaplanmadığı bir ailem olmamıştı. Küçük de olsa sıcak bir karşılama, sanki ellerimle ne yapacağımı bilmiyormuşum gibi

kendimi acayip ve tuhaf hissetmeme neden oluyordu. “Annenin aileye birini kabul etme şekli çok etkileyici.”

“Değil mi?” Psyche koluma yaslandı. “Hey, sen.”

“Evet?”

“Seni seviyorum.”

Parlak pembe dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdum. “Ben de seni seviyorum. Şimdi aşağı inelim de anneni doğru düzgün selamlayalım.”

Dimitriou klanının tamamını mutfakta bulduk. İçeri girdiğimizde Hades’in kaşlarını kaldırarak selam vermesi beni şaşırttı. Çok iyi yağlanmış bir makine gibi birbirlerinin etrafında hareket eden kadınlardan uzak bir köşede oturmaktan memnun görünüyordu. Psyche elimi son kez hafifçe sıktı ve onlara katıldı.

Eurydice, sıcak poğaçaları fırından çıkaran Persephone’yle sohbet ederken marinara sosu gibi görünen bir şeyi karıştırıyordu. Demeter, dumanı tüten erişteleri süzgeçten geçirdikten sonra Persephone’nin etrafından dolaşp onları sosun içine attı. Callisto ise salata yapmak için sebzeleri midemi düğümleyecek bir hızla doğruyordu. Psyche ellerini yıkadı ve doğranmış sebzeleri marulla dolu dev salata kâsesine aktarmaya başladı.

Yarımada şeklindeki tezgâhın diğer tarafındaki güvenli bölgede duran Hades’in yanma ilerledim. “Her zaman böyleler mi?” diye mırıldandım.

“Evet.”

Kimse birbirine çarpmıyordu. Kimse tereddüt bile etmiyordu. Ve hepsi aynı anda konuşurken başarıyorlardı bunu. Son derecede bunaltıcıydı. Sadece katıksız yetkinlik değildi bu, birbirlerine olan sevgilerini her kelimede, her harekette hissedebildiğim bir gerçektir.

“Yani aile gerçekte böyle görünüyor.” Kelimeleri yüksek sesle söylemek istememiştim. Hades’in duymasını kesinlikle istemiyordum.

Kuru bir kahkaha patlattı. “Evet, ilk birkaç sefer beni de gafil avladı. Alışyorsun.” Duraksadı. “Bazen çok hoş oluyor, özellikle de yardım etmene izin verdiklerinde.”

Hades’in de Olimpos’ta pek aile deneyimi olmayan başka biri olduğunu fark ettim. Anne babası o küçükken ölmüştü. Dönüp ona baktım. “O fırtınanın içine adım atmak cesurca.”

“Ortasına düşene kadar bekle.”

Gariptir, bunun için sabırsızlanıyordum.

On dakika içinde kadınlar bize yemekleri masaya taşıttı. Akşam yemeği de hazırlık aşaması kadar fırtınalıydı. Psyche ve kız kardeşleri birbirleriyle konuşuyor, Demeter ise düzenli aralıklarla mesafeli yorumlar yapıyordu. Kaotik ve fazlasıyla bunaltıcıydı.

Ama Hades haklıydı. Bu... güzeldi.

Birbirlerini sevdiklerini *hissedebiliyordum*, Persephone ve Callisto kardeş haksızlığıyla ilgili yanlış anımsanan bir anı üzerine atışmaya başladıklarında bile. Yemeğimi yavaşça yemekten ve bu enerjiyi içime çekmekten memnundum. Aile böyle böyle bir histi işte. *Eν* böyle bir histi.

Hoşuma gitmişti.

Herkes karnını doyurduktan sonra Hades boğazını temizledi. “Bulaşıkları biz yıkayacağız.”

“Akıllı çocuklar.” Demeter’in gülümsemesi bıçak kadar keskindi. “Oturma odasında olacağız.”

Hades mutfığa gitti ve kadınlar odadan çıktılar. Psyche hariç hepsi. Ailesine baktı ve elimi tuttu. “İyi misin? İlk başta biraz fazla olabileceğimizi biliyorum. Eğer eve gitmek istiyorsan...”

“Ben iyiyim.” Bu kadına duyduğum aşk göğsümden fışkırıyordu. Tabii ki beni kontrol etmek için yanıma geliyor, eğlenmesine rağmen eve erken dönmeyi teklif ediyordu. Elini hafifçe sıktım. “İyiden de iyi. Git annenin ve kız kardeşlerinin tadını çıkar. Bulaşıkları bitirdikten sonra geleceğiz.”

“Eğer eminsen...”

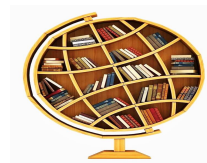
“Eminim.”

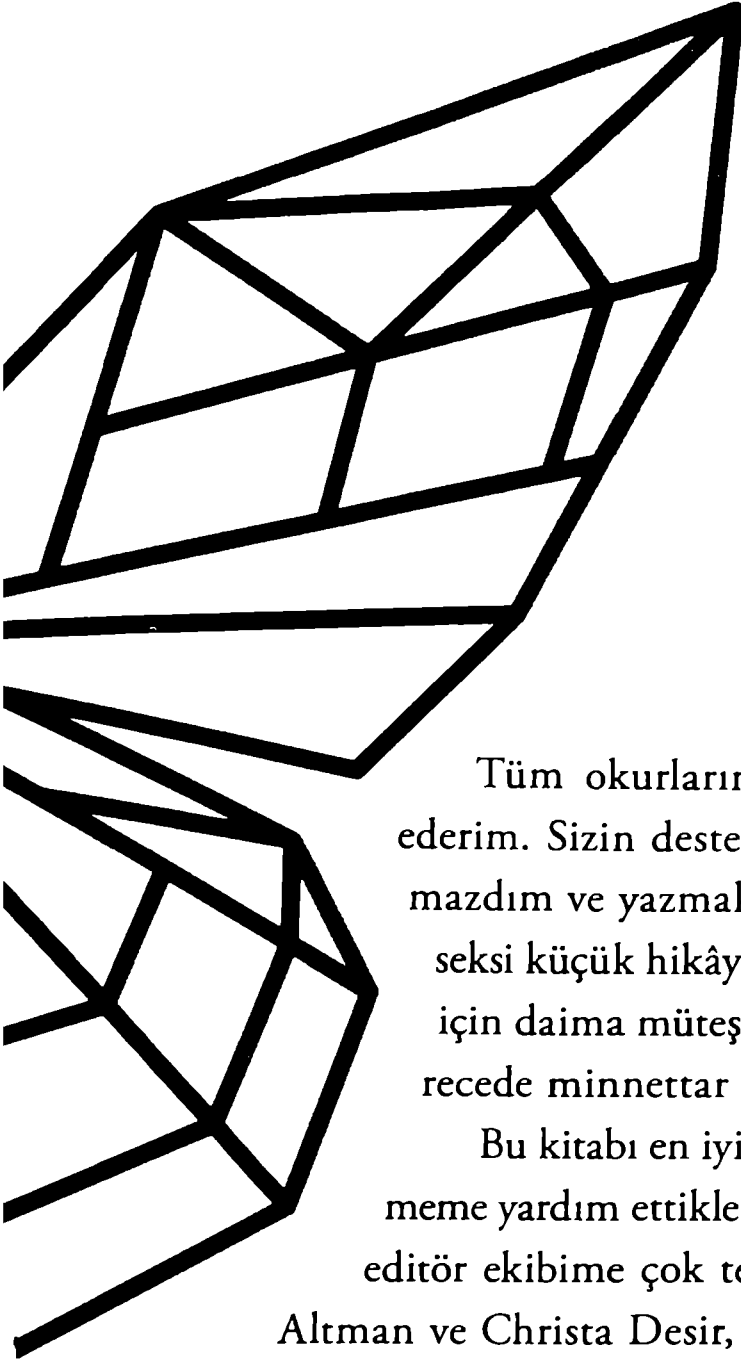
Sonunda başını onaylarcasına salladı, dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı. “Ah, bu arada, neredeyse unutuyordum. Eve döndüğümüzde sana bir sürprizim var.” Yaklaşıp sesini alçalttı. “Yeni bir iç çamaşırı aldım. Uslu durursan onu dişlerinle koparmana izin veririm.”

“Seni küçük pislik,” dedim usulca. Pantolonumun önünü düzeltmem gerekti ve bu da onun sırtmasına neden oldu. Lanet sırtması bile seksiydi. “Sırf bunun için onu dişlerimle şerit şerit *koparacağım*.”

“Ah, hayır, öyle değil,” dedi ciddi bir ifadeyle.

Güldüm. Kocaman ve rahat bir gülüştü, akşam yemeğinden kalan son gerginliği silip attı. Hak edeceğimi hayal dahi etmediğim dört dörtlük güzel bir eş. Beni kendi çevrelerine dâhil etmeye fazlasıyla hazır, sevgi dolu bir aile. Ben gerçekten Olimpos’un en şanslı piçiydim.

TEŞEKKÜR

Tüm okurlarıma kocaman teşekkür ederim. Sizin desteğiniz olmadan başaramazdım ve yazmaktan çok keyif aldığım seksi küçük hikâyelere verdiğiniz karşılık için daima müteşekkir ve inanılmaz derecede minnettar hissediyorum.

Bu kitabı en iyi versiyonuna dönüştürmeme yardım ettikleri için Sourcebooks'taki editör ekibime çok teşekkür ederim. Mary Altman ve Christa Desir, içgörünüz tam olarak benim ihtiyacım olan şeydi! Jessica Smith, Rachel Gilmer, Jocelyn Travis ve Susie Benton'a teşekkürler.

Dawn Adams'a tasarım için teşekkür ederiz! Sayesinde çok özel bir kitap oldu. Pazarlama ve halkla ilişkiler konusundaki destekleri için Stefani Sloma ve Katie Stutz'a kocaman, KOCAMAN teşekkürler. Beklentilerin de ötesine geçtiniz! Bu seriden bu kadar bahsettiği için Liz Otte'ye teşekkürler!

Her zaman olduğu gibi menajerim Laura Bradford'a daima yanımda olduğu için teşekkür ederim!

Gayriresmî ekibime teşekkür ederim. Piper J. Drake, kelimenin tam anlamıyla bir “kalbini sök” ânı yaşamayı önerdin ve bu, kitapta gerçekten büyük bir fark yarattı. Asa Maria Bradley’ye ve Jenny Nordbak’a, takıldığımda ya da çılgınca bir fikrim olduğunda her zaman sadece bir mesaj uzakta oldukları için teşekkürler. Andie J. Christopher ve Nisha Sharma’ya beni TikTok’la besledikleri için çok minnettarım. WordMakers grubuna her gün benimle birlikte yazdıkları ve darmadağınık kaosumu zar zor dizginlerken bile “GÜZEL olacak” dediğimde bana her zaman inandıkları için çok ama çok teşekkürler.

Son olarak, ama asla en önemsizi değil, beni gerçekliğe ya da en azından gerçeğe yakın bir noktaya bağlı tuttukları veya en azından ona bir miktar yaklaştırdıkları için aileme teşekkür ederim. Hepimiz on üç ay boyunca aynı çatı altında sıkışıp kalmamıza ve buna hâlâ devam etmemize rağmen gerçekten benzeri görülmemiş zamanlara (gerçekten benzeri görülmuş bir şeye geri dönmek harika olurdu) dayandıkları için çocuklara teşekkürler. Bir insanın hayal edebileceği en iyi partner olduğu için Tim’e tüm sevgilerimle. Bana olan desteğin ve inancın iniş çıkışlardan ve sonu gelmez döngülerden geçip ayakta kalmamı sağladı. Sen gerçekten aşk romanı kahramanı kumaşındansın!

